

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Grey-Svetla_zapadnich_hvezd.pdb

PDB Name: Grey_Svetla_zapadnich_hvezd.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.11.2007
Modification Date: 2.11.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Zane Grey
SVĚTLA ZÁPADNÍCH HVĚZD

Illustration © Jan Hora
Illustration potahu © A. Glajc
Vydalo GABI. Český Těšín, Okružní 1/15
Fotosazba fa Horňák, Český Těšín
Vytiskly Brněnské papírny, s. p., závod Č. Těšín
Doporučená cena nakladatelem 59 Kčs

ISBN 80 85767 03 1

I. KAPITOLA

GENTLEMAN Z PASTVIN

Když Madelina Hammondová vystoupila z vlaku v El Cajonu, Nové Mexiko, byla skoro půlnoc a jejím prvním dojmem byl nesmírný temný prostor chladné, větrné prázdnoty, podivné a mlčenlivé. Táhnoucí se do dále pod velikými hvězdami.

Telegrafovala jsem svému bratru," odpověděla. Poněvadž se vlak tak zpozdil omrzelo ho snad čekat. Bude zde hned. Kdyby však nepřišel naleznu jistě hotel?"

Zde se dostanou noclehy. Požádejte staničního zřízence, aby vám ukázal. Odpusťte mi zde není místo, kde by dáma jako jste vy mohla být sama v noci. Je to drsné městečko většinou Mexikáni, kovkopové a cowboyové. A ti mnoho popíjejí. Mimo to, revoluce za hranicemi zde vyvolala jakýsi rozruch. Slečno, myslím, že budete v bezpečí, když "

Děkuji vám. Nebojím se ani dost málo."

Když se vlak rozjžděl, kráčela slečna Hammondová k slabě osvětlené stanici. Chtějíc tam vkročit, setkala se s Mexikánem, jenž měl sombrero vtisknutý do obličeje a přes ramena přehozenou přikrývku.

Čeká tu někdo na slečnu Hammondovou?" tázala se.

No sabe, señora," odpověděl zpod pokrývky a šoural se do stínu.

Vstoupila do prázdné čekárny. Petrolejová lampa vydávala kalné světlo. Okénko u pokladny bylo otevřené. Viděla, že v malé místnosti není žádný zřízenec. Telegrafický přístroj slabě klapal.

Madelina Hammondová stála, poklepávajíc nožkou do podlahy, a s úsměvem porovnávala svůj příjezd do El Cajonu s přijetím, jakého se jí dostávalo na ústředním nádraží v New Yorku. Mohla se upamátovat, že jen jednou byla takto osamocena, a sice v jistém místě poblíž Versailles, kde propásla svoji komornou a svůj vlak. Příhoda byla novinkou a rozkošným přerušením obvyklé rutiny v jejím příliš chráněném životě. Prošla čekárnou k oknu a odhrnuvši závoj pohlédla ven. Z počátku rozeznávala jen několik matných světél neurčitých skvrn. Když její zrak přivykl tmě, spatřila nádherného koně, stojícího u okna. Za ním bylo prázdné náměstí. Nebo, jestliže to byla ulice, byla to nejširší, kterou kdy Madelina viděla. Matná světla zářila z nízkých, plochých budov.

Rozeznala obrysy mnohých koní, stojících nehybně se svěšenými hlavami. Derou v okenní tabuli vnikal chladný vánek, který přinášel zvuk, dotýkající se nepříjemně ucha neladnou směs smíchu, křiku a dupot bot při pronikavé hudbě fonografu.

Západní veselí," pravila zadumaně slečna Hammondová, odstupujíc od okna. Co dělat? Budu zde čekat. Snad se staniční zřízenec brzy vrátí, nebo Alfréd pro mne přijde."

Posadila se a přemítala znovu o příčinách pozoruhodné situace, v níž se octla. Že Madelina Hammondová byla sama v pozdní hodinu na špinavé malé západní stanici, bylo vskutku mimořádné.

Uplynul rok od jejího prvního vystoupení ve společnosti, a v této době se udala jediná neblahá událost v jejím životě její bratr se dopustil nečestného skutku a opustil domov. Od té doby se počala oddávat vážným myšlenkám a přestal ji bavit skvělý společenský život. Změna byla tak pomalá, že se stala trvalou než si ji uvědomila. Po nějakou dobu ji

bránily sporty na volném vzduchu golf, tenis a jachting v chorobném hloubání. Pak ztratila i tato zábava pro ni kouzlo. Domnívala se, že její mysl není v pořádku. Cestování jí nepomáhalo.

Potom nastaly měsíce neklidu, podivně trapného úžasu, že jí nestačí její postavení, její bohatství a její popularita. Myslela, že přežila sny a dívčí fantasie a že se stala ženou velkého světa. Žila jako dříve, účastnila se třpytné nádhery, nebyla však již zaslepená vůči pravdě že v jejím skvělém životě není nic, co by mu dodávalo význam.

Z hloubi její duše zableskly v některých okamžicích předzvěsti budoucí revolty. Vzpomínala si na jistý večer v opeře, kdy se zdvihla opona a objevila se na jevišti scenerie, provedená neobyčejně pěkně široký, pustý prostor, táhnoucí se do dálky pod nekonečnou noční oblohou, ozářenou hvězdami. Přinášela sugesci nesmírných rozloh odlehlé, pusté země a veliké, modré klenby hvězdnaté, která plnila její duši podivným, sladkým klidem.

Když se scéna změnila, ztratila tento neurčitý nový pocit klidu a odvrátila se podrážděně od jeviště. Pohlédla na dlouhou, křivící se řadu třpytných loží, představujících její svět. Byl to vynikající a skvělý svět bohatství, móda, kultura, krása a krev národa. Ona, Madelina Hammondová, byla jeho částí. Usmívala se, naslouchala, hovořila s muži, kteří čas od času zabloudili do lóže Hammondových, a cítila, že ani v jediném okamžiku není přirozená, věrná sama sobě. Divila se, proč tito lidé nemohou být nějak jiní; nedovedla však říci, jací by měli být. Kdyby byli jiní, nehodili by se do těchto míst; a také by zde vůbec nebyli. A přece si myslela, že se jim něčeho nedostává.

A když si náhle uvědomila, že se provdává za některého z těchto mužů, nevzepřeli se, zmocnila se jí veliká únava, mrazivá nevolnost, kterou ji naplňoval tento život. Omrzela ji módní společnost. Omrzeli ji uhlazení, klidní muži, snažící se jen zalíbit se jí. Nabažila se již toho, že byla oslavována, obdivována, milována, sledována a obtěžována; přesytila se lidmi; přesytila se domy, hlukem, okázalostí, přepychem. Omrzela se sama sobě.

V pustých dálkách a chladných hvězdách směle malované scenerie zahlédla záblesk něčeho, co vzrušilo její duši. Ten pocit nebyl trvalý. Nemohla jej znovu vyvolat. Představovala si, že na ni působila smělost té scény; hádala, že člověk, jenž ji namaloval, nalézal inspiraci, radost, sílu a klid v drsné přírodě.

Konečně poznala, co potřebuje být sama, hledět do pustých, tichých, tmavých prostorů, pozorovat hvězdy, podívat se své duši do tváře, nalézt své skutečné já".

Tenkrát ji napadlo prvně, že by mohla navštívit bratra, který odejel na západ hledat štěstí u dobytkařů. Její přátelé se náhodou chystali na cestu do Kalifornie. Rozhodla se rychle, že pojede s nimi. Když pronesla klidně svůj úmysl odjet na západ, vykřikla její matka úžasem, a otec, vzpomněv si na nezdárného syna, pohlédl na ni jiskřícíma očima. Cože, Madelino, ty, se chceš podívat na toho divokého hocha?" Pak v něm propukl hněv při vzpomínce na pobloudilého syna a zakázal Madelině odjezd. Její matka zapomněla na svůj pyšný klid a důstojnost. Madelina však projevila vůli, kterou u ní nikdy před tím nepoznali. Trvala na svém, připomínajíc jim, že je jí dvacet čtyři let, a že je svoji vlastní paní. Posléze zvítězila, aniž by prozradila svůj skutečný duševní stav.

Rozhodla se příliš ukvapeně navštívit svého bratra než aby mu mohla o tom psát. Telegrafovala mu z New Yorku a později z Chicaga, kde byli její společníci na cestě zdrženi chorobou. Nic by jí nemohlo odvrátit od cesty. Madelina měla v úmyslu dorazit do El Cajonu dne 3. října, o narozeninách bratrových, a podařilo se jí to, ačkoliv přijela až o půlnoci. Její vlak se zpozdl o několik hodin. Obdrželi Alfréd telegram, nemohla se dovědět, a teď ji znepokojovalo, že na ni nečeká.

V myšlenkách se dlouho neobírala minulostí, nýbrž věnovala se úplně přítomné skutečnosti.

Doufám, že se Alfrédovi nic nepříhodovalo," říkala si v duchu. Posledně psal, že je zdravý, a že se mu výborně daří. To je ovšem dávno; on však nikdy nepsával často. Je v pořádku. Přejde brzy a jak budu ráda! Jsem zvědavá, zdali se změnil." Mezitím co Madelina seděla ve žlutém šeru, slyšela slabé, neustálé klapání telegrafického přístroje, bzučení telegrafických drátů a vzdálený smích, přehlušující hluk tance. Tyto, všední věci jí byly nové. Zpozorovala, že se jí tep trochu zrychlil. Madelina znala jen málo západ. Jako příslušníci její společenské třídy procestovala Evropu a zanedbala Ameriku. Několik dopisů jejího bratra zmítlo její neurčité pojmy o cowboyích a dobytku. Obrovská vzdálenost, kterou ujela, jí plnila úžasem, a jestliže bylo něco zajímavého na celé cestě, minula to v noci. A zde seděla ve špinavé malé stanici, a telegrafní dráty sténaly osamělou píseň ve větru.

Slabý zvuk, podobný cinkání tenkých řetízků upoutal Madelininu pozornost. Myslela s počátku, že pochází od telegrafních drátů. Pak zaslechla kroky. Dveře se široce otevřely; vkročil vysoký muž a s ním se přiblížil cinkot. Uvědomila si, že ten zvuk pochází od jeho ostruh. Ten muž byl cowboy, a jeho vstup jí živě připomněl Dustina Farnuma v prvním aktu *Virginiána*".

Dovedete mne prosím do hotelu?" tázala se Madelina, vstávajíc.

Cowboy smekl sombrero, mávl jím v oblouku a poklonil se; bylo to vše přehnané, mělo to však přece jakousi drsnou gráci. Přistoupil k ní dvěma dlouhými kroky.

Dámo, jste vdaná?"

Slečna Hammondová měla smysl pro humor, proto v minulosti přehlížela často různé věci, jež se přičily jejímu vychování. Mlčela a myslela si, že je dobře, že má v tomto okamžiku zakrytou tvář závojem. Byla připravená na to, že shledá cowboye dost nápadné, a byla varovaná, aby se jim nesmála.

Tento potulný gentleman ji klidně chopil za levou ruku. Než se vzpamatovala z úžasu, stáhl jí rukavičku.

Pěkný kamínek, ale žádný snubní prsten," řekl táhlým hlasem. Dámo, rád vidím, že nejste provdaná."

Uvolnil jí ruku a vrátil jí rukavičku.

Vidíte, jediný hotel v tomto městě nepřijímá vdané ženy."

Vskutku?" pravila Madelina, snažíc se přizpůsobit situaci.

Jistě," pokračoval. Hotelům, kde jsou vdané ženy, se špatně vede. Hoši se jim vyhýbají. Vidíte, to není Reno."

Pak se zasmál skoro chlapecky, a z toho, a ze způsobu, jakým si nasadil sombrero na hlavu, poznala Madelina, že je napolo opilý. Ustoupivši instinktivně zpět, podívala se na něho bystřeji a postavila se náhodou na místo, kde byla jeho

tvář lépe osvětlena. Byla jako z rudého bronzu, smělá, drsná a ostrá. Zasmál se zase, jako kdyby se dobrovolně bavil sám sebou a smích sotva změnil jeho tvrdé tahy. Jako všechny krásné a okouzující ženy, které se pohybovaly ve společnosti, měla i slečna Hammondová tak vyvinutou intuici, že delikátně a neobyčejně citlivě vnímala povahu mužů a svůj účinek na ně. Tento drsný cowboy ji potupil pod vlivem opilství; přesto ji nechtěl urazit, ať už měl v úmyslu cokoliv.

Budu vám velice vděčná, jestliže mne dovedete do hotelu," pravila.

Dámo, vy počkáte zde," pravil pomalu, jako kdyby se rozmýšlel. Přivedu nosiče."

Poděkovala mu, a když odešel, zavřev za sebou dveře, posadila se se značnou úlevou. Napadlo jí, že se měla zmínit o svém bratru. Pak začala přemítat o tom, jaký asi vliv měl život s takovými nemotornými cowboyi na Alfreda. Býval dost divoký, na universitě. Pochybovala o tom, že by ho nějaký cowboy mohl něčemu dalšímu přiučit. Ona jediná věřila v dřimající dobro v Alfredu Hammondovi, a její víra sotva přežila dva roky mlčení.

Mezitím co čekala, naslouchala opět sténání větru v telegrafních drátech. Kůň venku počal dusat a zařehal. Potom Madelina zaslechla rychlý dusot, z počátku tlumený, později se zesilující, který, jak poznala, pocházel od koní v trysku. Šla k oknu, myslíc, že přijel její bratr. Kolem okna letěly stíny hubené koně, jezdci v sombrerech, zvláštní a divoký pohled. Vzpomněvši si na to, co řekl průvodčí vlaku, ukonejšila svůj neklid s jistou námahou. Mraky prachu zahálily matná světla v oknech. Pak se ze tmy vynořily dvě postavy, jedna vysoká, druhá útlá. Cowboy se vracel s nosičem. Těžké kroky se ozvaly venku. Pak se náhle otevřely dveře, plnice skřípotem celou místnost. Cowboy vkročil, táhnouc za sebou neladnou postavu postavu kněze, padre, jehož plášť byl uvedený v nepořádek hrubou rukou uchvatitele. Bylo zjevné, že padre je nanejvýš poděšen.

Madelina Hammondová hleděla v úžasu na mužíka, bledého a třesoucího se. Protest se jí chvěl na rtech; nebyl však vůbec vysloven, poněvadž tento zcela opilý cowboy vyhlížel teď jako chladný ďábel s krutým úsměvem; natáhnouc dlouhou paži chopil ji a smýkl ji zpátky na lavici.

Vy zůstanete zde!" poručil.

Jeho hlas, ačkoliv nebyl ani surový, ani drsný, ani krutý, měl nevysvětlitelný účinek, že se cítila neschopná pohybu. Žádný muž před tím jí neoslovil takovým tónem. Poslechla v ní žena nikoli osobnost pyšné Madeliny Hammondové. Padre zdvihl sepnuté ruce jako kdyby prosil o život a počal mluvit kvapně španělsky. Madelina té řeči nerozuměla. Cowboy vytáhl obrovský revolver a zamával jím knězi do obličeje. Pak jej snížil a namířil jím patrně knězi na nohy. Míhl se rudý záblesk a ozvala se hromová rána, která Madelinu poděsila. Místnost se naplnila dýmem a zápachem prachu. Madelina neomdlela, ani nezavřela oči, ale bylo jí, jako kdyby byla přimrazena. Když se dým trochu rozptýlil, pocítila nezměrnou úlevu, vidouc, že cowboy nezastřelil kněze. Mával však dosud revolverem a teď se zdálo, že k ní vleče svoji oběť. Co asi zamýšlel ten opilý blázen? To je jistě nějaký cowboyský kousek. Hlavou se jí mihla neurčitá, blesková vzpomínka na první Alfredovy dopisy, líčící výstřední žerty cowboysů. Pak si živě vzpomněla na film, jež viděla na cowboye, tropící nehorázné žerty s osamělým učitelem. Jakmile to Madelině napadlo, ihned byla jistá, že jí bratr předvádí nějakou malou zábavu z divokého západu. Sotva tomu věřila, a přece to bylo jistě pravda. Stará záliba Alfredova ve škádlení dospěla až k této urážce.

Stojí možná za dveřmi nebo za oknem a směje se jejím rozpakům.

Hněv potlačil její strach. Vzpřimila se s klidem, který jí zbyl po tomto překvapení a zamířila ke dveřím. Ale cowboy ji zastavil cestu a chytil ji za ruce. Madelina uhodla, že její bratr asi o tomto nedůstojném jednání neví. Nebyl to žádný kousek. Dělo se něco skutečného, něco nevěděla proč hrozivého. Snažila se vyprostit se, a cítila, že se celá zardívá nad tím, jak s ní tento opilec zachází. Klid, důstojnost, kultura všechny získané zvyky povahy přehly před bojovným instinktem. Byla atletická. Bojovala. Zoufale zápasila. On však ji zatlačil nazpět železnými rukama. Nevěděla nikdy, že by mohl být nějaký muž tak silný. A pak chladně se usmávající jeho tvář, jeho podivné, ochromující způsoby oslabily Madelinu ještě víc než jeho síla, takže klesla, chvějíc se na lavici.

Co máte v úmyslu?" pravila těžce oddychujíc.

Drahousku, jen volnou," odpověděl on vesele.

Madelina myslila, že se jí něco zdá. Nemohla jasně myslet. Bylo to všechno příliš rychlé, příliš strašné, než aby to mohla pochopit. A přece nejen, že viděla tohoto muže, ale cítila též jeho mocnou přítomnost. A chvějící se kněz, mlha z modrého dýmu, zápach prachu to vše nebylo neskutečné.

Pak těsně před jejíma očima se mihl nový oslňující rudý záblesk, a těsně u jejích uší zarachotila nová rána. Nemohouc se udržet na nohou klesla Madelina na lavici. Nepostřehla smysly, co se přihodilo v následujících několika okamžicích; když se její mysl poněkud uklidnila, zaslechla jako ve snách, že padre odřikává kvapně nějaká podivná slova. Umlkl, a pak ji vzrušil hlas cowboyův:

Dámo, řekněte Si. Řekněte to rychle! Řekněte Si!"

Pod vlivem pouhé sugesce, neodolatelné síly v tomto okamžiku, kdy byla její vůle ochromena panikou, pronesla to slovo.

A teď, dámo, abychom to řádně skončili jak se jmenujete?"

Ona mu to pověděla, poslouchajíc dosud mechanicky.

Hleděl chvíli ztrnule, jako kdyby to jméno vzbudilo nějaká sdružení v jeho poněkud zamželené mysli. Naklonil se nejistě dozadu. Madelina zaslechla, jak vydechl, bylo to jakési silné odfouknutí, ne neobyčejné u opilce.

Jaké jméno?" otázal se.

Madelina Hammondová. Jsem sestra Alfreda Hammonda."

Zdvihl ruku a stíral si něco neviditelného před očima. Pak se nad ní sklonil a rukou trochu se třesoucí sáhl po jejím závoji. Než se ho však mohl dotknout, odhalila jej sama a ukázala svoji tvář.

Snad nejste Majesty Hammondová?"

Jak podivné podivnější než cokoliv jiného, co se jí zde přihodilo bylo to, že slyší toto jméno z úst tohoto cowboye! Bylo to jméno, pod kterým byla důvěrně známá, ačkoliv jen lidé jí nejbližší a nejdražší ho směli užívat. A teď oživilo její otupené duševní schopnosti, takže se s námahou dovedla opět ovládnout.

Vy jste Majesty Hammondová," odpověděl; a tentokrát spíše přisvědčoval s úžasem než se tázal.

Madelina vstala a pohlédla mu do tváře. Ano, jsem."

Zastrčil revolver do pouzdra.

Nuže, myslím, že toho tedy necháme."

Čeho necháme, pane? A proč jste mne nutil, abych řekla tomuto knězi, Si?"

Myslím, že jsem mu tím chtěl ukázat, že jste ochotna provdat se."

Ó!... Vy vy!..." Nedostávalo se jí slov.

Zdálo se, že to galvanizovalo cowboye k činu. Chopil se kněze a vedl ho ke dveřím, proklínaje a hroze, chtěje ho nejspíš přimět k tomu, aby zachoval mlčenlivost. Pak ho vystrčil přes práh a stál tu těžce oddychuje a zápase sám s sebou.

Počkejte počkejte minutu, slečno slečno Hammondová." pravil chraptivě. Mohla byste upadnout do horší společnosti než je moje třebaže si jistě myslíte, že ne. Jsem pěkně opilý, jsem však jinak v pořádku. Jen počkejte minutu."

Stála tu chvilku se a planouc hněvem a pozorovala tento divoký zápas s opilostí. Počínal si jako člověk, jenž náhlým otřesem nabyl rozumu, a bojuje sám se sebou, aby si jej udržel. Madelina viděla, jak se mu zdvihly tmavé, vlhké vlasy, když nastavil čelo chladnému větru. Nad ním viděla bílé hvězdy na temněmodré obloze, a zdály se jí tak neskutečné jako všecko ostatní v této podivné noci. Byly chladné, skvělé, vysoké, vzdálené; a vzhlížejíc k nim, cítila, že její hněv mizí a že nabývá klid.

Cowboy se obrátil a dal se do hovoru.

Vidíte byl jsem pěkně opilý," vypravil ze sebe. Byla fiesta a svatba. Dělam hlouposti, když jsem opilý. Uzavřel jsem poštilou sázku, že se ožením s první dívkou, která přijede do města... Kdybyste neměla ten závoj hoši si mne dobírali a Ed Linton se ženil a všichni chtějí stále hrát. Byl jsem jistě opilý."

Vysvětlování je zbytečné," přerušila ho. Jsem velmi zemdlena skličena. Je pozdě. Nemáte nejmenší představu o tom, co znamená být gentlemanem?"

Na jeho bronzové tváři se objevil planoucí ruměnec.

Je můj bratr zde ve městě dnešní noci?" pokračovala Madelina.

Ne, je na svém ranchi."

Ale já jsem mu telegrafovala."

Váš telegram je nejspíš v jeho schránce na poště. Zítra bude ve městě. Dopravuje dobytek pro Stillwella."

Zatím musím do hotelu. Budete tak laskav "

Nezdálo se, že by slyšel její poslední slova. Hluk venku upoutal jeho pozornost. Madelina naslouchala. Otevřenými dveřmi bylo slyšet tlumené hlasy mužů a jemnější, plynulejší hlas ženský. Mluvili španělsky a hlasy se zesilovaly.

Patrně se blížili k stanici. Nasvědčovaly tomu kroky, skřipající na hrubém písku, a poněvadž bylo slyšet též rychlejší krok s hlubokými, hněvivými hlasy mužů, zdálo se, že nastala hádka. Pak ženský hlas, kvapný a přerývaný pronášel, jak se zdálo, marnou prosbu.

Cowboy se choval tak, že Madelina tušila něco hrozného. Neklamala se. Zvenčí bylo slyšet zápas tlumený výstřel, vzdech, pád těla, slabý ženský výkřik a vzdalující se rychlé kroky.

Madelina Hammondová se chabě opřela nazad, mrazilo ji a bylo jí nevolno, a po nějaký okamžik jí bušilo v skráních v taktu k dupotu vzdálených tanečníků a k laciné hudbě. Pak se v otevřených dveřích objevila náhle tragická dívčí tvář, ozářená tmavými očima a lemovaná tmavými vlasy. Dívka vztáhla snědou ruku na dvěře a opřela se o ně. Dlouhý, černý šál zdůrazňoval její pestrý oděv.

Señore Gene!" zvolala; radostné poznání přerušilo náhle její hrůzu.

Bonito!" Cowboy k ní přiskočil. Děvče, jste zraněna?"

Ne, señore?"

Chopil se jí. Slyšel jsem někdo byl zastřelen. Byl to Danny?"

Ne, señore."

Jsem rád. Myslil jsem, že se Danny do toho připletl. Měl dosud Stillwellovy peníze pro hochy bál jsem se... Řekněte, Bonito, ale vy se dostanete do nesnází. Kdo byl s vámi? Co jste dělala?"

Señor Gene ti vaqueros Dona Carlota hádají se o mne. Já jen tančím trochu, směji se trochu, a oni se hádají. Prosim je, aby byli hodní dávám pozor na sheriffa Hawe... a teď mne sheriff Hawe dá do vězení. Jsem tak poděšená; on si mne kdysi namlouval a teď mne nenávidí jako señora Gene."

Pat Hawe vás nedá do žaláře. Vezměte si mého koně a dejte se stezkou k Peloncillu. Bonito, slibte mi, že se budete vyhýbat El Cajonu."

Si, Señor."

Vyvedl ji ven. Madelina zaslechla, jak kůň zafrkal a zahryzl se do udidla. Cowboy mluvil tiše; jen několik slov bylo možno rozeznat tĕmeny... čkejte... z města... hora, stezka... teď jed'te!"

Okamžik trvalo ticho. Bylo přerušeno dusotem kopyt na hrubém písku. Pak Madelina zahlédla velikého tmavého koně, řítícího se do širého prostoru. Zachytila pohledem vlající šál, vlasy a postavičku, sedící nízko v sedle. Kůň se rýsoval černě proti řadě matných světél. V jeho letu bylo něco divokého a nádherného.

Pak se cowboy objevil ve dveřích.

Slečno Hammondová, myslím, že se musíme odtud vytrátit. Děly se zde zlé věci. Za chvíli přijede vlak."

Spěchala ven, neodvažujíc se ani rozhlédnout se. Její průvodce krácel rychle. Musila skoro běžet, aby mu stačila.

Mnohá sporná duševní linutí jí mátl. Měla zvláštní pocit, že vedle ní kráčí tento obr, tichý, vyjímaje jen cinkající ostruhy. Chladný, lahodný vítr a bílé hvězdy v ní budily nezvyklé city. Byla to jen její rozrušená fantazie, nebo se tyto podivuhodné hvězdy otvíraly a zavíraly? Měla podivnou myšlenku, že kdysi v dávných dobách, v jiném životě viděla tyto hvězdy. Zdálo se, že je noc tmavá, a přece bylo bledé, zářivé světlo – světlo hvězd – a představovala si, že jí bude stále tanout na mysli.

Všimla si pojednou, že jsou již mimo řadu domů, a tázala se:

Kam mne vedete?"

K Florenci Kingsleyové," odpověděl.

Kdo Je to?"

Myslím, že je to nejlepší přítelkyně vašeho bratra."

Madelina udržovala stejný krok s cowboyem ještě několik okamžiků, a pak se zastavila. Učinila to nejen proto, aby nabrala dech, ale také proto, poněvadž dostávala znovu strach. Náhle si uvědomila, jak malou cenu má její vychování při takové příležitosti. Cowboy pohřešiv ji, vrátil se. Pak čekal v stálém mlčení, rysuje se vedle ní.

Je tam tma, tak pusto," pravila vážnoucím hlasem. Jak poznám... čím se mi zaručíte, že se mi nestane nic zlého, půjduli dále?"

Ničím se vám nezaručím, slečno Hammondová, vyjma to, že, jsem viděl vaši tvář."

II. KAPITOLA

ZACHOVANÉ TAJEMSTVÍ

Tato zvláštní odpověď dodala Madelině důvěru, takže šla s cowboyem dále. V tom okamžiku nepřemýšlela o tom, co řekl. Posloužila by jí jakákoliv odpověď, jen když by byla laskavá. Jeho mlčení zvyšovalo její nervositu, nutíc ji, aby projevila svoji obavu. I kdyby jí však vůbec neodpověděl, šla by s ním přece. Zachvěla se při myšlence, že by se měla vrátit na stanici, kde, jak se domnívala, se stala vražda; stěží by se odhodlala k tomu, aby se vrátila k těm matným světlům v ulici; nechtěla bloudit sama potmě.

A když kráčela dále do větrné tmy, pociťujíc značnou úlevu nad jeho odpovědí a uvažujíc o tom, že musí ještě dokázat, že mluvil pravdu, počala chápat hlubší význam jeho slov. Oživila v ní pýcha, která v ní vzbudila pocit, že by na takového člověka neměla vůbec myslet. Madelina však objevila, že tato myšlenka je bezděčná, a že má v sobě city, o nichž se jí před touto nocí nezdálo.

V tom Madelinin průvodce odbočil s cesty a zaklepal na dveře domu s nízkou střechou.

Haló – kdo tam!" odpověděl hluboký hlas.

Gene Stewart!" pravil cowboy. Zavolejte Florenci – rychle!"

Bylo slyšet kroky, klepání na dveře a hlasy. Madelina slyšela, jak nějaká žena volá: Gene! Jste tu, když se ve městě tančí! Něco není v pořádku." Zaplálo světlo a zazářilo oknem. V následujícím okamžiku se ozvaly tiché kroky, dveře se otevřely a objevila se žena, držící lampičku,

Gene! Není snad Al "

Al je v pořádku," přerušil ji cowboy.

Madeliny se zmocnily dva pocity – pocit úžasu nad přízvukem tohoto hlasu, značícím úzkost a lásku, a pocit nevýslovné úlevy, že je v bezpečí u přítelkyně svého bratra.

Je to Alova sestra – přijela nočním vlakem," pravil cowboy. Byl jsem náhodou na stanici a přivedl jsem ji k vám."

Madelina vystoupila ze stínu.

Ne – ne snad Majesty Hammondová!" zvolala Florence Kingsleyová. Upustila skoro lampu a hleděla dlouho s neuvěřitelným úžasem.

Ano, jsem to vskutku já," odpověděla Madelina. Vlak se zpozdl a Alfred z nějaké příčiny na mne nečekal. Pan – pan Stewart uznal za vhodné doprovodit mne k vám, místo do hotelu."

Ó, jsem tak ráda, že vás poznávám," odpověděla Florence vřele. Vstupte. Jsem tak překvapená, že zapomínám na své způsoby. Vždyť se Al vůbec nezmínil o vašem příjezdu."

Je jisté, že neobdržel můj telegram," pravila Madelina vstupujíc.

Cowboy, který přišel s jejím vakem, se musil ve dveřích shýbnout, a když byl uvnitř, zdálo se, že vyplňuje celý pokoj. Florence postavila lampu na stůl. Madelina spatřila mladou ženu s úsměvnou, přátelskou tváří a bohatými plavými vlasy, splývajícími jí po županu.

Ó, Al bude rád!" zvolala Florence. Ale vždyť jste bledá jako plátno. Jste jistě unavená. Jak dlouho jste čekala na stanici? Slyšela jsem přijet vlak již před několika hodinami, když jsem se ubírala na lože. Ta stanice je v noci osamělá. Kdybych věděla, že přijedete! Vskutku, jste velmi bledá. Není vám dobře?"

Ne. Jsem jen velmi zemdlená. Tak daleká jízda vlakem je namáhavější než jsem si představovala. Čekala jsem dost dlouho na stanici, nemohu však říci, že by byla osamělá."

Florence Kingsleyová pátrala v Madelinině obličeji bystrými očima a pak vrhla dlouhý, významný pohled na mlčícího Stewarta. Pak rozvážně a klidně zavřela dveře do druhého pokoje.

Slečno Hammondová, co se přihodilo?"

Mluvila tlumeným hlasem.

Nechci si vzpomínat na vše, co se přihodilo," odpověděla Madelina. Řeknu však Alfredovi, že bych se raději setkala s nepřátelským Apačem než s cowboyem."

Neříkejte to, prosím, Alovi!" zvolala Florence. Pak se chopila Stewarta a přitáhla ho ke světlu. Gene, vy jste opilý!"
Byl jsem pěkně opilý," odpověděl se sklopenou hlavou.

Ó, co jste to udělal?"

Nuže, hleďte, Flo, já jsem jen "

Nechci to vědět. Já to uhodnu. Gene, což se nikdy nenaučíte slušným způsobům? Což nepřestanete nikdy pít? Ztratíte všechny přátele. Stillwell stojí při vás. Al je váš nejlepší přítel. Molly a já jsme se přimlouvaly za vás a teď jste provedl Bůh ví co!"

Proč nosí ženy závoje?" zabručel. Nebýt toho závoje, byl bych ji poznal."

A nebyl byste ji urazil. Učinil byste to však první dívce, která by vám přišla do cesty. Gene, jste beznadějný. Klidte se odtud a nevracejte se sem již nikdy."

Flo!" prosil snažně.

Myslím to vážně."

Tedy přijdu zítra a užiji svůj lék," odpověděl.

Neopovažujte se!" zvolala.

Stewart vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

Slečno Hammondová, vy vy nevíte, jak mne to bolí," pravila Florence. Co si asi o nás myslíte! Jaká to nešťastná náhoda, že se vám tohle přihodilo hned na začátku. Teď nebudete mít možná odvahu, abyste zůstala zde. Ó, poznala jsem více než jednu východní dívku, která se vrátila domů, aniž by vůbec poznala, jací jsme. Slečno Hammondová, Gene Stewart je ďábel, když je opilý. Při tom všem vím, že ať dělal cokoliv, nechtěl vás urazit. Pojdte, nemyslete již na to." Vzala lampu a zavedla Madelinu do pokojíku. To je západ," pravila s úsměvem, ukazujíc na sporý nábytek; můžete si však odpočinout. Jste v úplném bezpečí. Nedovolíte mi, abych vám pomohla odstrojit se nemohu vám ničím posloužit?"

Jste velmi laskavá, děkuji vám, ale není to třeba," odpověděla Madelina.

Nuže tedy, dobrou noc. Čím dříve odejdu, tím dříve si odpočinete. Jen zapomeňte na to, co se přihodilo, a pomyslete si na to, jak mile překvapíte zítra svého bratra."

Pak vyšla ven a zavřela tiše dveře.

Když Madelina kladla hodinky na stůl, zpozorovala, že minula již druhá hodina. Zdálo se jí, že je tomu již dávno, co vystoupila z vlaku. Když zhasla lampu a vkradla se zemdeně na lože, poznala, co znamená naprosté vyčerpání. Byla tak unavená, že nemohla hnout prstem. Ale v mozku jí vířilo.

S počátku nemohla ovládat myšlenky, a v hlavě se jí tísnily tisíce vněmy, přicházející a odcházející bez logické souvislosti. Ozval se hukot vlaku; měla pocit, že je ztracená; zadusala kopyta; zjevila se jí bratrova tvář, tak jak ji viděla naposled před pěti roky; dlouhá řada matných světel; cinkot stříbrných ostruh; noc, vítr, tma, hvězdy. Pak chmurná stanice, Mexikán ve stínu, zahalený pokrývkou, prázdná místnost, matná světla na druhé straně náměstí, dupot tanečníků, smích a nesouladná hudba, otevřené dveře a vstup cowboyů. Nevzpomínala si, jak vyhlížel nebo co provedl. A v následujícím okamžiku ho viděla chladného, usmívajícího se, ďábelského viděla ho při násilí; jeho veliká postava, jeho oděv, jeho fyzická bytost byly tak neurčité jako obrysy ve snu. Bledá tvář, knězova se mihla v jejích myšlenkách a přinesla sebou též tupý, oslněný, nepopsatelný duševní stav, který následoval po posledním, nervy otřásajícím výstřelu z revolveru. To minulo a vybavily se jí jasné a živě vzpomínky na ostatní události podivné hlasy rozzuřených mužů, tlumený výstřel, vzdech smrtelné úzkosti, pronikavý ženský výkřik. A Madelina viděla veliké, tragické dívčí oči, divoký let velkého koně do tmy, temné obrysy postavy mlčícího cowboye a bílé hvězdy, shlížející zdánlivě nelítostně.

Tento příliv vzpomínek zaplavil Madelinu několikrát, pak znenáhla pozbýval síly. Všecka tíseň ji opustila a cítila, že usíná. Jak tmavý byl ten pokoj stejně černý při otevřených očích jako při zavřených! A to ticho bylo jako plášť. Nebyl naprosto žádný zvuk. Byla v jiném světě než jaký znala. Myslíla na tu plavovlasou Florenci a na Alfreda; a přemítajíc o nich, usnula.

Když se probudila, byl pokoj ozářený sluncem. Chladný vítr, vanoucí přes postel ji donutil, aby strčila ruce pod pokrývku. Pozorovala líně a snivě hliněné stěny tohoto pokojíku, když v tom si náhle vzpomněla, kde je a jak sem přišla.

Zachvátil ji pocit nechuti. Zavřela oči, snažíc se vymazat vzpomínku. Měla pocit, jako kdyby byla poskvrněná.

Pak si Madelina Hammondová uvědomila opět fakt, který poznala minulé noci že jsou duševní hnutí, které dosud neznala. Nepokoušela se je analyzovat, ale ovládla se do té míry, že když byla oblečená, měla své obvyklé vzezření. Sotva si vzpomněla na to, že bylo kdy nutné, aby ovládla svá hnutí. Nebyla nesnáz, rozčilení ani nepříjemnost v jejím životě. Měla život klidný, nádherný, skvělý, rozmanitý, ale vždy stejný.

Nebyla překvapená, že je pozdě, a chtěla se poptat po bratru, když zaslechla hlas, poznala hlas slečny Kingleyové, mluvící s někým venku. Měl ostrý přízvuk, kterého si před tím nevšimla.

Tedy jste se vrátil, že ano? Nevyhlížíte tak, jako kdyby jste byl na sebe příliš hrdý. Gene Stewarte, vyhlížíte jako koyot."

Jářku, Flo, jestliže jsem koyot, nechci se plazit," pravil.

Proč jste přišel?" tázala se.

Řekl jsem, že si přijdu pro svůj lék!"

Tím chcete říct, že neutečete před Alem Hammondem? Gene, máte tlustou lebku jako stará kráva. Al se nikdy nedoví o tom, co jste udělal jeho sestře, nepovíte-li mu to sám. Povíte-li mu to, zastřelí vás. Ona vás neprozradí. Ona je plnokrevná. Vždyť byla minulého večera tak bledá, že jsem myslela, že se skácí, ona však ani nemrkla. Jsem žena, Gene Stewarte, a dovedu si pomyslet, jak hroznou zkoušku asi přestála. Vždyť ona je jednou z nejkrásnějších,

nejhledanějších, nejvýlučnějších žen v New Yorku. Za ní se tlačí milionáři, lordové a vévodové. Jak hrozné je asi pro takovou ženu, kdy ji políbí opilý cowpuncher! Říkám, že "

Flo, takovým způsobem jsem ji nikdy neurazil," vyhrkl Stewart.

Bylo to tedy horší?" tázala se ostře.

Vsadil jsem se, že se ožením s první dívkou, která přijede do města. Dával jsem pozor a byl jsem pěkně opilý. Když přijela sehnal jsem padre Marcosa a snažil jsem se donutit ji hrozbami k tomu, aby si mne vzala."

Ó Pane!" zvolala Florence, těžce oddychujíc. Je to horší než jsem se obávala... Gene, Al vás zabije."

To bude dobré," odpověděl cowboy skličně.

Gene Stewarte, bude to vskutku dobré, neobrátíte-li nový list," odpověděla Florence.

Ale nebudte blázen." A tu zvážněla a její hlas nabyl prosebný přízvuk. Odejděte, Gene. Připojte se k vzbouřencům za hranicí stále tím hrozíte. Na žádný způsob nezůstávejte zde a nedrážděte Ala. On by vás zabil jako každého jiného, kdo by urazil jeho sestru. Nedělejte mu potíže. To by zarmoutilo jen ji, Gene."

Madelina porozuměla významu této rozmluvy. Mrzelo ji, že byla nucena poslouchat to, co nebylo určeno pro její uši. Pokusila se neposlouchat a bylo to marné.

Flo, vy nemůžete nahlédnout, že je to mužský způsob," odpověděl klidně. Zůstanu a užiji svůj lék."

Gene, mohla pych vynadat vám i každému jinému hlupákovi cowboyskému. Slyšte. Můj švagr Jack zaslechl něco z toho, co jsem vám říkala minulé noci. Nemá vás rád. Obávám se, že to poví Alovi. Pro Boha, člověče, jděte do města a umlčte ho a sebe také."

Pak Madelina zaslechla, jak vchází do domu, pak klepe na dveře a táže se tiše:

Slečno Hammondová, jste vzhůru!"

Vzhůru, slečno Kingsleyová. Vstupte!"

Ó! Odpočinula jste si. Vyhližte zcela jinak. Jsem ráda. Pojděte. Posnídáme a pak můžeme doufat, že uvidíte svého bratra každým okamžikem."

Počkajte, prosím. Slyšela jsem Vás mluvit s panem Stewartem. Nebylo vyhnutí. Jsem však ráda. Musím ho vidět.

Požádejte ho prosím, aby vešel na chvíli do pokoje."

Ano," odpověděla Florence rychle; a otáčejíc se ke dveřím, vrhla na Madelinu významný ženský pohled. Přinutím ho, aby držel jazyk za zuby!"

Hned na to se ozvaly pomalé, zdráhavé kroky za dveřmi, pak přestávka a dveře se otevřely. Stewart stal s odkrytou hlavou ve sluneční záři. Madelina si vzpomněla s jistým zachvěním na vysokou postavu, vyšívanou vestu ze srnčí kůže, červený šátek, lesklé kožené manžety, široký, stříbrem pobitý pás a chaps. Zdálo se, že její pohled přelétl po něm jako blesk. Když však viděla jeho tvář teď, nepoznávala ji. Přítomnost toho muže se jí přičila. A přece jakási nepochopitelná stránka její povahy byla rozechvěna pohledem na tohoto skvělého, osmahlého barbara.

Pane Stewarte, vstoupíte prosím?" tázala se po dlouhé pomlčce.

Myslím, že ne," pravil on. Beznadějný jeho tón nasvědčoval tomu, že si je vědom toho, že se pro něho nesluší, aby vkročil do místnosti, kde je ona, a že buď o to nedbá, nebo o to příliš dbá.

Madelina šla ke dveřím. Tvář cowboyova byla tvrdá, ale též smutná. A dojala ji.

Nepovím bratru o vaší vaší hrubosti," počala. Bylo nemožné mluvit jinak než chladně, s pýchou a vznešeností její třídy. Přes její odpor počaly v jejích citech proti její vůli převládat laskavost a soucit. Přehlédla jsem úmyslně to, co jste učinil, poněvadž jste nebyl úplně přičetný a poněvadž mezi Alfredem a vámi nesmí být svár. Mohu se spolehnout na to, že budete mlčet a že přimějete též toho kněze k mlčení? A víte, že byl nějaký muž zavražděn nebo zraněn minulé noci. Chci zapomenout na tu hroznou věc. Nechci, aby se vědělo, že jsem zaslechla "

Ten greaser nezemřel," přerušil ji Stewart.

Ah! Tedy to není konec konců tak zlé. Jsem ráda k vůli vaší přítelkyni mexickému děvčeti."

Po jeho tváři se pomalu rozlil ruměnec. Bylo trapné pozorovat jeho stud.

To vzbudilo v Madelině přesvědčení, že i když je pohan, není přece úplně špatný. Způsobilo to u ni takový rozdíl, že se na něho usmála.

Ušetříte mne dalších nesnází, že ano, prosím?"

Odpověděl nesouvisle chraptivým hlasem, jí však stačila jen jeho rozčilená tvář k poznání jeho lítosti a vděčnosti.

Madelina se vrátila do svého pokoje, pak pro ni přišla Florence a posadily se k snídani. Dojem, který učinila na Madelinu Hammondovou bratrova přítelkyně, se znovu upevnil v ranním světle. Cítila, že má zdravou, přímou, milou povahu. Líbil se jí pomalý, táhlý jižní způsob řeči. A byla by ráda věděla, zdali je Florence Kingsleyová hezká, nápadná, nebo neobyčejná. Měla mladistvý žár pěkně opálenou pleť, tvář, již se nedostávalo měkkých křivek a linií východních žen, oči měla světle šedé jako křišťál, pevné, skoro pronikavé a vlasy byly husté, krásně světlé, kadeřavé.

Florenčina sestra byla starší, statná žena s energickou tváří a klidnými očima. Svému hostu předložily prosté jídlo; neomlouvaly se však, Madelina cítila, že jejich prostota uklidňuje. Byla přesycena úctou, nabažila se obdivu a pochlebenství; a ráda viděla, že tyto západní ženy s ní zacházejí tak, jak by asi zacházely s každým jiným návštěvníkem. Byly milé, vlídné; a Madelina objevila záhy, že to, co považovala s počátku za nedostatek výrazu nebo životní síly, je přirozená zdrženlivost žen, které nežijí povrchním životem, Florence byla veselá a přímá, kdežto její sestra byla plachá a nepříliš hovorná. Madelina si myslila, že by měla ráda tyto ženy nablízku, kdyby byla nemocná nebo v tísní. Vyčítala si zpanštelost a příliš kritickou zjemnělost, že musila vyhledávat to, co se oběma ženám nedostávalo.

Umíte jezdit na koni?" tázala se Florence. Tuto otázku klade západňan vždy každému, kdo přijde z východu. Umíte jezdit jako muž rozkořmo, chci říci? Ó, to je krásné. Zdá se, že jste dost silná, abyste udržela koně. Máme zde krásné koně. Myslím, že až přijede Al, pojedeme na ranch Billa Stillwella. Budeme tam muset jet chťej nechtěj, poněvadž jakmile se Bili dozví, že jste zde, vytáhne nás odtud všechny. Starý Bill se vám bude líbit. Na jeho ranchi budeme mít krásné

vyjížděky do hor. Budeme lovit a slézat hory, a hlavně jezdit. Mám ráda koně cítím ráda vítr ve tváři a mám ráda širokou pláň před sebou s horami vzadu. Musíte mít nejlepšího koně na vyjížděkách. A to bude znamenat hádku Ala, Billa a všech cowboyů. Neshodujeme se všichni, pokud se koní týče, vyjímaje šedáka Gene Stewarta."

Pan Stewart má nejlepšího koně v kraji?" tázala se Madelina. Opět byla nevysvětlitelně rozechvěná, když si vzpomněla na divoký let Stewartova velikého tmavého oře a jeho jezdce.

"Ano, a to je vše, co mu patří," odpověděla Florence. Gene si nic nedovede udržet. Ale toho koně má rád a nazývá ho "

V tom okamžiku silné zaklepání na dveře přerušilo hovor. Florenčina sestra šla otevřít. Vrátila se a pravila:

Je to Gene. Potuloval se kolem domu a dal nám zaklepáním znamení, že bratr slečny Hammondové přijíždí."

Florence spěchala ven, následována Madelinou. Dveře byly otevřené a bylo jimi vidět Stewarta, sedícího na stupních u dveří. Cestou se blížil klapot kopyt. Madelina pohlédla na Florenci přes rameno a viděla, že se blíží oblak prachu, v němž rozeznávala obrysy koní a jezdců. Pocítila teplo a záchvěv radosti. Tento pocit jí připomněl její dívčí lásku k bratrovi. Jak asi vyhlíží po dlouhých letech?

Gene, mlčel Jack?" tázala se Florence a Madelina pozorovala opět ostrý tón v jejím hlase.

Ne," odpověděl Stewart.

Gene! Snad to nenecháte dojít k boji? Všecko se dá spravit. Ale Jack vás nenávidí a bude mít s sebou své přátele."

Nedojde k zápasu."

Ted' si to rozmyslete," dodala Florence; a pak se obrátila a vstřčila Madelinu jemně do pokoje.

Madelinin zápal se změnil v bázeň. Má hledět na to, jak bratr jedná násilně, což ted' považovala za zvyk cowboyů? Klapot kopyt se zastavil přede dveřmi. Madelina vyhlédnuvši spatřila hlouček zaprášených, svalnatých koní, tepajících kopyty do písku a pohazujících hubenými hlavami. Přehlédla rychlým pohledem pružné jezdce, snažící se vypátrat svého bratra. Nemohla však. Zachytila pohledem týž hrubý oblek a tvrdé vzezření, které charakterizovalo cowboye Stewarta. Pak jeden jezdec odhodil uzdu, seskočil se sedla a skokem vyběhl na stupně u domu. Florence mu vyšla u dveří vstříc.

Halo, Flo. Kde je?" zvolal dychtivě. Při tom jí pohlédl přes rameno a spatřil Madelinu. Doslovně na ni skočil. Poznala stěží vysokou postavu a bronzovou tvář, ale vřelý záblesk modrých očí jí byl povědomý. Pokud se týká jeho, nepochyboval patrně o své sestře, neboť po krátkém uvitání ji sevřel do náruče, pak ji podržel na dálku a díval se na ni pátravě.

Nuže sestro," počal, když v tom se vrátila Florence spěšně od dveří a přerušila ho.

Ale, myslím, že bys měl raději zamezit té hádce venku."

Pohlédl na ni, a jak se zdálo, zaslechl náhle hlučné hlasy z ulice. Vyprostil Madelinu a pravil:

By George! Zapomněl jsem, Flo. Musím vyřídit malou záležitost. Zaveď, prosím, sestru dovnitř a nedělej ted' mnoho hluku."

Vyšel na schůdky a zvolal na své lidi:

Nekřič, Jacku! A ty též, Blaze! Nechtěl jsem, abyste sem chodili. Ale poněvadž jste přišli, musíte mlčet. To je má záležitost."

Pak se obrátil k Stewartovi, který seděl na zábradlí.

Halo, Stewarte!"

Byl to pozdrav, ale v jeho hlase bylo něco, co Madelinu poděsilo.

Stewart pomalu vstal a pomalu se blížil k schůdkům.

Halo, Hammonde!" řekl táhlým hlasem.

Zase opilý minulé noci?"

Nuže, jestli to chceš vědět, a jestli ti něco po tom je, ano, byl jsem pěkně opilý," odpověděl Stewart.

Byla to chladná řeč, bylo cítit, že cowboy se ovládá a že je pánem situace řeč, a po které nebylo lehké dávat nevhodné otázky.

Zatr... věc, Stewarte," pravil Alfred na to, je to takové: V celém městě se mluví o tom, že jsi se setkal minulé noci s moji sestrou na stanici a že jsi ji urazil. Jack se do toho dostal k vůli tobě, a ostatní hoši také. Je to však má věc. Rozuměj, já jsem je sem přivedl. Mohou vidět, jak se se mnou vypořádáš, nebo jinak Gene, nějaký čas jsi na špatné cestě, piješ a děláš jiné věci. Vede to k zlému konci. Ale Bill myslí, a já také že jsi dosud muž. Víme, že jsi nikdy nelhal. Nuže, co můžeš říci na svoji obranu?"

Nikdo si nemyslí, že jsem lhář?" řekl táhlým hlasem.

Ne."

To rád slyším. Vidiš, ale byl jsem pěkně opilý včera v noci, nebyl jsem však opilý tak, abych zapomněl to nejmenší, co jsem udělal. Řekl jsem to Patu Haweovi dnes ráno, když byl zvědavý. A to bylo ode mne zdvořilé. Nuže, nalezl jsem slečnu Hammondovou, čekající o samotě na stanici. Měla závoj, ale věděl jsem, že je to dáma. Když si na to ted' pomyslí, představuji si, že slečnu Hammondovou má galantnost asi překvapila, a "

V tomto okamžiku Madelina, podlehnuvši nerozváznému instinktu, obešla Florenci a vyšla na schůdky.

Sombrera slétla bleskem s hlav a hubení koně poskočili.

Pánové," pravila Madelina bez dechu a nepřispívalo k jejímu klidu, že cítila horké zardění na lících západní způsoby jsou mi zcela nové, myslím však, že je tu nějaký omyl, který chci opravit, abych ospravedlnila pana Stewarta. Vskutku byl jaksi jaksi úsečný a podivný, když se se mnou včera v noci setkal; poněvadž však mu ted' rozumím, přičítám to jeho galantnosti. Byl poněkud divoký a náhlý a sentimentální ve své touze chránit mne a nebylo jasné, chteli mne chránit jen po dobu včerejší noci nebo navždy; jsem však šťastná, že mohu říci, že mi neřekl ani jediné nečestné slovo. A doprovodil mne v bezpečí do domu slečny Kingsleyové."

III. KAPITOLA

SESTRA A BRATR

Pak se Madelina vrátila do pokojíku s bratrem, jehož sotva poznala.

Majesty!" zvolal. Když si jen pomyslí, že jsi tady!"

Krev se jí rozproudila. Vzpomněla si, jak to lichotivé jméno kdysi zaznívalo ze rtů bratrových, který jí je dal.

Alfrede!"

Jeho uvítání a jeho zármutek, že nemohl být u vlaku, když přijela, nepřipomínaly jí ho tak jako způsob, jakým ji objal, neboť právě tak to učinil, když opouštěl domov, a ona na to nezapomněla. Teď byl mnohem vyšší a silnější, tak zaprášený, zvláštní a mohutný, že si nemohla ani pomyslit, že je to týž muž. Měla i zertovný nápad, že je to jiný cowboy, nahánějící ji hrůzu, a že je to tentokrát její bratr.

Pustil ji a pravil klidněji: Drahé děvče, nezměnila jsi se vůbec, vyjma to, že jsi krásnější než dříve. Teď jsi žena a děláš čest jménu, které jsem ti dal. Bože! Jak mi pohled na tebe připomíná domov! Zdá se mi, že je to sto let, co jsem odejel. Pohřešoval jsem tě víc než ostatní."

Při každém jeho slově se Madelině zdálo, že si ho připomíná. Jeho změněný zevnějšek ji plnil takovým úžasem, že nemohla věřit svým očím. Viděla bronzového muže s energickou bradou a orlímá očima, statného, nádherného vzrůstu, majícího na sobě jako ostatní cowboyové pás a vysoké boty s ostruhami. V jeho tváři bylo něco tvrdého jako železo, co zaznívalo v jeho slovech. Zdálo se jí, že jen v těch okamžicích, kdy tvrdé rysy změkly, shledává podobu tváře, na kterou se pamatovala. Jeho způsoby, tón jeho hlasu a obraty v řeči dokazovaly, že je to vskutku Alfred. Rozloučila se se znectěným, vyděděným a zhýralým hochem. Pamatovala se dobře na tu hezkou, bledou tvář, bez vší energie, s bezstarostným úsměvem a věčnou cigaretou visící ze rtů. Minula léta, a teď ho viděla jako muže západ z něho udělal muže. A Madelina Hammondová pocítila silnou, vášnivou radost a vděčnost a pozorovala, že její náhlá zášť k západu mizí.

Majesty, je od tebe hezké, že jsi přijela. Jsem velmi překvapen. Jak jsi to jen provedla? Ale na tom teď nezáleží.

Vypravuj mi o mém bratru."

A Madelina mu o něm vyprávěla, a pak o jejich sestře Heleně.

Dával jí rychle otázku za otázkou; vyprávěla mu o matce; o tetě Graci, která zemřela před rokem; o jeho starých přátelích, kteří se oženili, rozešli a zmizeli. Nevprávěla mu však o otci, neboť se netázal.

Náhle ustal v rychlých otázkách, dusil se. Odmlčel se chvíli a pak propukly slzy. Zdálo se, že jimi odtéká dávno nashromážděná hořkost. Bolelo ji, že ho vidí plakat a ještě víc, že ho slyší. A v následujících okamžicích k němu přilnula víc než kdy v minulosti. Zachoval se správně k otci a matce? Tepna jí bila nezvyklou rychlostí. Nepromluvila, ale políbila ho, což bylo u ní známkou neobyčejného citu. A když ovládl své vzrušení, nezmiňoval se o něm, a ona též ne. Avšak tento výjev se vryl hluboko do srdce Madeliny Hammondové. Z něho poznala, co ztratil a co získal.

Alfrede, proč jsi mi neodpověděl na mé poslední dopisy?" tázala se Madelina. Dva roky jsem neměla od tebe žádné zprávy."

Tak dlouho? Jak ten čas letí! Nuže, dařilo se mi špatně tou dobou, kdy jsem od tebe obdržel poslední dopis. Stále jsem chtěl psát, neučinil jsem to však."

Dařilo se ti špatně? Pověz mi."

Majesty, nesmíš se trápit mými nesnáze. Chci, aby ses těšila ze svého pobytu zde a nedala se vyrušovat mými potížemi."

Řekni mi to, prosím. Měla jsem tušení, že něco není v pořádku. To bylo také jednou z příčin, proč jsem se rozhodla jet sem."

Dobrá, jestliže to musíš vědět," počal; a Madelině se zdálo, že je rád, že si může ulehčit. Vzpomínáš si na můj malý ranch a na můj dočasný úspěch v chování dobytka? Psal jsem ti o tom všem. Majesty, člověk si udělá nepřítele všude. Východní člověk si může udělat na západě nepřítele, jestliže ne tolik, za to tím horší. Byl tu jistý dobytkař, jménem Ward je již pryč a on a já jsme měli potíže k vůli dobytku. Byla to rána od zadu. Pat Hawe, zdejší sheriff, napomáhal při poškozování mého obchodu. Není právě vynikajícím dobytkařem, má však vliv v Santa Fé, El Pasu a Douglasu. Udělal jsem si z něho nepřítele. Nikdy jsem mu neuškodil. Nenávidí Gena Stewarta, a při jisté příležitosti jsem mu zkazil plán, jímž ho chtěl dostat do svých spárů. Pravým důvodem k jeho zášti proti mně je to, že miluje Florenci, a Florence si má vzít mne."

Alfrede!"

Co se stalo, Majesty? Nelíbí se ti Florence?" tázal se s bystrým pohledem.

Nu ano. Mám ji ráda. Nemyslila jsem však, že by mohla být k tobě v takovém poměru. Jsem velmi překvapená.

Alfrede, je z dobré rodiny? Jaké má příbuzné?"

Florence pochází z obyčejné rodiny. Narodila se v Kentucky a byla vychovaná v Texasu. Má aristokratická a bohatá rodina by jí opovrhovala "

Alfrede, jsi dosud Hammondem," pravila Madelina se vztyčenou hlavou.

Alfréd se zasmál. Nebudeme se hádat, Majesty. Pamatuji se, že přes svoji pýchu máš srdce. Zůstanešli zde měsíc, zamiluješ si Florenci Kingsleyovou. Chci, abys věděla, že má značný podíl na mém polepšení... Nuže, budu pokračovat. Je tu Don Carlos, mexický rancher, a ten je můj nejhorší nepřítel. Proto také je právě v takovém nepřátelství s Billem Stillwellem a ostatními ranchery. Stillwell, mimochodem řečeno, je můj přítel a jeden z nejlepších mužů na zemi. Zadlužil jsem se u Dona Carlosa ještě než jsem poznal, jaký je to nízký člověk. Především jsem prohrál peníze ve faru hrával

jsem poněkud, když jsem přišel na západ a pak jsem prováděl špatné obchody s dobyt看em. Don Carlos je lstivý greaser, vyzná se v obchodě, má vodu a je nepoctivý. Zvítězil tudíž nade mnou. A teď jsem ve skutečnosti na mizině. Nemá dosud můj ranch, to však je jen otázkou času než se věc soudně projedná v Santa Fé. Teď mám několik set kusů dobytka na ranchi Stillwellově, a já jsem jeho foremanem.

Foremanem?" tázala se Madelina.

Jsem prostě bossem nad Stillwellovými cowboyi, a jsem velmi rád, že mám toto zaměstnání."

Madelina si byla vědomá, že je vnitřně pobouřená. Musila se namáhat, aby zachovala vnější klid. Počala nahlížet, jak uzavřený byl její výlučný život před nezvyklými událostmi a pocity.

Nemůžeš svůj majetek získat nazpět?" tázala se. Kolik jsi dlužen?"

Deseti tisíce dolarů bych zaplatil svůj dluh a měl bych něco pro začátek. V této zemi však to znamená značnou částku, kterou si nemohu opatřit. Stillwell je v postavení ještě horším než já."

Madelina přistoupila k Alfredovi a položila mu ruce na ramena.

Nesmíme být zadluženi."

Pohlédl na ni upřeně, jako kdyby její slova mu připomněla něco dávno zapomenutého. Pak se usmál.

Jak jsi velitelská! Zapomněl jsem, jaká je moje krásná sestra ve skutečnosti. Majesty, snad mne nechceš žádat, abych od tebe vzal peníze."

Ano."

Nuže, neučiním to. Nikdy jsem to neučinil, ani když jsem byl na universitě, a tenkrát jsem nebyl příliš mnoho dlužen." Slyš, Alfred, pokračovala vážně, teď je to zcela jiné. Tenkrát jsem měla jen vyměřený měsíční příspěvek. Nemohl jsi se dovědět, že od té doby, kdy jsem ti posledně psala, jsem přišla k dědictví po tetě Grace. Byly to sumy, nezáleží na tom. Nemohu utratit ani polovici příjmu. Je můj. Nejsou to otcovy peníze. Učiniš mne velmi šťastnou, svolíšli.

Alfred, velice žasnou nad změnou, která se s tebou stala. Jsem tak šťastná. Od nynějška se nesmíš vrátit k starým zvykům. Co znamená pro mne deset tisíc dolarů? Někdy tolik utratím za měsíc. Vyhazuji peníze. Jestliže mi dovolíš, abych ti pomohla, prospěje mi to právě tak, jako tobě. Prosím, Alfredě."

Políbil ji, zřejmě překvapen její vážností. A Madelina byla vskutku překvapená sama. Počala mluvit a pronesla plynouou řeč.

Byla jsi vždy nejlepším chlapíkem, Majesty. A mášli mne skutečně ráda. Chcešli mi skutečně pomoci, příjmu to velmi rád. Bude to krásné. Florence se zbláznila. A ten greaser mne již nebude obtěžovat. Majesty, dost brzy bude utrácet tvé peníze nějaký chlapík s titulem; snad si jich mohou trochu vzít než je dostane všechny," skončil žertovně.

Co o mně víš?" tázala se vesele.

Víc než si myslíš. I když jsme ztraceni zde na západě, dostáváme zprávy. Každý to ví o Anglesburym. A o tom italském vévodovi, který tě pronásledoval po celé Evropě, a každý též ví, že je teď na řadě lord Castleton, jenž, jak se zdá, zvítězil. Jak je to, Majesty?"

Madelina upozorovala, že v jeho veselé mysli se tají opovrzení. A hluboko v jeho pátravém zraku zahlédla žár. Zamyslela se. Zapomněla na Castletona, New York, společnost.

Alfred, začala vážně, nemyslím, že nějaký gentleman s titulem bude kdy utrácet mé peníze, jak se elegantně vyjadřuješ."

Na těch mi nezáleží. Záleží mi na tobě!" zvolal vášnivě a chopil se ji tak prudce, že ji to poděsilo. Byl bledý; oči mu plály.

Jsi tak nádherná – tak podivuhodná. Lidé tě nazývali americkou kráskou, jsi však více než to. Jsi americká dívka!

Majesty, nevdávej se za žádného muže bez lásky, a miluj Američana. Vyhýbej se Evropě do té doby, dokud nepoznáš muže – skutečnému muži své vlasti."

Alfred, obávám se, že při mezinárodních sňatcích se nejedná vždy o skutečnému muže a o skutečnou lásku k americkým dívkám. Helena to však ví. Bude to její volba. Bude nešťastná, provdala se za Anglesburyho."

To jí bude patřit," prohlásil její bratr. Helena vždy bláznila po třpytu, pochlebenství, slávě. Vsadím se, že u Anglesburyho nezná nic jiného než zlato a stuhu na jeho prsou."

Je mi líto, Anglesbury je gentleman, myslím však, že potřebuje peníze. Alfred, pověz mi, jak jsi se to vše o mně dověděl v takové dáli? Můžeš být ujištěn, že jsem žasla, když jsem shledala, že mne slečna Kingsleyová zná jako Majesty Hammondovou."

Dovedu si představit, že to bylo překvapení," odpověděl se smíchem. Vypravoval jsem o tobě Florencii – dal jsem jí tvoji podobenku. A poněvadž je žena, ukazovala ji jiným lidem a hovořila o tobě. Je do tebe zamilovaná. Pak, drahá sestro, dostáváme sem příležitostně newyorské časopisy, které prohlížíme a čteme. Možná, že ani nevíš, že ty a tvoji přátelé ze společnosti jste předmětem velkého zájmu ve Spojených Státech vůbec, a na západě zvláště. Časopisy mají množství zpráv o vás, a píší snad i o mnohých věcech, které jste nikdy neprovedli."

Věděl to též pan Stewart. Pravidl: Nejste snad Majesty Hammondová?"

Nedbej na jeho nestoudnost!" zvolal Alfred a zasmál se. Gene, je řádný hoch, musíš ho však teprve poznat. Povím ti, co udělal. Zmocnil se jedné z tvých podobenek – té, která byla uveřejněna v Times; vzal ji u nás a nechtěl jí vrátit přes to, že ho Florence o to žádala. Byla jsi tam vyobrazena v jezdeckém obleku na svém významném koni White Stockings* – pamatuješ se? Snímek byl z Newportu. Nuže, Stewart přibíl obrázek ve svém domku a dal svému krásnému koni jméno Majesty. Všichni cowboyové to věděli. Dívali se na obrázek a škádli ho nemilosrdně. On si z toho nic nedělal. Jednou jsem k němu náhodou přišel a on se právě probíral z následků pitky. Viděl jsem též ten obrázek a řekl jsem mu: Gene, kdyby moje sestra věděla, že jsi opilec, nebyla by příliš hrdá na to, že její obrázek visí v tvém pokoji." Majesty, měsíc se nedotkl ani kapky, a když se dal zase do pití, sňal obraz a nikdy jej již nepověsil."

"Madelina se usmívala zábavě svého bratra, neodpovídala však. Nedovedla se prostě přizpůsobit těm zvláštním, volným západním způsobům. Její bratr na ni výmluvně naléhal, aby se zdržela ziskuchtivého a skvělého sňatku, nejenže

však dovolil, aby cowboy měl její obraz ve svém pokoji, ale mluvil i o ní a užil jejího jména při abstinentické přednášce. Madelina se sotva ubránila nechuti. Byla však před ní zachráněná jen naivní radostí svého bratra z toho, že listovou poznámkou přiměl Stewarta k tomu, aby dělal měsíc dobrotu. Něco, co se skládalo ze Stewartovy drzosti k ní; ze setkání s Florencií Kingsleyovou, která s ní zacházela tak, jako by jí byla rovná; z pomalého, klidného, nenuceného způsobu, jakým ji přijala starší sestra, která bývala uctívána u královských dvorů; ze slabého posměšného přízvuku v Alfredově hlase, a z jeho zábavného vypravování, týkajícího se jejího obrazu a jména Majesty – něco, co se skládalo z toho všeho, se nemile dotklo Madelininy pýchy, odcizili ji na okamžik, a pak povzbudilo její inteligenci a zájem a přimělo ji k rozhodnutí, že se přiučí něčemu o tomto nepochopitelném západě.

Majesty, musím na dráhu," pravil hledě na hodinky. Nakládáme dobytek. Vráť se k večeri a přivedu Stillwella.. Bude se ti líbit. Dej mi uschovací lístek na svůj kufr."

Zašla do malé ložnice a vyňala z vaku několik lístků.

Šest! Šest kufrů!" zvolal. Jsem velmi rád, že se chceš zdržet. Jářku, Majesty, než si uvědomím, kdo vlastně jsi, bude trvat tak dlouho, dokud tě nevycvičím do té míry, že přestaneš být choulostivou panenkou. Doufám, že jsi si přivezla jezdecký oblek. Jestliže ne, budeš musit nosit mužské kalhoty! Budeš je muset mít tak jako tak až pojedeme do hor."

Ne!"

Jistě si je vezmeš, jak říká Florence."

Na to se podíváme. Nevím, co je v kufrech. Nikdy nic nebalím. Drahý bratře, k čemu mám komorné?"

Jak to přijde, že jsi nepřišla s komornou?"

Chtěla jsem být sama. Ale netrap se s tím. Myslím, že to bude k mému dobru."

Odešla s ním k vrátkům.

Jaký je to huňatý, zaprášený kůň! A je také divoký. A to ho necháváš stát neuvázaného? Myslíla bych, že uteče."

Zelená! Budeš velmi zábavná, Majesty, hlavně pro cowboye."

Ó, že ano?" tázala se nuceně.

Ano, a ve třech dnech se spolu budou o tebe bít. Cowboyové se zamilují do všední ženy, do ošklivé ženy, do každé ženy, pokud je mladá. A ty! Dobrý Bože! Budou zbaveni smyslu."

Ty rád žertuješ, Alfred. Myslím, že jsme měli cowboye již dost, a nejsem zde ještě ani dvacet čtyři hodiny."

Nedbej příliš na první dojmy. To byl můj omyl, když jsem sem přijel. Sbohem. Již jdu. Zatím si raději odpočiň. Vyhlížíš unaveně."

Kůň se hnul, když Alfred vsunoval nohu do třmenů, a byl již v plném běhu, když jezdec přehazoval druhou nohu přes sedlo. Madelina ho pozorovala s obdivem. Zdálo se, že sedí zcela volně v sedle a pohybuje se s koněm.

Myslím, že je to cowbojský styl. Líbí se mi," pravila. Líší se velice od způsobu východních jezdců!"

Pak se Madelina posadila na schůdky u domu a počala se zájmem pozorovat své okolí. Nejbližší okolí nebylo rozhodně půvabné. Na ulici byla spousta prachu, a vítr jej zdvihal v kotoučích. Všecky domy v ulici byly čtverhranné, s plochými střechami, vystavěné z jakéhosi červeného cementu. Napadlo jí náhle, že toto stavivo je asi adobe*), o němž četla.

Nebylo vidět nikoho. Zdálo se, že dlouhá ulice nemá konce. Jednou zaslechla koňský dusot v jisté vzdálenosti, a několikrát zvonek lokomotivy. Kde jsou asi hory? tázala se Madelina. Záhy zahlédla nad střechami neurčitou, tmavomodrou, nerovnou linii. Zdálo se, že okouzluje její oči a poutá její zrak. Znala Adirondacké pohoří**), viděla Alpy s vrcholem Mont Blancu a stála již pod velikým, černým, bíle korunovaným stínem Himalájí. Nevábily ji však do té míry jako tyto vzdálené Rockies***). Tato mlhavá linie na obzoru, protínající směle modrou oblohu ji okouzlovala. Madelina si vzpomněla na výraz Florence Kingsleyové hynoucí hory". Nedovedla tolik vidět ani cítit. Zdálo se jí spíše, že tyto hory jsou vzdálené, nedosažitelné, že když se k nim někdo přiblíží, buď u stoupí nebo zmizí jako fáta morgana.

Madelina odešla do svého pokoje, chtějíc si zatím odpočinout a usnula. Byla probuzena Florenčiným klepáním a voláním.

Slečno Hammondová, váš bratr se vrátil se Stillwellem."

Hleďme, jak dlouho jsem spala!" zvolala Madelina. Je skoro šest hodin."

Jsem ráda. Byla jste unavená. A zdejší vzduch působí u cizinců ospalost. Pojdte, chceme, abyste se seznámila se starým Bilem. Prožil v Texasu a zde celý svůj život"

Madelina doprovázela Florenci ke vchodu. Její bratr, který seděl blíže dveří, vyskočil a pravil:

Halo, Majesty!" Objal ji a obrátil se k mohutnému muži, jehož široká, drsná tvář se počala čerit a vraštit. Chci ti představit svého přítele Stillwella. Bille, to je má sestra, o níž jsem ti tak často vyprávěl Majesty."

Dobrá, dobrá. Ale na žádné setkání v životě jsem nebyl tak pyšný jako na tohle," odpověděl Stillwell dunivým hlasem. Natáhl obrovskou ruku. Slečno slečno Majesty, pohled na vás je starému dobytkaři tak vítaný jako déšť na květiny." Madelina ho pozdravila a stěží potlačila výkřik, když jí drtil ruku železným hmatem. Byl starý, bělovlasý, větrem ošlehaný, měl hluboké brázdý, táhnoucí se mu po lících a šedé oči, téměř skryté ve vráskách. Když se usmíval, myslila si, že je to nanejvýš neobyčejný úsměv. V následujícím okamžiku poznala, že to byl úsměv, neboť jeho tvář se přestala čerit, světlo vyhaslo, a náhle se podobal hrubě tesanému kameni. Tvrdost, kterou pozorovala v tváři Stewartově, byla nesmírně zesílená v tváři tohoto starce.

Slečno, Majesty, je to hanba pro nás všechny, že jsme vám nebyli naproti," pravil Stillwell. Já a Al jsme se zastavili na poště a řekli jsme tam několik mírných a veselých věcí. Ty telegramy měly být poslány na ranch. Obávám se, že vám to bylo trochu nepříjemné včera v noci na stanici."

Byla jsem z počátku dost úzkostlivá a snad i poděšená," odpověděla Madelina.

Nuže, jsem rád, že vám mohu říct, že bylo pro vás nejlépe, že jste se setkala právě s Gene Stewartem, vašeho bratra vyjímaje."

Vskutku?"

Ano, i při jeho slabé stránce. Rád o sobě říkávám, že jsem poslední ze starých dobytkařů. Nuže, Stewart nepochází ze západu, ale je nejlepší z mých posledních cowboyů. Je mladý, ale je to poslední cowboy starého stylu malebného a rytířského. Slečno Majesty, je též vytrvalý jezdec, jací bývali dříve. Lidé jsou zaujatí proti Stewartovi. A zastávám se ho proto, poněvadž není oblíbený. Možná, že vás včera v noci vyděsil, poněvadž jste právě přijela z východu."

Madelině se líbilo, že starý chlapík se zastává cowboye, jehož měl patrně rád; poněvadž však se jí nezdálo vhodné něco podotknout, mlčela.

Slečno Majesty, čas dobytkařů již skoro minul. A čas takových cowboyů, jako je Gene Stewart, minul již úplně. Není tu místo pro Gene. Kdyby nebyla moderní doba, mohl by se stát lupičem, jaké jsme mívali v Texasu, když jsem tam měl ranch v sedmdesátých letech. Ted' se však nehodí nikam; neudrží si práci a jde to s ním dolů."

Je mi líto, že to slyším," pravila Madelina tlumeným hlasem. Ale, pane Stillwelle, není ta moderní doba zde trochu divoká ještě stále? Průvodčí ve vlaku mi vyprávěl o vzbouřencích, banditech a nájezdnících. Pak jsem zažila jiné dojmy, které byly dost divoké pro mne."

Nuže, v těchto dnech je to tu trochu příjemnější a je tu více rozčilení než v posledních letech," odpověděl Stillwell. Hoši začali zase nosit revolvery. Myslím, že lidé na východě ani nevědí, že je tu revoluce. Nuže, Madero odklidil Diaza, a pak nějaký jiný vzbouřenec odklidí Madera. Znamená to nepokoj na hranici a za hranicí též. Nedivil bych se, kdyby strýc Sam zasáhl do hry. Byly již zadrženy vlaky a staly se nájezdy v údolí Rio Grande. A městečka jsou plná greaserů, rozrušených bojem v Mexiku. Měli jsme tu střelecké potyčky, potyčky na nože a loupeže dobytka. Ztratil jsem trochu dobytka. Připomíná mi to staré časy; a nepřestaneli to, udělám tomu brzy přítrž starým způsobem."

Vskutku, Majesty," pravil Alfred, navštívila jsi nás v zajímavou dobu."

Zdá se, že je tomu tak," odpověděl Stillwell. Stewart se dnes dole dostal do nesnáze, a je mi velice líto, že ti musím říci, že se do toho přিপletlo i tvoje jméno. Nemohl jsem ho však kárat, poněvadž bych učinil jistě totéž sám."

Tak?" zvolal Alfred se smíchem. Nuže, vypravuj nám o tom."

Madelina hleděla prostě na svého bratra, a ačkoliv se zdálo, že ho baví její úžas, přece se v jeho tváři jevila rozmrzelost. Madelina si myslila, že je patrné i bez velkého bystrozraku, že Stillwell rád hovoří, a podle způsobu, jakým se narovnával a kladl si obrovské ruce na kolena soudila, že chce této příležitosti využít.

Slečno Majesty, nejste ještě dlouho na západě, proto myslím, že musíte vzít věci tak jak jsou a nesmíte je brát příliš vážně. Kdybychom my starí hoši nebyli takoví, nebyli bychom vůbec vydrželi.

Poslední noc nebyla obzvlášť špatná v porovnání s minulými nocemi. Nebylo mnoho na práci. Ale stihla mne nehoda. Včera, když jsme se vydali na cestu se stádem dobytka, poslal jsem jednoho ze svých cowboyů, Dannyho Mainsa, napřed s penězi, kterými jsem chtěl vyplatit mzdu a vyrovnat účty, poněvadž jsem chtěl, aby ty peníze byly ve městě než se setmí. Nuže, Danny byl zadržen. Důvěřuji tomu hochu. Poslední dobou byli ve městě cizí greasaři, a možná, že věděli, že přijdou peníze.

Nuže, když jsem přijel s dobytkem, nevěděl jsem jako to spravit. A včera jsem nebyl právě v andělském humoru. Když jsem si vyřídil obchody, strkal jsem nos sem a tam a snažil jsem se vyčenichat ty peníze. A přišel jsem do našeho sálu, který slouží za žalář, za nemocnici, za volební síň a kdo ví, co ještě. Nuže, právě tou dobou sloužil za nemocnici. Noc před tím byla flesta ti greasaři mají fiestu skoro každý týden a v sále ležel těžce zraněný greaser, kterého tam přinesli od železniční stanice. Někdo šel do Douglasu pro lékaře, ale ještě se nevrátil. Vyznám se trochu ve střelných ranách. Prohlédl jsem toho chlapíka. Na každý způsob jsem učinil všechno, co jsem mohl.

Sál byl plný cowboyů, rančerů, greaserů, kovkopů a lidí z města, spolu s několika cizinci. Právě jsem se chystal jít sem, když vešel Pat Hawe.

Pat je sherriffem. Myslím, slečno Majesty, že jsou vám sherriffové novinkou, a k vůli západu vám vysvětlím, že skutečných sherriffů již mnoho nemáme. Garrett, který zabil Billyho Kida a byl sám zabit asi rok na to to byl sherriff, jaký přispívá k tomu, že má země sama k sobě úctu. Ale tento Pat Hawe o tom si nemyslím nic dobrého. Vešel do sálu a začal se rozkřikovat. Chtěl zatknout Dannyho Mainsa na první pohled. Řekl jsem tedy zdvořile Patovi, že peníze jsou moje a že se nemusí k vůli nim rozčilovat. A jestliže chci, aby byl zloděj vypátrán, že to mohu učinit já právě tak dobře jako každý jiný. Pat zařval, že zákon je zákon, a že se řídí zákonem. Zdálo se mi, že Pat chce zatknout prvního člověka, na kterého by měl podezření.

Pak se trochu uklidnil a začal se vyptávat na zraněného greasera, když v tom vešel Gene Stewart. Kdykoliv se sejdou Pat a Gene, připomíná mi to dávné doby v sedmdesátých letech. Každý se ovšem odmlčel. Neboť Pat nenávidí Gene a Gene není velkým přítelem Patovým. Jsou to především přirození nepřátelé, a staly se tu v El Cajonu velmi nepřijemné události.

Halo, Stewarte! Vy jste ten chlapík, kterého hledám," řekl Pat.

Stewart se na něho podíval a řekl náramně chladně a sarkasticky: Hawe, vy mne vždycky hledáte, když zdvihám prach na druhé straně."

Pat se při tom začervenal, ale mluvil dále. Jářku, Stewarte, vy si zakládáte na tom svém koni s tím aristokratickým jménem?"

Myslím, že ano," odpověděl Gene krátce.

Nuže, kde je?"

Do toho vám nič není. Pate Hawe."

Oho! Že ne? Dobrá, myslím, že z toho mohu udělat svou záležitost. Stewarte, včera v noci se děly divné věci, o kterých byste mohl něco vědět. Danny Mains oloupen Stillwellovy peníze pryč váš sedák pryč ta holka Bonita pryč a tenhle greaser skoro mrtev. Nuže, vzhledem k tomu, že jste byl pozdě v noci vzhůru a že jste se potloukal kolem stanice, kde byl nalezen tenhle greaser, není bezdůvodné soudit, že byste mohl vědět, jak byl postřelen že ano?"

Stewart se chladně zasmál, stočil si cigaretu, při čemž se po celý čas díval na Pata, a řekl, že kdyby zastřelil greasera,

neprovedl by to tak hudlařsky.

Mohu vás zatknout na základě podezření, Stewarte, ale než k tomu přikročím, potřebuji některé důkazy. Chci vyšetřit, jak je to s Dannym Mainsem a Bonitou. Chci vypátrat, co se stalo s vaším koněm. Od té doby, co ho máte, jste ho nikdy nikomu nepůjčil, a nájezdníků přes hranice není tolik, aby vám ho mohli ukrást. Vyhlíží to podivně, že je ten kůň pryč."

Vy jste jistě znamenitý detektiv a přeji vám mnoho štěstí," odpověděl Stewart.

Zdalo se, že to podráždilo Pata nad míru, poněvadž dupal a proklínal. Bylo to na něm vidět a hrozil prstem Stewartovi do obličeje.

Vy jste byl včera v noci opilý?"

Stewart ani nemrkl.

Setkal jste se s nějakou ženskou u vlaku číslo 8, že ano?"

Setkal jsem se s dámou," odpověděl Stewart klidně a hrozivě.

Setkal jste se se sestrou Ala Hammonda, a doprovodil jste ji ke Kingsleyovým. A pamatujte si, můj cowboyský kavalíre, že tam půjdu a dám té dámě několik otázek, a budete mlčet jako vy, zatknou ji!"

Gene Stewart zbledl. Čekal jsem, že vyskočí jako blesk, jako to obvykle dělává, když se náhle dopálí. Byl však klidný a přemýšlel. Pak řekl:

Pate, to je hloupý nápad, jestliže jej provedete, uškodí vám to na celý život. A kdybyste ji chtěl zatknout, byla by to zat... ostuda pro celý El Cajon. Máte-li spadeno na mne, pošlete mne do žaláře. Chceteli ublížit Alu Hammondovi, udělejte to jinak. Nevylévejte si na nás hněv urážením dámy, která je tu na návštěvě.

Jsme tak jako tak dost špatní, i když jsme ještě tak hluboko neklesli jako greaserové."

Byla to dlouhá řeč na Gene. Byl jsem překvapený jako všichni ostatní. Představte si Gene Stewarta, mluvícího něžně a mile s tím rudookým koyotem sheriffským! A Pat vyhlížel tak ďábelsky vesele, že kdyby mne nebylo něco k vůli Geneovi zdržovalo, byl bych se dostal do hry sám. Bylo jasné mně i ostatním, kteří později o té věci mluvili, že Pat Hawe zapomněl ve svém vzteku na zákon.

Já tam jdu, já tam jdu hned teď!" zvolal.

Pak jste mohli slyšet tikat hodinky na míli daleko. Zdalo se, že se Stewart jaksi dusí, a že je zmatený myšlenkou, že by se Hawe mohl sejít s vámi.

A konečně vybuchl: Ale člověče, představte si, kdo to je! Je to slečna Hammondová! Kdybyste ji znal, nemohl byste to udělat, i kdybyste byl opilý, nebo ve vzteku."

Že bych nemohl? Dobrá, ukážu vám to zat... brzo. Co mi na tom záleží, kdo ona je? Ty naparáděné východní ženy již jsem o nich slyšel. Nestojí za mnoho. Ta Hammondovic ženská "

Náhle se Hawe zamlčel, zbledl a sahal po revolveru.

Stillwell ustal ve svém vypravování, aby nabral dech a otřel si vlhké čelo. A pak jeho tvář počala pozbývat drsnosti.

Měnila se, měkla, ččila se a vraštila, a celý ten zvláštní pohyb se soustřeďoval v podivuhodném úsměvu.

A pak, slečno Majesty, pak se něco přihodilo. Stewart vzal Patovi revolver a hodil jej na podlahu. A co potom následovalo, bylo krásné. Byl to jistě nejkrásnější pohled, který jsem kdy viděl. Jenže bylo brzy po všem! Když přišel za chvíli doktor, měl ještě jednoho pacienta mimo zraněného grasera, a řekl, že ten nový si poleží aspoň čtyři měsíce než bude úplně zdravý. A Gene Stewart se pustil k hranicím."

IV. KAPITOLA

JÍZDA OD VÝCHODU SLUNCE DO ZÁPADU SLUNCE

Druhého dne ráno, když byla Madelina vzbuzená svým bratrem, se ještě nerozednívalo. Vzduch ji mrazil a v šeru musila hmatat po zápalkách a lampě. Její obvyklé mdlé chování zmizelo při styku se studenou vodou. Když pak Alfred zaklepal na dveře a pravil, že jí nechává džbán horké vody za dveřmi, odpověděla, cvakajíc zuby: D děkuji ti, a le t teď ž žádnou n nepotřebuji." Shledala, že je nutné zahřát si zkřehlé prsty, aby si mohla zapnout háčky a knoflíky. A když byla oblečená, zpozorovala v kalném zrcadle, že má růžový nádech na lících.

Již dostávám barvu!" zvolala.

Snídaně na ni čekala v jídelně. Sestry jedly s ní. Madelina zpozorovala hned, že se dějí přípravy k výpravě. Z pozadí domu, se ozýval dupot bot a hlasy mužů. Zvenčí zazníval dusot kopyt, chřestění postroje a vrzání kol. Pak vešel Alfred.

Majesty, teď poznáš to pravé," hlásil jí vesele. Je mi líto, že na tebe pospícháme, ale zítra začíná podzimní round up, proto se musíme rychle odebrat na ranch. Ty pojeděš ve voze s Florencí a Stillwellem. Já pojedu napřed s hochy a připravím pro vás, co je třeba na ranchi. Zavazadla pojedou za vámi, nebudou tam dříve než zítra. Je to dlouhá jízda skoro padesát mil vozovou cestou. Flo, nezapomeň na dva obleky. Zabal ji řádně. A pospěš si. Čekáme."

O něco později, když Madelina vyšla s Florencí, rozednívalo se. Koně hryzli udidla a dusali do písku.

Dobré jitro, slečno Majesty," pravil Stillwell drsně z předního sedadla vysokého vozu.

Alfred ji zdvihl na zadní sedadlo, Florenci za ní a zahalil je šatem. Pak vsedl na koně a odejel. Gid eb!" zavrčel Stillwell, práskl bičem a potah se dal do klusu. Florence pošeptala Madelině do ucha:

Bill bývá mrzutý časné ráno. On roztaje, až se oteplí."

Bylo dosud tak šero, že Madelina nemohla rozeznat předměty ve větší vzdálenosti. Opustila El Cajon, aniž by vlastně věděla, jak město vyhlíží. Opouštěla je ráda, a shledávala, že může lehčeji rozptýlit vytrvalé vzpomínky, které ji pronásledovaly.

Tu přijíždějí cowboyové," pravila Florence.

Řada jezdců se objevila z pravé strany, seřadila se za Alfredem, jela dál dopředu a zmizela z očí. Mezitím, co je Madelina pozorovala, změnilo se šero v úsvit. Všecko kolem ní bylo pusté a tmavé; obzor se zdál být blízko; ani pahorek ani strom nepřerušoval jednotvárnou krajinu. Půda se zdála být plochá, ale cesta vedla přes malé úžlabiny. Madelina se ohlédla zpět na El Cajon a na hory, které viděla včera, zahlédla však jen pustou a tmavou půdu, podobnou té, která se táhla před ní.

Studený vítr jí zavál do tváře a zachvěla se. Florence to zpozorovala, vytáhla druhý oděv a zahalila ji až po bradu.

Budeme mít trochu větru, ucítíte to," pravila západní dívka.

Madelina odpověděla, že to již cítí. Zdálo se, že vítr proniká oděvem. Byl chladný, čistý, ostrý. Vzduch byl tak řídký, že mu síla dýchat tak jako při tělesné námaze. Působilo ji to bolest v nose a v plicích.

Není vám zima?" tázala se Madelina.

Mně?" Florence se zasmála. Jsem na to zvyklá. Mně není nikdy zima."

Západní dívka seděla bez rukavic vedle oděvu, jehož ochranu zřejmě nepotřebovala. Madelina si myslela, že ještě nikdy neviděla takovou jasnoookou, zdravou a nádhernou dívku.

Vidíte ráda východ slunce?" tázala se Florence.

Myslím, že ano," odpověděla Madelina zamyšleně. Upřímně řečeno, neviděla jsem jej po léta."

Máme krásné východy slunce, a pohled na západ slunce z ranche je skvělý."

Dlouhé linie růžového ohně se táhly rovnoběžně s východním obzorem, který se zdál ustupovat, když se den vyjasňoval. Stěna řídkých, vlnitých obláčků růžověla. Na jihu a na západě byla obloha tmavá; ale každým okamžikem přecházela více v modř. Východní obloha opalizovala. Pak se na jednom místě shromáždilo zlaté světlo a pomalu se soustřeďovalo, až se podobalo ohni. Růžová stěna z oblaků se změnila v stříbro a perly, a za ní se objevil veliký, zlatý kruh. Nad tmavým obzorem pronikavě zaplátl jasný kotouč. Bylo to slunce. Vyšlo rychle, zaplašujíc tmou z úžlabin a dodávajíc barvu a vzdálenost rozlehlé zemi.

No, no," pronesl táhle Bili a protahoval se, jako kdyby se právě probudil, to je něco."

Florence šťouchla loktem Madelinu a zamrkala na ni.

Dobré jitro, děvčata," pokračoval starý Bili, praskaje bičem.

Slečno Majesty, po celé dopoledne bude nezajímavá jízda. Ale pak se dostaneme kousek výš a bude se vám to jistě líbit. Tamhle! Pohledte na jihozápad, právě přes ten nejvzdálenější hřeben."

Madelina přelétla pohledem šedou, svažující se linii obzoru až k místu, kde temněmodré vrcholy vyčnívaly vysoko nad hřeben.

Peloncillské hory," pravil Stillwell. Až se tam dostaneme, budeme doma. Teď je neuvídíme až odpoledne, kdy se náhle vztyčí." Peloncillo! Madelina si šeptala to melodické jméno. Kde je slyšela? Pak si vzpomněla. Cowboy Stewart řekl mexickému děvčeti Bonitě, aby se dala stezkou k Peloncillu." Nejspíš jela dívka na velkém, tmavém koni právě po této cestě v noci, sama. Madelina se trochu zachvěla, nikoli však chladným větrem. Tu je králík!" zvolala náhle Florence. Madelina viděla prvního západního králíka. Byl veliký jako pes a měl obrovské uši. Zdál se být až drze krotký; koně, klusající mimo něho ho zasypávali prachem. Pak starý Bili a Florence spolu závodili, ukazující Madelině mnohé věci cestou. Koyoty, vkrádající se do křoví; luňáky, vznášející se nad zdechlinou krávy, která zahynula v bahně; podivné malé ještěrky, běhající přes cestu; dobytek, pasoucí se v dolínách; huňaté koně se vztyčenými hlavami, hledící z úžlabin na všechny tyto věci hleděla Madelina z počátku lhostejně, poněvadž lhostejnost se jí stala zvykem, a pak se zájmem, který nepozorovaně vzrůstal mezi jízdou. Tento zájem vzrůstal tak, až si jej uvědomila při pohledu na otrhaného mexického hochy, jedoucího na nejmenším mezku, kterého kdy viděla. Shledala, že se u ní slabé probouzejí dávno odumřelé city nadšení a potěšení. Když si to uvědomila, vdechla hluboce chladný, ostrý vzduch a pocítila vnitřní radost. A uhodla pak, ačkoliv nevěděla proč, že od této doby bude něco nového v jejím životě, něco, co necítila nikdy před tím, něco důvěrného, obyčejného, přirozeného a divokého, co prospěje její duši.

Mezitím co se Madelina rozhlížela a poslouchala své společníky, vystoupilo slunce výš a hrálo stále víc; koně udržovali neúnavně stejný krok, a míle za míli zvlněná země ubíhalo.

S vyvýšeniny hleděla Madelina do doliny, kde se několik cowboyů zastavilo a sedělo kolem ohně; připravovali si patrně oběd. Jejich koně se pásli na vysoké, šedé trávě.

Při čoudu toho dříví se mi sbíhají sliny v ústech," pravil Stillwell. Jsem hladový. Uděláme polední přestávku a necháme koně odpočinout. K ranchi je ještě daleko."

Zastavil u táborového ohně, slezl s vozu a počal snímat koním postroj. Florence vyskočila a obrátila se, aby pomohla Madelině.

Procházejte se trochu," pravila. Máte zdřevěnělé údy po tak dlouhém sezení. Já připravím lunch."

Madelina sestoupila z vozu jsouc ráda, že se může protáhnout, a počala se procházet. Slyšela, jak Stillwell hází postroj na zem a poplácává koně. Válejte se, vy sons of guns!"*) pravil. Oba koně ohnuli přední nohy, položili se na bok a snažili se převalit se. Jednomu koni se to podařilo při čtvrtém pokusu, pak vstal, spokojeně zafřkal a setřásl ze sebe prach a písek. Druhému se to nepodařilo. Nechal toho, vstal napolo a pak se převalil na druhý bok.

Slečno Hammondová," pravila Florence s úsměvem, myslím, že ten váš cenou poctěný kůň White Stockings by si zkazil srst, kdyby se zde válel v křoví v kaktech."

Při lunchi pozorovala Madelina, že je předmětem velikého zájmu všech tří cowboyů. Oplatila jim poklonu a bavilo ji, že její pohled je uvádí do trapných rozpaků. Byli to dospělí muži jeden z nich měl bílé vlasy a přece si počínali jako hoši, přistižení při zakázaném pohledu na hezké děvče.

Cowboyové jsou jistě samí záletníci," pravila Florence, jako kdyby konstatovala nezajímavé faktum. Madelina však objevila veselý záblesk v jejich očích. Cowboyové to zaslechli a mělo to na ně magický účinek. Byli zmatení studem a prováděli kvapně zbytečné věci. Madelina nemohla nahlédnout, čím se provinili, ačkoliv si byli zřejmě vědomi nějaké

viny. Vzpomínala si na odhadující pohledy kritických anglických očí, na drzé francouzské pohledy, na ohnivé pohledy španělské kterým je vystavena každá americká dívka v cizině. V porovnání s očima cizinců byly oči cowbojų podobné očím úsměvných, chtivých nemluvnat.

Ha! Ha!" zachechtal se Stillwell. Florence, vy jste trefila do hlavičky. Všichni cowboyové jsou záletníci. Divil jsem se, proč ti hoši zde udělali polední přestávku. Vždyť se to místo k tomu nehodí. Není tu pastva, palivo a nic. Ti hoši se zkrátka zastavili, shodili postroj a počkali si na nás. U Boolyho a Nedá to není nic překvapujícího jsou to mladá hříbata ale Nels, ten je dost starý, že by mohl být otcem vás obou. To je náramně divné."

Nastalo ticho. Bělovlasý cowboy Nels předstíral, že se zabývá nějakou prací u táborového ohně a pak se vzpřimil se zrudlou tváří.

Bille, vy jste proklatý lhář," pravil. Myslím, že bych nesnesl, abych byl porovnáván s Boolym a Nedem. Na tomto ranchi nedovede žádný cowboy ocenit dámy lépe než já, ale všímám si jen svého zaměstnání. Bille, jestliže máte dobré oči, snad jste si všiml něčeho cestou?"

Nelse, neviděl jsem nic," odpověděl krátce. Jeho lehkovážnost zmizela a rudé vrásky se zúžily kolem pátravých očí. Jen zašilhejte na tyto koňské stopy," pravil Nels, odvedl Stillwella několik kroků stranou a ukázal mu veliké otisky kopyt v prachu. Myslím, že znáte koně, který je udělal?"

Šedák Gene Stewarta, nebo jsem son of gun!" zvolal Stillwell. Dopadl těžce na kolena a počal zkoumat stopu. Nemám jistě nejlepší oči, ale ty stopy nejsou čerstvé."

Myslím, že ty stopy byly udělány časně ráno včera."

A co z toho?" Stillwell pohlédl na svého cowboye. Je jisté, že Gene na tom koni nejel."

Kdo říká, že jel? Bille, stárnou vám oči, ale je to s vámi ještě horší. Jen sledujte ty stopy. Pojd'te!"

Stillwell kráčet pomalu s hlavou sklopenou, bruče si něco pro sebe. Asi třicet kroků od táborového ohně se zastavil a opět poklekl. Pak lezl po zemi, prozkoumáváje koňské stopy.

Nelse, ten, kdo jel na Stewartově koni, se s někým setkal. Na chvíli se zastavili, ale neslezli s koní."

Na vás je ten úsudek dost dobrý, Bille," odpověděl cowboy.

Pak Stillwell vstal a odešel rychle kousek nalevo, zastavil se, obrátil se k jihozápadu a vrátil se. Pohlédl na nevyrušitelného cowboye.

Nelse, mně se to ani dost málo nelíbí," zavrčel. Ty stopy vedou přímo k peloncillské stezce."

Jistě," odpověděl Nels.

Nuže?" pokračoval Stillwell netrpělivě.

Myslím, že víte, který kůň udělal ty druhé stopy?"

Přemýšlím usilovně, ale nejsem si jistý."

Kůň Dannyho Mainsa."

Jak to víte?" tázal se Stillwell ostře.

Bille, podkova na levé přední noze toho konika se vždycky zkříví. To vám může říct každý. Poznal bych tu stopu, i kdybych byl slepý."

Stillwellova rudá tvář se zachmuřila a kopl do kaktusu.

Přijížděl nebo odjížděl?" tázal se.

Myslím, že se dal směrem k peloncillské stezce. Ale nejsem si tím jistý, nevyšetřimli to důkladně. Proto jsem na vás čekal až přijedete.

Nelse, nemyslíte, že ten hoch ujel s Bonitou?"

Bille, on byl do Bonity zamilován právě tak jako Gene a Ed Linton ještě než se zasnoubil, a všichni hoši. Ta malá černoooká čertice poplete každého. Je zcela možné, že s ní Danny ujel. Danny byl zadržen lupiči cestou k městu a ze studu nad tím se opil. On se však brzy ukáže."

Dobrá, myslím, že i vy, hoši, máte pravdu. Myslím, že ano. Nelse, není pochybnosti o tom, kdo jel na Stewartově koni?"

To je tak jasné jako koňské stopy."

Je to všechno velice divné. Přemáhá mne to. Přál bych si, aby hoši tolik nepili. Měl jsem rád Dannyho a Gene. Obávám se však, že s Genem je konec. Překročili hranici, kde může bojovat, bude zkrátka zastřelen. Myslím, že stárnu.

Nevydržím již tolik, co dřív."

Bille, soudím, že bych se měl pustit peloncillskou stezkou. Snad bych Dannyho našel."

Myslím, že ano, Nelse," odpověděl Stillwell. Vrat'te se však nejděle za dva dny. Bez vás mnoho při round upu nepořídíme,*) Mám málo lidí."

Tím hovor skončil. Stillwell počal ihned zapřáhat a cowboyové sháněli zatoulané koně. Madelina měla o celou věc zvláštní zájem a pozorovala, že to Florence ví.

Takové věci se stávají, slečno Hammondová," řekla střízlivě, skoro smutně.

Madelina přemýšlela. A Florence počala ihned prozpěvovat veselou písničku a balila zbytek lunche. Madelina náhle pocítila velikou zálibu a úctu k této západní dívce. Obdivovala rozvážnost, delikátnost, nebo moudrost nechť to bylo cokoliv která bránila Florenci, aby se tázala na to, co ví nebo co si myslí o věcech, které se udaly.

Záhy opět jeli cestou, znenáhla klesající, a pak počali vyjíždět na dlouhý hřeben, který po celé hodiny zakrýval to, co bylo za ním. Jízda byla dost únavná, následkem slunce, prachu a omezeného rozhledu.

Když dosáhli vrcholu, zatajil se Madelině potěšením dech. Hluboké, šedé, hladké údolí se otvíralo dole, na jehož druhé straně byly malé úžlabiny, podobné vlnám. Vedly k pahorkům, porostlým skupinami křovin a stromů. Vzadu se tyčily tmavé hory, lemované dole sosnami a vrcholící v příkrých útesech.

Nuže, slečno Majesty, teď se již někam dostáváme," pravil Stillwell, praskaje bičem. Ještě deset mil za těmito pahorky a

tímto údolím, a budeme v pahorkatině, kde se prohánivali Apači."

Deset mil!" zvolala Madelina. Mně se to nezdá být víc než půl míle."

Mladá dámo, než si vyjedete sama, bude třeba, abyste si upravila oči na západní vzdálenost. Co myslíte, že jsou ty černé věci na tom svahu?"

Jezdci. Ne, dobytek," odpověděla Madelina v pochybnostech.

Ne. Je to jen obyčejný kaktus. A pohleďte tam přes údolí. To je pěkný les, že ano?" tázal se, ukazuje.

Madelina spatřila krásný les uprostřed údolí směrem k jihu.

Slečno Majesty, to je jen klamný vzduch. Není to les. Je to jen zrcadlení ve vzduchu."

Vskutku! Jak je to krásné!" Madelina upřela pohled na temnou skvrnu, která plula ve vzduchu, neměla určité okraje, vlnila se a mihotala se, pak zbledla a zmizela.

Hory zapadly za obzor a cesta začala stoupat. Koně šli krokem. Urazili míli krajinou, zbrázděnou úžlabinami, a pak přišly pahorky. Cesta stoupala točitými údolím. V suchých roklích se počaly objevovat stromy, křoviny a skaliska. Voda nebyla, ale podél písčitých naplavenin byly stopy občasných přívalů. Madelina se dusila horkem a prachem a byla již unavená. Přece se však pozorně rozhlížela a spatřila ptáky, krásnou křepelku s hřebínkem, králíky a jednou i jelena.

Slečno Majesty," pravil Stillwell, v dávných dobách znepřijemňovali Indiáni pobyt v této zemi. Myslím, že jste o nich nikdy mnoho neslyšela. Tenkrát jste asi ještě nebyla na světě. Jednou vám povím, jak jsem bojoval s Komanči v Panhandle bylo to v severním Texasu a měl jsem několik strašných potyček s Apači v této zemi."

Vyprávěl jí o Cochiseovi, náčelníku chiricahuaských Apačů, nejdivočejšího a nejkrvežíznivějšího kmene, který kdy průkopníkův život naplňoval hrůzou. Cochise se kdysi spřátelil s bělochy, stal se však obětí přátelství a potom byl nejnemilosrdnějším nepřítelem. Pak Geronimo, jiný apačský náčelník, nastoupil r. 1885 válečnou stezku a zanechal krvavou stopu v Novém Mexiku a Arizoně skoro až k hranicím. Osamělí rancheři a cowboyové byli usmrceni. Matky střílely své děti a pak sebe, když se blížili Apači. Při jméně Apač stýdla krev každé ženě z jihozápadu.

Madelina se zachvěla a byla ráda, když starý hraničář změnil předmět hovoru a počal vyprávět o tom, jak se v této zemi usadili Španělé, o legendách Mexikánů, týkajících se ztracených dolů.

O podivných přibězích hrdinských, tajemných a náboženských. Mexikáni nejsou příliš pokročili, přestože se civilizace rozšířila na jihozápad. Jsou stále pověřiví a věří legendám o pokladech, ukrytých ve zdech jejich missií. Věří též, že neviditelné ruce vrhají balvany do roklí na hlavy prospektorů, kteří se odvažují pátrat po ztracených dolech padrti.

Nahoře v horách za mým ranchem jsou ztracené doly," pravil Stillwell. Možná, že je to jen legenda. Avšak věřím, že tam jsou. Byly nalezeny jiné ztracené doly. A pokud se týče kutálejších se balvanů, je to pravda, jak se může každý přesvědčit, kdo jde vzhůru roklí. Je to možná jen tím, že skály větrají. Je to ospalý, zvláštní kraj, ten jihozápad, a bude se vám líbit, slečno Majesty. Vy jej nazýváte romantický. Dobrá, myslím, že ten název je správný. Každý je zde lenivý a ospalý, a chce odložit práci na zítřek. Někteří lidé říkají, že je to země maňana země zítřka. To je mexický názor.

Ale nejvíce se mi líbí to, co řekla jednou jedna dáma vzdělaná dáma jako vy, slečno Majesty. Řekla, že je to země, kde je stále odpoledne. To se mi líbilo. Když ráno vstávám, bolí mne vždy celé tělo a po celé dopoledne mi není dobře.

Odpoledne se zahřeje a všecko se mi líbí. A západ slunce mám nejraději. Myslím, že neznám nic krásnějšího než pohled na západ slunce z mého ranche. Hledím přes údolí, které se táhne mezi horami Guadalupskými a Chiricahuou, dolů přes rudou arizonskou poušť až k Sierra Madres v Mexiku. Dvě stě mil, slečno Majesty! A všecko tak jasné, jako kdyby to bylo vytištěné. Slunce zapadá za tím vším! Až přijde čas, abych umřel, chtěl bych umírat u vchodu do ranche, kouřit dýmku a hledět na západ."

Tak hovořil starý dobytkař, zatím co Madelina poslouchala. Florence dřímala na sedadle; slunce se chýlilo k západu a koně stále stoupali. Na úpatí příkrého svahu slezl Stillwell s vozu a šel pěšky, veda koně. Za tohoto dlouhého stoupání přemohla Madelinu únava. Zavřela ospalé oči, když je opět otevřela, shledala, že svítící bílá obloha se změnila v ocelově modrou. Slunce zapadlo za pahorky a vzduch se ochlazoval. Stillwell se vrátil na kozlík a pobízel koně. Stíny se vykrádaly z dolů.

Flo," pravil Stillwell, myslím, že bychom měli sníst zbytek lunche než se setmí."

Mnoho jste z něho nenechal," směla se Florence, vytahující koš zpod sedadla.

Mezitím co jedli, šero zhoustlo a tma vyplnila doliny. Madelina zahlédla první hvězdu, slabý, mihotavý světelný bod. Obloha nabyla mlhavě šedé barvy. Madelina viděla, jak se vyjasňuje a temní, ukazující jiné slabé hvězdy. Potom šed' znatelně ztemněla, hvězdy se zvětšily a nově vyšle se vyjasnily. Zdálo se, že noc přichází s chladným větrem. Madelina byla ráda, že je zahalená do šatstva a že se opírá o Florenci. Doliny byly teď černé, ale vrcholky pahorků bledě zářily v měkkém světle. Bylo slyšet stálý krok koní, vrzání kol a skřípění pisku. Madeliny se zmocnila taková ospalost, že nemohla zabránit, aby jí neklesla zemdlená víčka. Chvilími byla tak ospalá, že nevěděla, kde je, a byla vyrušována koly, poskakujícími na nerovné půdě. Pak přišel spánek, který skončil prudším pohybem sedadla. Madelina se probudila a shledala, že její hlava spočívá na Florenčině rameně. Vzpřímila se se smíchem a omlouvala svoji lenost. Florence ji ujišťovala, že již brzy dojedou k ranchi.

Madelina upozorovala, že koně opět klusají. Vítr byl chladnější, noc temnější a pahorky plošší. Obloha byla podivuhodná, barvy temněmodrého sametu, planoucí miliony hvězd. Některé z nich byly velkolepé. Jak podivně bílé a živé! Madelina pocítila, že na ni doléhá známé nevysvětlitelné vzrušení. Tyto bílé hvězdy ji podivně dojímaly a pronásledovaly.

V. KAPITOLA

ROUND UP

Druhý den ráno byla Madelina probuzena praskotem a hukotem ohně, a první, co spatřila, byl obrovský kamenný krb, v němž hořela otýpka klestí. Někdo rozdělal oheň mezitím co spala. Na okamžik se jí vrátil podivný pocit, že je ztracená. Vzpomínala si nejasně, že přijela k ranchi a že byla uvedena do obrovského domu a do obrovského, slabě osvětleného pokoje. A zdálo se jí, že ihned usnula a že se probudila aniž by se pamatovala, jak se dostala na lože.

V okamžiku byla úplně cílá. Lože stálo na konci obrovského pokoje. Podobal se síni v starobylém zámku, s kamennými zdmi, kamennou podlahou a velikými zčernalými trámy na stropě. Nábytku bylo málo. Byl opotřebovaný a chatrný. Světlo proudilo do pokoje dvěma okny napravo od krbu, dvěma nalevo, a velkým oknem blíže lože. Z lože viděla tmavý horský hřbet. Vrátila se pohledem k veselému, praskajícímu ohni a dodávala si odvalu, aby mohla vstát. Pokoj byl chladný. Když spustila bosé nohy na kamennou podlahu, vtáhla je velmi rychle zpět pod teplé pokrývky. Byla dosud na loži, snažíc se dodat si odvalu, když bylo zaklepáno na dveře a vkročila s veselým pozdravem Florence, nesouc kouřící se horkou vodu.

Dobré jitro, slečno Hammondová. Doufám, že jste spala dobře. Byla jste unavená včera večer. Myslím si, že se vám zdá tento starý dům, studený jako stodola. Hned tu bude teplo. Al odešel s hochy a s Billem. Odjedeme za chvíli, jakmile dojdou vaše zavazadla."

Florence na sobě měla vlněnou blůzu se šátkem kolem krku, krátkou corduroyovou rozdělenou sukni a vysoké boty. Mezi hovorem pohrabovala energicky hořící dříví v krbu, položila Madeliny šaty k nohám postele, zahřála koberec a položila jej vedle lože. A konečně pravila s milým, přímým úsměvem:

Al mi řekl - a já jsem to viděla sama - že nejste zvyklá být bez komorné. Dovolíte, abych vám pomohla?"

Děkuji vám, chci být po nějaký čas svojí vlastní komornou. Myslím, že se zdám být bezmocnou osobou, ve skutečnosti se jí necítím. Byla jsem příliš obsluhovaná."

Dobrá. Snídaně bude brzy hotová a pak si to tu prohlédneme."

Madelina byla okouzlená starým španělským domem; čím víc si jej prohlížela, tím víc byla přesvědčená, jak rozkošným domovem by mohl být. Všecky dveře se otvíraly do dvora, jemuž Florence říkala patio. Dům byl nízký, do čtverce, a tak obrovských rozměrů, že Madelina přemítala, zdali to nebyvaly španělské kasárna. Mnohé pokoje byly tmavé, bez oken a prázdné. Jiné byly plné rancherských potřeb, pytlů s obilím a balíků sena. Těmto říkala Florence alfalfa. Dům se zdál pevný a dobře uchovaný. Byl velmi malebný. V obývacích pokojích byl jen nejnutnější nábytek, a ten byl opotřebovaný a nepohodlný.

Když Madelina vyšla ven, zapoměla na neveselý, pustý vnitřek. Florence ji zavedla ke vchodu a mávla rukou směrem k nesmírnému, barevnému prostoru. To je to, co má Bill rád," pravila.

Z počátku nemohla Madelina rozeznat oblohu od země. Ne smírnost scény ohromila její vnímavou schopnost. Posadila se do staré houpací židle a hleděla a hleděla. Věděla, že nechápe skutečnost toho, co se před ní podivuhodně rozkládalo.

Jsme na pokraji pahorků," pravila Florence. Pamatujete se, že jsme objeli severní cíp pohoří? To je teď za námi. Hledíte dolů do Arizony a Mexika. Ten dlouhý, šedý svah je začátek údolí San Bernardino. Přímě před sebou spatřujete černé Chiricahauské hory, a dole k jihu Guadalupské hory. Ta hrozná rudá propast mezi tím je poušť a daleko, daleko vzadu ty neurčité, modré vrcholky jsou Sierra Madres v Mexiku."

Madelina poslouchala, napíjala zrak a přemítala, neníli to jen úžasné zrcadlení, a proč se to zdá být tak rozdílné ode všeho, co viděla, a tak nekonečné, překvapující a velkolepé.

Vyžaduje to trochu času než si zvyknete být tak vysoko a vidět tolik," vysvětlovala Florence. V tom je to tajemství jsme vysoko, vzduch je čistý a pod námi je celý svět. Neuklidňuje vás to? Podívejte se teď na ty body v údolí. To jsou stanice a městečka. Tamtudy jde dráha. Ten největší bod je Chiricahua. Je vzdálena čtyřicet mil. Zde na sever vidíte rancho Dona Carlota. Je to vzdálenost patnácti mil, já bych si přála, aby to raději bylo tisíc mil. Ten zelený čtvereček v půli cesty mezi námi a Donem Carlosem - to je Alův ranch. Právě pod námi jsou domy Mexíků, vystavené z adobe. Je tu též kostel. A zde nalevo vidíte Stillwellovy corraly*), dřevěné domky a stáje, což se rozpadává. Ranch je na mizině. Všecky ranche přicházejí na mizinu. Jsou to jen malé podniky. A zde - vidíte ten oblak prachu dole v údolí? To je round up. Jsou tam hoši a dobytek. Počkejte, přinesu kukátko."

Kukátkem spatřila Madelina v popředí veliké, husté stádo dobytka, temné, husté proudy a řidší řady dobytka, vedoucí všemi směry. Spatřila pásma a oblaky prachu, pobíhající koně a pasoucí se koně; dále jezdce, stojící na stráž a jiné v činnosti.

Round up! Chci o tom vědět vše - chci to vidět," prohlásila Madelina. Prosím, řekněte mi, co to znamená, k čemu to je, a pak mne dovedte dolů.

Je to podivná, slečno Hammondová. Ráda vás doprovodím dolů, myslím však, že se nebudete chtít dívat zblízka. Málo lidí z východu, pojidajících pravidelně svůj výborný roastbeef, má představu o volných pastvinách, dobytku a drsném životě cowboyů. To vám otevře oči, slečno Hammondová. Jsem ráda, že to chcete poznat: Váš bratr by měl veliký úspěch v tomto obchodu s dobytkem, kdyby mu nepřekáželi jeho soupeři. On docílí úspěch přece, jim na vzdory."

Zajisté," odpověděla Madelina. Ale povězte mi, prosím, všechno o round upu."

Především musí mít každý dobytkař svůj cejch, aby jím označil své stádo. Bez něho by žádný dobytkař ani s padesáti cowboysi, kdyby jich měl tolik, nepoznal všecken dobytek ve velikém stádě. Naše pastviny nejsou ohrazené. Jsou otevřené každému. Doufám, že jednou budeme tak bohatí, že budeme moci ohradit pastviny. Různá stáda se pasou pohromadě. Každé tele musí být chyceno, jeli to možné, a označeno cejchem své matky. To není lehká práce. Maverick je necejchované tele, odstavené a potulující se na vlastní pěst. Maverick případně člověku, který je najde a ocechuje. Telátka, která ztratí matku, mívají zlé časy. Mnohá z nich pojdou. Pak se na nich pasou koyoti, vlci a lvi. Každoročně máme dva veliké round upy, ale cowboyové cejchují po celý rok. Tele má být cejchováno, jakmile je nalezeno. Je to

ochrana proti zlodějům dobytka. Krádeže celých stád se již nedějí jako dříve. Zloději telat mají mnoho lstivých triků. Zabijí teleti matku nebo mu rozříznou jazyk, takže nemůže sát a ztratí matku. Ukradnou tele a mají je tak dlouho v úkrytu až se může starat samo o sebe, a pak je ocechují. Provádějí nedokonalé cejchy a zdokonalují je později."

Veliký round up míváme na podzim, kdy je hojnost trávy a vody, a kdy koně i dobytek jsou v dobrém stavu. Dobytkaři v údolí společně se svými cowboyi seženou všechny dobytek, který mohou nalézt. Pak každý ocechuje a oddělí svoje stádo a zažene je domů. Potom jedou údolím buď nahoru nebo dolů, utáboří se znovu a přiřezou nový dobytek. Trvá to týdnů. Je tolik greaserů s malými stády, kteří jsou lstiví a chytří. Bili říká, že zná mnoho mexických cowboyů, vaqueros, kteří neměli nikdy býka ani krávu, a teď mají vzrůstající stáda. Totéž by se mohlo říct o více než jednom bílém cowboyovi. Neděje se to již v té míře jako dříve."

A koně? Chci se o nich něco dovědět," pravila Madelina.

Ó, ponyové! Jsou jistě zajímaví. Divocí! Divočejší než býci, které honí. Hoši jim říkají broncos. Bili má koně, kteří nebyli nikdy zkroceni a nikdy nebudou. A také na nich nemůže jezdit každý cowboy. Vaquerové mají nejkrásnější koně. Don Carlos má vraníka, za kterého bych dala cokoliv. A má také jiné krásné koně. Gene Stewartův veliký sedák je mexický kůň, nejrychlejší a nejpyšnější, jakého jsem kdy viděla. Jela jsem na něm jednou. Ó, ten umí běžet! Má rád ženy, a to je vlastnost, která se mi u koní líbí. Zaslechla jsem, jak Al a Bill mluvili při snídani o koni pro vás. Hádali se, Bill vám chtěl dát jednoho a Al druhého. Bylo to k smíchu poslouchat je. Konečně přenechali volbu mně, až po round upu. Myslím, že vám pak každý cowboy z ranche nabídne svého nejlepšího koně. Pojďte, půjdeme do corralů a prohlédneme si několik koní, které tu zbyly."

Madelině uběhly rychle ranní hodiny; značnou část času strávila u vchodu, hledíc na stále se měnící vyhlídku. V poledne přijel povoz s jejími kufrů. Mezitím co Florence pomáhala mexické ženě připravit lunch, vybalila Madelina věci, které okamžitě potřebovala. Po lunchi se převlékla do jezdeckého obleku. Když vyšla do patia, zjistila, že Florence čeká u koní.

Jasně oči západní dívky přelétly Madelinin zevnějšek jediným, rychlým, pátravým pohledem a pak zazářily potěšením.

Vyhlížíte vy jste jako obrázek, slečno Hammondová. Ten jezdecký oblek je nový. Jak bych v něm vyhlížela já nebo jiná žena, nemohu si představit, ale vy vy v něm vyhlížíte velkolepě. Bill by vás nepustil na míli ke cowboyům. Až vás uvidí, bude konec round upu."

Když sjížděli po svahu, mluvila Florence o volných pastvinách v Novém Mexiku a v Arizoně.

Vody je málo," pravila. Kdyby si Bill mohl zavést vodu rourami s hor, měl by nejkrásnější ranch v údolí."

Vyprávěla dál, že podnebí je mírné v zimě a horké v létě. Teplé, slunné dny převládají skoro po celý rok. V některých letech prší, a příležitostně je suchý rok, obávaný aňoseco Mexikánů. Déšť je v letních měsících toužebně očekávaný, a když se dostaví, vyroste tráva a údolí se zazelená. Příčná údolí mezi dlouhými svahy pahorků poskytují nejlepší pastvu pro dobytek a jsou horlivě vyhledávány Mexikány, kteří mají jen malá stáda. Stillwellovi cowboyové zahánějí tyto vaqueros z půdy, patříci Stillwelovi. Patří mu dvacet tisíc neohrazené půdy, sousedící s volnými pastvinami. Don Carlos má víc půdy, a jeho dobytek se mísí se Stillwellovým dobyt看kem. Na oplátku vaquerové Dona Carlose zahánějí Stillwellův dobytek od Mexikánských napajedel. Nepřátelské city se po léta zhoršovaly a teď jsou poměry napjaté na prasknutí.

Madelina si všimla mezi jízdou svého okolí. Půda byla písčitá a pórovitá. Porozuměla, proč dešťová voda i voda pramenitá tak rychle mizí. V malé vzdálenosti byla tráva hustá, ale na blízku byla řídká. V trávě byly tu a tam skupiny křovin a kaktusů. Madelinu překvapilo, ačkoliv ona i Florence jely dost rychle, nepřibližovaly se zdánlivě k round upu. Svah údolí byl patrný teprve po několika mílech. Když Madelina pohlédla před sebe, zdálo se jí, že údolí je jen několik mil široké. Byla si jistá, že by je mohla přejet volným krokem za hodinu. A přece ten černý, smělý hřeben Chiricahuaských hor znamenal dlouhou celodenní jízdu i pro otužilého cowboyského jezdce. Jediné pohledem nazpět mohla Madelina pochopit pravý poměr vzdálenosti; nemohla se klamat vzdáleností, kterou urazila.

Znenáhla se černé body zvětšovaly a nabývaly podoby dobytka a koní, pohybujících se kolem velké prostory, plné prachu. V další půlhodině přijížděla Madelina za Florencí k okraji scény. Přitáhly otěže vedle obrovského vozu, u něhož se páslo víc než sto koní, kteří poklusalí a zdvihali hlavy, aby se podívali na příchod. Čtyři cowboyové na koních hlídali koně. Asi čtvrt míle dál se pohybovala směs dobytka ve zvířeném prachu. Madelina slyšela dusot kopyt. Řady dobytka se připojovaly k velikému, pohybujícímu se stádu, napolo zahalenému prachem.

Nemohu rozeznat, co se děje," pravila Madelina. Chci jít blíž."

Jely asi do polovice vzdálenosti, která je dělila od stáda, a když se Florence opět zastavila, nebyla Madelina dosud spokojená a chtěla ještě blíž. Tentokrát je zahlédl Al Hammond a zajel k nim. Vykřikl něco pronikavým hlasem, čemuž Madelina nerozuměla, a zadržel je.

Dost blízko," zvolal. V hluku nebyl jeho hlas dost jasný. Není tu bezpečno. Divocí býci! Jsem rád, že jste přijely, Majesty, co soudíte o tom stádu dobytka?"

Madelina dovedla sotva říct, co soudí, neboť ji hluk, prach a neustálý pohyb mátl.

Alfred byl zvlhlý potem, zčernalý od prachu a udýchaný. Jedu zase. Flo, má sestra toho bude mít dost za dvě minuty. Doprovod' ji zpátky k vozu. Řeknu Billovi, že jste zde a přijedu k vám, jakmile budu mít kdy."

Bučení dobytka, praskot rohů a dusot kopyt. Prašný vír stáda a tryskem projíždějící cowboyové, to vše přivádělo Madelinu z rovnováhy a trochu ji to děsilo. Podívaná ji velice zajímala. Rozhodla se, že zůstane, dokud se nepřesvědčí, co znamená ten zmatek. Když se snažila přehlédnout scénu v celku, nerozeznala nic jasně, proto se rozhodla, že si prohlédne vše postupně.

Chcete se ještě zdržet?" tázala se Florence; a obdrzevši přisvědčivou odpověď varovala Madelinu: Kdyby se na vás rozběhl býk nebo rozzuřená kráva, povolte koni uzdu. On se vyhne sám."

Tím se stávala situace rozčilující, a Madelina byla zcela zaujatá podívanou. Zdálo se, že veliká masa dobytka se

pohybuje jako ve víru, když se Madelina podívala na konec stáda, viděla, že dobytek stojí tiše, obrácen tvářemi ven, a že telata běží strachem. Pohyb dobytka se zvolňoval z vnitřku stáda směrem ke kraji a znenáhla přestával. Dusot kopyt, praskání rohů a narážení hlav o sebe postupně přestávalo, ale bučení neustávalo. Pak se stádo poněkud rozptýlilo, takže nebylo již tak husté, a jednotlivé kusy dobytka se snažily prorazit řadu cowboyů, sedících na koních.

Od toho okamžiku se přihodilo tolik věcí, a tak rychle, že Madelina nemohla vidět ani desetinu toho, co se odehrávalo. Zdálo se, že jezdci zajíždějí do stáda a vyhánějí dobytek. Madelina upřela zrak na jednoho cowboye, který jel na bílém koni a pronásledoval býka. Zavířil lasem nad hlavou a hodil je; provaz zachytil býka za nohu. Bílý kůň se náhle zastavil a býk sklouzl do prachu. Cowboy vyskočil ze sedla jako blesk, a ještě než mohl býk vstát, chytil ho za nohy a svázal mu je lanem. To vše se stalo nad pomýšlení rychle. Přišel jiný muž a držel něco, co podle Madelinina dohadu bylo vypalovací železo. Přitiskl je k boku býkově. Pak se zdálo, že být vyskočil hledaje divoce cestu, kudy by utekl, a cowboy vířil lasem. Madelina viděla v pozadí ohně a u nich muže, kteří rozpalovali železa. Pak tentýž cowboy chytil jalovici, která silně zabučela, když se jí žhavé železo zažírало do kůže. Madelina viděla, jak při doteku železa vystupuje kouř, a chtěla se při tomto pohledu odvrátit, překonala však rozhodně svoji citlivost. Nesnesla nikdy pohled na trpící zvíře. Hrubá práce v lidském životě pro ni byla zapečetěnou knihou; a teď, z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu chtěla vidět, slyšet a poznat některé denní povinnosti, z nichž se takový život skládá.

Hleďte, slečno Hammondová, tam je Don Carlos!" pravila Florence. Podívejte se na toho vraníka!"

Madelina spatřila snědého Mexikána, jedoucího mimo. Byl příliš vzdálený, než aby mohla rozeznat jeho rysy, připomínal jí však italského briganta. Jel na nádherném koni.

Stillwell zajel k dívkám a pozdravil je silným hlasem.

Přímo uprostřed toho, hej? Nu, to je krásné. Rád vidím, slečno Majesty, že se nebojíte prachu a zápachu spálené kůže a srsti."

Nemohli byste cejchovat telata, aniž byste jim ublížili?" tázala se Madelina.

Ha, ha! Vždyť žádnému neublížíme. Ona jen běží po svých maminkách. Někdy však musíme některému ublížit právě proto, abychom našli jeho maminku."

Chci vědět, jak poznáte, jak máte cejchovat telata, odloučená od svých matek," tázala se Madelina.

O tom rozhodují bosové round upu. My máme jednoho bosa a Don Carlos též jednoho. Rozhodují o všem, a každý je musí poslechnout. Zde je Nick Steele, můj bos. Pozorujte ho! Jede na hnědáku uprostřed stáda. Určuje, která telata a kteří býci mají být vyloučeni. Pak je cowboyové vylučují a cejchují. Snažíme se oddělit pokud možno nejvíc telat bez matek."

V tom se připojil ke skupině Madelinin bratr, hledaje patrně Stillwella.

Bille, Nels právě přijel," pravil.

Dobrá! Právě ho potřebujeme. Má nějaké zprávy o Dannym Mainsovi?"

Ne. Nels řekl, že ztratil stopu když se dostal na tvrdou půdu."

Dobrá, dobrá. Ale, vaši sestře se round up líbí. Hoši to začínají chápat. Hleďte toho darebáka Ambrose, jak objíždí kolem. Dělá co nejlepšího umí. Ambrose si myslí, že je oblíbený u dam."

Oba muži i Florence počali trochu škádlit Madelinu a poutat její pozornost ha jezdecké kousky v jejím sousedství, které se zdály být skutečně zbytečné. Cowboyové prozrazovali svůj zájem tajnými pohledy, když stáčeli lasa, nebo když přejížděli sem a tam. V tomto okamžiku to Madelinu nebavilo, poněvadž se jí celá věc zdála být příliš vážná. Nestála o hovor. Seděla na koni a pozorovala.

Pružní, snědí vaqueros ji okouzlovali. Byli zde, tam všude, točili lariaty*) a uskakovali na koních zpět, strhující telata a roční jalovičky na travu. Byli krutí ke koním i k dobytku. Madelina zamrkala, když velká stříbrná kolečka ostruh se zarývala koním do boků. Viděla, že tyto ostruhy jsou zakrvácené a plné srsti. Viděla, že vaqueros lámou nohy telatům a nechávají je ležet, dokud nepříjde bílý cowboy a nezastřelí je. Telata byla podtrhována a vláčena do značné vzdálenosti; býci byli vlečeni za nohu. Tito vaqueros byli nejskvělejší jezdci, jaké kdy Madelina viděla, a ona viděla Kozáky a Tatary ruských stepí. Byli rychlí, půvabní a odvážní; chytili vždy běžícího býka a jejich laso se nikdy neminulo cíle. Jak rychle se koně rozbíhali a otáčeli, a jak náhle se zastavovali, a jak se jezdci vzpírali, aby odolali nárazu!

Cowboyové prováděli rovněž podivuhodné jezdecké výkony, a Madelině se zdálo, že při své odvaze jeví šetrnost k dobytku i ke koním, které se vaquerům nedostávalo. Měnili častěji koně než mexičtí jezdci. Koně odsedlávali, nebyli tak vyčerpaní, zpocení a pokryti pěnou. Teprve asi za hodinu si počala Madelina uvědomovat, jak neobyčejně namáhavou a nebezpečnou práci musejí cowboyové vykonávat. Neměli skoro odpočinek. Byli stále mezi divokými, zlými a rohatými býky. V mnohých případech Vděčili za svůj život svým koním. V největším nebezpečí byl cowboy, když seskočil s koně, aby svázal a ocejchoval tele, které srazil k zemi. Některé krávy útočily skloněnými kroucenými rohy. Občas se Madelině svěřelo srdce úzkostí, že bude někdo zraněn. Jeden cowboy spoutal bečící tele. Jeho matka se na klečícího cowboye vyřítila a minula se. Pak musil běžet, což bylo obtížné, poněvadž byl krivonohý a neobrtný. Madelina viděla, jak jiný cowboy byl shozený a téměř probodnutý útočícím býkem. Jeho kůň se rozběhl jako kdyby chtěl z ranche utéct. Pak byl stržen veliký býk lasem těsně u Madeliny. Cowboy, který jej strhl, seskočil rychle s koně, jenž v též okamžiku se počal vzpínat, pak náhle sklopil hlavu, vyhazoval zadníma nohama a obíhal býka v kruhu, napínaje při tom laso. Cowboy uvolňoval provaz z býka a byl vlečen po travě. Madelina se děsila, když viděla, jak ten cowboy jde ke svému koni. Uznala však jeho dovednost. Pak se dva koně v běhu srazili. Jeden kůň se skácel a jezdec druhého byl shozený ze sedla a kopnutý dříve, než mohl vstát. Tento cowboy přikulhal ke svému koni a udeřil ho, kdežto kůň vycenil zuby, snaže se ho kousnout.

Po celou dobu této neustálé činnosti byl zvláštní hluk bečení a bučení, nárazy těžkých těl, srážejících se a klesajících, pronikavé štěbetání vaquerů. Pokřik a posměšky cowboyů. Přijímali ostré rozkazy a odpovídali v žertu. Prováděli tuto

těžkou práci jako kdyby to byla zábavná hra. Jeden zpíval veselou píseň, druhý hvízdal a třetí kouřil cigaretu. Slunce pražilo a z nich i z koní se lil pot. Na charakteristických rudých tvářích cowboysů se usadilo tolik prachu, že je nebylo možno rozeznat od vaquerů. Na neúnavných rukách nechyběla krev. Vzduch byl hustý, tísnivý, obtížený zápachem dobytka a spálené kůže.

Madelinu počala jít nevolnost. Dusila se prachem a zápachem. Byla tím spíš rozhodnuta zůstat. Florence na ni naléhala, aby odjela, nebo aby se aspoň vyhnula nejhorsímu. Stillwell přizvukoval Florenci. Madelina však s úsměvem odmítla. Pak pravil její bratr: "Dělá se ti z toho nevolno. Jsi bledá." Ona však odpověděla, že zůstane, dokud nebude denní dílo skončené. A! na ni vrhl zvláštní pohled a již nepromluvil nic. Pak se dal do hovoru vlivný Stillwell.

Slečno Majesty, zde vidíte skutečný život dobytčáků a cowboysů, tak jak býval v dávné době. Ranchové v Texasu a též někteří v Arizoně přijali nový styl, nové názory, které jsou dobré, a přál bych si, kdybychom se jimi mohli řídit. Musíme se však držet staromódního, volného round upu. Zdá se vám krutý, vidím to. Možná, že je krutý. Ti greaséri jsou krutí, to je jisté. Neviděl jsem nikdy greasera, který by nebyl krutý. Myslím, že namáhavou práci, jakou jste dnes viděla, má cowboy skoro každý den. Dlouhé hodiny na koni, bídná strava, spánek na holé zemi, osamělé hlídky, prach, slunce, vítr a žízeň, den co den, po celý rok – to je život cowboye."

Pohledte tam na Nelsa. Ty vlasy, co mu zbyly, jsou sněhobílé. Je červený, hubený a tvrdý – vypálený. Všimněte si, jak má shrbená ramena. A jeho ruce, až bude blíž – jen se podívejte na jeho ruce. Nels nemůže zvednout špendlík. Dovede si stěží zapnout košili nebo rozvázat uzel na provaze. Vyhlíží jako šedesátiletý – jako stařec. Ale Nels ještě neviděl čtyřicetku. Je to mladý muž, ale v každém roce viděl to, co jiný uvidí za celý život. Slečno Majesty, Arizona udělala z Nelsa to, čím je, arizonská poušť a cowbojská práce. Byl v Canon Diablo, Verdi a Tonto Basinu. Zná každou míli údolí Aravaipa a kraje Pinaleno. Potloukal se po ranchích od Tombstone do Douglasu. Střílel špatné bělochy a špatné greasery ještě dřív než mu uplynul dvacátý první rok. Nels poznal život. Mých šedesát let není ničím; mé dávné boje s Apači na Staked Plains a na hranicích nejsou ničím proti tomu, co viděl a prožil Nels. Stal se částí pouště; mohlo by se říci, že je to kámen, oheň, kaktus a síla. On je muž, slečno Majesty, podivuhodný muž. Možná, že se vám zdá, že je drsný. Dobrá, ukážu vám kusy křemene z hor za mým ranchem; jsou tak drsné, že si o ně pořežete ruce. Je v nich čisté zlato. A tak je to i s Nelsem a mnohými z těchto cowboysů."

Pak je tu Price – Monty Price. Monty mu říká proto, poněvadž pochází z Montany. Podívejte se na něho dobře, slečno Majesty. Byl raněný, myslím. Proto je bez koně a bez lasa a proto kulhá. Byl trochu rozpáraný. Stává se zřídka, že je cowboy poraněný některým z těch tisícových ostrých rohů; stává se to však přece."

Madelina spatřila velmi malého, hubeného mužika, s nohama směšně křivými, s tváří červenou a tvrdou jako vypálená cihla. Kulhal k vozu a vlekl za sebou krátkou, křivou nohu.

Není příliš hezký, že ne?" pokračoval Stillwell. Je ovšem přirozené, že se nám všem líbí nejlépe hezký zevnějšek, i u muže. Nemělo by to tak být. Monty Price je velmi ošklivý. Ale zdání často klame. Monty jezdil léta v nížinách missourských, po velikých prériích, kde je vysoká tráva a časem požár. V Montaně bývají takové blizzardy, že dobytek i koně mrznou. Slyšel jsem o tom, jak nepříjemná tam bývá jízda v plískanicích, šlehajících do obličeje při čtyřiceti stupních pod nulou. Nemůžete přimět Montyho k tomu, aby vyprávěl příliš mnoho o zimě. Můžete ho pozorovat, jak shání slunce. Jemu není nikdy příliš horko. Myslím, že býval kdysi půvabnější. My jsme se dověděli o Montym tento příběh: Byl kdysi zastížen v prerii požárem. Mohl by se snadno zachránit, ale právě ve směru požáru byl osamělý ranch, a Monty věděl, že rancho není doma, že je tam jen jeho žena a děcko. Poznal podle směru větru, že ranch bude zachvácen požárem. Převzal nebezpečný úkol. Ale zajel tam, posadil si tu ženu za sebe, zabalil dítě a hlavu koně do mokré přikrývky a odjel. Byla to šílená jízda, jak jsem slyšel. Ale požár konečně Montyho dostihl. Žena spadla a byla ztracená, a pak zahynul jeho kůň. A Monty běžel, šel a plazil se tím ohněm s dítětem, a zachránil je. Od té doby nestál již za mnoho jako cowboy: Nemohl si udržet práci. Ale já si ho podržím, i když mi zbude jen jediný býk."

VI. KAPITOLA

DAR A KOUPEĚ

Týden trval round up v blízkosti ranche, a Madelina strávila většinu času v sedle, pozorujíc namáhavou práci vaquerů a cowboysů. Přeceňovala svoji sílu a více než jednou musila být s koněm zdvižena. Stillwellovo potěšení z její přítomnosti ustoupilo starosti. Pokusil se ji přemluvit, aby se nezúčastnila round upu, a Florence byla ještě úzkostlivější.

Madelina se nedala jejich prosbami pohnout.

Chápala jen nejasně pravdu toho, čemu se učila – něčemu nekonečně významnějšímu než bylo pouhé cejchování dobytka cowboysi, a nechťela ztratit ani hodinu této příležitosti.

Její bratr ji vyhledával pokud to dovolovaly jeho povinnosti; po několik dní se ani jednou nezmněl o její vzrůstající únavě a rozčilení, a také nenavrhoval, aby se vrátila domů s Florencí. Mnohokrát ucítila přitažlivou sílu jeho modrých očí na své tváři. A v těchto okamžicích pocítila jeho víc než bratrskou oddanost. Madelinu znepokojovala myšlenka, že by Alfred mohl uhodnout její nepokoj. Čas od času přiváděl cowboye a představoval jí je se smíchem a žerty, snaže se, aby tato zkouška neuváděla do rozpaků muže, nezvyklé ženám.

Ještě než minul týden, řekl jí Alfred při jisté příležitosti, že by bylo lépe, kdyby již nenavštěvovala round up. Řekl to se smíchem; přes to byl vážný. A když se na něho obrátila Madelina v úžasu, pravil přímo:

Nelíbí se mi, jak tě sleduje Don Carlos. Bili se obává, že Nels, Ambrose nebo jiný cowboy se na Mexikána vrhne.

Hledají příležitost. Tobě se to zdá být ovšem nesmyslné, ale je to pravda."

Bylo to jistě nesmyslné, ale ukázalo to Madelině, jak velice byla zaměstnaná vlastními city, vzruženými ruchem a

pracemi round upu. Vzpomněla si, že jí byl Don Carlos představen, a že se jí nelíbila jeho snědá, nápadná tvář se smělými, jiskrnými očima a zlověstnými rysy. Nelíbil se jí jeho příjemný, lahodný, lichotivý hlas a jeho hladké chování s pomalými poklonami a gesty. Myslíla si, jak je hezký a okázalý na svém nádherném vraníku. Alfredova slova v ni vzbudila vzpomínku, že kdykoliv byla přítomná round upu, vždy byl v jejím sousedství ušlechtilý kůň se stříbrem kovaným sedlem a snědým jezdcem.

Don Carlos sledoval Florenci dlouhou dobu," pravil Alfred. On není mladý. Bill říká, že je mu padesát; u Mexikána je však zřídka kdy možné uhadnout stáří podle zevnějšku. Don Carlos je muž vzdělaný, o němž velmi málo víme. Mexikáni jeho rázu nemají takovou úctu k ženám jako my, běloši. Nuže, má drahá, krásná sestro z New Yorku, nezáleží mi mnoho na Donu Carlosovi; nechtěl bych však, aby Nels nebo Ambrose strhli Dona lasem s koně. Proto raději odjed' domů a zůstaň tam."

Alfrede, ty žertuješ, ty mne škádlíš," pravila Madelina.

Ne," odpověděl Alfred. Jak je to, Flo?"

Florence odpověděla, že by cowboyové při nejmenším vydrážďení naložili s Donem Carlosem méně obřadně a jemně než se spoutaným býkem. Starý Bill Stillwell přišel na naléhavou žádost Alfredovu a nejen potvrdil jeho tvrzení, ale zdůraznil je sám.

Slečno Majesty," končil, myslím, že kdyby tu byl Gene Stewart, válel by se ten usměvavý greaser již dávno v prachu." Madelina kolísala mezi vážností a smíchem, až konečně Stillwellova zmínka o jeho ideálu cowboyovské rytířskosti rozhodla ve prospěch smíchu.

Nejsem přesvědčená, ale vzdávám se," pravila. Máte jen nějakou tajnou pohnutku, že mne odháníte. Jsem jistá, že ten hezký Don Carlos je nespravedlivě podezříván. Poněvadž jsem trochu poznala cowboyskou obrazotvornost a galantnost, obávám se spíš něčeho, co by se mohlo stát z jejich strany. Tedy sbohem."

Pak jela s Florencí vzhůru po dlouhém, šedém svahu domů. V noci pocíťovala neobyčejnou únavu, což přičítala spíš námaze duševní než jízdě na koni. Ráno se jí nechtělo odpočívat. Netoužila po činnosti, ani po rozčilení, ani po zábavě. Neomylný instinkt, vynikající jasně ve směsi dojmů, jež zažila v posledních několika dnech, jí říkal, že se jí v životě něčeho nedostává. Nemohla to být láska, neboť milovala bratra, sestru, rodiče, přátele. Nemohl to být ohled k chudým, nešťastným, bezmocným, neboť projevovala svůj soucit štědrými dary. Nemohla to být zábava, kultura, cestování, společnost, bohatství, postavení a sláva, neboť to měla v celém životě. Ať to bylo cokoli, měla o tom klamná tušení, naděje, které bledly na pokraji uskutečnění, sliby, které nedošly splnění. Ať to bylo cokoli, doma to bylo skryté a neznámé, a zde na západě ji to počalo vábit a dohánět k tomu, aby to objevila. Proto neměla klid; chtěla jít a vidět; nehonila se za přeludy; byla to honba za pokladem, který byl v dáli, nedosažitelný jako ve snách.

Toho jitra pronesla touhu navštívit mexické příbytky na úpatí pahorků. Florence namítala, že to není místo, kam by ji mohla zavést. Ale Madelina trvala na svém, a bylo třeba jen několika slov a přesvědčujícího úsměvu, aby Florence byla získána.

Skupina cihlových domků propůjčovala malebný nádech barvy pustému, šedému údolí. Zblízka pozbývaly kouzla, které jim dodávala vzdálenost. Byly staré, drolicí se, sešlé a špinavé. Několik koz po nich šplhalo; několik prašivých psů hlásilo štěkotem jejich návštěvu; a pak vyběhl hlouček polonahých, špinavých, otrhaných dětí. Byli velmi plaché a z počátku zděšeně couvaly. Laskavá slova a úsměvy získaly jejich důvěru a pak šly za dívkami hromadně a u každého domku se k nim přidávaly jiné děti. Madelinu napadlo učinit něco, čím by byl zlepšen stav těchto ubohých Mexikánů a s tím úmyslem se rozhodla vkročit dovnitř. Na první ženu, s níž se setkala, měla její přítomnost účinek jako zjevení. Zatím co Florence trochou španělštiny, kterou ovládala, se snažila přimět ženy k hovoru, rozhlížela se Madelina po bídných pokojích. A tu se jí zmocnil pocit nevolnosti, jenž vzrůstal mezitím, co chodila dům od domu. Nevěřila, že by taková špína mohla v Americe existovat. Domky byly přeplněné nečistotou; hmyz lezl po špinavých podlahách. Naprosto nebylo vidět vodu. Uvěřila tomu, co jí řekla Florence, že tito lidé se nikdy nekoupají. Nebylo vidět, že by se pracovalo. Líní muži a ženy, pokuřující cigarety, se povalovali všude; někteří mlčeli, jiní štěbetali. Nevšímali si návštěvy Američanek, ani nejevili pohostinnost. Zdálo se, že jsou hloupí. V těchto domcích řádily nemoci; když byly dvěře zavřené, nebyla ventilace. Když byly otevřené, cítila Madelina, že se dusí. Silný, pronikavý zápach plnil místnosti, které byly méně dusné než jiné, a Florence vysvětlovala, že tento zápach pochází z lihoviny, kterou Mexikáni destilují z kaktusů. Bylo vidět opilství, strašné, nečinné opilství, které umrtvovalo své oběti.

Madelina nemohla rozšířit svoji návštěvu na malý misijní domek. Viděla kněze, vyhladovělého, smutného muže, jenž byl dobrý, jak instinktivně cítila. Podařilo se jí vsednout na koně a dojet domů; tam však zeslábla a Florence ji musila skoro odnést dovnitř. Zápasila s mdlobou, a podlehla jí později, když byly samy v pokoji. Neztratila však úplně vědomí a záhy se zotavila do té míry, že nepotřebovala pomoc.

Onoho jitra, kdy byl skončen round up, vyšla před dům, kde její bratr a Stillwell se přeli o identitu nějakého koně.

Myslím, že je to můj starý sedák," pravil Stillwell, zastíňuje si oči rukou.

Bille, neníli to Stewartův kůň, neslouží mi oči," odpověděl Al. Nemůžeme soudit podle barvy nebo tvaru vzdálenost je příliš veliká. Zde rozhoduje pohyb krok."

Ale, možná, že máš pravdu. Na tom koni však nikdo nesedí. Flo, přineste mě kukátko."

Florence zašla do domu, kdežto Madelina se snažila objevit předmět, který poutal pozornost. Záhy spatřila na šedém úbočí pahorku oblak prachu a v něm temnou, pohybující se postavu koně. Mezitím se vrátila Florence s kukátkem. Bili se dlouho díval, pak přizpůsobil skla a díval se opět.

Nerad doznávám, že se mi zhoršují oči. Ale musím. Je to kůň Gene Stewartův, osedlaný a blížící se rychle bez jezdce. Je to úžasně divné a poněkud v souhlasu s ostatními věcmi, jež se týkají Genea."

Dej mi kukátko," pravil Al. Ano, měl jsem pravdu. Bille, ten kůň není poděšený. Blíží se vytrvale; má něco na mysli."

Je to cvičený kůň. Ale. Má víc rozumu než někteří lidé, které znám. Podívej se kukátkem nahoru po svahu. Vidíš

někoho?"

Ne."

Podívej se přes pahorky tam, kde vede stezka. Výš podél toho hřbetu, kde začínají skály. Vidiš někoho?"

By Jove! Bille dva koně! Ale pro prach nemohu mnoho rozeznat. Běží rychle. Jeden kůň zmizel ve skalách. Druhý též. Co o tom soudíš?"

Nerozumím tomu víc než ty. Ale saším se, že se brzy něco dovíme, poněvadž Geneův kůň se blíží rychle k ranchi."

Široká dolina na úpatí pahorků nepřekážela rozhledu. Madelina spatřila ve vzdálenosti menší než půl míle koně bez jezdce, blížícího se rychlým klusem po bílé stezce. Pozorovala ho, vzpomínajíc na okolnosti, za kterých ho viděla prvně, a pak na jeho divoký let slabě osvětlenými ulicemi El Cajonu do temné noci. Zachvěla se opět a pomyslně si, že si nikdy nevzpomene na dobrodružství té hvězdné noci bez záchvěvu. Pozorovala koně a cítila něco většího než zvědavost. Ozval se pronikavý řehtot.

Uviděl nás, to je jisté," pravil Bill.

Kůň se blížil ke corralům, zmizel v uličce, vjel hřmotně do ohrady a zastavil se asi na dvacet yardů od místa, kde na něho čekal Stillwell.

Jediný pohled zblízka na něho v jasném denním světle stačil Madelině, že by mu udělila modrou stužku před všemi jinými koňmi, nevýjimaje ani White Stockings. Cowboyův veliký kůň nebyl žádný útlý mustang. Byl to válečný kůň, vzrůstu skoro úžasného, jehož černá srst měla slabě znatelné šedé skvrny a svítila na slunci jako hlazené sklo. Byl patrně pečlivě ošetřen k této příležitosti, neboť na něm nebyl prach. Jeho krásná hřiva byla pročesaná a na jeho lesklé srsti nebylo poskvyny.

Pojď sem, ty darebáku," pravil Stillwell.

Kůň svěsil hlavu, zafrkal a poslušně přišel. Nebyl ani plachý, ani divoký. Strčil přátelsky nosem do Stillwella a pak pohlédl na Ala a na ženy. Stillwell odepjal třmeny od sedla, hodil je na zem a počal prohledávat sedlo, doufaje zřejmě, že tam určitě něco najde. Záhy vyňal z řemení složený kus papíru, podíval se naň a podal jej Alovi.

Patří tobě a saším se, že vím, co v něm je."

Alfred rozbalil dopis, přečetl jej a pak pohlédl na Stillwella.

Bille, umíš dost dobře hádat. Gene odjel na hranice. Poslal koně po někom, jméno neudává a přeje si, aby si jej vzala má sestra, chtěla jej přijmout."

Žádná zmínka o Dannym Mainsovi?" tázal se rancher.

Ani slovo."

To je zlé. Kdyby vůbec někdo věděl o Dannym, byl by to Gene. On je nemluvný. Míří jistě do Mexika. Rád bych věděl, nejedeli tam Danny také? Je mi líto, že dva nejlepší cowboyové, které jsem kdy viděl, šli k čertu."

Sklopil hlavu a bruče si něco pro sebe vešel do domu. Alfred zdvihl oštěp přes hlavu koně, zavedl ho k Madelině, přehodil jí uzel přes ruku a vložil jí dopis do ruky.

Majesty, na tvém místě bych toho koně přijal," pravil. Stewart je teď jen cowboyem, tak dobrým jako každý jiný, kterého znám. Pochází však z dobré rodiny. Studoval kdysi na universitě a býval gentlemanem. Spustl zde jako tolik jiných hochů; jako by se to málem stalo i mně. Vyprávěl mi o své sestře a matce. Měl je velice rád. Myslím, že jim způsobil zármutek. Když si na to vzpomněl, obvykle se opil. Vždy jsem při něm stál a činil bych tak dosud, kdybych měl příležitost. Vidiš, jak je Bill zarmoucený kvůli Dannym Mainsovi a Stewartovi. Myslím, že spíš doufal, že obdrží dobré zprávy. Není mnoho naděje, že se teď vrátí, zvláště Stewart. Že se vzdal koně znamená, že se chce připojit k vojsku vzbouřenců za hranicemi. Co bych za to dal, kdybych mohl vidět toho cowboye, jak se řítí na greasery! Zat... smůla! Prosím za odpuštění, Majesty. Ale já jsem též rozrušený. Je mi líto Stewarta. Měl jsem ho rád ještě než napráskal tomu sheriffskému koyotovi, Patu Haweovi a myslím, že ho mám teď ještě raději. Přečti si dopis, sestro, a přijmi koně." Madelina spustila mlčky pohled z bratrovy tváře na dopis:

Příteli Ale! Posílám ti svého koně, poněvadž odcházím a nemám odvahu k tomu, abych ho vzal tam, kde by mohl být zraněn nebo kde by mohl padnout do cizích rukou.

Myslíš, že je to v pořádku, dej ho své sestře a vyříd' jí moji úctu. Jestliže se ti ten nápad nelíbí, nebo jestliže ho nechce, ponech si ho sám. Nezapomněl jsem na tvoji laskavost ke mně, i když jsem to nikdy nedal najevo. A poněvadž můj kůň nepocítil nikdy bič ani ostruhy, přál bych si, abys mu nikdy neublížoval. Doufám, že ho tvá sestra přijme. Bude k němu laskavá a může se o něho starat. A mezitím co čekám, že mne provrtá greaserská kule, představuji si v duchu, jak se ona stará o mého koně, na tom ti však nemusí záležet. Ona se to nemusí vůbec dovědět.

Mezi námi řečeno, nedovol jí ani Flo, aby jezdily směrem k ranchi Dona Carlosa. Kdybych měl kdy, pověděl bych ti něco o tom hladkém greaserovi. A pověz své sestře, že budeli chtít někdy před někým na tom sedáku utéct, aby se sklonila a vykřikla mu do ucha. Uvidí, že poletí jako vítr. Sbohem.

Gene Stewart.

Madelina složila v myšlenkách dopis a šeptala: Jak asi měl rád svého koně!"

To bych řekl," odpověděl Alfred. Pověř ti to Flo. Ona je jedinou osobou, které kdy Gene dovolil na tom koni jet, ledaže, jak myslí Bill, vyjela na něm z El Cajonu ta mexická dívka, Bonita. Nuže tedy, sestro, přijmeš toho koně?"

Zajisté! A jsem vskutku ráda, že ho mám. Ale myslím, že jsi řekl, že pan Stewart ho pojmenoval po mně že viděl moji přezdívku v newyorském časopise?"

Ano."

Nezměním tedy jeho jméno. Ale jak na něho vyšplhám? Je vyšší než já. Jaký je to obrovský kůň! Ó, pohleď na něho očichává mi ruku. Myslím, že rozuměl tomu, co jsem řekla. Ale, viděl jsi někdy tak nádhernou hlavu a tak krásné oči?"

Jsou tak veliké, tmavé, jemné a lidské. Ó, jsem nestálá žena, neboť zapomínám na White Stockings."

Sázím se, že zapomeš na každého jiného koně," pravil Alfred. Budeš musít na něho nasedat ze schůdků."

Poněvadž Madelina neměla na sobě jezdecký oblek nepokoušela se na něho vsednout.

Pojď, Majesty jak divně to zní! musíme se seznámit. Teď máš novou majitelku, velmi přísnou mladou ženu, která bude od tebe žádat věrnost a poslušnost, a po nějaké době bude očekávat lásku."

Madelina vodila koně sem a tam a byla potěšena jeho mírností. Shledala, že není třeba ho vodit. Přišel na zavolání, sledoval ji jako pes a otíral o ni svůj černý nos. Někdy při zatáčkách v chůzi zdvihl hlavu a stříhaje ušima hleděl na stezku, po které přišel, a přes pahorky. Hleděl přes hřeben. Někdo ho volal za horami. Madelina ho měla tím raději pro tuto vzpomínku a litovala svěhlavého cowboye, jenž se rozloučil se svým jediným majetkem jen proto, poněvadž jej měl rád.

To odpoledne, kdy Alfred zdvihl Madelinu na hřbet velikého šedáka, cítila, že je vysoko ve vzduchu.

Vyjedeme si k pahorkům," pravil její bratr, nasedaje na koně. Přitáhni uzdu a až budeš chtít, aby jel rychleji, povol ji. Ale nekřič mu dříve do ucha, dokud nebude třeba, jel by příliš rychle."

Vyjel ze dvora podél corralů na kraj šedé volné pláně, táhnoucí se několik mil k pahorkům. Florence byla v čele, a Madelina viděla, že jede jako cowboy. Alfred jí jel po boku, nechávaje Madelinu vzadu. Pak se dali přední koně do klusu. Chtěli běžet tryskem, a Madelina cítila se záchvěvem, že stěží udrží Majesty, dále se do trysku. Když se druzí dva koně vzdalovali hryzl udidlo a přešel z kroku do klusu. Pak pobídla Florence koně k trysku. Alfred se obrátil a volal na Madelinu, aby jela za nimi.

Takhle to nepůjde. Oni nám ujíždějí," pravila Madelina, uvolňujíc uzdu. Právě v tom okamžiku se pod ní něco stalo; s počátku nevěděla přesně co. Jezdila sice mnoho na koni, ale nikdy nejela tryskem. V New Yorku to nebylo považováno za slušné, a nebylo to také bezpečné. Když se tedy Majesty snížila, natáhla a změnila toporný, trhavý klus v podivuhodný, hladký, klouzavý let, bylo zapotřebí několika okamžiků k tomu, aby si Madelina uvědomila, co se děje. Netrvalo dlouho, a viděla, že vzdálenost mezi ní a jejími společníky se zmenšuje. Měli však pěkný náskok a byli daleko vpředu. Cítila stálý, stejnoměrný vánek. Žasla nad tím, jak lehce a pohodlně se udržuje v sedle. Tato zkušenost byla nová. Jediná chyba, kterou dosud shledávala v jízdě na koni, bylo prudké otrásání. V tomto případě neshledávala nic takového, žádnou námahu, žádnou nutnost držet se zoufale. Necítila vůbec vítr ve tváři, šlehání koňské hřívy, pružný, stejnoměrný pohyb trysku. Rozechvíval ji, rozjařoval ji, rozpaloval ji krev. Náhle shledala, že kypí životem; a pod vlivem jakési inspirace uvolnila uzdu, naklonila se daleko do předu a zvolala: Ó, ty skvělý chlapíku, běž!" Zaslechla pod sebou náhle zrychlený klapot kopyt a sklonila se do zadu zvýšenou rychlostí. Vítr jí šlehal do tváře, hučel jí v uších a rval jí vlasy. Z dálky se jí zdálo, že Florence a Alfred se vracejí. Když přijela blíž, shledala, že Majesty dohání druhé dva koně a že je předhoni. Její kůň přelétl tak rychle kolem nich, že se zdálo, že oni stojí. Běžel bez zastávky dál až k příkrému svahu pahorku, kde zmínil rychlost a zastavil se.

Nádherné!" zvolala Madelina. Byla celá v žáru a každý sval i nerv jejího těla byl v rozechvění. Když se snažila upravit si uvolněné vlasy, chvěly se jí ruce. Pak se rozhlédla a čekala na své společníky.

Alfred k ní přijel první se smíchem, potěšený, ale též trochu úzkostlivý.

Hrome! Ale umí běžet! Nesplašil se ti?"

Ne, vykřikla jsem mu do ucha," pravila Madelina.

Tím to tedy bylo. Jsi žena, a to je zakázané ovoce. Flo řekla, že by to udělala hned, jak by se na něho posadila.

Majesty, umíš jezdit. Otaž se Flo, jestli to neříká též."

Pak se k nim připojila západní dívka, již zářilo potěšení z tváře.

Pohled na tebe byl velkolepý. Jak ti vlály vlasy ve větru! Ale ona umí jezdit. Ó, jsem tak ráda. Trochu jsem se bála. A ten kůň! Není nádherný? Neumí běžet?"

Alfred jel v čele příkrou, klikatou stezkou na vrchol hory. Madelina spatřila krásný plochý povrch, porostlý krátkou trávou a rovný jako podlaha. Vykřikla údivem a nadšením.

Ale, jaké je to místo pro golf! Zde by bylo nejkrásnější hřiště na světě."

To jsem si sám myslel," odpověděl. Jediná potíž by byla, že by každý hleděl tak dlouho na krajinu, že by zapomněl udeřit do míče. Majesty, pohleď!"

A pak se zdálo, že Madelina stojí před divadlem příliš vznešeným a hrozným pro její pohled. Nesmírnost tohoto světa s rudými skalními hřebeny a hlubokými propastmi, sestupujícími do nezměrných hlubin člověk těžko chápal, plnila ho hrůzou a děsem.

Majesty, když jsem prvně přišel na západ, byl jsem tak sklíčen, že jsem se rozhodl všechno skončit," pravil Alfred. A vylezl jsem náhodou sem, hledaje osamělé místo, kde bych zemřel. Tato vyhlídka změnila můj úmysl."

Madelina mlčela. Mlčela i při jízdě kolem okraje hory a dolů po příkré stezce. Tentokrát ji Alfred a Florence nepokoušeli k závodu. Byla zachvácená bázní; byla u vytržení; a zotavovala se pomalu, aniž by přesně věděla, co se jí stalo.

Dojela k domu daleko za svými společníky a při večeri byla neobyčejně zamyšlená. Později, když se shromáždili u vchodu, aby pozorovali západ slunce, vnukly jí žertovné nářky Stilhvellovy nápad, který jí projel myslí jako blesk. A pak naslouchajíc soucitně vybízela ho, aby líčil strasti ubohého dobytkaře. Byly mnohé, dlouhé a zajímavé a ohrožovaly jaksi život jejího nápadu.

Pane Stillwelle, bylo by možné provádět zde chov dobytka ve velkém měřítku moderními metodami ne snad právě výnosný ale beze ztráty?" tázala se, jsouc rozhodnutá buď zahladit svůj nápad v zárodku, nebo jej oživit nadějí.

Myslím, že by to bylo možné," odpověděl a krátce se zasmál. Daly by se při tom vydělat peníze. Vždyť při vši své smůle a špatném zařízení jsem žil dost dobře, zaplatil jsem si dluhy a ve skutečnosti jsem nepřišel o peníze, vyjímaje původní náklad. Myslím, že ty peníze, byly dobře uloženy."

Prodal byste kdyby vám někdo zaplatil cenu, jakou chcete!"

Slečno Majesty, skočil bych na takovou příležitost. A přece se mi jaksi nechce opustit tento ranch. Byl bych blázen, kdybych strkal peníze do jiného ranche."

Prodal by Don Carlos a ostatní Mexikáni?"

Jistě by prodali. Don mne pronásleduje léta, chtěje prodat ten svůj starý ranch; a ti pastýři v údolí se svým zatoulaným dobytkem by padli do mdlob, kdyby viděli trochu peněz."

Řekněte mi, prosím, pane Stillwelle, co byste tu provedl, kdybyste měl neomezené prostředky," pokračovala Madelina. Dobrý Bože!" zvolal rancher a trhl sebou tak, že upustil dýmku. Pak ji nACPával znovu neobratnými obrovskými prsty, zapálil ji, několikrát zdlouha zatáhl, vypustil oblaka dýmu a obrátiv se s rukama na kolenou, pohlédl na Madelinu s pronikavou pozorností. Jeho tvrdá tvář počala ochabovat, mĚknout, a vraštit se k úsmĚvu.

Slečno Majesty, když si pomyslím na něco takového, cítím teplo u svého starého srdce. Sníval jsem o mnohých věcech, když jsem sem přišel. Co bych udĚlal, kdybych měl neomezené penĚžité prostředky? Slyšte! Koupil bych ranch Dona Carlosa a všechny ostatní. Dal bych práci každému dobrému cowboyovi v této zemi. Postaral bych se o to, aby se jim dařilo tak, jako by se dařilo mnĚ. Skoupil bych všechny dobré konĚ v kraji. Ohradil bych dvacet tisíc akru nejlepších pastvin. Dal bych navrtat studně v údolí. SvádĚl bych vodu z hor rourami. Zde bych udĚlal přehradu. Hráz od pahorku k pahorku, dlouhá jednu míli, dala by mi veliké jezero, a ponĚvadĚ mám krasocit, nasázĚl bych kolem něho topoly.

Nasadil bych do toho jezera ryby. MĚl bych největší louku na jihozápadĚ. SázĚl bych ovocné stromy a založil bych zahradu. Zbořil bych ty staré corraly, stodoly a dřevĚné domky a postavil bych nové. Zřídil bych tento starý ranch tak, že by byl pohodlný a krásný. Kolem něho by byl trávník a kvĚtiny, a zasázĚl bych tam téĚ smrčky z hor. A když by to všecko bylo hotové, posadil bych se na židli, kouřil bych a pozoroval, jak se dobytek chodí napájet a jak se vrací do údolí. A pozoroval bych, jak cowboyové jezdí a poslouchal bych, jak si prozpĚvují ve svých domcích. A to rudĚ slunce aby nezapadlo nad štĚastnějším človĚkem než Billem Stillwellem, posledním ze starých dobytĚkářů."

Madelina podĚkovala rancherovi a pak se náhle uchýlila do svého pokoje, kdeĚ nemusila skrývat podivuhodný nápad, nyní úplnĚ vyspĚlý a vábný.

Následujícího dne pozdĚ odpoledne se tázala Alfreda, zdali by pro ni bylo bezpeĚné vyjet si do hor.

Pojedu s tebou," pravil vesele.

Drahý hochu, chci jet sama," odpovĚděla.

Ah!" zvolal Alfred, náhle zvážněv. Vrhł na ni rychlý pohled a pak se odvrátil. Jed'. Myslím, že je to bezpeĚné.

ZabezpeĚím si tě tím způsobem, že se zde posadím s kukátkem a budu tě pozorovat. Dej si pozor, aĚ budeš sjíždĚt po příkrĚ stezce. Ponech koni, aby si sám vybral cestu. To je vše."

Projela na Majesty širokou pláň, vyjela vzhůru po klikatĚ stezce, přes krásnou, travnatou rovinu k dalekému okraji hory, a teprve pak zdvihla oċi, aby se podívala k jihozápadu.

Madelina pohlĚla nejdřívĚ na šedá údolí u svých nohou, pak na modrou Sierru Madres, jejíĚ vrcholky zlatilo zapadající slunce. V tom pohledu objímal její zrak vzdálenost, hloubku a nádheru, které jí dosud nebyly odhaleny. ŠedĚ údolí se svažovalo a šířilo se k černĚ hlídce Chiricahuaských hor. Vzadu se ztrácelo v obrovských vlnách zemĚ, rudnoucích k západu, kde tmavĚ, drsnĚ hory se odrážely výrazně od zlatĚho žáru. Ta scĚna byla nekoneĚně krásná. Avšak po prvním rychlĚm, objímajícím pohledu, Madelina přestala myslet na krásu. V tmicí poušti bylo něco bezmeznĚho. Madelina vidĚla dlaň úžasnĚ ruky; cítila, jak se jí srdce mocně svírá. Z nekoneĚného prostoru, z ticha, pustoty, tajemství a věku vycházely pomalu se mĚnící barevnĚ stíny, přeludy klidu, a šeptaly k MadelinĚ. Šeptaly, že je to veliká, krutá, nezmĚnitelná zemĚ; že čas je věĚnost; že život prĚchá. Šeptaly, aby byla ženou; aby někoho milovala než bude pozdĚ; aby milovala kohokoliv, každĚho; aby si uvĚdomila potřebu práce a v ní našla štĚstí.

Sjela dolů příkrou stezkou a když byla na pláni, zavolala na konĚ a vybídla ho k běhu. Zdálo se, že jeho duch jede o závod s duchem jejím. Při rychlé jízdĚ se jí uvolnily vlasy. Když se kůň zastavil u schůdků, sestoupila Madelina bez dechu a s rozpuštěnými vlasy,

Alfred jí vyšel vstříc, a jeho výkřik, Florenċin uchváĚený pohled a Stillwellova zamlklost byly příċinou toho, že si uvĚdomila své vzezřĚní. SnaĹila se se smíchem upravit si vlasy.

Vyhlížím asi dĚsnĚ," pravila, lapajíc dech.

MůĹete říkat, co je vám líbo," odpovĚdĚl starý dobytĚkář, ale já vím, co si myslím."

Madelina se snaĹila dosáhnout klid.

Můj klobouk a mé hřebený odlĚtly. Myslíla jsem, že mé vlasy odletí téĚ... Tam je veċernice... Myslím, že jsem velmi hladová."

A pak se již nesnaĹila být klidná a upevnit si vlasy, které opĚt spadly ve zlatĚ záplavĚ.

Pane Stillwelle," počala a odmlċela se, jsouc si vědoma toho, že mluví kvapně a že její hlas má hlubší zvuk. Pane Stillwelle, chci koupit váš ranch a jmenovat vás na něm správcem. Chci koupit ranch Dona Carlosa a jiné pozemky v rozloze, řĚknĚme padesáti tisíc akřů. Chci, abyste koupil konĚ a dobytek krátce, abyste provedl všechna ta zlepšení, o nichĹ, jak říkáte, jste tak dlouho snil. Pak mám své vlastní myšlenky, k jejichĹ provedení musím mít vaši a Alfredovu radu. Chci zlepšit stav těch ubohých Mexikánů v údolí. Chci dodat jejich životu a životu cowboyů tohoto ranche většĹ cenu. Zítřa si o tom pohovoříme, vypracujte všechny obċodní detaily."

Madelina se odvrátila od obrovského, stále se šířícího úsmĚvu, který na ni zářil, a vztáhla ruce k bratrovi.

Alfrede, že je ten můj příchod k vám podivný. Ne, nesměj se. Doufám, že jsem našla sebe samu své dílo, své štĚstí zde pod světlem západní hvĚzdy."

VIL KAPITOLA

RANCH JEJÍHO VELÍĈENSTVA

Po pěti měsících bylo dosaženo všechno, o čem snil Stillwell. Tolik změn, zlepšení a novot, že se zdálo, jako kdyby starý ranch byl přeměněn kouzelným dotekem. Madelina, Alfred a Florence se radili o vhodném jménu a rozhodli, že je má určit Madelina. Byl to jen jediný případ, kdy Madelininu přání nebylo vyhověno. Cowboyové pojmenovali nový ranch "Ranchem Jejího Veličenstva". Stillwell pravil, že jména, která dávají cowboyové, jsou šťastná a nezměnitelná jako věčné hory; Florence přešla k nepříteli; a Alfred, směje se protestu Madelinině prohlášení, že cowboyové si ji zvolili za královnu ranche, a že není pomoci. Zněl tedy název "Ranch Jejího Veličenstva."

Dubnové slunce zářilo na nízký zelený vršek, chráněný horami, a zdálo se, že soustřeďuje jasné paprsky na dlouhý dům ranche, svítící sněhobíle z plochého vrcholu. Pozemky kolem domu se nepodobaly východním trávníkům nebo parkům; nebylo tu umělé zahradnictví. Stillwell opatřil jen vrchol vodou, trávou, květinami a rostlinami, a vše ostatní přenechal přírodě. Možná, že jeho myšlenka byla primitivní, ale výsledek byl krásný. Pod horkým sluncem a v čistém vzduchu, zavlažován denně chladnou vodou vyrostl zelený trávník, a na něm vypučely jako kouzlem pestré květiny. Bledé, plané kvítky, levandule, chudobky, křehké zvonky, bílé lilie o čtyřech listcích a zlaté máky, temně zlaté barvy západu, kvetly ve šťastné směsi. Kalifornské růže, nachové jako krev, kývaly těžkými hlavami a byly obtíženy včelami. Dole na vyprahlé půdě, vystavené plnému slunečnímu žáru, plály květy kaktusů rumělkovou a fuchsinovou červení. Zelené svahy se skláněly k novým cihlovým stodolám a kolnám, a široké corraly s vysokými ohradami se táhly k velikým lukám, svažujícím se mírně k šedému údolí. Dno přehrazené doliny svítilo jasně ve vodě, pomalu přibývajícím, nad níž poletovalo a křičelo tisíce stěhovavých ptáků, jako kdyby se jim nechtělo opustit toto chladné, mokré překvapení, pro ně tak nové na dlouhé cestě poušti k severu. Přibytky cowboyů pohodlné, prostorné cihlové domky, které se líbily každému stály v řadě nad jezerem. A dole na pokraji údolí bylo vidět opravené mexické domky a kostelík. Všechno, co zbylo ze starého španělského domu, jenž byl tak dlouho Stillwellovým domovem, bylo holé, tlusté zdivo. V něm byly na mnohých místech proraženy nové dveře a okna. Dům byl zmodernizován, až po vodovod s horkou a studenou vodou a acetylenové světlo. Celý vnitřek byl vymalován a moderně zařízen. Cílem nebyl přepych, ale pohodlí. Každými dveřmi, vedoucími do patia, se vcházelo na tmavý, hustý trávník, s vonnými květy a každým oknem bylo vidět na zelené svahy.

Madelininu pokoje zaujímaly západní konec budovy; byly čtyři, a okna všech vedla na tu stranu, kde byl vchod. Byl tu pokojík pro její komornou, jiný, jehož užívala za kancelář, pak její ložnice; a konečně veliký, světlý pokoj, jež si tak zamilovala na první pohled. Byl teď opatřen prostým, ale krásným nábytkem, a byly v něm její oblíbené knihy a obrazy. Oblíbila si jej tak, jako si neoblíbila nikdy žádný pokoj doma. Ráno rozvíval vonný vzduch bílé záclony otevřených oken; v poledne se zdálo, že ospalý, dusný klid se ukrádá k sestě, charakteristické pro tuto zemi; odpoledne tam nakukovalo zapadající slunce pod střešou vchodu a malovalo stěny zlatem, které pomalu rudlo.

Madelina Hammondová se těšila z myšlenky, že změny, které provedla ve starém španělském domě a mezi lidmi, jimiž byla obklopená, jsou veliké, že však nejsou ničím proti změně, která nastala v jejím nitru. Nalezla cíl života. Byla zaměstnaná, pracovala hmotně i duševně a přece se jí zdálo, že má víc času na čtení, myšlení, studium a snění, než kdy jindy. Byla společník svého bratra v jeho nesnázích, na cestě k úspěchu a blahobytu, po němž toužil. Madelina svědomitě studovala chov dobytka a byla schopnou začkou Stillwellovou. Starý dobytkař ve své prostotě jí postoupil místo ve svém srdci, jež bylo určeno pro dceru, která mu nebyla nikdy dopřána. Madelina si myslila, že je na ni neuvěřitelně a nepopsatelně hrdý. Pod jeho vedením, provázena Alfredem a Florencí, objížděla Madelina ranch a seznamovala se s prací a životem cowboyů. Tábořila pod širým nebem, spala pod třpytnými hvězdami, ujela čtyřicet mil denně v prachu a větru. Podnikla dva podivuhodné výlety dolů do pouště do Chiricahuy a odtud písčitou a skalnatou pouští, porostlou kaktusy, na mexické hranice; a druhý výlet údolím Aravaipa, s hlubokými caňony, utvořenými z rudých stěn a divokými pustinami.

Ačkoliv bývala oddaná sportu, vyžadoval tento výcvik v západním způsobu života velikou námahu a velké nepříjemnosti. Na byla jí láska k práci. Byla dokonale zdravá, kypěla životní silou. Byla tak činná, že si musila zvyknout na polední siestu, nutný obyčej v této zemi, za horkých letních měsíců. Někdy pohlédla do zrcadla a zasmála se radostí při pohledu na pružnou, odvážnou, osmahlou bytost, s jiskrnými očima. Nebyla to ani tak radost z vlastní krásy, jako pouhá radost ze života. Východní kritikové ji nazývali krásnou, když byla bledá, útlá, pyšná a chladná. Zasmála se. Kdyby ji jen mohli vidět teď! Od hlavy až k patě v ní vířila ohnivá krev.

Někdy myslila na své rodiče, sestru a přátele, jak trvali na domněnce, že nebude moci nebo nebude chtít zůstat na západě. Žádali ji stále, aby se vrátila domů. A když psala, což se stávalo dost často, nezminila se ani slovem o změně, která se s ní stala. Psávala, že se jednou vrátí do starého domova na návštěvu; a na takové dopisy docházely odpovědi, jež někdy Madelinu pobavily, a někdy ji naplnily smutkem. Chtěla se vrátit na čas na východ, a potom každoročně jednou nebo dvakrát. Ale začátek byl těžký. Doma by musila podat vysvětlení, a tomu by nebylo porozuměno. Její otec měl takový obchod, že jej nemohl opustit po dobu, která byla zapotřebí k cestě na západ, jinak, podle dopisu, aby pro ni přijel. Paní Hammondová by se za nic na světě nevydala na druhý břeh řeky Hudsonu; o pustinách západních měla neamerický názor, že totiž Indiáni loví dosud buvolu v okolí Chicaga. Madelinina sestra Helena by již dávno přijela, nejen ze zvědavosti, jak si myslila Madelina, ale též ze sesterské lásky. Posléze Madelina usoudila, že před cestou na východ si pozve příbuzné a přátele, aby se přesvědčily o tom, že trvalé pásky jsou přetřeny. S tím úmyslem pozvala Helenu na léto a psala jí při tom, aby sebou přivezla tolik přátel, kolik jí bude líbo. Nebyl to lehký úkol řídit tolik obchodních detailů ranche Jejího Veličenstva a vést o nich knihy. Madelina shledala, že obchodní kurs, který absolvovala na přání svého otce, je pro ni teď neocenitelný. Pomáhal jí přizpůsobovat a pořádat praktické detaily chovu dobytka, udané neobratným Stillwellem. Rozdělila veliké stádo dobytka ve stáda menší, a když některé z nich pobíhalo na volných pastvinách, dala je bedlivě střežit. Každé z nich bylo chováno ve zvláštní ohradě, krmeno, napájeno a pečlivě ošetřováno velikým počtem cowboyů. Zaměstnávala tři cowboyské zvědy, jejich jedinou

povinností bylo objíždět pastviny a pátrat po zbloudilém, nemocném nebo zmraženém dobytku nebo telatech bez matek, a přivádět je k ošetření. Dva cowboyové měli na starost smečku ruských chrtů a lovili koyoty, vlky a lvy, kteří přepadávali stáda. Lepší a krotcí dojné krávy byly odděleny od ostatního stáda a byly chovány na pastvině blízce mlékárny. Cejchování bylo prováděno v corrales, a telata byla odstavována od matek ve vhodnou dobu. Starý způsob cejchování a třídění, který tak děsil Madelinu, vyšel z užívání a byl zaveden způsob nový, při němž byla zamezena surovost a ubližování na těle.

Madelina zařídila rozsáhlou zahradnickou farmu a zakládala štěpnice. Podnebí bylo lepší než v Kalifornii, a stromy, rostliny i zahrady, jsou hojně zavlažovány, podivuhodně zkvétaly. Madelině působilo stále větší potěšení procházet se pozemky kdysi pustými, nyní však zelenými, jasnými a vonnými. Byly tu kurníky, chlívky na vepře; u močálů byly chovány kachny a husy. V hospodářském oddělení ranche zaměstnávala Madelina malou kolonii Mexikánů. Jejich život byl před tím tak pustý jako vyprahlá údolí, v němž žili. Ale tak jako údolí bylo přeměněno dotekem vody, byl i jejich život přeměněn pomocí, soucitem a prací. Děti nebyly již ubohé. Mnohé z nich, jež bývalo slepé, nyní prohlédlo a Madelina se stala jejich dobroditelkou.

Madelina se rozhlížela po tomto území a přirovnávala jeho změnu a změnu těch, kdož na něm žili se změnou, která se stala v jejím srdci. Byla to možná jen domněnka, ale slunce se zdálo být jasnější, obloha modřejší a vítr lahodnější. Tmavá zeleň trávy a zahrady nebyla preludem, ani růžová a bílá barva květů, spolu s jejich vůní, ani lesk jezera a chvění listů. Tam, kde bývala jednotvárná šed', byla teď živá a měnící se barva. Dříve tu bývalo ticho ve dne i v noci; teď tu byla ve slunných hodinách hudba. Z travnatých úžlabin zaznívalo řetání vzpínajících se hřebců. Nesčíslní ptáci přilétali a prolétávali tu jako kachny, táhnoucí na sever. Zpěv skřivana, kosa a Čermáka, známý Madelině od dětství, se mísil s novým a neznámým zpěvem drozda mnohohlasého, pronikavým křikem orla poutě a melancholickým nářkem hrdličky.

Jednoho dubnového jitra seděla Madelina ve své kanceláři, zápasíc s problémem. Musila řešit denně problémy. Většina se týkala dvaceti sedmi nepochopitelných cowboyů. Tento problém se týkal Arnborse Millsa, jenž unesl její francouzskou komornou, Kristinu.

Stillwell hleděl na Madelinu se širokým úsměvem.

Chytili jsme je, slečno Majesty; avšak teprve potom, když je padre Marcos oddal. Celý ten spěch v tom automobilu mne vystrašil až k smrti pro nic za nic. Pravím vám, že Link Stevens jezdí s tím vozem bláznivě. Link neměl rozum ani když seděl na koni. Nebojí se ani ďábla. Kdyby moje vlasy nebyly již bílé, zbělely by teď. Ale přivedli jsme je zpátky, a teď jsou před domem, namlouvají se a zapomínají na své nestoudné chování."

Stillwelle, co mám říct Ambroseovi? Jak ho mám potrestat? Chybil, že mne oklamal. Nikdy v životě jsem nebyla tak překvapená. Nezdálo se, že by Kristina stála o Ambrose víc než o kteréhokoli jiného cowboye. Jakou to mám autoritu? Musím něco udělat. Stillwelle, vy mi musíte pomoci."

Kdykoliv byla Madelina na rozpacích, obrátila se na starého dobytkaře. Žádný člověk se nepýšil víc svým postavením než Stillwell, ale býval vystavený zkouškám, při nichž se stával pokornějším. Poškrabal se na hlavě ve velkých rozpacích.

Hrom do toho! Co má tento únos společného s chovem dobytka? Já nerozumím ničemu jinému než dobytku. Slečno Majesty, je to úžasně podivné, co teď ti cowboyové dělají. Nikdy jsem neviděl takové cowboye, jako máme teď. Již je neznám. Šatí se švihácky, čtou knihy, a jeden z nich přestal skutečně klít a pít. Neříkám, že by to bylo špatné. Vždyť jsou to ti nejlepší cowboyové, které jsem kdy viděl a o kterých se mi kdy zdálo. Ale ovládat je je nad moje síly. Když cowboyové počínají hrát golf a utíkají s francouzskými komornými, myslím, že Bili Stillwell se musí vzdát svého místa."

Stillwelle! Ó, snad mne neopouštíte? Co bych dělala?" zvolala Madelina úzkostně.

Já vás nikdy neopustím, slečno Majesty. Ne, to nikdy neudělám. Povedu pro vás obchod s dobytkem, budu dohlížet na koně a na jiné věci. Musím však mít foremana, který by dovedl zacházet s těmi podivnými cowboyi."

Vyzkoušel jste již půl tuctu foremanů. Zkustejte dále, až najdete člověka, který bude vyhovovat vašim požadavkům," pravila Madelina. Nestarejte se teď o to. Řekněte mi, jak mám působit na Ambrose udělat z něho příklad, abych tak řekla. Musím mít jinou komornou. A nechci, aby ta nová byla unesena tímto stručním způsobem."

Jestliže sem budete vodit hezké dívky, nemůžete očekávat nic jiného. Vždyť ta černošská malá Francouzka pobláznila svou bílou pletí, svými hezkými způsoby a úsměvy všechny cowboye. S následující to bude ještě horší."

O Bože!" vzdychla Madelina.

Pokud se týká toho, jak máte působit na Arnborse, povím vám, jak to uděláte. Řekněte mu, že ho propustíte. Tím přivedete Ambrose do úzkých a zastrašíte na nějakou dobu ostatní hochy."

Dobrá, Stillwelle, přiveďte mi sem Ambrose a řekněte Kristině, aby čekala v mém pokoji."

Před Madelinu předstoupil hezký, dobrosrdečný, jasnooký cowboy. Jeho obvyklá plachost a neobratnost se ztratila v jeho rozčilení. Byl to šťastný hoch. Hleděl Madelině přímo do tváře, jako kdyby očekával, že mu bude blahopřát. A Madelina shledala skutečně, že se jí ten projev chvěje na rtech. Zadržela jej a dodávala si přisnostení. Avšak Madelina se obávala, že se jí přisnostení nezdaří. Něco teplého a lahodného jako vůně vniklo do pokoje zároveň s Ambrosem.

Ambrose, co jste to provedl?" tázala se ho.

Slečno Hammondová, odjel jsem a oženil jsem se," odpověděl Ambrose, vyráží ze sebe rychle slova. Mrkal očima a jakýsi žár se objevil na jeho osmahlé, hladce oholené tváři. Předěšel jsem ostatní hochy. Frank Slade mne odstrkoval a dalo mi to práci než jsem předstihl Jima Bella. I starý Nels pokukoval po Kristině! Nechtěl jsem se tedy spoléhat na náhodu. Odvezl jsem ji do El Cajonu a oženil jsem se s ní."

Slyšela jsem to," pravila Madelina pomalu, pozorujíc ho. Ambrose, máte ji rád?"

Zarděl se pod jejím jasným pohledem, sklopil hlavu, pohlávil si s novým somberem a zatajil se mu dech. Madelina viděla, jak se mu chvěje silná, snědá ruka. Působilo na ni podivně, že tento statný cowboy, který dovede chytit lasem

býka a spoutat jej ani ne v minutě, se chvěje při pouhé otázce. Náhle zdvihl hlavu a oči mu zaplály tak krásně, že Madelina odvrátila pohled.

Ano, slečno Hammondová, miluji ji," pravil. Myslím, že ji miluji tak, jak si to představujete vy. Vím, že když jsem ji po prvé viděl, myslil jsem si, že by to bylo podivuhodné, kdybych měl takovou dívku za ženu. Bylo to všechno tak zvláštní jak přišla a jaké city ve mně vzbudila. Je jisté, že jsem nikdy nepoznal mnoho dívek, a také jsem po léta žádné neviděl. Ale, když přišla ona! Dívka změnila podivuhodně čilý a myšlenky mužovy. Myslím, že jsem před tím nikdy žádné city neměl. Aspoň ne takové jako mám teď. Myslím, že teď trochu rozumím požehnání padre Marcosa."

Ambrose, nemáte nic, co byste mi řekl?" tázala se Madelina.

Je mi líto, že jsem neměl kdy vám to říct. Ale měl jsem naspěch."

Co jste měl v úmyslu? Kam jste chtěl jít, když vás Stillwell nalezl?"

Měli jsme svatbu. Nemyslí jsem na nic jiného. Myslím, že bych se vrátil ke své práci. Teď musím pracovat a šetřit."

Ambrose, jsem ráda, že si uvědomujete své povinnosti. Vyděláváte dost stačí váš plat na to, abyste uživil ženu?"

To jistě! Vždyť jsem nikdy před tím nevydělával ani poloviční plat jaký dostávám teď. Pro vás pracuji rád. Teď chci vyhodit hochy ze svého domku a zařídit si jej pro Kristinu a pro sebe. Jářku, nebudou mě závidět?"

Ambrose, já vám blahopřeji. Přeji vám štěstí," pravila Madelina. Já já dám Kristině malý svatební dárek. Chci si s ní několik minut promluvit. Teď můžete jít."

Madelina nemohla říct jediné přísné slovo tomu šťastnému cowboyovi. Sama stěží ukryla svoji spokojenost s obratem události. Zvědavost a zájem se mísily s potěšením, když zavolala Kristinu.

Paní Ambrose Millsová, vstupte prosím."

Ve vedlejším pokoji bylo úplné ticho.

Velmi ráda bych viděla nevěstu," pokračovala Madelina.

Dosud žádná odpověď.

Kristino!" zvolala Madelina.

Pak se Madelině zdálo, že ji zachvátila vichřice, pozůstávající z hbitých nohou, prosících rukou a úpěnlivých očí. Kristina byla malá, půvabná, kyprá, s bílou pletí a tmavými vlasy. Bývala po léta oblíbenou komornou Madelinino. u a byly si upřímně oddány. Ambrose tonul v blažené nevědomosti, pokud se týkalo jeho přestupku, Kristina si ho byla zřejmě vědomá. Její strach, výčitky svědomí a prosba za odpuštění propukly v nesouvislé bouři. Bylo patrné, že je malá Francouzka zdrcena. Teprve potom, když Madelina sevřela vzrušenou dívku do náruče, odpustila jí a ukonejšila ji, dověděla se další podrobnosti o únosu. Kristina byla ve zmatku. Když shledala, že jí bylo odpuštěno, uklidnila se a pověděla Madelině příběh, který ji pobavil, ale též ohromil. Madelina pociťovala úlevu a radost z neklamně, plaché a úžasné lásky Kristininy, kterou si tato sotva uvědomovala. Jestliže Kristina milovala Ambrose, nestalo se žádné neštěstí. Madelina, pozorující dívčiny oči, v nichž se podivuhodně měnily myšlenky, a naslouchajíc jejím pokusům vysvětlit to, čemu nerozuměla, nabyla přesvědčení, že jestliže kdy nějaký jeskynní muž si присвоil ženu, jestliže kdy nějaký barbar unesl Sabinku, Ambrose Mills jednal tak násilně jako jeho dávní předkové: Zdálo se, že Kristina nechápe, jak se to vše přihodilo.

On říci, že mne milovat," opakovala dívka v jakémsi vytržení. On mne žádat, abych si ho vzala on mne líbat on mne objímat on mne zdvihnout na koně on se mnou jet celou noc on si mne vzít."

A ukázala prsten na třetím prstě levé ruky. Madelina viděla, že nechť smýšlela Kristina o Ambroseovi před svatbou jakkoliv, teď ho miluje. Byla unesena násilně, ale byla získána.

Když Kristina odešla, potěšená a prozrazující plachou touhu vrátit se k Ambroseovi, pronásledoval Madelinu výraz dívčiny očí a její slova. Na této slunné zemi spočívalo kouzlo romantiky. Pro Madelinu měly Ambroseovy námluvy neznámé kouzlo, neznámý dojem, překonávající její úvahy o jejich násilnosti a nevhodnosti. Něco, sama nevěděla co, potíralo její rozumový názor o způsobu, jakým si cowboy opatřil ženu. Řekl přímo, že tu dívku miluje požádal ji, aby si ho vzala políbil ji objímal ji zdvihl ji na koně jel s ní celou noc a oženil se s ní. Ať pohlížela Madelina na tuto věc v jakémkoliv světle, vracela se vždy k prvnímu přirozenému dojmu; rozechvíval ji, okouzloval ji. Bylo to proti všem předpisům její výchovy; a přes to bylo to jaksi nádherné a krásné. Domnívala se, že jí to snímá novou umělou šupinu s příliš sofistikovaných očí.

Sotva se posadila ke své práci u psacího stolu, když ji vyrušil těžký krok Stillwellův v předsíni. Když vkročil, měl výraz skoro hysterický; bylo těžké říci, chteli potlačit zármutek nebo radost.

Slečno Majesty, dověděl jsem se novou úžasnou věc. Jim Bell vás chtěl navštívit, a když jsem mu to vytkl s tím, že jste zaměstnaná, rozčilil se, řekl, že je hladový, ale že nebude již jíst chléb, dělaný v umyvadle! Že raději zemře hladu. Řekl, že Nels je pozval do svého domku, a že je častoval chlebem, který jste ho naučila dělat v nějakém novém stroji s klikou. Jim říká, že ten chléb je lepší než každý koláč, který kdy jedl, a chce vás požádat, abyste mu ukázala, jak se to dělá. Slečno Majesty, jako vrchní dozorce tohoto ranche bych měl vědět, oč běží. Snad si se mne Jim dělá žerty. Snad se zbláznil. Snad jsem se zbláznil já. A prosím za odpuštění, chci vědět, jeli něco pravdy na tom, co říká Jim o Nelsovi." Pak musila Madelina potlačit smích a poučit znepokojeného starého dobytčíka, že obdržela z východu patentní stroj k míšení těsta, a poněvadž ženy, zaměstnané v její domácnosti se ho děsily, pokusila se zacházet s ním sama. Ukázalo se, že tento způsob je prostý, že znamená úsporu času, energie i mouky, že je mnohem čistší než starý způsob míšení těsta, a hlavně že dává tak dobrý chléb, že působí Madelině potěšení. Ihned objednala víc mísidel těsta. Jednou zastihla Nelsa, dělajícího sucharové těsto v umyvadle. Vyložila mu delikátně a rozvážně nový způsob. Zdálo se, že Nels má značnou pověst jako pekař, na kterou byl hrdý. Kromě toho byl skeptický ke každému přístroji s kolečky a klikami. Svůlil však, že mu ukáže, jak se s tou věcí zachází a že mu dá ochutnat chleba. Zavedla ho do domu, kde ho úplně získala pro celou věc. Stillwell se dlouho a hlučně smál.

To je krásné, to je náramně směšné," zvolal konečně.. Snad nenahlížíte, proč je to směšné? Nuže, Nels pověděl

hochům, jak jste mu to vyložila, a že to teď vyložíte všem cowboyům. Cowboyové jsou nejžárlivější chlapíci. Teď po vás blázní. Vezměte toho Jima. Ten líný cowpuncher nechtěl nikdy dělat chléb. Je známý tím, že se kuchařským pracím vyhýbá. Ví, že Jim, aby nemusil mýt hrnce a pánve, převzal raději osamělou hlídku za deštivé noci. Chce jen, abyste mu vyložila totéž co Nelsovi. Pak to poví svému společníku, Franku Sladeovi, a potom zase Frank bude chtít vědět všechno o tomto podivuhodném stroji na chleba. Cowboyové jsou náramně podivní tvorové, slečno Majesty. A když jste teď s nimi takto začala, musíte při tom setrvat. Ještě jsem nikdy neviděl, že by tak pracovali. Vy jste je jistě oživila." Vskutku, Stillwelle, ráda to slyším," odpověděla Madelina. A ráda je naučím všechny. Nebylo by však lépe, kdyby sem přišli všichni najednou aspoň ti, kteří jsou ve službě?"

To myslím, že nepůjde, poněvadž by z toho byla rvačka," odpověděl Stillwell suše. Slečno Majesty, musíte přijímat jednoho po druhém, a vzbuzovat v každém cowboyi domněnku, že vám působí potěšení vykládat o přístroji jemu, než tomu, který byl u vás před ním. Pak myslím, že můžeme pokračovat v chovu dobytka."

Madelina protestovala, ale Stillwell se držel neúprosně své moudrosti. Několikrát se Madelina neřídila jeho radou, setkala se však s naprostým nezdařením a porážkou. Neodvázala se toho a ujala se půvabně a s potlačeným veselím svého úkolu. Jim Bell byl uveden do veliké, světlé, čisté kuchyně, kde se hned nato objevila Madelina se zástěrou a vyhrnutými rukávy. Vysvětlila, jak se má užívat několika kusů aluminia, z nichž se skládal přístroj k míšení těsta, a připevnila vědro ke stolu. Zdálo by se, že Jimův život závisí na této lekci, soudě podle toho, jak byl zaujatý, a jak si dával všechno vykládat znova a znova, zvláště otáčení klikou. Když musila Madelina vzít Jima třikrát za ruku a vykládat mu prostý mechanismus a on pak ještě nerozuměl, počínala pochybovat o tom, že je naprosto upřímný. Uhodla, že pokud se bude dotýkat Jimovy ruky, neporozumí nikdy. Když počala odměřovat mouku, mléko, sádlo, sůl a droždí, pozorovala se zoufalstvím, že Jim nehledí na tyto součástky a že jim nevěnuje nejmenší pozornost. Hleděl tajně na ni. Jíme, nejsem si vámi jista," pravila Madelina přísně. Jak se můžete naučit dělat chléb, když se nedíváte, jak jej mísím?" Dívám se na vás," pravil Jim nevinně.

Konečně propustila Madelina rozradostněného cowboye s mísidlem pod paží. Následujícího jitra, věrně dle Stillwellova proroctví, se objevil Frank Slade, spolubydlící Jimův a projevil Madelině dlouho odkládanou a naléhavou touhu zbavit svého přepracovaného kamaráda některých domácích prací v domku.

Slečno Hammondová," pravil Frank, Jim je strašně laskav, že to chce dělat všechno sám. Ale není příliš chápavý, a já mu nevěřím. Vidíte, já pocházím z Missouri, a budete mi to musit vyložit."

Po celý týden měla Madelina na své klinice přednášky o vědecké metodě moderní výroby chleba. Měla značnou zábavu ze svých přednášek. Jací hoši byli tito velicí, hřmotní chlapíci! Prohlédla jejich prosté lsti. Někteří z nich byli vážní jako děkani; jiní měli výraz tak důležitý, že by se hodil tvářím státníků, podpisujících vládní smlouvy. Tito cowboyové byli děti; bylo třeba je ovládat; aby však mohli být ovládnáni, bylo nutné přizpůsobit se jim. Nebylo by možné nalézt veselejší a žertovnější dav hochů. A byli to dospělí muži. Stillwell vysvětloval, že příčinou jejich bujné nálady je jejich zlepšené postavení. Dvacet sedm cowboysů pracovalo v šichtách po devíti mužích osm hodin denně. O tom nebylo nikdy před tím slyšáno na západě. Stillwell prohlásil, že cowboyové ze všech světových stran se budou sjíždět k ranchi Jejího Veličenstva.

VIII. KAPITOLA

EL CAPITAN

Stillwellův zájem o revoluci za mexickými hranicemi se značně zvýšil když došly zprávy, že Gene Stewart se vyznamenal u vojska vzbouřenců. Pak posílal starý dobytčář pro noviny z El Passu a Douglasu, psal známým ranchmenům na veliké zátáčce Rio Grande, a mluvil do nekonečna s každým, kdo ho chtěl poslouchat. Nebylo možné, aby Stillwellovi přátelé na ranchi zapoměli na svého oblíbeného cowboye. Stillwell předesílal své chvalořeči vždycky tvrzení, že to se Stewartem špatně dopadlo. Madelina ho ráda poslouchala, nebyla si však jistá; které zprávy jsou zaručené a které vymyšlené.

Zdálo se nepochybným, že cowboy vykonal několik odvážných činů pro vzbouřence. Madelina nalezla zmínku v několika pohraničních časopisech. Když vzbouřenci pod Maderem dobyli útokem město Juarez, bojoval Stewart tak, že dostal jméno El Capitan. Tato bitva skončila, jak se zdá, revoluci. Krátce nato následovala kapitulace presidenta Diaza, a pohraniční rancheři od Texasu do Kalifornie si oddechli. Pak nebylo slyšet nic o Gene Stewartovi až do dubna, když obdržel Stillwell zprávu, že cowboy přibyl do El Cajonu. Starý dobytčář osedlal a jel v největším kvapů do města. Za dva dny se vrátil sklíčený. Madelina byla náhodou přítomná, když Stillwell mluvil s Alfredem.

Přijel jsem tam pozdě, Ale," pravil dobytčář. Gene byl pryč. A co si myslíš o tomhle? Danny Mains právě odejel s párem mezků, na nichž byl náklad. Nemohl jsem vypátrat, kterou cestou se dal, sázím se však, že se pustil peloncillskou stezkou."

Danny se jednoho dne ukáže," odpověděl Alfred. Co jsi se dověděl o Stewartovi? Možná, že odjel s Dannym."

To asi ne," pravil Stillwell krátce. Gene nechce do hor."

Nuže, vypravuj nám o něm."

Stillwell si otřel zpoceně čelo a vzpřimil se.

S Genem je to divné. Přijel do El Cajonu asi před týdnem. Měl tak sešlý oděv, jako kdyby jezdil venku celou zimu. Měl mnoho peněz mexických, říkali. A všichni greaseři po něm bláznili. Říkali mu El Capitan. Opil se a hledal s řevem Pata Hawea. Vzpomínáš si na toho greasera, který byl postřelen té noci, kdy přijela slečna Majesty? Nuže, je mrtev. Je mrtev, a lidé říkají, že Pat chce svést tu vraždu na Gene. Myslím, že se to jen tak říká, ačkoliv Pat by toho byl schopen, jen kdyby měl odvahu. Jestliže byl v El Cajonu, držel se na každý způsob náramně stranou. Gene chodil sem a tam a ve dne

v noci hledal Pata. Ale nenašel ho. Byl ovšem stále opilejší. Je to s ním špatné. Provedl různé výtržnosti, ale při žádné se nestřílelo. Snad to těžce nesl, proto šel a nařezal Florenčinu švagra. To nebylo tak špatné. Jack potřeboval pořádný výprask. Pak se Gene setkal s Dannym a chtěl ho opít. A nemohl! Co o tom soudíš? Danny nepije – nedotkne se ani kapky. Jsem rád, že je to náramně divné. Vždyť se Danny dřív na whisky jen třásl. Myslím, že se s Genem pohádali, ačkoliv to nevím jistě. Na každý způsob odešel pak Gene na dráhu a vylezl na vyjíždějící lokomotivu. Pane, doufám, že nemá v úmyslu zadržet vlak! Jestliže provede něco v Arizoně, dostane se do žaláře v Yumě. A ten žalář, to je hřbitov pro cowboye. Telegrafoval jsem agentům podél dráhy, aby se poohlédli po Stewartovi, a aby mi telegrafovali, budeli nalezen."

Dejme tomu, že ho najdeš, Stillwelle, co můžeš pak dělat?" tázal se Alfred.

Stařec přikývl zachmuřeně.

Přivedl jsem ho jednou na pravou cestu. Snad se mi to podaří zas." Pak se jeho tvář poněkud vyjasnila a obrátil se k Madelině. Mám nápad, slečno Majesty. Kdybych dostal Stewarta, chtěl bych ho za foremana. Ten by dovedl ovládat tu smečku cowboyů, která mne dohání k šílenství. A co víc, poněvadž bojoval se vzbouřenci a dostal jméno El Capitan, klekali by před ním všichni greaseři v kraji. Pak, slečno Majesty, jsme se ještě nezbavili Dona Carlosa a jeho vaquerů. Je pravda, že vám prodal svůj dům, ranch a stáda. Ale pamatujete se, že to nemáte černé na bílém, kdy se vystěhovat. A Don Carlos se nestěhuje. To se mi ani dost málo nelíbí. Teď vám povím, že Don Carlos ví něco o dobytku, který se mi ztratil a o který vy přicházíte stále. Ten greaser je jedna ruka se vzbouřenci. Sázím se, že až se vystěhuje se svými vaquery, utvoří tlupu guerillu, jaké teď znepokojují hranice. Táto revoluce není ještě ukončena. Teprve začala. A všechny tyto tlupy psanců ji využijí. Možná, že se dočkáme starých časů. Ale já potřebuji Gene Stewarta. Velice ho potřebuji. Dovolíte mi, abych ho najal, slečno Majesty, jestliže se mi podaří ho napravit?"

Starý dobytkař skončil zastřeným hlasem.

Stillwelle, na každý způsob najdete Stewarta a nečekejte, až bude napravený. Přiveďte ho na ranch," odpověděla Madelina.

Stillwell jí poděkoval a odvedl svého koně.

Je to zvláštní, jak má rád toho cowboye!" pravila Madelina tlumeným hlasem.

Není to tak zvláštní, Majesty," odpověděl její bratr. Není to tak zvláštní, když to člověk zná. Stewart byl se Stillwellem sám na několika namáhavých cestách pouště. Mezi muži, kteří čelí smrti v poušti, není střední cit. Buď se vzájemně nenávidí, nebo se mají vzájemně rádi. Nevím to, ale domnívám se, že Stewart něco pro Stillwella učinil – zachránil mu snad život. Ostatně, Stewart je roztomilý chlapík, když se chová řádně. Doufám, že ho Stillwell přivede nazpět.

Potřebujeme ho, Majesty. On je rozený vůdce. Jednou jsem ho viděl, jak vjel do skupiny Mexíků, které podezřívá z krádeže. Byl na něho krásný pohled. Je mi líto, že ti musím říct, že máme starosti s Donem Carlosem. Někteří jeho vaquerové mi vjeli nedávno do dvora, když jsem nechal Flo o samotě. Velmi se poděsila. Od té doby, co Don Carlos prodal ranch, jsou tito vaquerové zcela jiní. Z toho důvodu bych nikdy nenechal bílou ženu s nimi o samotě. Jsou teď smělejší. Něco se chystá. Mají oporu. Mohou odjet kterékoli noci přes hranice."

V následujícím týdnu shledala Madelina, že značná část jejího soucitu se Stillwellem, mající původ v jeho honbě za lehkovážným Stewartem, se změnila v soucit s cowboym. Myslí si, že je to vlastně podivné, že lidé na ranchi projevují všeobecně dobrou vůli, víru a naději, ačkoliv docházejí stále zprávy o divokých kouscích Stewartových v různých městech. Stillwell měl toho cowboye rád; Florence též; Alfred ho obdivoval a litoval; u cowboyů byl tím oblíbenější, čím více se snižoval. Mexíci mu říkali El Gran Capitan. Madelinino osobní mínění o Stewartovi se nezměnilo od té noci, kdy si je utvořila. Ale jeho vlastnosti, darovaný krásný kůň, jeho statečnost v boji a všeobecná náklonnost, zvláště ze strany jejího bratra, byly příčinou, že neobyčejně litovala nynějšího chování cowboyova.

Mezitím si Stillwell počínal tak vážně a horlivě, že člověk neobeznámený se situací by se mohl domnívat, že se snaží nalézt a polepšit vlastního syna. Podnikl několik cest k malým stanicím v údolí, z nichž se vracel se zachmuřenou tváří. Madelina se dověděla podrobnosti od Alfreda. Stewart klesal stále hlouběji – opíjel se, byl zpustlý, divoký, a bylo jisté, že skončí v káznici. Pak přišla zpráva, která přiměla Stillwella k rychlému odjezdu do Rodea. Vrátil se zdrcen třetího dne. Byl tak dotčen, že nikdo, ani Madelina nemohla vyzvědět, co se přihodilo. Připustil, že našel Stewarta, ale že na něho neměl vliv; a když se starý dobytkař dostal ve své řeči až k tomu místu, zrudl ve tváři a mluvil pro sebe jako omámený.

Ale Gene byl opilý. On byl opilý, jinak by takto nemohl zacházet ze starým Billeml!"

Madelinu pojal hněv na surového cowboye, hněv byl právě tak silný jako její soucit se starým dobytkařem. A když se Stillwell vzdal, rozhodla se, že Stewarta najde sama. Vytrvalá Stillwellova víra, jeho patetické omluvy Stewartových násilností, na ni silně působily a byly příčinou toho, že poznávala lidskou povahu z jiné stránky. Čtila neochvějnou víru. A vznikla v ní podivná myšlenka, že Stewart je takové víry hoden, poněvadž by ji jinak nemohl vzbudit. Madelina věřila, že hluboko v duši nejhříšnějšího bídíka na Zemi je nějaké zrnko dobra. Toužila po tom, aby měla takovou víru v lidskou povahu, jakou měl Stillwell ve Stewartu.

Poslala Nelsa, jedoucího na vlastním koni a vedoucího Majesty do Rodea, aby pátral po Stewartovi. Nařídila Nelsovi, aby přivedl Stewarta zpět na ranch. Nels se vrátil veda koně bez jezdce.

Ano, našel jsem ho," odpovídal Nels na otázku. Našel jsem ho napolo stržlivého. Rval se asi před tím, a někdo ho omráčil. Když uviděl toho koně, vykřikl a vzal ho okolo krku. Kůň ho poznal. Pak Gene objímal koně a plakal – plakal jako nikdy jsem ještě neviděl někoho tak plakat. Čekal jsem chvíli a chtěl jsem mu právě něco říci, když on se na mne obrátil s červenými očima a zuřivý jako blázen. Nelse," pravil, toho koně mám náramně rád, a tebe jsem měl také rád, ale jestliže ho ihned neodvedeš, zastřelím vás oba." Odešel jsem tedy. Nemohl jsem mu ani říci: Jak se máš?"

Nelse, myslíte, že je zbytečný každý pokus vidět ho – přemluvit ho?" tázala se Madelina.

To jistě, slečno Hammondová," odpověděl Nels vážně. Viděl jsem svým časem cowboye oslepené sluncem, zřeštěné, uštknuté hadem a kousnuté skunkem, ale Gene Stewart je překonává všechny. On blázní."

Madelina propustila Nelsa, ale zaslechla jeho hovor se Stillwellem, který ho očekával u vchodu.

Bille, nacisty si to do dýmky a vykuřte to ani jednou se Gene nerval k vůli ženě! Dříve to tak bývalo, že se rval k vůli každé hezké Mexikánce, která mu přišla do cesty. Proto myslí Pat Hawe, že Gene zastřelil toho cizího vaquera, který provázel malou Bonitu té noci v minulém podzimku. Teď se rve Gene jen proto, aby byl zastřelený, nebo z nějakého důvodu, který zná jen Všemohoucí Bůh."

Nelsovo vypravování o tom, jak Stewart plakal nad svým koněm; silně na Madelinu působilo. Přemluvila Alfreda, aby se přesvědčil, zdali nebude mít větší úspěch u tohoto zarytého cowboye. Alfreda nebylo třeba dlouho přemlouvat, neboť pravil, že již uvažoval sám o jízdě do Rodea. Odejel a vrátil se sám.

Majesty, nemohu vysvětlit zvláštní chování Stewartovo," pravil Alfred. Viděl jsem ho a mluvil jsem s ním. Poznal mne, ale zdálo se, že má řeč ha něho nemá vůbec žádný vliv. Je strašně změněný. Myslím, že jeho síla mizí. Pohled na něho mě působil bolest. Nemohl jsem ho přivést sem v tomto stavu. Slyšel jsem o něm všechno, a neníli šílený, vyhledává smrt, jak říká Bill. Některé jeho kousky se nehodí pro tvé uši. Bill udělal vše, co mohl. Učinili jsme všichni pro Stewarta vše, co jsme mohli. Kdybys měla příležitost, snad bys ho mohla zachránit. Je příliš pozdě. Ne myslí na to, drahá."

Madelina na to nezapomnělá a nevzdala se toho. Cítila, že kdyby na to zapomněla, vzdala by se něčeho nekonečně většího než naděje na pomoc zničenému Člověku. Nevěděla, jaké další kroky má podniknout. Dny mýjely a každý z nich přinášel novou zprávu o tom, jak se Stewart řítí střemhlav do káznice v Yumě. Neboť přešel do okresu Cochise v Arizoně, kde sherifové zachovávali přísněji zákon. Konečně přišel dopis od Nelsova přítele v Chiricahue, obsahující zprávu, že tam byl Stewart zraněn ve rvačce. Jeho poranění není vážné, udrží ho však pravděpodobně v klidu tak dlouho, že vystřízliví, a že to bude vhodná příležitost pro Stewartovy přátele, aby ho odvedli domů dřív než bude zavřený. Byl přiložen dopis Stewartovi od jeho sestry. Byl patrně u něho nalezen. Obsahoval zprávu o nemoci a prosbu o pomoc. Nelsův přítel posílal tento dopis bez Stewartova vědomí, mysle, že Stillwell bude chtít Stewartově rodině pomoci. Psal, že Stewart nemá peníze.

Sestřin dopis se dostál do rukou Madelině. Četla jej se slzami v očích. Vyprávěl Madelině daleko víc než krátkou zprávu o nemoci, chudobě a podivu, proč Gene tak dlouho nepíše domů. Vyprávěl o mateřské lásce, sesterské lásce, bratrské lásce o drahých rodinných svazcích, jež nebyly přetrženy. Vyprávěl o hrdosti na tohoto bratra El Capitana, který se tak proslavil. Byl podepsán tvá milující sestra Letty."

Madelina uvažovala, že možná tento dopis je jedním z důvodů, proč Stewart vede tak vytrvale zpustlý život. Obdržel jej příliš pozdě když rozplýval peníze, které by tolik znamenaly pro jeho matku a sestru.. Ať tomu bylo jakkoliv, Madelina poslala ihned Stewartově sestře poukázkou peníze s dopisem, v němž vysvětlovala, že je to záloha na Stewartovo služné. Když to provedla, rozhodla se, že pojede do Chiricahuy sama.

Jízda na koni, jež provedla Madelina do této arizonské vesnice, by byla krajní zkouškou její vytrvalosti; ale jízda automobilem, vyjímaje některá kamenitá a písčitá místa na cestě, byla pohodlná a trvala jen několik hodin. Veliký cestovní vůz byl dosud sedmým divem Mexikánům a cowboyům; ne proto, že by automobily byly něčím novým a zvláštním, ale poněvadž to byl obrovský stroj, schopný větší rychlosti než expresní vlak. Řidič, který přijel s automobilem, shledal, že u žárlivých cowboye nemá na růžích ustláno. Zůstal zde tak dlouho, dokud někoho nenaučil řídit. Byl zvolen Link Stevens z toho prostého důvodu, že jediný z cowboye měl zručnost v mechanice. Link byl otužilý, vytrvalý cowboy a v zimě si pádem s koně poranil nohu, takže nemohl sedět na koni. To ho velice trápilo. Když došel veliký, bílý automobil a on byl pověřen jeho řízením, měl pro něho život opět cenu. Ale všichni ostatní cowboyové považovali Linka s jeho automobilem za jakéhosi démona. Báli se obou.

Z toho důvodu Nels, když ho Madelina vyzvala, aby ji doprovodil do Chiricahuy, odpověděl zdráhavě, že by raději jel na koni. Dal se však přemluvit a vyjeli s Florencí ve voze. Po dlouhé míle byla cesta údolím hladká, tvrdá a slabě se svažovala. Madelina nebyla proti rychlé jízdě, když nehrozilo nebezpečí. Travnatá pláň ubíhala dozadu a tečka v údolí se zvětšovala. Čas od času pohlédl Link dozadu na nešťastného Nelsa, který hleděl divoce a svíral rukama sedadlo. Když automobil přejížděl menší rychlostí písčitá a kamenitá místa, zdálo se, že Nels volněji dýchá. A když se zastavil na široké, zaprášené ulici Chiricahuy, Nels radostně vyskočil.

Nelse, počkáme zde ve voze, zatím co vy budete hledat Stewarta," pravila Madelina.

Slečno Hammondová, myslím, že Gene uteče, až nás uvidí, můžeme běžet," odpověděl Nels. Já ho najdu a rozhodnu se, co bychom měli dělat."

Nels přešel železniční trať a zmizel za nízkými, plochými domy. Za chvíli se objevil znova a spěchal k vozu. Madelina cítila, že jeho šedé oči pátrají v její tváři.

Slečno Hammondová, našel jsem ho," pravil Nels. Spal. Probudil jsem ho. Je střízlivý a není vážně zraněný, nemyslím, že byste ho měla vidět. Snad Florence "

Nelse, chci ho vidět sama. Proč ne? Co řekl, když jste mu pověděl, že jsem zde?"

Neřekl jsem mu to. Řekl jsem jen: Halo, Gene! a on řekl: Můj Bože! Nels! Jsem rád, že vidím lidskou bytost. Tázal se mne, kdo přišel se mnou; řekl jsem mu, že Link a někteří přátelé. Pravil jsem mu, že je přivedu. On se dal do křiku. Ale já jsem šel přece. Slečno Hammondová, jestliže se na něho chcete skutečně podívat, teď je dobrá příležitost. Ale je to choulostivé a udělá se vám nevolno při pohledu na něho. Leží tam v greaserském doupěti. Myslím, že jsou greaseři k němu laskaví. Ale jsou to chudí lidé."

Madelina neváhala ani okamžik.

Děkuji vám, Nelse. Dovedte mne tam hned. Pojdte, Florence."

Vystoupily z vozu, jsouce obklopeny zevlujícími mexickými dětmi a prošly prostorem, plným prachu, k úzké uličce mezi rudými cihlovými zdmi. Nels minul několik domů a zastavil se u dveří, které, jak se zdálo, uzavíraly průchod, vedoucí do zadu. Byly špinavé.

Je uvnitř, za prvním rohem. Je to patio, otevřené a slunné. A dovolíte-li, slečno Hammondová, počkám zde na vás.

Myslím, že až Gene uvidí vás dívky, nebude chtít mít kolem sebe nikoho jiného."

Při těchto slovech počala Madelina váhat a zvolnila krok. Nepomyslela vůbec na to, jaké city se zmocní Stewarta, budeli náhle překvapen její návštěvou.

Florence, vy počkejte též," pravila Madelina ve dveřích a vešla sama.

A vkročila do sešlého patia, poházeného senem a odpadky a ozářeného sluncem. Na lavici, obrácený zády seděl muž a díval se ven trhlínami v pobožené zdi. Neslyšel ji. Místo nebylo tak špinavé a dusné jako chodby, jimiž Madelina prošla. Pak shledala, že bylo užíváno za corral. Krysa přeběhla špinavou podlahu. Vzduch se hemžil mouchami, jež muž odháněl mdlou rukou. Madelina Stewarta nepoznávala. Strana obličej, kterou viděla, byla zčernalá, pohmožděná a vousatá. Jeho oděv byl roztrhaný a špinavý. Ve vlasech měl stébla sena. Ramena měl svislá. Seděla zde bídná a beznadějná postava. Madelina zčásti uhodla, proč Nels nechtěl být přítomný této scéně.

Pane Stewarte, jsem to já, Majesty Hammondová. Přišla jsem se na vás podívat."

Strnul, jako kdyby byl proměněn v kámen. Opakovala svůj pozdrav.

Trhl sebou. Hnul sebou prudce, jako kdyby se chtěl instinktivně obrátit tváří k této vetřelkyni; ale násilně se zdržel. Madelina čekala. Jak je to podivné, že tento zničený cowboy má hrdost, která mu brání ukázat obličej! A není to spíš stud než hrdost?

Pane Stewarte, přišla jsem si s vámi pohovořit, dovolíte-li."

Odejděte," zabručel.

Pane Stewarte!" začala s mimovolnou pýchou. Ihned se však opravila a nabyla rozvahu a klid, poněvadž viděla, že by ji tento muž třeba ani nevyslechl. Přišla jsem vám pomoci. Dovolíte mi to?"

Pro Boha! Vy vy " dusil se při těchto slovech. Odejděte!"

Stewarte, snad jsem přišla z milosrdenství Božího," pravila Madelina něžně. Jistě jsem přišla k vůli vám a k vůli Vaší sestře " Madelina se kousla do rtu, neboť nechtěla prozradit, že ví o Letty.

Zasténal, potácel se k polozbožené zdi a opřel se o ni, ukrýváje obličej. Madelina uvažovala, že bylo možná dobře, že se přetekla.

Stewarte, dovolíte mi prosím, abych řekla to, co chci říci?"

mlčel. A ona sbírala odvahu a inspiraci.

Stillwell je hluboce zraněný, hluboce zarmoucený tím, že vás nemohl odvrátit od této této osudné dráhy. Můj bratr též. Chtějí vám pomoci. Já rovněž. Přišla jsem, poněvadž jsem si myslila, že třeba budu mít úspěch tam, kde oni měli nezdar. Nels přinesl dopis vaší sestry. Já já jsem jej přečetla. To mne tím víc utvrdilo v úmyslu pomoci vám a pomoci nepřímo vaší matce a Letty, Stewarte, chceme, abyste se vrátil na ranch. Stillwell vás potřebuje za foremana. To místo je pro vás připravené a můžete si určit služně. Al i Stillwell mají starosti s Donem Carlosem, vaquery a nájezdy na hranicích. Moji cowboyové nemají schopného vůdce. Půjdete?"

Ne."

Ale Stillwell vás potřebuje."

Ne."

Stewarte, chci, abyste se vrátil."

Ne."

Odpovídal chraptivě, hlučně, zuřivě. Jeho odpovědi přiváděly Madelinu z rovnováhy. Odmlčela se, přemýšlejíc, jak má postupovat. Stewart se odpotácel od zdi, klesl na lavici a skryl obličej v rukou. Všecky jeho pohyby byly násilné, jako jeho řeč.

Odejdete, prosím?" tázal se.

Stewarte, nemohu zde zůstat déle, trvám na tom, abych odešla. Ale proč mne neposloucháte, když vám chci pomoci. Proč?"

Jsem zhýralý ničema," vybuchl. Býval jsem kdysi gentlemanem a neklesl sem ještě tak hluboko, abych snesl, že mne zde vidíte."

Když jsem se rozhodla pomoci vám, umínila jsem si, že vás navštívím kdekoliv. Stewarte, pojdte, vraťte se s námi na ranch.

Ted' jste ve špatném stavu. Vidíte všechno černě. Ale to přejde. Až budete mezi přáteli, uzdravíte se. Budete takový jako jste býval dřív. Právě proto, že jste býval kdysi gentlemanem, že pocházíte z dobré rodiny, máte tím větší povinnost k sobě samému. Pomyslete si, Stewarte, jak jste mladý. Je to hanba, promarnit tak život. Vraťte se se mnou."

Slečno Hammondová, to je můj poslední stupeň," odpověděl malomyslně. Je příliš pozdě."

Ó ne, tak zlé to není."

Je příliš pozdě."

Aspoň učiňte pokus, Stewarte. Pokuste se!"

Ne. Není to nic platné. Jsem hotov. Prosím, opusťte mne děkuji vám za "

Nejdříve byl divoký, pak zarytý, a teď byl přísný. Madelina ztratila téměř všechnu sílu odporovat této podivné, smrtící, chladné rozhodnosti. Nepochybně věděl, že je ztracený. A přece ji něco zadržovalo zadržovalo, když již ustupovala. Uvědomila si změnu ve vlastních citech. Přišla do této špinavé díry s vážnými, laskavými záměry; ale byla skoro velitelská pyšná žena, zvyklá vyžadovat poslušnost. Uhodla, že všechna pýcha, modrá krev, bohatství, kultura, společenské postavení, všechno blahosklonné přemlouvání, všechno dětinské lidumilství světa neodvrátí ani o vlásek tohoto muže od jeho cesty ke zkáze. Její příchod zvýšil jeho trpkou zášť proti sobě samému. Shledávala, že se jí nezdaří mu pomoci. Zakoušela pocit bezmocnosti, jenž se stupňoval téměř k úzkosti. Situace se tragicky přirostřovala. Chtěla obrátit životní běh divokého cowboye jiným směrem; chtěla zamezit rychlé maření jeho života, zkázu jeho duše. Změna v jejím nitru byla zrozením víry, kterou cítila u Stillvella. Náhle se stala jen ženou, zmužilou a nezkrotnou.

Stewarte, pohleďte na mne," pravila.

Zachvěl se. Přistoupila k němu a položila mu ruku na shrbené rameno. Zdálo se, že klesá pod tím lehkým dotekem.

Pohleďte na mne," opakovala.

On nemohl zdvihnout hlavu. Byl skleslý, zdrcený. Neodvažoval se ukázat svoji odulou, zčernalou tvář. Jeho divoký, křečovitý postoj prozrazoval víc než by ukázaly jeho rysy; prozrazoval mučivý stud pyšného a vášnivého muže, muže, jenž se setkal ve svém ponížení s ženou, kterou se odvážil chovat ve svém srdci. Prozrazoval jeho lásku.

Poslouchejte," pokračovala Madelina nejistým hlasem. Poslouchejte mne, Stewarte. Největší muži byli ti, kteří klesli nejhluběji do bahna, kteří hřešili nejvíc a nejvíc trpěli. Bojovali se svou zlou povahou a zvítězili. Myslím, že můžete setřást tuto zoufalou náladu a být mužem."

Ne!" zvolal.

Poslouchejte mne ještě. Víím, že jste hoden Stillwellovy lásky. Vráťte se s námi k vůli němu?"

Ne. Je příliš pozdě, pravím vám."

Stewarte, nejlepší věcí v životě je víra v lidskou povahu. Věřím vám. Věřím, že jste jí hoden."

Jste jen laskavá a dobrá že to říkáte. Nemůžete to myslit doopravdy."

Ríkám to z celého srdce," odpověděla a náhle cítila, že jí rychleji obíhá krev při této první známce jeho obměkčení.

Vráťte se jestliže ne k vůli sobě nebo k vůli Stillwelovi tedy k vůli mně?"

Čím jsem takové ženě jako jste vy?"

Nešťastným člověkem, Stewarte. Ale přišla jsem, abych vám pomohla, abych ukázala svoji víru ve vás."

Kdybych věřil, že se mohu pokusit," pravil.

Poslouchejte," počala něžně a kvapně. Nedávám lehce své slovo. Chci, aby má víra ve vás byla dokázaná. Pohleďte na mne teď a řekněte, že půjdete."

Zdvihl své veliké tělo jako kdyby se snažil svrhnout obrovské břímě a pak se pomalu obrátil. Jeho tvář byla trudovitá a strašná. Byly na ní známky zesurování, a v témže okamžiku všechno, co se Madelině zdálo lidským, svítalo krásným světlem ve vyhaslých, výhním podobných očích.

Půjdu," zašeptal chraptivě. Dejte mi několik dní, abych se zotavil, a půjdu."

IX. KAPITOLA

NOVÝ FOREMAN

Ke konci týdne podal Stillwell Madelině zprávu, že Stewart přišel a že se ubytoval u Nelsa.

Gene je nemocný. Vyhlíží špatně," pravil starý dobytkař. Je tak slabý a tak se třese, že nezdvihne koflík. Nels říká, že Gene měl několik zlých záchvatů. Trochu lihoviny by mu pomohlo. Ale Nels ho nemůže donutit, aby vypil jen kapku a musel mu tajně přidat trochu kořalky do kávy. Myslím, že Genea zachráníme. Zapomněl mnoho. Chtěl jsem mu říct, co mi udělal v Rodeo. Ale víím, že kdyby tomu uvěřil, bylo by mu hůř než teď. Gene je pomatený, nebo myslí na něco náramně podivného."

Od té chvíle Stillwell, jenž našel patrně v Madelině nejsoucinnější posluchačku, jí denně vyprávěl o svých nadějích, obavách a domněnkách.

Stewart byl skutečně nemocný. Bylo nutné poslat Linka Stevensa pro lékaře. Pak se počal Stewart pomalu uzdravovat a mohl vstát a chodit. Stillwell pravil, že cowboy postrádá zájem a že se zdá, že je sešlý. Toto tvrzení však starý dobytkař opravil, když se Stewartovo zdraví stále lepšilo. Dobrou známkou Stewartova pokroku bylo to, že cowboyové ho počali opět škádlit, což bývalo jejich význačnou vlastností před jeho nemocí. Cowboy je vskutku nespokojený, nemůželi uplatnit svůj zvláštní humor na někom nebo na něčem. Stewart se stal širokým terčem jejich vtipů.

Hoši pronásledují Genea," pravil Stillwell se svým širokým úsměvem. Tropí si z něho celý čas žerty, jak posedává a potlouká se kolem, jen aby vás zahlédl, slečno Majesty. Je jisté, že všichni hoši blázní po své hezké velitelce, ale žádný ne tak jako Gene. S ním je to tak špatné, slečno Majesty, že skutečně neví, že si z něho dělají žerty. To je ta nejpodivnější věc, kterou jsem kdy viděl. Vždyť Gene byl vždycky chlapík, ze kterého si člověk mohl tropit šašky. On se smál a oplatil mu to. Ale nikdy před tím nebyl hluchý k řeči, a snášel vtipy jen do jistých mezí. A teď přijme každé slovo, usmívá se snivě a jen se dívá a dívá. Již ho začínám mít dost. Nebude moct nikdy ovládat tu smečku cowboyů, jestliže se rychle neprobudí."

Madelina se usmívala a pronesla domněnku, že Stillwell chce příliš mnoho v krátké době od člověka, který byl vážně nemocen na těle i na duchu.

Madelina si musila všimnout zvláštního chování Stewartova. Kdykoliv se vydala na obvyklou vycházku nebo vyjížďku, uviděla ho vždy někde v dálce. Pozorovala, že ji vyhledává a že se vyhýbá setkání. Když seděla odpoledne u vchodu nebo při západu slunce, bylo vždy vidět Stewarta na blízku. Povaloval se lhostejně na slunci, potloukal se kolem vchodu do svého domku, řezal nožem do trámu ohrady corralu, a Madelině se zdálo, že ji pozoruje. Jednou, na pochůzce se svým zahradníkem se setkala se Stewartem a pozdravila ho. Mluvil málo, ale nebyl v rozpacích.

Nepoznávala v jeho tváři žádný rys, na který by se pamatovala. Vskutku, pokaždé, když potkala Stewarta, vyhlížel jinak, takže neměla ustálenou představu o jeho obličeji. Byl teď bledý a vyhublý. V jeho očích byl stín, jímž prozařovalo mírné, tlumené světlo; a když si ho jednou Madelina všimla, zdálo se jí, že se podobá světlu v očích Majesty a v němých, zbožňujících očích jejího oblíbeného chrtá. Řekla Stewartovi, že bude záhy opět v sedle a šla dále.

Madelina musela vidět, že ji Stewart miluje. Snažila se myslit na něho jako na jednoho z mnohých, kteří podle jejího vědomí ji mají rádi. Nemohla upravit své myšlenky podle řádu, předepsaného jejím rozumem. Myšlenka na Stewarta se odlišovala od myšlenky na jiné cowboye. Když to objevila, byla trochu překvapená a rozmrzená. Pak se tázala sama

sebe a dospěla k závěru, že Stewart se neliší sám o sobě od svých kamarádů, ale že ho okolnosti od nich odlišují. Vzpomněla si na své setkání s ním té noci, kdy se snažil přinutit ji, aby se za něho provdala. To bylo samo o sobě nezapomenutelné. Následující vzpomínky byly rovněž pamětihodné. Zdálo se, že ten muž se svými činy závisí od událostí. Zvláště však vynikal fakt, že byl téměř zničený, téměř ztracený a že ona ho zachránila. Jedině to stačilo k vysvětlení, proč o něm smýšlí jinak. Ujala se přátelsky ostatních cowboyů a povznesla je; ale Stewartovi zachránila život. Jisté je, že to byl surovec, ale žena zachráni život i surovcí a vzpomíná si na to ráda. Madelina určila posléze, že její zájem o Stewarta je přirozený, a že její hlubší cit k němu je lítost. Snad byl zájem vynucený, ale lítost byla přirozená. Stewart nabyl znovu sil, nemohl se však ještě zúčastnit jarního round upu; a Stillwell uvažoval s Madelinou o tom, zdali by bylo radno, učinit ho foremanem.

Zdá se, že se Gene zotavuje," pravil Stillwell. Ale není to ten starý Gene. Kde je jeho ráznost? Hoši by si z něho nic nedělali. Snad bude nejlépe, když ještě počkáme až bude méně práce. Jestliže však ti vaquerové Dona Carlosa nedají pokoj, pošlu na ně Gene. To ho zburcuje."

Několik dní na to přišel Stillwell k Madelině mna si spokojeně veliké ruce a usmívaje se široce.

Slečno Majesty, myslím, že až posud se tu děly divné věci. Ale teď teprve provedl něco Gene Stewart! Těm greaserům dole na našem svahu se daří dobře. Množí se jako býli. A dostali nového padre – mužíka z El Cajonu, padre Marcosa. Všichni hoši si myslili, že je to v pořádku, jen Gene ne. Zamračil se hrozně a zařval jako splašený býk. Byl jsem rád, že se dovede zase rozzuřit. Pak Gene zamířil dolů do údolí ke kostelu. Nels a já jsme šli za ním, poněvadž jsme si myslili, že se náhle zblázní, nebo něco podobného. On nemá hlavu v pořádku od té doby, co zanechal pití. Vrazili jsme do něho právě když vybíhal z kostela. Nikdy v životě jsme nebyli tak zaraženi. Gene se zblázní, to je jisté – má záchvat. Ale ohromil nás hlavně druh toho záchvatu. Běžel kolem nás jako blesk a my za ním. Nemohli jsme ho chytit. Slyšeli jsme, jak se směje – nejpodivnějším smíchem, jaký jsem kdy slyšel! Byla byste řekla, že ten chlapík se náhle stal králem. Byl jako ten člověk, který byl hozen v pytli do moře, prořezal se z něho, doplaval k ostrovu s poklady a křičel: Svět je můj!" Když jsme přišli do jeho domku, nebyl tam. Nevrátil se celý den a celou noc. Frankie Slade, který má ostrý jazyk, řekl, že se Gene zblázní touhou po kořalce, a že to je jeho konec. Nels měl starosti. A já jsem byl sklíčený.

Dnes ráno jsem zašel do Nelsova domku. Bylo tam několik hochů a všichni mluvili o Geneovi. Pak přichází Gene v životní velikosti kolem rohu. Nebyl to týž Gene. Obličej měl bledý a oči mu planuly jako oheň. Měl ten starý, posměšný úsměv a ještě něco k tomu, čemu jsem nerozuměl. Frankie Slade udělal poznámku – ne horší než jaké dělával po celé dny – a Gene ho srazil ze židle, dal mu řádnou ránu a šlapal po něm. Frankie nebyl ani tak zraněný jako udivený a řekl: Gene, co ti to k čertu napadá?" A Gene řekl milým hlasem: Frankie, jsi možná příjemný hoch, když jsi sám, ale tvá řeč uráží gentlemana.

Potom oslovoval každý Genea s milým úsměvem. Slečno Majesty, nemohu si vysvětliti náhlou změnu, která se stala s Genem. Z počátku jsem si myslil, že ho padre Marcos obrátil na víru. Skutečně jsem si to myslil. Myslím však, že se to vrátil jen Gene Stewart – starý Gene Stewart a ještě něco k tomu. Jen na tom mi záleží. Vzpomínáte si, že jsem vám jednou řekl, že Gene je poslední cowboy. Snad jsem měl říci, že je to poslední z mého druhu cowboyů. Slečno Majesty, od nynějška uznáte to, co jsem řekl."

Madelina si nedovedla vysvětlit Stewartovy kousky, a vzhledem k náklonnosti starého dobytkaře k němu nebrala tyto poznámky na velikou váhu. Uhodla, proč se asi Stewart rozhněval na padre Marcosa. Madelina se domnívala, že u cowboye bylo dost neobyčejné, že by se dal obrátit na náboženskou víru. Bylo to však možné. Věděla, že náboženská horlivost se často jeví extrémní citu a činu. Ve Stewartově případě bylo patrně neporozuměno jeho skutečnému chování. Přes to měla Madelina zvláštní touhu, kterou si úplně nepřipouštěla, vidět toho cowboye a učinit si vlastní závěr.

Příležitost se vyskytla skoro za dva týdny. Stewart se ujal svých povinností jako foreman a byl neustále zaměstnán. Byl skoro stále nepřítomný a zdržoval se u mexických hranic. Když se vrátil, poslal pro něho Stillwell.

Bylo to pozdě odpoledne uprostřed dubna. Alfred a Florence byli s Madelinou u vchodu. Spatřili, jak cowboy předává svého koně mexickému hochu u corralu a ubírá se zemdleným krokem k domu, vyráží prach z rukavic. Šedý písek se mu sypal ze sombrera, když jej smekl a poklonil se ženám.

Madelina viděla muže, na nějž se pamatovala, vyhlížel však zcela jinak. Jeho pleť byla snědá; jeho oči byly pronikavé, tmavé a pevné; držel se zpříma; zdál se být zamyšlený a v jeho chování nebylo ani stopy rozpačitosti.

Nuže, Gene, jsem rád, že tě vidím," pravil Stillwell. Odkud přicházíš?"

Od Guadalupského cañonu," odpověděl cowboy.

Stillwell zahvízdl.

Tam dole! Snad nechceš říct, že jsi sledoval ty koňské stopy tak daleko?"

Celou cestu od ranche Dona Carlosa přes mexickou hranici. Vzal jsem si sebou Nicka Steele. Nick je nejlepší stopař z nás všech. Tato stopa vedla údolími, mezi pahorky. Nejdříve jsme myslili, že ti, kdo ji udělali, sháněli vodu. Minuli však dva ranche, aniž by se zásobili vodou. U Steaton's Wash kopali a hledali vodu. Tam se setkali s řadou mezků, kteří přicházeli dolů horkou stezkou. Měli těžký náklad. Stopy koní a mezků vedly na jih od Steaton's směrem k staré emigrantské kalifornské cestě. Sledovali jsme stopu Guadalupským cañonem a přes hranici. Na zpáteční cestě jsme se zastavili u Slaughterova ranche, kde tábořilo jezdeckto Spojených Států. Setkali jsme se tam s lesníky z peloncillské lesní rezervace. Jestliže tito chlapíci něco věděli, nechali si pro sebe."

Myslím tedy, že víš dost?" tázal se Stillwell pomalu.

To si myslím," odpověděl Stewart.

Nuže, ven s tím," pravil Stillwell mrzutě. Slečna Hammondová nesmí být déle ponechána v nejistotě. Podej jí zprávu."

Cowboy přesunul svůj temný zrak na Madelinu. Mluvil chladně a pomalu.

Ztrácíme dobytek na volných pastvinách. Odhánějí jej v noci vaquerové. Některé kusy byly zahnány údolím, jiné do

hor. Pokud jsem mohl vypátrat, nebyl žádný dobytek zahánán na jih. Mají tedy tyto nájezdy oklamat cowboye. Don Carlos je mexický vzbouřenec. Před několika lety si zde založil ranch a předstíral, že chová dobytek. Po celou tu dobu pašoval zbraně a střelivo přes hranice. Byl na straně Maderově proti Diazovi. Teď je proti Maderovi, poněvadž on a všichni vzbouřenci myslí, že Madero nedodržel své sliby. Nastane nová revoluce. Všechny zbraně jdou ze Spojených Států přes hranice. Na těchto mezích, o nichž jsem vám vypravoval, byl naložený kontraband."

To je věci jezdeckta Spojených Států. Sřeží hranice," pravil Alfred.

To nezamezí pašování zbraní v tom divokém zákoutí," odpověděl Stewart.

Co je moji moji povinnosti? V jakém ohledu se mne to týká?" tázala se Madelina, poněkud znepokojená.

Slečno Majesty, myslím, že se vás to vůbec netýká," vložil se do řeči Stillwell. To je věc moje a Stewartova. Chtěl jsem jen, abyste o tom věděla. Možná, že po mých rozkazech budou následovat zmatky."

Po vašich rozkazech?"

Chci poslat Stewarta, aby vyhodil Dona Carlosa a jeho vaquery z ranche. Musejí jít. Don Carlos porušuje zákony Spojených Států a činí to na vašem majetku a s vašimi koňmi. Mám vaše povolení, slečno Hammondová?"

Zajisté, že máte! Stillwelle, vy víte, co máte dělat. Alfred, co považuješ za nejlepší?"

Způsobí to rozruch, Majesty, ale musí se to stát," odpověděl Alfred. Příští měsíc sem má přijet zástup přátel z východu. Pak budeme potřebovat ranch sami pro sebe. Ale Stillwelle, jestliže zaženeš ty vaqueros, nebudou se zdržovat v horách? Je to rota darebáků."

Stillwell nebyl uklidněn. Procházel se zamračeně. Gene, myslím, že znáš toho greasera mnohem lépe než já," pravil Stillwell. Co říkáš?"

Bude muset být donucený k odchodu," odpověděl Stewart klidně. Don je dost obratný, ale jeho vaqueros jsou špatní herci. Věc se má tak. Onehdy mi řekl Nels: Gene, po léta jsem nenosil revolver, až teprve poslední dobou, a mám ho rád, když se náhodou setkám s některým z těch cizích greaserů." Vidíš, Stillwelle, u Dona Carlosa se stále střídají vaquerosé. Jsou to tlupy guerillu, to je vše. Jsou stále smělejší. Poslední dobou tu bylo několik přestřelek. Rancher jménem White, který bydlí nahore v údolí, byl vážně zraněn. Nastane chvíle, že naši hoši budou něčím vydrážděni, je to jen otázkou času. Stillwelle, znáš přece Nelsa, Montyho a Nicka."

To je jisté, že je znám. A nezmiňuješ se o jistém cowboyovi z mého mužstva," pravil Stillwell, zachechtav se suše a pohlédnuv na Stewarta.

Madelina porozuměla tajemnému pohledu a zamrazilo ji trochu, tak jako kdyby zavál studený vítr od hor.

Stewarte, vidím, že máte revolver," pravila, ukazujíc na černou rukojeť, vyčnívající z pochvy, houpající se u jeho kožených spodků.

Ano, slečno." Proč jej nosíte?" tázala se.

Není to právě hezká zbraň a je těžká," odpověděl. Porozuměla tomuto závěru. Revolver nebyl ozdobou. Jeho bystrý, pevný, temný zrak v ní vzbudil neurčitý nepokoj. Tento cowboy měl kdysi v sobě cosi klidného a odvázného, teď však byl chladný, mohutný a tajemný. Její instinkt i rozum si uvědomoval jeho ocelovou povahu. Jako jeho zaměstnavatelka měla právo žádat, aby nedělal to, o čem tak mrazivě naznačoval, že by to mohl udělat. Ale Madelina nemohla něco takového žádat. Cítila se podivně mladou a slabou, a zdálo se jí, jako by ani neprožila těch pět měsíců na západě. Teď byla postavena před otázku, týkající se lidského života. A cena, jakou přikládala lidskému životu a jeho spirituálnímu významu, byla větší, vzdálenou cowboyskému způsobu myšlení. Podivný nápad jí probleskl hlavou. Nepřikládala příliš mnoho ceny lidskému životu vůbec? Zapudila tuto myšlenku, dívíc se sama sobě, jsouc skoro poděšená sama sebou. A pak jí pověděla intuice, že má daleko větší moc pohnout těmito primitivními lidmi než kterékoliv přísné ženské pravidlo.

Stewarte, nerozumím úplně vaší náarážce na to, co by mohl udělat Nels a jeho kamarádi. Prosím, buďte ke mně upřímní. Myslíte, že by Nels střílel, kdyby byl vydrážděn?"

Slečno Hammondová, pokud se týká Nelsa, je účelem jeho setkání s vaquery Dona Carlosa právě střelba. Je podivuhodné, co si od nich Nels dal líbit, vzhledem k tomu, kolik Mexíků již zabil."

Již zabil! Stewarte, myslíte to vážně?" zvolala Madelina zděšeně.

Ovšem. Nels prožil drsný život podél arizonské hranice. Má rád klid tak jako každý jiný člověk. Ale v několika letech se nezmění to, co z něho udělaly dřívější doby. Pokud se týká Nicka Steele a Montyho, jsou to zlí lidé a vyhledávají nepokoje."

Jak je to s vámi, Stewarte? Zaslechla jsem Stillwellovu poznámku," pravila Madelina, podnicena zvědavostí.

Stewart neodpovídal. Hleděl na ni v uctivém mlčení. Ve své bystrosti pronikla Madelina jeho chladným zevnějškem a byla tím víc zklamaná. Objevil se mu v očích slabý, nezbadatelný, posměšný svit, nebo se jí to jen zdálo? Cowboyova tvář byla tvrdá jako křemen.

Stewarte, oblíbila jsem si svůj ranch," pravila Madelina zvolna, a dbám velice o své své cowboye. Bylo by hrozné, kdyby někoho usmrtili, a zvláště, kdyby byl některý z nich usmrčen."

Slečno Hammondová, změnila jste značně celé zdejší okolí, ale tyto lidi nemůžete změnit. Aby se dostali do pohybu, k tomu je třeba jen trochu neklidu. A tato mexická revoluce bude příčinou bouřlivé doby v odlehlých místech podél hranic. Jsme u hranic, to je vše. A hoši se již začínají hýbat."

Nuže tedy, musím přijmout to, co je nevyhnutelné. Jdu vstříc bouřlivé době. A někteří z mých cowboysů nemohou být již zdržováni. Ale Stewarte, necht' jste byl jakýkoliv v minulosti, změnil jste se." Usmála se na něho a její hlas byl neobyčejně lahodný a zvučný. Stillwell se často o vás zmiňoval jako o posledním cowboyi jeho druhu. Mám slabou představu o tom, jak divoký život jste asi prožil. Snad právě proto se hodíte za vůdce tak drsných lidí. Nemohu rozhodovat o tom, co má dělat vůdce v této krizi. Moji cowboyové se vydávají v nebezpečí v mé službě; můj majetek není v bezpečí; snad i můj život by mohl být ohrožen. Chci se na vás spolehnout, poněvadž Stillwell věří, a já též, že se

hodíte na toto místo. Nedám vám žádné rozkazy. Není to však příliš mnoho, buduli žádat, abyste byl cowboyem mého druhu?"

Madelina si vzpomněla na Stewartovu dřívější surovost, stud a pokornou úctu a měřila velikou změnu, která se s ním stala, podle kontrastu, jež skýtala teď jeho snědá, nehybná, pozorná tvář.

Slečno Hammondová, jaký druh cowboye to je?" tázal se.

Já já přesně nevím. Je to ten druh, jakým byste mohl být. Vím však, že chci, aby v této záležitosti byly vaše činy ovládnuty rozumem, nikoli vášní. Lidský život nemá být obětován, vyjma v sebeobraně nebo v obraně jiných lidí. Poznámka Stillwellova a vaše je příčinou, že se obávám Nelsa, Nicka Steele a Montyho. Nemohou být pod kontrolou? Nechci, aby šli střílet do lidí Dona Carlosa. Chci se vyhnout všemu násilí. A přece, až přijdou moji hosté, chci mít jistotu, že budou v bezpečí, že nebudou lekáni, ani obtěžováni. Mohu se na vás úplně spolehnout, Stewarte? Mohu vám důvěřovat, že ovládnete tyto bouřlivé cowboye, že ochráníte můj a Alfredův majetek a že se postaráte o nás o mne, dokud nebude skončena tato revoluce? Od té doby, co jsem koupila ranch, jsem neměla ani jeden den starosti. Ne snad proto, že bych se chtěla vyhnout odpovědnostem, nýbrž proto, poněvadž chci být šťastná. Mohu složit tolik důvěry ve vás?"

Doufám, slečno Hammondová," odpověděl Stewart. Byla to odpověď okamžitá, vyznívalo z ní však vědomí odpovědnosti. Čekal chvíli, poněvadž však ani Stillwell, ani Madelina dále nemluvili, poklonil se a odešel stezkou, při čemž jeho dlouhé ostruhy cinkaly v písku.

Nesvěřujte mu malý úkol, slečno Majesty," zvolal Stillwell

Byla to ženská lest, Stillwelle," pravil Alfred. Má sestra dovedla podivuhodně prosadit svou, když jsme byli malé děti. Jen úsměv, několik sladkých slov, a měla to, co chtěla."

Ale, jaký mi to přisuzuješ charakter!" protestovala Madelina. Se Stewartem jsem to myslela skutečně velice vážně. Nevím proč, ale důvěřuji mu. Zdá se, jako by byl ze železa a ocele. Pak jsem byla trochu polekaná vyhlídkou na boj s vaquery. Příčiněním tvým i Stillwellovým hledím na Stewarta jako na neocenitelného. Považovala jsem za nejlepší doznat mu svoji naprostou bezmocnost a požádat ho o ochranu."

Majesty, ať byla pohnutka jakákoliv, byl to diplomatický kousek," odpověděl její bratr. Stewart má dobré jádro. Důvěřovat mu, učinit ho odpovědným, spolehnout na něho, byla nejbezpečnější cesta k zesílení jeho sebedůvěry. A pak ta trocha sentimentálnosti, že je cowboyem tvého druhu a že tě bude chránit nestaneli se z Gene Stewarta bdělý rytíř, mohu říci, že neznám cowboye vůbec. Vzpomeň si však, Majesty, že se skládá z tygra a blesku, a nemysli si, že tě zklamal, až se dostane do boje."

Mohu vám povědět, co udělá Gene Stewart," pravila Florence. Což neznám cowboye? Vždyť mne brávali na koně, když jsem byla děcko. Gene Stewart bude takovým cowboyem, jakým si ho přeje mít tvoje sestra, ať je to cokoliv. Ona to možná neví, a my to možná neuhodneme, ale on to ví."

Flo, vy jste trefila do černého," odpověděl starý dobytkař. I kdyby byl mým vlastním synem, nemohl bych mít větší radost."

X. KAPITOLA

VAQUEROVÉ DONA CARLOSA

Následujícího dne časně ráno odjel Stewart s družinou cowboyů na ranch Dona Carlosa. Poněvadž den míjel, aniž by došla jakákoliv zpráva, uklidňoval se Stillwell stále víc. Večer řekl Madelině, že teď není příčina k obavám.

Ačkoliv je to jistě podivné," pokračoval, dělalo mi to přece starosti, jak vyklidíme Dona Carlosa. Ale Gene provádí všechno svým způsobem."

Následujícího dne se rozhodli Stillwell a Alfred zajet k ranchi Dona Carlosa, vzít s sebou Madelinu a Florenci a na zpáteční cestě se zastavit na Alfredově ranchi. Vyšli se na cestu v chladném, šerém úsvitu a po tříhodinové jízdě, když se slunce počalo vyjasňovat, vjeli do houštin, obklopujících corraly a stodoly, řadu nízkých, plochých budov a obrovské, nepravidelné stavení, vystavené z cihel a z větší části se rozpadající. Jen jedině zelené místo ožívalo holou červeň půdy i zdí; a příčinou byl patrně pramen, který dodával cenu a slávu ranchi Dona Carlosa. K domu přijeli širokým dvorem, prázdným, dlážděným, se zábradlím k uvazování koní a koryty k napájení před vchodem do domu. Stálo tam několik zaprášených, zemdlých koní se svěšenými hlavami; jejich mokré boky svědčily o tom, že právě skončili cestu.

Ale, nepatřili onen kůň Patu Haweovi, sním ho," zvolal Stillwell.

Co tu vůbec chce Pat?" zabručel Alfred.

Nebýlo vidět nikoho, ale Madelina slyšela hlučné hlasy, ozývající se z domu. Stillwell sestoupil u vchodu a vkročil dovnitř. Alfred seskočil s koně, pomohl Madelině a Florenci, vyzval je, aby čekaly u vchodu a následoval Stillwella.

Nenávidím tato greaserská místa," pravila Florence a ušklíbala se. Jsou tak tajemná a příšerná. Dávejte teď pozor! Přímě ze země budou vylézat snědí, černoocí, tiše našlapující greaserové! V každých dveřích, v každém okně a v každé skulině se objeví ošklivá tvář."

Je to jako obrovská stodola se svým charakteristickým zápachem, prosyceným tabákovým kouřem," odpověděla Madelina a posadila se vedle Florence. Neslibuji si mnoho od tohoto zakončení své koupě. Florence není to vraník Dona Carlosa tam v corralu?"

Ano. Tedy je Don dosud zde. Nemusily jsme sem tak pospíchat. Slyšte! To nezní vábně."

Z chodby bylo slyšet cinkot ostruh, dupot a hlučné hlasy. Madelina zaslechla Alfreda, mluvícího rychle, jak činival, když byl rozmrzen: Vráťme se tedy domů." Odpověď zněla: Ne!" Madelina poznala hlas Stewartův a rychle se

vzpřímila. Já je zde nechci mít," pokračoval Alfred.

Venku nebo uvnitř, musejí být s námi!" odpověděl Stewart ostře. Poslyš, Ale," ozval se silný hlas Stillwellův, když jsme již tu s dívkami, přenech celou věc Stewartovi."

Pak vyběhl ven dav lidí. Stewart, se svráštěným čelem a zasmušilý byl v čele. Nels mu byl v patách a Madelina na něm ihned zpozorovala jakousi nepopsatelnou změnu. Don Carlos, usklíbaje se a svítlé očima, se tlačil ven s hubeným mužem, ostrých rysů, majícím na kabátě stříbrný štítek. Byl to beze vší pochyby Pat Hawe. V pozadí za Stillwellem a Alfredem stál Nick Steele, převyšuje hlavou a rameny množství vaquerů a cowboyů.

Slečno Hammondová, je mi líto, že jste přišla," pravil Stewart úsečně. Jsme zde ve zmatku. Trval jsem na tom, abyste se vy a Flo zdržovaly blízko nás. Vysvětlím to později. Nemůžete si zacpat uši, prosím vás, abyste si nevšímal a hrubých řečí."

Pak se obrátil na muže za sebou: Nicku, vezmi s sebou Boolyho a vrať se k Montymu a k hochům. Vynes ty věci. Všecko. Pospěš si!"

Stillwell a Alfred se vyprostili z davu a postavili se před Madelinu a Florenci. Pat Hawe se opřel o kůl a drze okukoval Madelinu a pak Florenci. Don Carlos se tlačil kupředu. Madelina si zdráhavě všimla celé jeho postavy. Měl na sobě těsné sametové jezdecké spodky, s velikým záhybem na postranním švu, zdobeném stříbrnými knoflíky. Kolem pasu měl šerpu a pás s pouzdrem, z něhož vyčnívala perleťová rukojeť revolveru. Bohatě vyšívaná vesta částečně ukrývala hedvábnou blůzu a odhalovala hedvábný šátek na krku. Na jeho snědé tváři bylo vidět temné čáry, podobné provazcům. Oči mu neobyčejně vyčnívaly a třpytily se. Madelině se zdálo, že jeho tvář je smělá, hezká maska, v níž prozrazují oči jeho zlou povahu.

Poklonil se hluboko s promyšlenou grácií. Při jeho úsměvu se objevily sněhobílé zuby a lesk jeho očí se zvýšil. Roztáhl pomalu prosebné ruce.

Señoritas, prosím tisíckrát za odpuštění," pravil. Jak podivným dojmem působila na Madelinu angličtina, mluvená s měkkým, kňouravě hladkým přízvukem! Pohostinnost Dona Carlosa zanikla s jeho domem."

Stewart vykročil vpřed. Odstrčil Dona Carlosa a zvolal: Ustupte zde!"

Dav se roztoustil a ozval se dupot těžkých bot. Objevili se cowboyové, nesoucí s námahou dlouhé bedny. Kladli je do řady na podlahu v předsíni.

Nuže, Hawe, budeme pokračovat ve své záležitosti," pravil Stewart. Vidíte tyto bedny, že ano?"

Myslím, že tu vidím hodně věcí," odpověděl Hawe významně.

Otevřete tyto bedny na mé vyzvání?"

Ne!" odpověděl Hawe. Nemám právo starat se o cizí majetek, který byl dráhou bez závady dopraven."

Vy se nazýváte sheriffem!" zvolal Stewart opovržlivě.

Možná, že si to budete o mně za krátko myslet také," odpověděl Hawe nevrle.

Já je otevířu. Hoši, sraze někdo z vás víka z těchto beden," nařídil Stewart. Ne, ty ne, Monty. Ty dávej pozor. Ať se Booly chopí sekery. Pospěš si!"

Monty Price vyskočil z davu doprostřed předsíně. Způsob, jakýmrazil cestu Boolymu a čelil vaquerům, neznal přátelství a nevzbuzoval důvěru.

Stewart, porušujete právo tím, že otevíráte tyto bedny. Je to protizákonné," protestoval Hawe, snaže se zakročit.

Stewart ho odstrčil. Pak Don Carlos, jenž byl ohromen tím, že se bedny objevily, nabyt náhle čilosti v řeči i v pohybech.

Stewart ho odstrčil též. Mexikánovo rozčilení vzrůstalo. Prováděl divoké posunky; pronikavě křičel španělsky. Když byla víka sražena a vnitřní obal stržen, strnul a ztichl. Madelina se postavila na špičky za Stillwellem a spatřila, že bedny jsou plné pušek a střeliva.

Hleďte, Hawe! Co jsem vám říkal?" pravil Stewart. Přišel jsem sem, abych převzal tento ranch. Našel jsem tyto bedny, ukryté v neobydleném pokoji. Tušil jsem, co v nich je. Kontraband!"

Dobrá, i když je? Nenahližím, proč se tak rozčilujete, Stewarte; myslím, že se vám zalíbilo vaše nové místo a že se chcete ukázat před "

Hawe, zanechte těch řečí," přerušil ho Stewart. Byl jste již jednou příliš prostofeký! Myslím, že mluvím s úředníkem, zastupujícím zákon. Převezmete tento kontraband?"

Vy na tom nějak stojíte," odpověděl Hawe s úžasem, zřejmé nepředstíraným. Kam s tím míříte?"

Stewart zabručel nadávku. Prošel několika rychlými kroky předsíni; rozpřáhl ruce před Stillwellem, jako kdyby chtěl naznačit, že rozumné vyjednávání je marné; vrhl na Madelinu pohled, vyjadřující jeho politování, že nemůže dát situaci takový obrat, jaký by se jí líbil. Otočil se a octl se tváří v tvář Nelsovi, který se protlačil davem kupředu.

Madelina vyrozuměla, že ocelově modrý záblesk očí, jímž Nels sděloval něco Stewartovi, má důležitý význam. Ať to bylo cokoli, zaplašilo to Stewartovu netrpělivost. Pokynul lehc rukou, a Monty Price vyskočil vpřed. V těchto

náhlych skocích Montyho sejevila jeho potlačovaná divokost. Pak Nels a Monty se postavili za Stewarta. Byl to rozvážný čin, provedený klidně, jak poznala i Madelina, a neklamně hrozivý. Tvář Pata Hawe nabyla ošklivý výraz; v očích se mu rudě zablesklo. Rozčilení Dona Carlosa sejevilo bledou tváří a neobyčejnou nervozitou. Cowboyové ustoupili stranou od vaquerů a osmahlých, vousatých jezdců, pomocníků Haweových.

Mířím tímto směrem," promluvil Stewart pomalu a kousavě. Zde je válečný kontraband! Chápete to, Hawe? Zbraně a střelivo pro vzbouřence za hranicemi! Vyzývám vás jako úředníka, abyste zabavil tyto věci a zatkl podlouníka Dona Carlosa."

Po těchto Stewartových slovech nastal povyk mezi stoupenci Dona Carlosa, kteří se shrnuli divoce kolem sheriffa.

Bylo vidět zdvižené, snědé pěsti a bylo slyšet pronikavé štěbetání mexikánských hlasů. K davu kolem Dona Carlosa se přidávali ozbrojení vaqueros, bosí čeledínové ze stájí, pastýři, v zaprášených botách a Mexikáni, zahalení do pokrývek, kteří náhle vlezli do místnosti dveřmi, okny a kolem rohů. Byl to pestrý dav. Vaquerové, zdobení prýmký a třepením, se

velice lišili od čeledínů v sandálech a otrhaných pastýřů. Pronikavé výkřiky Dona Carlosa poněkud uklidnily rozruch. Pak bylo slyšet Dona Carlosa, jak oslovuje sheriffa Hawe angličtinou, smíšenou se španělštinou. Popíral, zapřísahal se, prohlašoval, a to vše rychle a vášnivě. Potřásal prudce černými vlasy; mával pěstmi a dupal; koulel jiskrnými očima; zkrucoval rozmanitě tenké rty a cenil bílé zuby jako vlk v úzkých.

Madelině se zdálo, že Don Carlos popírá, že by věděl o bednách s kontrabandem, pak, že by věděl o jejich skutečném obsahu a jejich určení, že však nemůže popřít jejich přítomnost, usvědčující někoho z porušování zákonů neutrality. Toto vše vášnivě popíral, daleko vášnivěji však obvinil Stewarta.

Señor Stewart, on zabít mého vaquero!" vykřikl Don Carlos, když zpocen a vyčerpán skončil svoji obžalobu Stewarta. Jeho musíte zatknout! Señor Stewart zlý člověk! On zabít mého vaquero!"

Slyšíte to?" zařval Hawe. Don vás obviňuje z této malé práce v El Cajonu minulého podzimu."

Hluk se změnil v řev. Hawe počal hrozit Stewartovi prstem do obličeje a chraptivě křičel. Pak pružný mladý vaquero, rychlý jako Indián, proklouzl pod nataženou paží Haweovou. Necht' byl jeho úmysl jakýkoliv, svůj čin nemohl provést. Stewart se rozpráhl, udeřil vaquera a srazil ho se schůdků předsíně. Když padal, zableskla se dýka ve sluneční záři a padala s cinkotem z kamenných stupňů. Mladík těžce dopadl na zem a nehýbal se. Právě tak násilně a opovržlivě shodil Stewart ze schodů Hawea a potom Dona Carlosa, který, jsa méně pružný, dopadl celou vahou. Pak ustoupil dav před útokem Stewartovým, až byli všichni dole na dvoře.

Ustal dupot, cinkání ostruh a křik. Nels a Monty, zesílení Nickem Steelem, následovali Stewarta jako stíny. Stewart jim pokynul, aby ustoupili a sestoupil do dvora. Byl naprosto bez bázně; hlavním dojmem působilo však na Madelinu jeho velkolepé pohrdání. Znal patrně povahu lidí, s nimiž měl co činit. Z jeho výrazu soudila Madelina, že je přirozené, že oni ustoupí, což také učinil i Hawe a jeho průvodci.

Don Carlos vstal a postavil se před Stewarta. Ležící vaquero se hýbal a sténal, nemohl se však zdvihnout.

Nemusíte se mnou žvatlat španělsky," pravil Stewart. Můžete mluvit anglicky, a vy rozumíte anglicky. Chceteli to zkoušet s násilím, budete vyhozen i se svými greasery. Musíte opustit tento ranch. Můžete mít stáda a zásoby v druhém corralu. Jsou tu též potraviny. Osedlejte a vydejte se na cestu. Done Carlose, jednám s vámi přímo. Lhal jste o těch bednách s puškami a střelivem. Přestupujete zákony mé země a činíte to na majetku, který mám pod dohledem. Kdybych dovolil, aby se zde v podloudnictví pokračovalo, byl bych do té věci zapleten sám. Vyklidte ranch. Neučiníte-li to, bude zde v šesti hodinách jízda Spojených států a můžete se vsadit, že dostane to, co z vás moji cowboyové nechají."

Don Carlos byl buďto výborný herec a povděčen za shovívavost Stewartovu, nebo byl zastrašen zmínkou o vojsku.

Si, Señor! Gracias, Señor!" zvolal; pak se obrátil a zavolal na své lidi. Spěchali za ním, kdežto ležící vaquero vstal s pomocí Stewartovou a vypotácel se ze dvora. V okamžiku zmizeli a zanechali na dvoře Hawea s jeho druhy.

Hawe vyplivoval potměšile sousto tabáku a proklínal tlumeně zbabělé greasery". Upřel rudé oko pátravě na Stewarta. Myslím, že když jste se do toho tak důkladně dal, budete chtít vyhodit z ranche také mne?"

Jestliže to někdy udělám, budu vás musít vynést," odpověděl Stewart. Teď zdvořile žádám vás i vaše pomocníky, abyste odešli."

Půjdeme, ale za krátko se vrátíme a dáme vás do želez."

Hawe, jestliže máte něco proti mně, půjdeme tamto do corralu a rozhodneme o tom zápasem."

Jsem úředník a nebiji se s psanci a podobnými lidmi, vyjma, když je musím zatknout."

Úředník! Jste hanbou pro celý kraj. Jestliže mi chcete dát železa, zaveďte mne na nějaké odlehlé místo, zastřelte mne tam a přísahajte, že jste to udělal v sebeobraně. Nebylo by to poprvé, co byste provedl tento kousek, Pate Hawe."

Ho, ho!" zasmál se Hawe posměšně. Pak se obrátil ke koním.

Stewartova dlouhá paže se bleskem natáhla, ruka se zaťala do Haweova ramena a otočila ho.

Odjíždíte, Pate, ale než odjedete, budete mi musít ukázat své karty, jinak to odpykáte," pravil Stewart. Vy se na mne chystáte, mezi námi řečeno. Promluvte teď a dokažte, že nejste takový zbabělec, za kterého jsem vás vždycky pokládal."

Tvář Pata Hawe nabyla temně purpurové barvy.

Můžete se vsadit, že se na vás chystám," vykřikl chraptivě. Vy jste jen sprostý cowpuncher. Neměl jste nikdy dolar ani slušné zaměstnání, až jste se zapletl s tou Hammondovou ženskou !"

Stewartova ruka vylétla a dopadla se zvučným plesknutím na Haweovu tvář. Sheriffova hlava se sklonila nazad a sombrero mu spadlo na zem. Když se pro něj shýbal, třásla se mu ruka, třásla se mu paže, celé jeho tělo se třásl.

Monty Price vyskočil vpřed a skrčil se s podivným, tlumeným výkřikem.

Stewart se náhle zdál strnulým a sklonil se vpřed.

Řekněte slečna Hammondová, budete-li mít příležitost užít její jméno," pravil Stewart hlasem, jenž se zdál chladně příjemným, měl však smrtící zvuk.

Hawe se dusil okamžik vztekem, překonal jej však do jisté míry.

Řekl jsem, že jste zpustlý, opilý cowpuncher, ničema, který má zatr... blízko k desperadovi, jakého jsme kdy měli na hranicích," pokračoval Hawe promyšleně. Zdálo se, že se obrací v řeči na Stewarta, ale jeho jiskřící oči byly upřeny na Montyho Price. Vím, že jste zastřelil toho vaquera v minulém podzimku, a až budu mít důkaz, přijdu si pro vás."

To je v pořádku. Můžete mi říkat jak chcete a můžete si pro mne přijít kdy chcete," odpověděl Stewart. Ale zneprátelíte si mne. Již teď jste v nepřátelství s Montym a Nelsem. Brzy budou proti vám všichni cowboyové a rančerové.

Nepřijdeteli tím k rozumu slyšte! Vy jste věděl, co je v těch bednách. Vy jste věděl, že Don Carlos pašuje zbraně a střelivo přes hranice. Vy víte, že je jedna ruka se vzbouřenci. Vy děláte, jako když nevidíte, a je to ve vašem zájmu. Přijměte radu ode mne. To je vše. Zmizte odtud, a čím méně uvidíme vaši hezkou tvář, tím více se nám budete líbit."

Bruče, proklínaje, bledý v tváři, vsedl Hawe na koně. Jeho druzi následovali. Zdálo se, že sheriff nebojuje jen ze strachem a hněvem. Měl neodolatelnou touhu vmést Stewartovi do tváře víc urážek a hrozeb, nemohl však ze sebe

vypravit slovo. Pobodl divoce koně, a když zafrkal a poskočil, obrátil se v sedle a pohrozil pěstí. Jeho kamarádi jeli klusem před nim. Vyjeli branou.

Když později Madelina a Florence, provázeny Alfredem a Stillwellem opustily ranch Dona Carlosa, byla Madelina ráda. Vnitřek Mexikánova domu byl ještě nevábnější a nepohodlnější než vnějšek. Sině byly tmavé, pokoje obrovské, prázdné a plesnivé; a byly tak tiché a tajemné, že se na ně hodil popis Florenčin.

Naproti tomu dům Alfredův, kde se společnost zastavila, aby tam přenocovala, byl malý a útulný, uspořádaný jako tábor. Madelině se líbil.

Dlouhá jízda a rozčilující události ji unavily. Odpočívala, kdežto Florence a oba muži zasedli k večeři. Při jídle vyslovil Stillwell spokojenost nad tím, jak se dobře zbavili vaquerů, a se svým obvyklým optimismem byl přesvědčený o tom, že je viděli naposled. Alfred pohlížel rovněž příznivě na denní události. Madelině však neušlo, že Florence je neobyčejně tichá a zamyšlená. Vzpomněla si, že Stewart chtěl jet s nimi, nebo přidělit jim doprovod několika cowboyů, Alfred se tomu smál a nepřipustil to.

Po večeři udal Alfred předmět hovoru tím, že popisoval, jak si chce zlepšit domov než se ožení s Florenci.

Pak se odebrali na lože.

Madelina byla probuzena z hlubokého spánku bušením na zeď a pak výkřikem Florenčiným, který následoval na volání: Vstaňte! Oblečte se rychle a pojdte ven!"

Byl to hlas Alfredův.

Co se děje?" tázala se Florence, vyskakujíc z lože.

Alfrede, stalo se něco?" pravila Madelina a posadila se.

Pokoj byl úplně tmavý, ale slabá záře označovala místo, kde bylo okno.

Nestalo se mnoho," odpověděl Alfred. Kouří se jen z ranche Dona Carlosa."

Požár!" zvolala Florence.

To uvidíš. Pospěš ven. Majesty, teď nebude třeba, abys dala ranch zbořit, jak jsi hrozila. Myslím, že po tom ohni nezůstane ani zeď."

Jsem ráda," pravila Madelina. Dobrý, zdravý oheň tam vyčistí vzduch a uspoří mi výdaje. Ten začarovaný ranch mi působil na nervy! Florence, myslím, že jste si přivlastnila část mého jezdeckého obleku. Nemá Alfred v tomto domě žádné osvětlení?"

Florence pomohla se smíchem Madelině obléct se. Pak klopýtala přes židle. Prošli jídelnou a vyšly z domu.

Na západě, hluboko dole na obzoru, viděly poskakující rudé plameny a větrem poháněné sloupy dýmu.

Zdálo se, že Stillwell je velice znepokojen.

Ale, dívám se, zdali vylétne to střelivo do vzduchu," pravil. Bylo ho tam tolik, že by mohlo vyhodit střechu do povětří."

Bille, cowboyové odstraní střelivo v první řadě," odpověděl Alfred úzkostlivě.

To myslím také. Ale přes to mám starost. Což kdyby ten prach vybuchl, až půjdou hoši pro něj nebo až ho budou vynášet! Dovíme se to brzy. Nenastaneli záhy výbuch, je jisté, že hoši vynesli bedny."

V následujících několika okamžicích nastalo ticho trapného očekávání. Florence svírala Madelininu paži. Madelina cítila, že má sevřené hrdlo a že jí srdce rychleji bije. Vzápětí pocítila úlevu s ostatními, když Stillwell prohlásil, že již není třeba obávat se výbuchu.

Na Gene Stewarta můžete jistě sázet," doložil.

Obloha byla částečně zamračená, v trhlínách se ukazoval měsíc a vítr byl neobyčejně silný. Zdálo se, že záře ohně je ztlumená. Vyhlížel jako obrovská hranice, doutnající pod nějakou obrovskou pokrývkou, z níž šlehaly na různých místech plameny. Ohnivé jazyky poletovaly, kroutily se ve větru a pak pohasínaly. Takto se scéna stále měnila. Brzy byla matně osvětlená, brzy úplně tmavá. Pak přišel okamžik, kdy se černý stín rozestřel po celé rozloze poletujících plamenů a vyhladil je. Noc zahalila scénu. Měsíc vyhlédl žlutým okrajem z roztrhaných mraků. Zdálo se, že oheň vyhasl. Náhle se objevilo světélko tam, kde před tím byla hustá tma. Vzrůstalo a nabylo podlouhlé a ostré podoby. Pohybovalo se. Oživilo. Vyskočilo. Jeho barva se změnila z bílé v rudou. Potom kolem něho vyskakoval plamen za plamenem a vznikl veliký, měnivý ohnivý sloup, který stoupal výš a výš. Obrovské sloupy dýmu, žluté, černé, bílé a ozářené ohněm, se klonily k ob loze, poháněné větrem.

Myslím, že neupotřebíme dva tisíce tun sena, se kterými jsme počítali," podotkl Stillwell.

Jh! Tedy oheň oživil tím, že se vznítilo seno," pravila Madelina. Nelituji ranche. Ale horší je, že jsme ztratili takové množství dobrého krmiva pro dobytek."

Je ztracené, o tom není pochybnosti. Oheň uhasíná tak rychle jak vzplanul. Doufám, že se žádný z hochů neodvážil zachránit sedlo nebo pokrývku. Monty ten se vůbec nebojí ohně. On je jako kůň, který byl právě vyveden z hořící stáje a vrací se tam. Hleďte! Již to jen doutná. Myslím, že můžeme jít dovnitř. Jsou teprve tři hodiny."

Rád bych věděl, jak ten oheň vznikl?" poznamenal Alfred. Sázím se, že nějaký nepozorný cowboy odhodil cigaretu." Stillwell se zasmál.

Ale, ty jsi jistě prostosrdečný, důvěřivý chlapík. Nepochybuji, že to způsobila cigareta; ale můžeš se vsadit, že patřila lstivému vaquerovi a že nebyla odhozena náhodou,"

Bille, snad nechceš říci, že Don Carlos zapálil ranch?" zvolal Alfred v úžasu a hněvu.

Starý dobytkař se opět zasmál.

Je to náramně divné, přáteli, ale starý Bili to myslí."

Ovšem, že Don Carlos založil ten oheň," vložila se do řeči Florence. Ale, kdybys zde žil sto let, nepřiučíš se nikdy tomu, že greaserové jsou zrádny. Ví, že měl Stewart již předem nějaké podezření. Proto chtěl, abychom rychle odjeli. Proto mne posadil na vraníka Dona Carlosa. On chce toho koně pro sebe a obával se, že by ho Don Carlos ukradl nebo

zastřelil. A vy, Bille Stillwelle, vy jste právě takový jako AI. Vy jste zpíval od té doby, co Stewart vypudil vaquery z ranche. Ale jistě jste nepřemýšlel."

Flo, nemusíte se do mne pouštět, poněvadž mám přirozeného křesťanského ducha," odpověděl Stillwell, velice rozmrzen. Myslím, že jsem měl dost starostí v životě, že se nemusím ohlížet po nových. Je mi líto, že to seno shořelo. Ale snad hoši zachránili stádo. A pokud se týká toho starého domu s tmavými dírami a podzemními chodbami, nezáleželo na tom slečně Majesty, jsem rád, že shořel. Vraťme se všichni zase dovnitř. Někdo tam zajede časně ráno a poví nám, co je."

Madelina se probudila časně, ne však tak časně jako ostatní, kteří byli vzhůru a měli připravenou snídani, když vešla do jídelny. Stillwell nebyl v příjemném rozmaru. Vrásky starostí se mu rýsovaly na širokém čele, stále hleděl na hodinky a bručel, že cowboyové dlouho nejedou se zprávami. Zhltnutí snídani, a mezitím co Madelina a ostatní snídali, procházel se po předsíni. Madelina pozorovala, že Alfred se stává nervózním a neklidným. Záhy nato odešel od stolu a přidružil se k Stillwellovi v předsíni.

Odjedou na ranch Dona Carlosa a nechají nás jet domů samy," podotkla Florence.

Děláte si z toho něco?" tázala se Madelina.

Ne, nedělám; máme nejrychlejší koně v tomto kraji. Ráda bych se řádně projela na tom velkém, černém d'áblu. Ne, nedělám, ale netoužím po situaci, kterou považuje Gene Stewart "

Florence začala nesouvisle a skončila vyhýbavě. Madelina na ní nenaléhala, aby se vyjádřila, ačkoliv měla zlou předtuchu. Stillwell vkročil, otrásaje podlahou obrovskými botami; Alfred ho následoval, nesa polní dalekohled.

Ani stopy po nějakém koni," stěžoval si Stillwell. Na ranchi Dona Carlosa není něco v pořádku. Slečno Majesty, bude dobře, když se vydáte s Flo na cestu k domovu. My tam můžeme zatelefonovat, aby hoši věděli, že přijíždíte."

Alfred, stoje ve dveřích, přehlížel šedé údolí dalekohledem.

Bille, vidím běžící koně nebo dobytek, nemohu to rozeznat. Myslím, že bychom tam měli zajet."

Oba muži vyběhli ven, a mezitím, co byli sedláni koně, uklidily Madelina a Florence nádobí, pak si rychle připjaly ostruhy, nasadily sombrero a oblékly jezdecké rukavice.

Zde jsou koně," zvolal Alfred. Flo, ten mexický vraník je princ."

Když dívky vyšly ven, zaslechly pozdrav Stillwella, nasedajícího na koně. Alfred pomohl Madelině a Florenci do sedla, i když si z tohoto příspěvní vždy tropily úsměšky, a pak i on vsedl na koně.

Myslím, že je vše v pořádku," pravil dost nejistě. Nesmíte skutečně jet s námi. Domů máte jen několik mil."

Zajisté, všechno je v pořádku. My umíme jezdit, že ano?" odsekla Florence. Raději se starej sám o sebe, připleť se tam kdo ví do čeho."

Alfred se rozloučil, pobodl koně a odjel.

Jestli tak Bili zapomněl telefonovat!" zvolala Florence. Myslím, že on i AI byli pobláznění."

Florence sestoupila s koně a vešla do domu. Nechala dveře otevřené. Madelina udržela dost nesnadno Majesty; napadlo jí, že Florence se zdržuje jaksi dlouho uvnitř. Záhy nato přišla s vážnou tváří a sevřenými rty.

Nemohla jsem nikoho přivolat k telefonu. Žádná odpověď. Zkoušela jsem to tučetrkrát."

Jak to, Florence?" Madelinu znepokojoval spíš výraz dívčin než její sdělení.

Drát je přefíznutý," pravila Florence. Její šedé oči letěly za Alfredem, který byl teď daleka z doslechu. Ani dost málo se mi to nelíbí. Teď musíme uvažovat."

Přemýšlela chvíli, pak pospíšila do domu a vrátila se s polním dalekohledem. Tím přehlédla údolí, zvláště směrem k Madelininu ranchi. Byl skrytý za nízkými horskými hřebeny, jež byly zcela nablízku.

Z té strany nás nemůže nikdo vidět, jak vyjíždíme," uvažovala. Hřebeny jsou zarostlé houštinami. Budeme dost dlouho v úkrytu, dokud neuvidíme, co máme před sebou."

Florence, co co očekáváte?" tázala se Madelina nervózně.

Nevím. V greaserech se člověk nikdy nevyzná. Byla bych ráda, kdyby nás Bili a AI neopustili. Ostatně nemohli by nám příliš prospět, kdybychom byly pronásledovány. Ujely bychom jim. Jsem s tím zcela spokojená, že se musíme dostat domů na vlastní pěst. Nechceme následovat Ala k ranchi Dona Carlosa. Víme, že je tam rozruch. Nezbyvá nám tedy nic jiného než jet k domovu. Pojedme. Držte se mne jako klíště."

Stezka vedla hustými křovinami na prvním hřebenu. Florence jela opatrně v čele, a jakmile mohla přehlédnout vrchol, rozhlédla se dalekohledem. Pak jela dále. Madelina, jedouc za ní, hleděla ze svahu do pusté, široké, travnaté doliny a vpředu viděla další hřebeny, zarostlé hustě kaktusy a křovím. Zdálo se, že je Florence opatrná, rozvázná a přece neztrácela čas. Její mlčení bylo zlověstné. Madelininy zlé předtuchy nabyly určitý tvar v obavě před vaquery v záloze.

Když vyjížděly na třetí hřeben, jenž byl poslední na cestě k domovu, jak se Madelina pamatovala, postupovala Florence ještě opatrněji. Než dospěla k vrcholu tohoto hřebene, sestoupila s koně, uvázala uzdu na suchý pahýl a pokynuvši Madelině, aby počkala, zmizela v houšti. Madelina čekala, úzkostlivě naslouchajíc a rozhlížeje se. Bylo jisté, že neviděla ani neslyšela nic znepokojujícího. Slunce počínalo hřát; ranní vánek šuměl v řídkém listí; tmavá červeň kaktusových květů poutala její oko; hnědý pták s dlouhým ocasem a křivým zobákem letěl tak nízko nad ní, že by se ho mohla dotknout jezdeckým bičikem. Tyto věci pozorovala však jen mimochodem. Čekala, až se objeví Florence, čekala, až zaslechne nějaký zlověstný zvuk. Náhle viděla, že Majesty stíhají ušima. Pak se objevila Florenčina tvář podivně zbledlá, na zatáčce stezky.

Pst!" zašeptala Florence, zdvihajíc prst. Přišla k vraníku a popleskávala ho, patrně aby ukonejšila jeho neklid. Jsme v nebezpečí," pokračovala. Celá tlupa vaquerů se skrývá v houšti za hřebenem! Dosud nás neviděli ani neslyšeli. Měli bychom odbočit ze stezky a pustit se k ranchi. Madelino, vy jste blédá jako smrt! Neomdlete teď!"

Neomdlím. Ale vy mne děsíte. Je nějaké nebezpečí. Co máme dělat?"

Je nebezpečí, Madelino, neklamala bych vás," pokračovala Florence vážným šepem. Dopadlo to tak, jak tušil Gene

Stewart. Ó, měly bychom AI měl poslechnout Genea! Myslím, obávám se, že Gene to věděl!"

Co věděl?" tázala se Madelina.

Nezáleží na tom. Slyšte. Nemůžeme se dát zadní stezkou. Musíme jet kupředu. Mám plán, jak bych oklamala toho Dona Carlosa s vyčeněnými zuby. Sestupte, Madelino rychle."

Madelina sestoupila.

Dejte mi svůj bílý svetr. Svlečte jej a ten bílý klobouk! Pospěšte si, Madelino!"

Florence, co to znamená," zvolala Madelina.

Ne tak hlasitě," šeptala Florence. Mrkala šedýma očima. Svlekla kabátec a sombrero a podala je Madelině. Zde.

Vezměte toto. Oblečte si moje. Pak si vsedněte na vraníka. Já pojedu na Majesty. Pospěšte si, Madelino. Teď není čas k hovoru."

Ale, drahá, proč proč chcete? Ah! Vy chcete, aby vás vaquerové považovali za mne!"

Uhodla jste to. Chci vás "

Nedovolím vám, abyste činila něco takového," odpověděla Madelina.

Pak se Florenčina tvář změnila a nabyla tvrdé, přísné ostrosti, typické u cowbojų.

Madelina zahlédla ten výraz ve tváři Alfredově, na tváři Stewartově, když mlčel a na Stillwellově vždy. Byl to výraz, sestávající ze železa a z ohně značící nezměnitelnou, nezdolnou vůli. V rychlém pohybu, jinž nutila Florence Madelinu, aby se převlékla, bylo mnoho násilí.

Bylo by mi to napadlo tak jako tak, i kdyby mi to neřekl Stewart," pravila Florence, při čemž její slova byla tak rychlá jako její pohyby. Don Carlos pronásleduje vás vás, slečno Madelino Hammondová! Pro nikoho jiného by nepřipravil zálohu na stezce. Nemá v úmyslu zabít cowboye. On chce jen vás z nějakého důvodu. To si myslel Gene, a teď mu věřím. Nuže, dozvíme se to v pěti minutách. Vy pojedete na vraníku, já pojedu na Majesty. Odbočíme houštinami, neviditelně a neslyšitelně, až se dostaneme do roviny. Vy pojedete přímo k ranchi. Já se pustím do údolí, kde jsou určitě cowboyové s dobyt看m, jak řekl Gene. Vaquerové budou považovat mne za vás. Znájí všichni ty nápadné bílé věci, jež nosíte. Budou mne honit. Ale nedostihnou mne. A vy budete na rychlém koni. Donese vás domů před všemi vaquery. Ale vás nebudou honit. Na to sázím všechno. Důvěřujte mi, Madelino. Kdyby to byl jen můj výpočet, možná, že bych Ale vzpomínám si na Stewarta. Ten cowboy něco zná. Pojdte, to je nejbezpečnější způsob, jak bychom oklamaly Dona Carlosa." Madelina cítila, že nabyla klid spíš donucením než z přesvědčení. Vsedla na vraníka a chopila se otěží. V následujícím okamžiku odbočovala ze stezky ve stopách Majesty. Florence se dávala stranou v pravých úhlech, jedouc pomalou houštinou. Vyhledávala písčiny a volná místa mezi stromy a dbala na to, aby nezlomila větev. Často se zastavila a naslouchala. Tato odbočka do vzdálenosti asi půl míle přivedla Madelinu na místo, odkud viděla volnou pláň, dům ranche, vzdálený jen několik mil, a dobytek v údolí, podobný zdálky tečkám. Neztratila odvahu, ale bylo jisté, že tento známý pohled zmínil poněkud její tíseň. Zachvátilo ji rozčilení. Při pronikavém řehotu koně v dáli poskočil vraník i Majesty. Florence zrychlila jízdu dolů po svahu. Madelina spatřila záhy okraj houštin, šedou, vybledlou travu a plochou pláň.

Florence čekala na volném místě mezi nízkými stromy. Vrhla na Madelinu rychlý, jasný pohled.

Záleží jen na jízdě! Bude to snadné. Jedte a mějte odvahu!"

Když Florence otočila ohnivého šedáka a vykřikla mu do ucha, cítila se Madelina náhle ochablou a bezmocnou. Veliký kůň vyskočil jako blesk. Připomínalo jí to Bonitu s rozpuštěnými vlasy a divokou noční jízdu. Florenčiny vlasy vlály ve větru a zářily jako zlato ve sluneční záři. A Madelina ji pozorovala s tímž rozechvěním, s jakým pozorovala divokou jízdu Bonitinu. Pak chraptivé výkřiky přiměly Madelinu k pohybu. Pobodla vraníka a vyjela do pláně.

Chtěl běžet a byl rychlý. Madelina uvolnila otěže položila mu je volně na šíji. Nebyla zvyklá jeho pohybům. Jelo se na něm těžko. Ale byl rychlý, a ona nedbala o nic jiného. Madelina znala dost dobře koně, takže si uvědomila, že vraník se cítí volný a že poznává, že nese lehké břímě. Několikrát se chopila otěží a zatáhla vpravo nebo vlevo, snažíc se řídit ho. Udržoval však přímý směr, projížděl s praskotem křovinami a přeskakoval trhlíny a dolíky. Nerovná půda se nezdála být znatelnou překážkou v jeho běhu. Madelina byla rozechvěna větrem, šlehajícím ji do tváře a šedou půdou, míhající se pod nohama koně. Ujížděla před něčím; co to bylo, nevěděla. Vzpomněla si však na Florenci a chtěla se podívat dozadu, netroufala si to učinit z obavy před bezejmenným nebezpečím, o němž se Florence zmínila.

Madelina naslouchala, neníli slyšet dusot kopyt pronásledovatelů. Bezděčně se ohlédla. Na míli daleko mezi ní a hřebenem nebylo vidět koně, člověka, vůbec žádnou živoucí bytost. Otočila se, aby se podívala na druhou stranu, dolů po svahu údolí.

Při pohledu na Florenci, jedoucí klikatým letem před celou skupinou vaquerů zbledly Madelině líce a sevřela v hrůze sedlo. Její sedák běžel podivně. Splašila se snad Majesty? Madelina viděla, jak se jeden z vaquero přibližuje a víří lassem nad hlavou, nebyl však dost blízko, aby je mohl vrhnout. Zdálo se tak Madelině. Druhý vaquero předejel prvního. Pak, když byla Madelina očekáváním bez dechu, otočil se sedák a vyhnul se útoku. Madelině náhle napadlo, že Florence jede úmyslně tak neobratně, jak by bylo možno očekávat u vyděšené dívky z východu. Madelina si tím byla jistá, když viděla, že Florence přes nepravdivý běh koně se pomalu a jistě blíží k údolí.

Madelina neztratila hlavu do té míry, aby zapomněla na svého koně a na ráz půdy, kterou měla před sebou. Když se za chvíli ohlédla, aby se podívala na Florenci, nebyla již v nejistotě. Závod dívky s vaquery nevyhlížel již podivně.

Majesty běžela svým krásným, podivuhodným krokem, natažena a míříc nosem přímo k údolí. Mezi ní a hubenými koňmi, ji pronásledujícími, se stále zvětšovala vzdálenost. Ujížděla vaquerům. Florence jela vskutku jako vítr", jak Stewart vhodně vyjádřil svůj pojem o jízdě na tom rychlém šedáku.

Madelině se zakalily oči, a nebylo to jen od větru. Otírala si oči a viděla nejasně Florenci jako letící tečku. Jaká je to odvážná, neohrožená dívka! Tato síla a tato skvělá péče o slabší sestru byly tím, co vypěstoval západ v ženě.

Když se Madelina opět ohlédla, byla Florence daleko vpředu před svými pronásledovateli a mizela za nízkým

pahorkem. Ujištěná, že Florence je v bezpečí, věnovala Madelina pozornost vlastní jízdě a myslila na to, co ji možná očekává v ranchi. Vzpomněla si, že bylo nemožné přivolat některou služku nebo cowboye k telefonii. Bylo jisté, že kdysi vichřice přetrhla drát. Měla však málo naděje, že se tak stalo v tomto případě. Jela dál, přitahujíc uzdu, když se blížila k ranchi. Přijížděla od jihu a nikoli po obvyklé stezce a sice po táhlém svahu pahorku za domem. Za těchto okolností bylo přirozené, že neviděla nikoho v okolí domu.

Myslila si, že bylo jejím štěstím, že svah zmírnil vranikovu rychlost, takže ho mohla ovládat. Dal se lehce zastavit. V téměř okamžiku však když sestoupila, poskočil a odklusal. Na kraji svahu proti corralům se zastavil, zdvihl hlavu a stříhal ušima. Pak pronikavě zařehotal a rozběhl se dolů stezkou.

Madelina, jsouc upozorněná oním výstražným zařehotáním, se snažila dodat si odvahu k nové a neočekávané situaci; když však zahlédla tlupu neznámých jezdců, sjíždějících z pahorků do doliny, pocítila, že ji opět svírá strach ledové ruce a vběhla kvapně do domu.

XI. KAPITOLA

TLUPA GUERILLŮ

Madelina zavřela dveře na závoru a vběhnuvši do kuchyně, přikázala poděšeným služkám, aby se zavřely. Pak běžela do svých pokojů. V několika okamžicích zavřela těžké okenice a zastrčila závory na nich, když však upevňovala poslední z nich v pokoji, jehož užívala za kancelář, rozlehl se klapot kopyt před domem. Zahlédla divoké koně s dlouhou srstí a otrhané, zaprášené muže. Neviděla nikdy žádných vaqueros, kteří by se podobali těmto jezdcům. Vaqueros měli grácii a styl; libovali si v prýmkách a třepení, řemení jejich koní bylo pobito stříbrem. Avšak jezdci, kteří teď přijeli k domu, byli neúhlední, hubení, divocí. Byli to guerillové, tlupa nájezdníků, znepokojujících hranice od začátku revoluce. Když se na ně Madelina podívala po druhé, přesvědčila se, že to nejsou vůbec žádní Mexikáni. Poněvadž byli v této tlupě lupiči, uvědomila si Madelina, že je ve skutečném nebezpečí. Vzpomněla si na to, co jí Stillwell vyprávěl o nedávných nájezdech lupičů podél Rio Grande. Tyto tlupy, využívající rozčilení, způsobeného revolucí, se objevovaly tu a tam na odlehlých místech a odjížděly právě tak rychle jako přijížděly. Většinou chtěli peníze a zbraně, kradli však všecko a nechráněné ženy trpěly v jejich rukou.

Madelina sebrala spěšně cenné papíry a značnou částku peněz, kterou měla v psacím stole, vyběhla ven, zavřela a zamkla dveře, proběhla patiem na druhou stranu domu, vešla dovnitř a běžela dlouhou chodbou, přemýšlejíc o tom, ve kterém z neobydlených pokojů by se měla skrýt. A než se rozhodla, doběhla k poslednímu pokoji. Právě v tom okamžiku bylo slyšet směrem od kuchyně hluk, nasvědčující tomu, že jsou násilně vyráženy dveře, a ozývaly se pronikavé výkřiky služek, což Madelinu tím více vyděsilo.

Vkročila do posledního pokoje. Na dveřích nebyl zámek ani závoru. Ale pokoj byl veliký a tmavý a byl zpola vyplněný balíky sena. Snad to bylo nejbezpečnější místo v domě, aspoň bylo nutné hledat každého, kdo se tam ukryl. Položila cenné věci do tmavého kouta a zakryla je senem. Pak si nahmatala cestu úzkým prostorem mezi balíky sena a schoulila se do výklenku.

Když byla Madelina takto v klidu, zpozorovala, že se chvěje a že je skoro bez dechu. Cítila, že má husí kůže, napjatou a chladnou. Na prsou jí tížilo; ústa měla vyschlá. Bylo zvláštní, že musila stále polykat. Zdálo se jí, že se jí velice zbystřil sluch. Temné zvuky přicházely ze vzdálených částí domu. Ve chvílích ticha slyšela pištění a šustění myši v seně. Myš jí přeběhla přes hlavu.

Naslouchala, očekávajíc a doufajíc, že zaslechne hlučný příjezd svých cowboyů a přece se ho obávala. Bude boj – krev zranění, snad i zabití lidí. I pouhá myšlenka na násilí jakéhokoliv druhu ji bolela. Možná však, že guerillové odjedou včas a vyhnou se srážce s jejími lidmi. Doufala v to, modlila se za to. Prolétlo jí hlavou to, co věděla o Nelsonovi, Montym a Nickovi Steele; a zmocnil se jí pocit mrazení a nevolnosti. Pak pomyslela na zamračeného Stewarta s ohnivými očima. Pocítila rozechvění, které zapudilo nevolnost. A její rozčilení vzrůstalo.

Čekáním a nasloucháním se zesilovala všechna její duševní hnutí. Zdálo se, že se nic neděje. A přece měla pocit, jako kdyby byly uplynuly hodiny od té doby, co se zde schoulila. Byla Florence dostižená? Mohl některý z těch hubených koní předběhnout Majesty? Pochybovala o tom, věděla, že by se to nemohlo stát. Přes to ji mučila nejistota.

Náhle se zachvěla strachem, poněvadž bouchly dveře z chodby. Některý z guerillů vkročil do východního křídla domu. Slyšela zmatené hlasy, dupot, cinkání ostruh a bouchání dveřmi.

Madelina ztratila důvěru ve svůj úkryt. Kromě toho shledala, že zde nemá příležitost k útěku. Představa, že by ji mohli tito lotři polapit v tomto tmavém pokoji, ji plnila hrůzou. Musila na světlo. Rychle vstala a šla k oknu. Byly to spíše dveře než okno, poněvadž to byl veliký otvor, uzavřený dveřmi o dvou křídlech. Vyňala lehce železný hák; jedním křídlem nemohla pohnout, kdežto druhé se otevřelo na několik palců. Vyhlédla ven na zelený svah, porostlý květinami a křovím. V jejím úzkém zorném poli nebylo vidět ani člověka ani koně. Domnívala se, že by byla bezpečněji ukryta v křoví než v domě. Skok z okna byl by snadný. S rychlým rozhodnutím se dostavilo duševní hnutí, které zapudilo její slabost.

Zatáhla za dveře. Nehýbaly se. Byly dole zachyceny. Vynaložila marně všechny síly. Když ustala ve své práci, majíc dlaně rozpálené a pohmožděné, zaslechla, že se vetřelci blíží. Zmocnil se jí strach a hněv nad vlastní bezmocností a dohnal ji k zoufalství. Byla zde sama a musila spoléhat jen na sebe. A když napínala všechny svaly, chtějíc pohnout těmi tvrdošíjnými dveřmi a slyšela rychlé, drsné hlasy mužů a zvuky, nasvědčující kvapnému pátrání, měla náhlou jistotu, že hledají ji. Věděla to. Nedivila se tomu. Divila se však tomu, zdali je skutečně Madelinou Hammondovou a zdali je možné, že by jí ti surovci ublížili. Dupot těžkých nohou na podlaze sousedního pokoje propůjčil ji poslední zoufalou

sílu. Tlačíc rukama i rameny odsunula dveře do té míry, že mohla proklouznout. Pak se postavila na římsu a protáhla se otvorem. Neviděla nikoho. Seskočila lehce a vběhla do křoví. To však jí neposkytovalo potřebný úkryt. Kradla se od křoví ke křoví, shledávajíc pozdě, že jedná nerozvázně. Blížila se spíš k domu, než aby se od něho vzdalovala; právě před ní byli koně a za nimi skupina rozčilených mužů. Madelina se schoulila, třesouc se strachem.

Pronikavý výkřik, po němž guerillové počali nasedat na koně, v ní vzbudil naději. Zahlédli cowboye a byli na útěku. Dle dupotu na schůdkách u předsíně poznala, že prchají z domu. Několik koní se řítílo kolem ní ve vzdálenosti asi deseti stop. To vzbudilo v Madelině panický strach. Nevědouc ani co činí, dala se do běhu a vzdalovala se od domu. Zdálo se jí, že má nohy olověné. Cítila strašnou bezmocnost, která se jí někdy zmocnila ve snách, když se jí zdálo, že je pronásledovaná. Koně s pokřikujícími jezdci ji míjeli v houštinách. Za ní se ozýval dusot kopyt. Odbočila stranou, ale dusot se blížil. Doháněli ji.

Když Madelina zavřela oči a potácejí se, kácela se přímo pod kopyta, chopila ji hrubá, silná ruka kolem pasu, sevřela ji silně a zdvihla ji. Ucítila silný náraz koňské plece a byla jí zkroucena paže, když byla tažena do výše. Náhlou bolestí se jí zatmělo před očima a pozbyla vědomí.

Měla však přece pocit, že je rychle unášena. Zdálo se, že to trvá dlouhou dobu. Když počala nabývat vědomí, jel kůň již volně. Po několik okamžiků nemohla určit svoji polohu. Patrně byla obrácena vzhůru nohama. Pak poznala, že je obrácena tváří k zemi, a že tedy leží napříč přes sedlo a hlava jí visí dolů. Nemohla hnout rukou, nemohla říct, kde má ruce. Pak pocítila dotek měkké kůže. Viděla vysokou mexickou botu s obrovskou stříbrnou ostruhou, zpoceně boky a nohy koně, a úzkou stezku, plnou prachu. Záhy jí zahalila oči jakási rudá mlha, točila se jí hlava a cítila pohyb i bolest jen tupě.

Za dobu, zdánlivě nekonečnou, ji zdvihl kdosi z koně a položil ji na zem, kde počala vidět na věci správně, poněvadž již neměla překrvenou hlavu a mohla vidět.

Ležela v řídkém borovém lesíku, a stíny naznačovaly, že je pozdní odpoledne. Cítila kouř z dříví a slyšela, jak koně okusují travu. Zaslechla hlasy. Obrátila tam obličej. Skupina mužů stála nebo seděla kolem ohně; všichni jedli hltavě jako vlci. Vyhlíželi tak, že Madelina zavřela oči, strach však, který v ní vzbuzovali, ji donutil opět je otevřít. Byli to většinou hubení Mexikáni, s řídkými vousy, opálení do černá a vyhladovělí. Necht' byli kdekoliv, byli to jistě špinaví chudásové. Žádný z nich neměl kabát. Několik z nich mělo šátky na krku. Někteří měli pásy s náboji. Jen několik jich mělo pušky, a ty byly různých vzorů. Madelina neviděla žádné balíky, žádné pokrývky, jen několik kuchařských nádob, otlučených a zčernalých. Upírala oči na ty z nich, o nichž se domnívala, že jsou běloši, soudila však podle jejich tahů a nikoli podle jejich barvy. Jednou viděla tlupu kočovných lupičů na Sahaře, a tato pestrá tlupa lupičů jí jaksi připomínala kočovníky.

Někteří z nich ukájeli dravou chuť k jídlu, jiní byli na stráži a pozorovali okolí. Madelina si myslela, že někoho očekávají, nebyli to však asi pronásledovatelé, poněvadž nejevili úzkost. Rozuměla jen tu a tam některému slovu z jejich hovoru. Potom však jméno Don Carlos vzbudilo její zvědavost a strach jí znovu sevřel hrud'

Tlumený výkřik a mávnutí rukou jednoho z lupičů byly příčinou, že se celá tlupa obrátila a soustředila pozornost opačným směrem. Zaslechli něco. Viděli někoho. Špinavé ruce sahaly po zbraních a pak se všichni vzpřímili. Madelina viděla, jak vyhlízejí pronásledovaní lidé v okamžiku, kdy jsou dostiženi, a ten pohled byl strašný. Zavřela oči a dělala se okamžiku, kdy budou namířené pušky.

Ozývaly se tlumené kletby, na krátko nastalo ticho, po němž následoval šepot a konečně bylo slyšet jasný hlas: El Capitan!"

Madelinou prolétl silný záchvěv a otevřela oči. Ihned sdužila jméno El Capitan se Stewartem a zmocnil se jí zvláštní pocit lítosti. V tu chvíli nemyslela na pronásledování nebo na záchranu, ale na smrt. Tito lidé zabijí Stewarta. On však jistě nepřišel sám. Hubené, snědé tváře, žilnaté a strnulé, jí naznačily, kam se má dívat. Slyšela pomalý, těžký dusot kopyt. Mezi stromy se záhy vynořil jezdec, zdvihaající paže vysoko nad hlavu. Pak Madelina spatřila koně, poznala v něm Majesty. Věděla, že na ní jede skutečně Stewart. Když již nemohla pochybovat, dusila se pocitem radosti, strachu a údivu.

Mnozí guerillové vyskočili s tasenými zbraněmi. Stewart jel dál se zdviženými pažema a vjel přímo do kruhu lupičů kolem táborového ohně. Pak jeden guerilla, patrně náčelník, uklidnil pohybem hrozivě se tvářící muže a vyšel vstříc Stewartovi. Pozdravil ho. Z pozdravu vyzníval úžas, potěšení a úcta. Madelina to uhodla, ačkoliv nerozuměla tomu, co bylo řečeno. Zdálo se jí, že v tom okamžiku byl Stewart tak chladný a bezstarostný jako kdyby sestupoval s koně před jejím domem. Když však sestoupil, viděla, že jeho tvář je bleďá. Potřásl si ruku s guerillou a pak jeho jiskrné oči těkaly po mužích a po mýtině, až spočinuly na Madelině. Trhl sebou jako kdyby byl zasažený silným elektrickým proudem. Madelina se pokusila o úsměv, aby ho ujistila, že je živá a zdravá, poznala však podle výrazu jeho očí a podle toho, jak se ovládá, že hrozí nebezpečí jí i jemu, proto úsměv na jejich rtech pohnal.

Pak počal rychle mluvit s náčelníkem mexickým nářečím, jež Madelina vždy tak nesnadno překládala. Náčelník odpovídal, rozkládaje široce rukama a jednou z nich ukazoval na Madelinu. Stewart ho odtáhl stranou a řekl mu něco v soukromí. Stewart se dal opět do rychlého hovoru. Náčelník oslovil pak tlupu. Madelina zaslechla slova: Don Carlos" a pesos". Ozvalo se krátké reptání, jež náčelník uklidnil hromovým hlasem. Madelina uhodla, že byla vyproštěna tímto guerillou a že ostatní členové tlupy byli podplaceni.

Stewart k ní zašel, veda koně, Majesty se vzpínala a frkala, vidouc svoji velitelku na zemi. Stewart poklekl, drže stále uzdu.

Je vám dobře?" tážal se.

Myslím," odpověděla, pokoušejíc se o úsměv, který se jí nezdařil. Mám svázané nohy."

Zarděl se temně a v očích se mu zablesklo. Cítila, jak jeho ruce, podobné ocelovým kleštím, ji uvolňují pouta na nohách. Beze slova ji zdvihl a posadil na Majesty. Madelina se trochu zakolísala, držela se pevně jednou rukou sedla a snažila

se opřít druhou rukou o Stewartovo rameno.

Nepouštějte se," pravil.

Viděla, že se kradmo rozhlíží po lese. A byla překvapena vidouc, že guerillové odjíždějí. Madelině napadlo, že asi ani Stewart, ani guerillové se nechtějí sejít s někým, kdo měl za krátko na mýtinu přijet. Stewart vedl šedáka napravo a kráčel vedle Madeliny, podporuje ji v sedle. S počátku byla Madelina tak slabá a pokoušely se o ní takové závratě, že se stěží udržela v sedle. Závrať ji pak opustila a pokusila se jet bez pomoci. Znesnadňovala jí to však slabost a bolest v paži.

Stewart odbočil ze stezky, byloli vůbec možno nazývat ji stezkou a držel se hustších částí lesa. Slunce zapadalo a zlaté šípky vnikaly šikmo do borovice. Majesty nepůsobila kopyty hluk na měkké půdě a Stewart kráčel mlčky. Jeho kvap a bdělost neochabovaly, dokud neurazili aspoň dvě míle. Pak zachovával přímější směr a nerozhlížel se tolik do tmícího se lesa. V lese se počínaly objevovat malé doliny, které se prohlubovaly a šířily. Měkká půda se změnila v půdu holou a skalnatou. Kůň frkal a pohazoval hlavou. Bublání vody přerušilo ticho. Přišli do širší doliny, kde bublal potok přes kameny. Majesty zafrkala opět, zastavila se a sklonila hlavu.

Chce pít," pravila Madelina. Jsem také žíznivá a zemdlena."

Stewart ji zdvihl ze sedla a ona při tom pocítila něco vlhkého a teplého. Krev ji stékala po paži a do dlaně.

Krvácím," pravila trochu nejistě. Ó, vzpomínám si. Zranili mi ruku."

Natáhla paži a krev v ní budila dojem vlastní slabosti. Stewartovy prsty byly tak pevné a jisté. Rychle roztrhl mokré rukáv. Její předloktí bylo roztržené nebo škrábnuté. Smyl krev.

Stewarte, to není nic. Byla jsem jen trochu nervózní. Myslím, že je to po prvé, kdy jsem viděla vlastní krev."

Neodpovídal; mezitím trhal její kapesník v pruhy a ovazoval jí paži. Jeho rychlé pohyby a jeho mlčení jí naznačovaly, jak by asi čelil vážnější události. Cítila se v bezpečí. Proto byla překvapená, když zdvihl hlavu, že je bledý a že se třese. Stál před ní, skládaje mokré šátek a nepokouše se odstranit z něho krvavé skvrny.

Slečno Hammondová," pravil chraptivě, mužská ruka nehty greaserovy poranily ruku. Vím, kdo to byl. Byl bych ho mohl zabít. Ale možná, že bych vás nemohl vysvobodit. Rozumíte? Neodvážil jsem se."

Madelina hleděla na Stewarta, žasnouc víc nad jeho řečí, než nad jeho velikým pohnutím.

Můj drahý hochu!" zvolala. A pak se odmlčela. Nemohla nalézt slova."

Omlouval se proto, poněvadž nemohl zabít člověka, který vložil drsnou ruku na její osobu. Styděl se a trápil se proto, poněvadž ona neporozumí tomu, proč toho člověka nezabil. Zdálo se, že je vášnivě rozhořčený tím, že ji jen vysvobodil, ale nemohl pomstít.

Stewarte, rozumím. Byl jste cowboyem mého druhu. Děkuji vám."

Nerozuměla však všemu. Slýchávala mnohé příběhy o lhostejné chladnosti tohoto muže k nebezpečí a k smrti. Zdálo se vždy, že je tvrdý jako žula. Proč mu zbledla líc, proč se mu trásla ruka a proč nemluvil zřetelně, když viděl trochu krve na její paži? Jaká stránka jeho povahy ho přiměla k tomu, že ji prosil, aby u znala důvod, proč nezabil lupiče? Odpovědi na první otázku bylo, že ji miluje. Na druhou otázku nemohla odpovědět. Avšak její tajemství spočívalo v téže síle, z níž vznikla jeho láska – v mocném citu, jenž charakterizoval tyto západní muže, žijící prostým, osamělým, primitivním životem. Náhle si Madelina uvědomila, jak velice by bylo možné, že by ji takový muž jako Stewart miloval. Tato myšlenka se jí vybavila se zvláštní silou. Všichni její východní milenci, kteří jí byli rovni v očích světa, neměli ten veliký, význačný rys, jež osamělý, drsný život propůjčil Stewartovi. Byla to spravedlivá rovnováha přírody. Něco hlubokého a neurčitěho v budoucnosti, jakýsi neznámý hlas, volal Madelinu a znepokojoval ji. A poněvadž to byl hlas, nedotýkající se jejího rozumu, rozhodla se, že mu nebude nikdy naslouchat.

Je zde možno odpočinout si v bezpečí?" tázala se. Jsem tak zemdlená. Snad nabudu síly, odpočinuli si."

Ted' jsme v bezpečí," pravil. Koni to prospěje též. Uštval jsem ho. A k tomu do kopce."

Kde jsme?"

V horách, více než deset mil od ranche. Právě dole je stezka. Mohu vás dopravit domů o půlnoci. Doma budou mít starost."

Co se přihodilo?"

Dohromady žádnému nic, vyjma vás. To je právě to neštěstí. Florence nás zastihla na svahu. Vraceli jsme se od požáru. Byli jsme unavení. Ale dojeli jsme na ranch ještě než se stala škoda. Dalo nám práci než jsme našli vaši stopu. Nick vypátral otisky vašich podpatků pod oknem. A pak jsme věděli. Musil jsem se rvát s hochy. Kdyby přijeli za vámi, nebyli bychom vás dostali bez boje. Starý Bill přinesl tučet pušek. Byl jako blázen. Musil jsem svázat Montyho.

Opravdu, přivázal jsem ho v předsíni. Nels a Nick slíbili, že u něho zůstanou a že ho budou držet do rána. To bylo to nejlepší, co jsem mohl udělat. Měl jsem štěstí, že jsem přijel k té tlupě tak brzo. Znal jsem toho náčelníka. Je to mexický bandita. S ním je těžké jednat. Ale bojoval za Madera a já jsem s ním byl dlouho pohromadě. Je to možná greaser, ale je bílý."

Jak jste dosáhl toho, že mne pustili?"

Nabídl jsem jim peníze. Ty chtějí všichni vzbouřenci. Potřebují je. Jsou to hladoví ubožáci."

Myslila jsem si, že jim nabídnete výkupné. Kolik?"

Dva tisíce mexických dolarů. Dal jsem jim své slovo. Řekl jsem jim, kdy a kde se s nimi setkám."

Zajisté. Jsem ráda, že mám ty peníze." Madelina se zasmála. Jaká podivná věc se mi přihodila! Ráda bych věděla, co by tomu řekl otec? Stewarte, obávám se, že by řekl, že ani nestojím za dva tisíce dolarů. Ale povězte mi, zdali ten náčelník nežádal peníze?"

Ne. Ty peníze jsou pro jeho lidi."

Co jste mu řekl? Viděla jsem, že mu šeptáte do ucha."

Stewart sklopil hlavu vyhýbaje se jejímu přímému pohledu.

Byli jsme kamarády před Juarezem. Jednoho dne jsem ho vytáhl z pevnostního příkopu. Připomněl jsem mu to. Pak jsem mu pověděl něco co jsem myslel."

Stewart, vyrozuměla jsem ze způsobu, jakým se na mne podíval, že jste mluvil o mně."

Její společník neodpověděl a Madelina naň nenaléhala.

Zaslechla jsem několikrát jméno Dona Carlosa. To mne zajímá. Co má s tím společného Don Carlos a jeho vaqueros?"

Ten greaser to všechno způsobil," odpověděl Stewart zlostně. Zapálil svůj ranch a corraly, abychom je nedostali. Učinil to však též proto, aby odvedl všechny hochy z vašeho domova. Bylo to chytře promyšlené. Nařídil jsem, aby někdo zůstal s vámi. Avšak Al i Stillwell jsou oba zbrklí a odjeli dnes ráno. Pak přijeli guerillové."

A jaký byl účel toho promyšleného plánu?"

Dostat vás," řekl přímo.

Mne! Stewart, snad nechcete říci, že mé zajetí říkejte si tomu jak chcete bylo něčím jiným než pouhou náhodou?"

Myslím to doopravdy. Ale Stillwell a váš bratr se domnívají, že guerillové chtěli peníze a zbraně, a že vás unesli jen náhodou, poněvadž jste jim vběhla do cesty."

Nesouhlasíte s nimi?"

Ne. Nels a Nick Steele rovněž ne. A my známe Dona Carlosa a greasery. Hleďte, jak vaquerosé honili Flo na místě vás!"

Co tedy myslíte?"

Raději bych to neřekl."

Ale Stewart, já bych to ráda věděla. Týkáli se to mne, měla bych to vědět," protestovala Madelina. Jaký důvod mají Nels a Nick k podezření, že mne chtěl Don Carlos unést?"

Možná, že byste neuznala jejich důvody. Jednou jsem slyšel Nelsa říct, že viděl, jak se na vás greaser podíval, a že udělali to ještě jednou, zastřelili ho."

Stewart, to je směšné. Zastřelit člověka proto, poněvadž se podíval na ženu! Zde je civilizovaná země."

Možná, že by to bylo směšné v civilizované zemi. V některém ohledu se mi civilizace nelíbí."

Ve kterém, například?"

Například, nesnesu, když muži dovolují jiným mužům zacházet s ženami surově."

Ale Stewart, to je divná řeč od vás, který jste té noci, kdy jsem přijela."

Odmlčela se a bylo jí líto, že promluvila. Jeho stud neskýtal příjemný pohled. Náhle zdvihl hlavu a ona cítila palčivý pohled jeho planoucích očí.

Dejme tomu, že jsem byl opilý. Dejme tomu, že bych se setkal s nějakou obyčejnou dívkou. Dejme tomu, že bych ji přinutil, aby si mne vzala. Nemyslíte, že bych se pak přestal opíjet a že bych se k ní choval slušně."

Stewart, nevím, co si mám o vás myslit," odpověděla Madelina.

Pak následovalo krátké mlčení. Madelina pozorovala, jak poslední jasné paprsky zapadajícího slunce klouzají přes vzdálené skalisko. Stewart dal koni uzdu a prohlédl řemení u sedla.

Dostal jsem se v řeči jinak než jsem chtěl. O Donu Carlosovi řeknu přímo ne to, co si myslí Nels a Nick, ale to, co vím. Don Carlos doufal, že si vás unese pro sebe, právě tak jako kdybyste byla ubohou otrokyní dole v Sonoře. Možná, že měl ještě promyšlenější plán než o jakém mi pověděl můj přítel náčelník. Možná, že doufal, že ho bude pronásledovat americké vojsko. Vzbouřenci se snaží pobouřit Spojené státy. Bylo by to vítané zakročení. Avšak, ať je tomu jakkoliv, nezamýšlel s vámi nic dobrého, a sice hned od té doby, kdy vás viděl poprvé. To je vše."

Stewart, prokázal jste mně a mé rodině službu, kterou vám nebudeme moci nikdy splatit."

Prokázal jsem službu. Jen se nezmiňujte nikdy o tom, že byste mi ji oplatila. Chtěl bych vám však něco povědět a shledávám, že se to dá těžko říci. Jsem k tomu puzen možná tím, co si o mně myslíte a co by si asi o mně myslila vaše rodina a vaši přátelé, kdyby mne znali. Nenuť mne k tomu pýcha nebo domýšlivost. A je to toto: Taková žena jako vy by neměla nikdy jezdit do tohoto bohapustého kraje, ledaže by chtěla zapomenout na sebe samu. Ale poněvadž jste přijela a poněvadž jste byla odvečena těmi ďábly, chci vám povědět, že celé vaše bohatství, společenské postavení a vliv celá ta moc, kterou máte za sebou nebyla by vás nikdy zachránila dnešní noci před zkázou. Jen takový člověk jako Nels, Nick Steele nebo já by to mohl provést."

Madelina pocítila velikou vyrovnávající sílu pravdy. Necht' byl mezi ní a Stewartem jakýkoliv domnělý rozdíl, vzniklý klamnými měřítky třídy a kultury, nebylo možno vyvrátit pravdu, že na tomto divokém horském úbočí byla ona jen ženou a on jen mužem. On byl tím mužem, jež potřebovala a kdyby mohla volit v této tísní, byla by si zvolila jeho, jenž k ní právě pronesl klidnou, trpkou řeč. Zde byla látka k přemýšlení.

Myslím, že bychom měli vyjet," pravil a přitáhl koně k velikému balvanu.

Madelinina vůle převyšovala velice její sílu. Poprvé přiznala sama sobě, že je raněná. Cítila však bolest jen když hnula ramenem. V sedle, kam ji zdvihl Stewart, klesala chabě. Cesta byla nerovná; cítila každý krok koně; a poněvadž se půda svažovala, nakláněla se v sedle dopředu. Když na svahu přibývalo kamenů a nepohodlí vzrůstalo, zapoměla na všechno, vyjma na to, že trpí.

Zde je stezka," pravil posléze Stewart.

Nedaleko od ní Madelina zakolísala a kdyby ji nebyl Stewart zachytil, spadla by s koně. Slyšela, jak tlumeně zaklel.

Takhle to nepůjde," pravil. Přehodte nohu přes sedlo. Tu druhou tak."

Pak vsedl na koně za ni, zdvihl ji a obrátil a pak ji držel levou rukou tak, že ležela napříč přes sedlo a přes jeho kolena, opírajíc se hlavou o jeho rameno.

Když se kůň dal do rychlejšího běhu, přestala vnímat všechnu bolest a nevolnost, poněvadž jí ochablo svalstvo. Ležela

bezvzádně, což jí působilo velikou úlevu. Nějakou chvíli se jí zdálo, že je omámená, jako kdyby se houpala ve visuté síti. Její mysl byla zároveň snivá i čilá, tak jako kdyby pozorně zaznamenávala pomalé, jemné dojmy, které jí přinášely všechny smysly.

Na západě hasl rudý žár. Hleděla přes pahorky, jejichž hřebeny nabývaly soumrakem šedé barvy a doliny temněly. Stezku lemovaly cedry a pinie, borovice nebylo vidět. Občas se nad ní skláněly obrovské skály světlehnědé barvy. Obloha byla jasná a ocelová. Bledá hvězda se na ní mihotala. A konečně těsně vedle sebe viděla Stewartovu tvář, zasmušilou a lhostejnou, s nezbadatelnými očima upřenými na stezku.

Jeho paže ji držela jako železný pás a přece byla ohebná a neodporovala pohybu koně. V jednom okamžiku cítila sílu té paže, v následujícím pružnost jejího svalstva. Držel ji tak lehce jako kdyby byla dítětem. Jeho hrubá flanelová košile se třela o její líc, pod ní cítila vlhkost šátku, jímž jí omyl paži a ještě hlouběji pravidelný tlukot jeho srdce. Slyšela silný tlukot jeho srdce a zdálo se jí, že je to mocný stroj, uložený ve veliké jeskyni. Její hlava nespočívala nikdy před tím na mužských prsou a neměla v tom zálibu, cítila však něco víc než pouhý tělesný dotek. Ta poloha byla tajemná a okouzující a měla v sobě cosi přirozeného, co ji nutilo, aby přemýšlela o životě. Když pak zavál chladný vítr z výšin a uvolnil její zčuchané vlasy, viděla, jak se kadeře stáčejí měkce Stewartovi do tváře, přes oči a přes ústa. Nemohla na ně dosáhnout volnou rukou a proto je nemohla upevnit. A když zavřela oči, cítila, jak uvolněné kadeře pohrávají kolem jejích lící.

Při těchto pocitech vnímala zápach prachu a slabou, sladkou vůni ve vzduchu. Vítr tlumeně sténal v křoví podél stezky. Náhle přerušil ticho ostrý štěkot koyota a z dále se ozvalo dlouhé zavytí. A pak zazvonila podkova o kámen.

Madelině se zdálo, že tyto věci dodávají jízdě pravděpodobnosti. Jinak by se jí zdála snem. I tak bylo těžké uvěřit. Opět se divila, zdali tato žena, která počala tolik myslit a cítit, je Madelina Hammondová. Nikdy se jí nic nepříhodilo. A zde, tak jako její vlasy si pohrávaly kolem Stewartovy tváře, pohrávalo si kolem ní dobrodružství, snad smrt, ale jistě život. Nemohla uvěřit denním událostem. Uvěřili by tomu členové její rodiny a její přátelé? Mohla by to vyprávět? Jak nemožnou se zdá být myšlenka, že by její osoby mohl užít lživý Mexikán k podpoře revoluce! Vzpomínala si na upíří obličejy těch vyhladovělých vzbouřenců a žasla nad svým štěstím, že jim unikla. Byla v bezpečí a teď měla pro ni sebezáchrana jakýsi význam. Stewartův příchod na mýtinu, odvaha, s kterou čelil lupičům se jí teď staly skutečností právě tak jako železná paže, která ji svírala. Byl to instinkt, který ji přiměl k tomu, že zachránila tohoto muže, když ležel nemocný a bez naděje v Chiricahue? Nezapomněla si na svoji pomocí síly, jichž působením byl právě zachráněn její život, a neli ten, tedy něco, co mělo pro ni větší cenu než život? Věřila tomu.

Madelina otevřela za chvíli oči a shledala, že nastala noc. Obloha byla tmavá, sametově modrá a planula bílými hvězdami. Chladný vítr povíval jejími uvolněnými kadeřemi a skrze ně viděla Stewartův profil, rýsující se směle a ostře na obloze.

Když její mysl podlehla opět tělesné únavě, zdálo se jí její situace opět neskutečnou a divokou. Počala ji zmáhat těžká mdloba. Usínala. V polospánku slyšela tlumený tlukot u ucha, sladký, hluboký a podivný tón, podobný zvonu, vyzvánějícímu z dálky a pak usnula, majíc položenou o hlavu na Stewartových prsou.

XII. KAPITOLA

PŘÁTELÉ Z VÝCHODU

Za tři dny po svém návratu na ranch necítila Madelina žádné následky, které by jí připomínaly její dobrodružství. To ji překvapovalo, ne však v té míře jako okolnost, že po několika týdnech si na dobrodružství sotva vzpomněla. Kdyby ji cowboyové klidně a vytrvale nestřežili, byla by skoro zapomněla na Dona Carlosa a nájezdníky. Madelina si byla jistá tím, že tento život na ranchi přispěl k jejímu skvělému zdraví a že si osvojila do jisté míry západní pohrdání nebezpečím. Namáhavá jízda, příhoda, den strávený na slunci a v prachu, dobrodružství s lupiči – to vše mohlo být kdysi něčím velice důležitým, shodovalo se však teď s celým změněným životem.

Neminul den, aby se nedověděla něco zajímavého. Stillwell, který si neustále vyčítal, že odejel toho jitra, kdy byla Madelina unesena, se stal spíš úzkostlivým otcem než věrným správcem. Neměl nikdy klid, dokud nebyl buď sám v blízkosti ranche, nebo dokud tam nenechal Stewarta, Nelsa nebo Nicka Steele. Důvěřoval ovšem Stewartovi víc než komukoli jinému.

Slečno Majesty, je to jistě náramně podivné s Genem," pravil starý dobytkař, vstupuje do Madelininy kanceláře. Co se děje?" tázala se.

Gene odjel zase do hor."

Opět? Nevěděla jsem, že odjel. Dala jsem mu peníze pro tlupu guerillu. Snad odjel, aby jim je dal."

Ne. Ty peníze jim dal dva dny na to, kdy vás přivezl domů. Asi za týden odjel po druhé. A vezl něco s sebou. Nels viděl, že se setkal na dolní stezce s někým, kdo vyhlížel jako padre Marcos. Sešel jsem tedy dolů do kostela a padre Marcos byl skutečně pryč. Co o tom soudíte, slečno Majesty?"

Snad se Stewart stává nábožným," smála se Madelina. Vy jste mi to jednou řekl."

Stillwell si odfoukl a otřel si rudou tvář.

Kdybyste slyšela, jak proklínal Montyho dnes ráno, neřekla byste nikdy, že je nábožný. Monty a Nels způsobili Geneovi poslední dobou mnoho starostí. Jsou stále v bojovné náladě od té doby, co vás Don Carlos unesl. Chystají se k odjezdu, a pak budeme mít pár divokých texasských býků, kteří se budou prohánět po pastvinách. Mám samou starost."

Nechtě Stewarta, ať si provádí tajemné výlety do hor. Mám pro vás, Stillwelle, novinu, která vám způsobí skutečně starosti. Obdržela jsem dopisy z domova. Přijíždí ke mně na návštěvu má sestra ze společnosti přátel. Jsou to lidé z vyšší společnosti, a jeden z nich je anglický lord."

Slečno Majesty, myslím, že je všichni rádi uvidíme," pravil Stillwell. Jen aby vás neodvezli zpátky na východ."

To není pravděpodobné," pravila Madelina zamyšleně. A přece si tam musím jednou zajet. Nuže, dovolte mi, abych vám přečetla několik úryvků z dopisů."

Madelina vzala do ruky dopis své sestry s podivným pocitem, jak lehce může pohled na monogram s korunkou a delikátní parfém dopisního papíru připomnět skvělý život, jehož se vzdala. Přelétla stránky, popsané krásným rukopisem. Helenin dopis byl veselý, vtipný a líný, právě takový jako byla ona sama; Madelina v něm objevila spíš zvědavost než touhu spatřit svého bratra a sestru na dalekém západě. Z obsahu dopisu vysvítalo, že Helena se těší na to, jak si bude tropit žerty ze stydlivých cowboyů. Helena psala zřídka kdy dopisy a nikdy nic nečetla, ani oblíbené romány. O západu nevěděla naprosto nic, právě tak jako Angličan, který, jak psala, očekává, že bude lovit buvolů a bojovat s Indiány. Kromě toho měl dopis satirický tón, který se Madelině nelíbil a který ji rozhněval. Helena se zřejmě kochala ve vyhlídce na novou sensaci.

Když přečetla nahlas několik odstavců, zabručel starý dobytkař a jeho tvář zrudla.

To psala vaše sestra?" tázal se.

Ano."

Prosím za odpuštění, slečno Majesty. Ale to vám není podobné. Myslí si, že jsme divoši z Bornea?"

Patrně ano. Myslím spíš, že čeká překvapení. Nuže, Stillwelle, vy jste chytrý a vidíte, jaká je situace. Chci, aby se moji hosté těšili ze zdejšího pobytu, při tom však nesmějí být uráženy city žádného z nás. Helena si přivede veselou společnost. Budou toužit po rozčilení neobyčejným rozčilením. Postarejme se o to, aby se nezklamali. Zasněžíte do toho hochy. Řeknete jim, co mají očekávat a jak se k tomu mají chovat. Budu vám při tom nápomocná. Chci, aby byli hoši mimo službu pěkně ustrojeni. Chci, aby se chovali co nejelegantněji. Nestarám se o to, co budou dělat, jakým způsobem se budou chránit a jakých triků užijí, pokud to nebude překračovat meze laskavosti a zdvořilosti. Chci, aby hráli své úlohy vážně a přirozeně, tak jako kdyby to byl přirozený způsob jejich života. Moji hosté očekávají žertovnou zábavu. Vyjděme jim vstříc žerty. Nuže, co tomu říkáte?"

Stillwell vzpřimil svoji mohutnou postavu a jeho velká tvář zazářila.

Myslím, že to je nejkrásnější nápad, který jsem slyšel kdy v životě."

Vskutku, jsem ráda, že se vám líbí," pokračovala Madelina. Až promluvíte s hochy, Stillwelle, přijďte zase ke mně. Ted' však, když jsem to navrhla, bojím se trochu. Vy víte, co znamená cowbojský žert. Snad "

Na to nemyslete," přerušil ji Stillwell, Vyhlížel upřímně, ale prozrazoval ho kvap, s jakým chtěl přesvědčit Madelinu.

Přenechte hochy mně. Což se všichni nezaklínají vámi tak jako Mexikáni pannou Marií? Neudělají vám ostudu, slečno Majesty. Budou prostě úžasní. Překonají každé divadlo, které jste kdy viděla."

Myslím, že ano," odpověděla Madelina. Pochybovala dosud o svém plánu, ale nadšení starého dobytkaře bylo nakažlivé a neodolatelné. Dobře tedy, ujednáno. Moji hosté přijedou devátého května. Mezitím okrášíme ranch Jejeho Veličenstva na počest této invaze."

Odpoledne devátého května, snad asi půl hodiny nato, když obdržela Madelina telegram Linka Stevensa, oznamující příjezd jejich hostů do El Cajonu, vyvolala ji Florence před dům. Stál tam Stillwell s tváří svaštělou svým podivuhodným úsměvem a orlíma očima, upřenýma na vzdálené údolí. Ve vzdálenosti asi dvaceti mil, vystupoval z údolí tenký pruh bílého prachu a hnal se šikmo k obloze.

Pohled'te!" pravila Florence rozčileně.

Co je to?" tázala se Madelina.

Link Stevens s automobilem!"

Ó ne! Vždyť je to teprve několik minut, kdy telefonoval, že společnost právě přijela."

Podívejte se dalekohledem," pravila Florence.

Jediný pohled silnými skly přesvědčil Madelinu, že Florence má pravdu. A druhým pohledem se přesvědčila, že Stillwell není schopen řeči radostí. Vzpomněla si na malý hovor, který měla s Linkem Stevensem před krátkou dobou. Stevense, doufám, zeje vůz v dobrém stavu," pravila.

On odpověděl: Slečno Hammondová, je v tak dobrém stavu jako nejlépe vycvičený kůň, na kterém jsem kdy jel."

Cesta údolím je dokonalá," pokračovala zamyšleně. Nikde jsem neviděla tak krásné cesty, ani ve Francii ne. Žádné ohrady, žádné příkopy, žádné kameny, žádné vozy. Je to jen osamělá cesta pouští."

Jistě, je osamělá," odpověděl Stevens a oči se mu pomalu vyjasňovaly. A bezpečná, slečno Hammondová."

Má sestra mívala ráda rychlou jízdu. Vzpomínám si dobře, bývali všichni moji hosté stiženi trochu touto mánií. Je to obvyklá choroba Newyorčanů. Doufám, Stevense, že jim neposkytnete důvod k tomu, aby se domnívali, že jsme vůbec pohříženi v pomalou, snivou mdlobu jihozápadu."

Link na ni hleděl v pochybnostech, a pak se jeho bronzová tvář rozjasnila.

Prosím za odpuštění, slečno Hammondová, to je řeč, jaké rozumí Link Stevens. Vy chcete říci, že pokud pojedou opatrně, mohu jet co nejrychleji, že ano?"

Madelina s úsměvem přisvědčila. A ted', když viděla ten tenký pruh prachu, pohybující se v té vzdálenosti hlemýždí rychlostí, činila si výčitky. Důvěřovala Stevensovi; nepoznala nikdy tak obratného a odvážného řidiče s železnými nervy jako byl on. Kdyby byla ve voze sama, neměla by úzkost. Když však si představila, co dovede Stevens na těch čtyřiceti mílech té cesty pouští, pocítila výčitky svědomí.

Ó Stillwelle!" zvolala. Obávám se svého podivuhodného nápadu. Co mne to jen napadlo?"

Vaše sestra chtěla to pravé, že ano? Psala, že to chtějí všichni. Nuže, ted' to začínají dostávat," odpověděl Stillwell.

Toto rančerovo tvrzení ukonejšilo Madelininy výčitky svědomí. Rozuměla svým citům, ačkoliv je nedovedla vyjádřit slovy. Toužila po známých tvářích; toužila po veselém smíchu a ostrých odpovědích starých přátel; dychtila po novinkách ze starého světa, a sice z první ruky. Přes to všechno, v dopisech její sestry a v dopisech příjezdějících přátel bylo něco, co se dotýkalo její pýchy. Očekávání hosté byli v jistém smyslu nepřátelští, poněvadž opovrhovali západem, který si ji přisvojil. Představovala si, co asi očekávají na západním ranči. Dostanou jistě to pravé, jak řekl Stillwell; a v té jistotě bylo zadostiučinění za jistou rozmrzelost, kterou pociťovala Madelina. Byla zvědavá, zdali její sestra a přátelé poznají západ aspoň trochu z té stránky, z jaké jej poznala ona. To by však možná očekávala příliš mnoho. Rozhodla se jednou provždy, že se vynasnaží, pokud možno nejvíc, aby jim poskytla sensaci, po níž prahly jejich smysly, a že jim zároveň ukáže lahodu, krásu, zdraví a sílu života na západě.

Jak říká Nels, nechtěl bych v tom být ani za milion pesos," podotkl Stillwell.

Proč? Jede Stevens rychle?"

Dobrý Bože! Rychle? Slečno Majesty, v této zemi neletělo nikdy nic tak rychle, vyjma blesk. Sázím se, že teď je Link v nebi. Jako bych ho viděl, toho zamračeného, krivonohého čertíka, jak se hrbí nad tím kolem jako kdyby to byl koňský krk."

Řekla jsem mu, aby dbal na to, aby při jízdě nebylo horko a aby se neprášilo," podotkla Madelina.

Ha, ha!" zachechtal se Stillwell. Byl bych zde rád, až přijede Link, ale chci zajít k hochům u domků. To se nasměju Nelsovi a Montymu, až přiletí Link."

Byla bych ráda, kdyby zůstal AI, aby se s nimi setkal," pravila Madelina.

Její bratr pospíchal jaksi s dopravou dobytka do Kalifornie, a Madelina se domnívala, že je mu ta příležitost vítaná, aby nemusil být přítomen na ranči.

Je mi líto, že nechtěl zůstat," odpověděla Florence. Avšak AI má teď samé obchody. A daří se mu výborně. Snad je to také dobře."

Zajisté. To promluvila má pýcha. Chtěla bych, aby celá moje rodina a všichni moji přáteli viděli, jaký muž se z Ala stal. Nuže, Link Stevens letí jako vítr. Vůz zde bude ještě než se toho nadějeme. Florence, zbývá nám jen několik okamžiků k tomu, abychom se oblékly. Nejdříve chci objednat mnohá, rozmanitá a neobyčejně studená občerstvení pro příjezdějící hosty."

V méně než půlhodině zašla Madelina opět ke vchodu a nalezla tam Florenci.

Ó, vy vyhlížíte rozkošně!" zvolala Florence živě, hledíc na Madelinu očima, široce otevřenými. A jaksi jinak!"

Madelina se usmála trochu smutně. Snad, když oblékla ten vybraný bílý šat, osvojila si něco ze způsobů, které se k němu hodily. Nemohla odolat touze vyhlížet pěkně v očích pokryteckých přátel. Smutný úsměv platil dnům, jež minuly. Neboť věděla, že to, co se společnosti líbilo nazývat její krásou, ztrojnásobilo se od té doby, kdy byla naposled viděna v salonu. Madelina neměla na sobě skvosty, ale k pasu si připjala dvě veliké rudé růže. Odrážely se od mrtvé bělosti životem, ohněm a rudostí pouště.

Link se pustil po staré stezce," pravila Florence. Ten jede!"

Bílá tečka s dlouhou vlečkou prachu se objevila dole v údolí. Mířila teď skoro přímo k ranči. Madelina pozorovala, jak vzrůstá každým okamžikem, a její příjemné vzrušení vzrůstalo též. Pak zaslechla rychlý dusot koňských kopyt a obrátila se.

Stewart příjezděl na svém vraníku. Odejel za důležitým posláním, a jeho povinnost ho vedla až k mezinárodním hranicím. Že přijel daleko dříve než byl očekáván, těšilo zvláště Madelinu, poněvadž to znamenalo, že jeho posláni se setkal s příznivým výsledkem. Již asi po sté napadlo Madelině, jak ten muž je spolehlivý. Dovedl vše řádně provést. Vraník se zemdeně zastavil bez obvyklého podupávání a zaprášený jezdec sestoupil zemdeně též. Kůň i jezdec jeví známky horka, prachu a větru mnoha mil.

Madelina vykročila ke schůdkům předsíně.

Stewart vyňal balíček papírů z vaku u sedla a obrátil se k ní.

Stewarte, jste nejlepší z kurýrů," pravila. Jsem potěšená."

Prach se sypal s jeho sombrera, když jej smekl. Zdálo se, že jeho opálená tvář stoupá, když napřímil zemdená ramena.

Zde jsou zprávy, slečno Hammondová," odpověděl.

Když se na ni podíval, jak tu stojí, jsouc připravena přijmout své východní hosty, zastavil se v chůzi násilným pohybem, podobným tomu, jež učinil v noci, když se s ním setkala, a když zjistil její totožnost. Nebyl to strach, ani rozpaky, ani neobratnost. A trvalo to jen okamžik. A přece, jakkoliv krátká byla tato pauza, vycitěla z ní Madelina jakousi mocnou sílu, jež ho zadržovala. Člověk, zasažený kulí, by snad mohl na okamžik ztratit kontrolu nad svalstvem, jak tomu bylo u Stewarta. V tom okamžiku, kdy pátrala bystrým zrakem v jeho tváři, pokryté silnou vrstvou prachu, setkala se s přímým, volným pohledem jeho očí. Madelina se zardívala velmi zřídka. A teď zaplanul pravý ruměnec na její tváři, jehož si byla vědoma. Dráždil ji, poněvadž byl nepochopitelný. Přijala papíry od Stewarta a poděkovala mu. On se uklonil a pak odvedl vraníka po stezce směrem ke corralům.

Když Stewart vyhlíží takto, vykonal jistě řádnou jízdu," pravila Florence. Ale podle vzezření jeho koně to byla jízda neobyčejná."

Madelina pozorovala jak zemdený kůň i jezdec kulhají po stezce. Nad čím se zamyslí? Bývalo to většinou něco nového, náhlého nebo nevysvětlitelného, co pudilo jejího ducha k rychlému rozboru. V tomto okamžiku byl Madelině nápadný Stewartův pohled. Pohlédl na ni, a palčivý, nezbadatelný oheň a temnota zmizely z jeho očí. Náhle byly krásné. Ten pohled nevyjadřoval překvapení nebo obdiv: rovněž ne lásku. Až příliš dobře znala tyto pohledy. Nebyl to pohled vášnivý, neboť v takovém pohledu není nic krásného. Madelina uvažovala. A pak si uvědomila, že Stewartovy oči vyjadřovaly zvláštní radostnou pýchu. Tento výraz neviděla Madelina nikdy před tím v pohledu žádného muže. Snad se zarděla právě proto, poněvadž ten pohled byl tak podivný. Čím déle žila mezi těmito muži volné přírody, tím

více ji překvapovali. Obzvláště, jak nesrozumitelný byl tento cowboy Stewart!

Proč by měl cítit pýchu nebo radost při pohledu na ni?

Florenčin výkřik upoutal opět pozornost Madelininu na blížící se automobil. Byl teď ve vzdálenosti několika mil dole na táhlém svahu. Dva žluté, nálevkovité oblaky prachu vyletovaly za automobilem, valily se dozadu a spojovaly se ze sloupem, jenž se táhl údolím. Ráda bych věděla, jaké to je, ujedeli se míle za minutu," pravila Florence. Přemluvím Linka, aby mne svezl. Ó, pohleďte, jak přijíždí!"

Obrovský vůz se podobal bílému démonu, a nebýt prachu, zdálo by se, že letí ve vzduchu. Řítil se stejnoměrně kupředu drže se cesty jako kdyby to byly koleje. A jeho rychlost byla úžasná. Dlouhé, šedé závoje, podobné vlajkám vlály ve větru. Bylo slyšet tlumený šumot, zesiloval se, změnil se v hukot. Vůz přelétl jako šíp kolem louky a kolem domků, kde cowboyové kývali a volali. Koně a mezkové v corrales počali frkat, dusat a vzpínat se zděšeně. Na úpatí táhlého pahorku zmírnil Link rychlost na polovici. A přece vůz hučel zdvihaje prach do výše a zastavil se hlučně na dvoře před vchodem.

Madelina spatřila šedou zcuchanou masu lidstva, s těsnanou ve voze. Kromě řidiče bylo tam sedm cestujících, a chvíli se zdálo, že přicházejí k životu, pohybující se a volající pod závoji, pokrývkami a chránidly proti prachu.

Link Stevens sestoupil, sňal helmu a ochranné brýle a podíval se chladně na hodinky.

Hodina a čtvrt, slečno Hammondová," pravil. Jsou to šedesát tři míle cestou údolím, a vy víte, zeje cesta místy špatná. Myslím, že jsem docílil pěkný čas, uvážímeli, že jste chtěla, abych jel pomalu a bezpečně."

Z masy zaprášeného lidstva ve voze se ozývaly tlumené výkřiky a žalostné ženské nářky.

Madelina vyšla na schůdky předsíně. Pak se spojily hluboké hlasy mužů i jemnější hlasy žen v jediném radostném výkřiku, znamenajícím důkřikování i pozdrav: Majesty!"

Helena Hammondová byla o tři léta mladší než Madelina. Byla to štíhlá, hezká dívka. Podobala se své sestře jen bělostí a jemností pleti, poněvadž patřila spíš k typu s hnědými očima a hnědými vlasy. Když ji Madelina uvedla do svého pokoje, zotavila se záhy a dala se do hovoru.

Majesty, jsem zde, ale můžeš se vsadit, že bych sem nikdy nepřišla, kdybych znala tu jízdu z nádraží sem. Nepsala jsi mi nikdy, že máš automobil. Myslila jsem, že je zde západ - dostavník a všechno ostatní. Takový úžasný vůz! A ta cesta! A ten hrozný mužík v kožených kalhotách! Jaký je to řidič?"

Je to cowboy. Zmrzačil se pádem z koně, dala jsem ho tedy naučit řízení vozu. Dovede jezdit, nemyslíš?"

Jezdit? Milostivý Bože! Vyděsil nás k smrti, vyjma Castletona. Nic nemohlo vyděsit toho chladnokrevného malého Angličana. Ještě teď mám závrať. Víš, Majesty, měla jsem radost, když jsem viděla ten automobil. Pak nám vyšel vstříc na peróně ten tvůj cowboyský řidič. Jaký je to podivný člověk! U kožených spodků měl připjatý veliký revolver. To mne učinilo nervózní. Pak nás nacpal všechny dovnitř a mne posadil vedle sebe, ať se mi to líbilo čili nic. Byla jsem tak pošetilá, že jsem mu řekla, že ráda rychle jezdím. Co myslíš, že řekl? Pohlédl na mne dost chladně a pátravě a řekl s úsměvem: Slečno, myslím, že zde dostanete vše, co máte ráda a co potřebujete!" Nevěděla jsem jeli to milá bodrost nebo drzost. Pak nám řekl všem: Bylo by dobře, kdybyste se řádně zabalili. K ranchi je dlouhá, pomalá jízda v horku a prachu, a slečna Hammondová mi nařídila, abych jel opatrně." Vzal naše lístky na zavazadla a dal je muži s obrovským vozem, do něhož byli zapraženi čtyři koně. Pak roztočil vůz, vskočil dovnitř, chytil se volantu a zapadl hluboko do sedadla. Ozvalo se prasknutí, vůz sebou trhl, něco se kolem nás mihlo a to špinavé městečko bylo kdesi vzadu na mapě. Asi pět minut mi bylo pěkně. Pak mne počal vítr trhat na kusy. Neslyšela jsem nic jiného než šum větru a hukot vozu. Viděla jsem jen přímo před sebe. Jaká je to cesta! Takovou cestu jsem v životě neviděla. Míle a míle před sebou a ani kůl, ani stromek. Zdálo se, že ten veliký vůz hltá míle. Bzučel a zpíval. Byla jsem okouzlená a pak jsem byla poděšená. Jeli jsme tak rychle, že jsem nemohla popadnout dech. Vítr mne profukoval a každou chvíli jsem čekala, že ze mne strhá šaty. Bála jsem se, že na sobě neudržím šaty. Pak jsem neviděla nic jiného než mihající se šedou zeď s bílou čárkou uprostřed. Potom se mi zakalily oči. Obličej mne pálil. V uších mi vylo tisíc d'áblů. Myslila jsem, že zemřu, když vtom vůz zastavil. Rozhlížela jsem se a rozhlížela, a když jsem konečně viděla, stála jsi tu ty!"

Heleno, myslila jsem, že ráda rychle jezdíš," pravila Madelina se smíchem.

Ano. Ale ujišťuji tě, že jsem nikdy před tím neseseděla v rychlém voze, nepoznala cestu, neviděla řidiče."

Možná, že tu budu mít pro tebe několik překvapení na tomto divokém západě."

Začala jsi pěkně," pravila Helena. Prostě žasnu. Očekávala jsem, že budeš zestárlá a neohrabaná. Majesty, jsi nejhezčí žena, kterou jsem kdy viděla. Jsi tak nádherná a silná, a pleť máš jako bílé zlato. Co se to s tebou stalo? Co tě změnilo? Tento krásný pokoj, ty nádherné růže venku, ten lahodný chlad tohoto podivuhodného domu! Znáš tě, Majesty, a myslím, že jsi si tu zařídila domov, ačkoliv jsi o tom nikdy nepsala. To je to největší překvapení. Přízněj se. Víš, že jsi bývala vždycky sobecká a nebyla jsi pravou sestrou, jsi však šťastná zde, jsem ráda. Nebyvala jsi doma šťastná. Výpravuj mi o sobě a o Alfredovi. Pak ti vyřídím všechna poselství a zprávy z východu."

Madelinu těšily velice chvalořeči jejich hostů, týkající se jejího krásného domova, takže se zdálo, že návštěva bude příjemná a pamětná.

Jediný Castleton nejevil překvapení. Pozdravil ji přesně tak, jako když se s ní naposled setkal v Londýně. Madelina shledala k svému úžasu, že setkání s ním opět těší. Objevila, že se jí tento nevyrušitelný Angličan líbí. Její schopnost k zálibě pro kohokoliv se zřejmě velice zvětšila. Zcela neočekávaně oživila její bývalá dívčí láska k mladší sestře, s ní zájem o tyto zpola zapomenuté přátele, a vřelá přichylnost k Edith Wayneové, přítelkyni z kolejních dob.

Helena společnost byla menší než Madelina očekávala. Helena vybrala společnost dobrých přátel, s nimiž se Madelina dobře znala. Edith Wayneová byla patricijská bruneta, vážná dívka s jemným hlasem, něžná a vlnitá přes to, že měla v životě dost trpké zkušenosti. Paní Carrolton Becková, prostá, živá žena, byla průvodkyní dívek. Čtvrtá a poslední žena byla slečna Dorothy Coombsová. Dot, jak jí říkali - hezká blondýnka.

Na muže měl Castleton velmi malou postavu. Měl růžově bílou pleť a plavé knírky; těžká víčka, stále klesající, mu

dodávaly tupého vzezření. Jeho oděv, ušitý v přehnaném anglickém stylu, poutal pozornost k jeho drobné postavě. Byl bezvadný a pyšný.

Robert Weede byl veliký, kvetoucí mladý muž, vynikající jen svojí dobromyslnou povahou. Společnost doplňoval Boyd Harvey, hezký, bledolící chlapík, s bezstarostným úsměvem člověka, jenž měl lehký a příjemný život.

Oběd se zdařil, takže i Mexikánky, které přísluhovaly při stole, si toho musily všimnout. Směs tlumených hlasů a smíchu, starý, veselý, povrchní hovor, uhlazenost lidí, jejichž životním zaměstnáním bylo zpříjemňovat život sobě i jiným – to vše přenášelo Madelinu daleko do minulosti. Nechtěla se vrátit do tohoto života, ale nahlížela, že bylo dobře, že nepřetrhla úplně svazky mezi sebou, svojí rodinou a přátely.

Když se společnost odebrala do předsíně, zmínilo se již značně horko a rudé slunce zapadalo nad rudou pouští. Dojem tohoto krásného západu na hosty se jevil nevyslovenou pochvalou a mlčením, jež bylo stále hlubší. Právě, když rudý okraj zmizel za šerou Sierra Madres a zlatá záře se vyjasňovala, přerušila Helena mlčení výkřikem.

Tato scéna potřebuje jen život. Tamto vyjíždí kůň na pahorek! Hled'te, již je nahoře! Je na něm jezdec!"

Ještě, než se Madelina podívala, věděla již, kdo je ten jezdec. Ale teprve teď poznala, jak si zvykla vyhlížet ho v tuto hodinu. Objel okraj pahorku a zastavil se s koněm na jeho vrcholu, kde se ostře rýsoval na zlatém pozadí.

Co tam dělá? Kdo to je?" tázala se zvědavá Helena.

To je Stewart, má pravá ruka," odpověděla Madelina. Každého dne, když je na ranchi, vyjede tam nahoru při západu slunce. Myslím, že se mu ta jízda líbí a ten rozhled, jde se však podívat na dobytek v údolí."

Je to cowboy?" tázala se Helena.

Ano!" odpověděla Madelina se smíchem. Poznáš to, až se tě zmocní Stillwell a dá se do hovoru."

Madelina shledala nutným vysvětlit, kdo je Stillwell a co soudí o Stewartovi a při tom uvedla několik podrobností o jeho slavné pověsti.

El Capitan. Jak zajímavé!" přemítala Helena. Jak vyhlíží?"

Je nádherný."

Florence podala polní dalekohled Heleně a vyzvala ji, aby se podívala.

Ó děkuji vám," pravila Helena, chopivši se dalekohledu. Tak. Vidím ho. Je vskutku nádherný. Jaký je to velkolepý kůň! Jak tiše stojí! Zdá se být vskutku vytesán z kamene."

Dovolte mi, abych se podívala," pravila Dorothy Coombsová dychtivě.

Helena jí podala dalekohled.

Můžeš se podívat, Dot, ale to je vše. Je můj. Viděla jsem ho první."

Potom podnikly Madelininy návštěvnice prudký zápas o dalekohled, a tři z nich vesele prohlásily, že neuznávají Helenina práva, které si sama přisvojila. Madelina se smála s ostatními a při tom pozorovala Stewartovu postavu, rýsující se temně na obloze. Pak jí napadla myšlenka naprosto ne nová, ani zvláštní – hádala, nač asi myslí Stewart, když tak stojí o samotě a pozoruje poušť a tmící se západ. Chtěla se ho jednou otázat. Ihned na to obrátil koně a sjížděl dolů do stínu, halícího pahorek.

Majesty, vymyslíla jsi pro nás nějaký žert, nějaké rozčilení?" tázala se Helena. Byla neklidná, nervózní a zdálo se, že nevydrží ani okamžik sedět klidně.

To poznáš, až společně něco podnikneme," odpověděla Madelina.

Co, na příklad?" tázaly se jednohlasně Helena, Dot a paní Becková. Edith Wayneová se usmívala se zájmem.

Počítám v to jízdu na koni, slézání hor a golf; ale to vše je nutné, aby ses vycvičila k výletům do Kalifornie. Chci ti ukázat poušť a Aravaipský cañon. Pojedeme na koních a vezmeme výstroj sebou. Zůstaneli někdo z vás naživu po těchto výletech, půjdeme do hor. Velmi ráda bych věděla, co si každý z vás přeje."

Povím ti to," pravila Helena hbitě. Dot bude stejná, jako byla na východě. Chce hledět stydlivě na svoji ruku – vězíci v ruce jiné, mimochodem řečeno – a poslouchat nějakého muže, mluvícího poeticky o jejích očích. Nebudouli se jí cowboyové dvořit, nebude zde spokojena. Elsie Becková nechce nic jiného, než aby byla pomstěná za to, že jsme ji sem vytáhly. Chce, aby se nám přihodilo něco strašného. Nevím, co vězí v Edithině hlavě, není to však žert. Bobby si nepřeje nic jiného než aby byl poblíž Elsie. Boyd chce to, co chtěl vždycky – jedinou věc, kterou kdy chtěl a kterou nedostal. Castleton má hroznou, krvežíznivou touhu něco zabít."

Prohlašuji teď, že chci jezdit na koni a tábořit venku," protestoval Castleton.

Co se mne týče," pokračovala Helena, já chci – Ó, kdybych jen věděla, co chci! Nuže, chci být venku, ve volné přírodě, cítit slunce a vítr, aby můj bledý obličej trochu zčervenal. Chci mít víc masa, krve a života. Jsem vyčerpaná. Kromě toho nevím, co bych chtěla. Pokusím se zabránit Dot, aby nedostala všechny cowboye do vleku."

Jak různá jsou přání!" pravila Madelina.

Především, Majesty, chceme, aby se něco stalo," skončila Helena vášnivě.

Drahá sestro, možná, že se tvé přání splní," odpověděla Madelina střízlivě. Edith, Helena mi projevila vaše zvláštní přání."

Majesty, jen k vůli tomu jsem k tobě přijela," odpověděla stará přítelkyně. V této odpovědi, provázené výmluvným pohledem tmavých očí bylo něco, z čeho vytušila Madelina Edithino porozumění a sympatii, a prozrazovalo jí to možná i její neklidnou duši. Naplnilo to Madelinu smutkem. Kolik je asi žen, které by chtěly prolomit mříže své klece, ale nemají k tomu odvahy.

XIII. KAPITOLA

COWBOYSKÝ GOLF

Ve víru následujících dnů byla přetřásána otázka, kdo se více baví: zdali Madelininy hosté nebo její cowboyové. Poněvadž obvyklý život cowboyů byl jednotvárný, klonila se k názoru, že cowboyové se baví víc. Stillwell a Stewart shledávali však situaci obtížnou. V práci na ranchi se musilo pokračovat a částečně byla velice zanedbaná. Stillwell nemohl odolat dámám právě tak jako nemohl odolat mimořádným kouskům cowboyů. Jediný Stewart udržoval chov dobytka v chodu. Od časného rána byl v sedle, poháněje líné Mexikány, které najal, aby vystřídali cowboye.

Jednoho červnového jitra seděla Madelina v předsíni se svými, veselými přáteli, když se objevil Stillwell na stezce, vedoucí ke corralům. Neradil se s Madelinou již několik dní.

Zde přichází Bill v nesnázích," smála se Florence.

Vskutku, podobal se trochu bouřlivému mraku, když se blížil k předsíni, ale pozdravy, jichž se mu dostalo od Madelininy společnosti, zvláště od Heleny a Dorothy, zaplašily chmury z jeho tváře a vyvolaly podivuhodný vrásčitý úsměv.

Slečno Majesty, jsem demoralizovaný starý dobytkař," pravil na to. A potřebuji pomoc."

Co se stalo?" tázala se Madelina s povzbuzujícím úsměvem.

Je to náramně divné, co ti cowboyové dělají. Raději bych toho všeho nechal. Řekla byste, že moji cowboyové všichni stávkují, aby měli prázdniny. Co tomu říkáte? Změnili jsme směny, zkrátili jsme pracovní hodiny, dali jsme tomu a onomu dovolenou, najali jsme greasery, a udělali jsme vskutku všechno, nač si pomyslíte. Ale s těmi prázdninami je to stále horší. Hoši jsou stále nemocní, jakmile na ně Stewart nedohlíží. Nikdy v životě jsem neslyšel o tolika nemocech. A měla byste vidět, kolik hochů náhle zchromlo, zmrzáčilo se a zesláblo. Když si jen pomyslí, že by ke mně mohl přijít cowboy s bolavým prstem a žádat den dovolené! Vezměte Boolyho. Vím, že na něho padl kůň, a že se jednou svalil do cañonu. To mu vůbec nevadilo. Teď má puchýř na patě a říká, že dostane otravu krve, jestliže si neodpočine. Pak tu máme Jimu Bella. Říká, že má zánět mozkových blan, nebo něco podobného. Potom je tu Frankie Slade. Přisahal, že má spálu, nejspíš proto, poněvadž má obličej opálený od slunce do červena, a když jsem řekl, že spála je nakažlivá a že ho musíme dát někam stranou, řekl, že myslí, že to není spála. Ale byl hrozně nemocen a měl zapotřebí povalovat se a bavit se. Vždyť ani Nels nechce v těchto dnech pracovat. Kdyby nebylo Stewarta, který opatřil greasery k dobytku, nevím, co bych dělal?"

Čím to, že jsou náhle všichni nemocní a líní?" tázala se Madelina.

Protože si každý zat... cowboy na ranchi, vyjímaje Stewarta, myslí, že je jeho povinností bavit dámy."

Myslím, že to je právě pěkné!" zvolala Dorothy Coombsová.

Stewart tedy nedbá o to, aby přispíval k naší zábavě?" tázala se Helena zvědavě.

Slečno Heleno, Stewart je jiný než ostatní cowboyové," odpověděl Stillwell. Býval takový jako oni. Nebylo nikdy cowboye posedlejšího ďáblem než byl Gene. Změnil se. Je zde foremanem, a tím to asi je. Celá odpovědnost spočívá na něm. On nemá kdy bavit dámy."

Myslím si, že je to pro nás ztráta," pravila Edith Wayneová vážně. Obdivuji ho."

Stillwelle, nesmíte se tak trápit nad galantností hochů, i když působí dočasný zmatek v práci," pravila Madelina.

Slečno Majesty, co jsem řekl, není ani půlka, ba ani čtvrtka toho, co mne trápí," odpověděl smutně.

Dobrá, svěťte se mi."

Nuže, cowboyové, vyjímaje Gena, se zbláznili do té hry gollof."

Všeobecný výbuch smíchu pozdravil Stillwellovo slavnostní tvrzení.

Ó, Stillwelle, vy žertujete," odpověděla Madelina.

M zemřu, nemyslími to vážně," prohlásil starý dobytkař. Je mi to náramně divné. Otažte se Flo. Ta vám to poví. Ona zná cowboye a ví, že když se do něčeho pustí, jezdí na tom jako na koni."

Madelina se otázala Florence a ta, cítíc, že zraky všech spočívají na ní, odpověděla skromně, že Stillwell má pravdu.

Cowboyové hrají tak, jako pracují nebo bojují," dodala. Věnu jí se hře s celou duší. Jsou to velicí, prostí hoši."

Vskutku jsou," pravila Madelina. Jsem ráda, že mají rádi golf. Mají tak málo her."

Ale něco se musí dělat, máme-li pokračovat v chovu dobytka na ranchi Jejího Veličenstva," odpověděl Stillwell.

Vyhlížel rozvážně a resignovaně.

Madelina si vzpomněla, že Stillwell přes svoji prostotu je právě tak vychytralý jako kterýkoliv z jeho cowboyů, a že není naprosto možné zdržet ho v případě, kde se jedná o nějaký žert. Madelina se domnívala, že jeho přehnaná řeč o náhlé zálibě cowboyů v golfu souvisí s jeho pozoruhodnými řečmi, které pronesl v poslední době. Poslední dobou se přihodilo několik velmi podivných věcí, u nichž nebylo možné určit, zdali se staly náhodou, nebo shodou okolností, nebo zdali to byly obratně provedené plány žertovných cowboyů. Byla to velká zábava, na útraty Jejích hostů, zvláště Castletona. Proto Madelina nevěděla, co si má myslet o poslední Stillwellově zprávě. Ze zvyku mu vyslovila soucit a nemohla pochybovat o jeho patrné Upřímnosti.

Vzpomínáte si," pokračoval Stillwell, jak se hoši pyšnili tím gollofovým hřištěm, které zřídili na planině nahoře na pahorku? Pěkně to provedli, a ačkoliv jsem nikdy žádné jiné hřiště neviděl, myslím, že nemůže být lepší hřiště než je vaše. Hoši byli zvědaví na tu hru. Vzpomínáte si, jak všichni chtěli dělat caddies?*) Kdykoliv jste odešli, zkoušeli hrát tu hru. V čele byl Monty Price. Tak jak jsem starý, slečno Majesty, a jak jsem zvyklý výstřednostem cowboyů, byl bych se málem skácel, když jsem slyšel, jak ten malý, chromý, opálený, montanský cowpuncher říká, že pro něho není žádná hra dost vznešená, a že gol lof se hodí právě k jeho rychlosti. Pravím vám, říkal to vážně Jako kazatel. A pořád se cvičili. Když mu Stewart svěřil hřiště, klubovní dům a všechny ty směšné hůlky, Montymu to náramně zalichotilo. Víte, Monty to těžce nese, že se již nehodí ke cowboyské práci. Je rád, že má nějaké zaměstnání, poněvadž necítí, že žije z

milosti. Cvičil se ve hře, četl knihy v klubovním domě a přemluvil hochy, aby hráli také. Myslím, že to nebylo příliš těžké. Hráli časné ráno, pozdě večer a při měsíční světlo. Po nějakou dobu byl Monty učitelem a hoši s tím souhlasili. Ale Frankie Slade byl brzy pyšný na svoji hru a vyzval Montyho k zápasu. Monty ho s převahou porazil. Pak se pouštěli do zápasu s Montym ostatní hoši. Porazil je všechny. Pak začali hrát po dvou na každé straně. Někou dobu to šlo krásně. Ale cowboyové nejsou nikdy spokojeni, dokud stále nevyhrávají. Monty a Link Stevens, oba mrzáci, mohlo by se říci, se spojili a poráželi všechny. A to právě působí mrzutosti. Dlouho a trpělivě se pokoušeli ostatní cowboyové porazit ty dva chromce a nepodařilo se jim to. Možná, že kdyby Monty a Link měli zdravé nohy jako ostatní hoši, nebyl by takový povyk. Ale žádný zdravý cowboy nesnese takovouto hanbu. A je to k zlosti, jak se večer Monty a Link nafukují před ostatními.

Je to vznešená hra, že ano?" řekne Link náramně sarkasticky. A co vás vlastně mrzí, vy sprostí kraváci?" Stále mluvíte, o chromé noze Montyho a o mé chromé noze. Kdybychom měli zdravé nohy, porazili bychom vás tím hůř. V gol lofu vyhrává mozek. Mozek a aristokratická krev, které vy chlapi, máte málo."

Pak Monty odfoukne náramně vznešeně kouř a řekne:

Je to vznešená hra. Vy hlupáci myslíte, že svaly by měly vyhrávat nad obratností a mozkiem. Nic neznáte. Jděte a naučte se té hře. Nedovedete nic jiného než zvednou hůl a praštit do míče."

Když Monty takto mluví, jsou hoši jako ztřeštění. Monty a Link mají knihy a návody ke hře, nedovolí však ostatním, aby si je přečetli. Ukáží jim pravidla a to je všechno. Každá hra končí hádkou hned jak začne. Hoši to myslí náramně vážně s tím gol lofem. Chci jen říci, že ve prospěch ranče a k vůli zamezení rvačky je nutno, aby Monty a Link byli poraženi. Dokud se to nestane, nebude na ranchi klid."

Mezi Madelininými hosty způsobilo toto vypravování velikou veselost. Způsobilo starost Madelině, přes to dovedla jen stěží udržet smích.

Co mohu dělat?"

To nevím. Přišel jsem jen pro radu. Zdá se, že se tato podivná hra zahnízdila tak mezi cowboji, že chov dobytka stojí na mrtvém bodě. Vím, že to zní směšně, ale cowboyové jsou tak podivní jako dobytek. Jen to je jisté, že Montymu a Linkovi musí spadnout hřebínek. Jedna porážka to spraví a pak se můžeme zase dát do díla."

Stillwelle," pravila Madelina vesele. Uspořádáme zápas mezi Montym a Linkem na jedné straně a dvěma vybranými muži na straně druhé. Soudcem bude Castleton, který je odborníkem v golfu. Má sestra a moji přátelé se budou střídat jako caddies pro vaše mužstvo. To bude poctivě, poněvadž vaše mužstvo je slabší. Caddies mohou poučovat hráče, a možná, že vaše mužstvo potřebuje jen radu odborníka, aby mohlo porazit Montyho s Linkem."

Velkolepý nápad," prohlásil Stillwell, rozhodnuv se okamžitě. Kdy bude tento zápas?"

Dnes odpoledne. Pojedeme všichni na hřiště."

Myslím, že jsem zavázán vám i vašim hostům, slečno Majesty," odpověděl Stillwell vřele. Vstal se sombrerem v ruce a v jeho očích se objevil záblesk, jemuž se Madelina podivila. A teď jdu zařídít ten zápas. Adios."

Tento nápad byl nadšeně přijat Madelininými hosty. Velice je to bavilo a uvažovali již o tom, že budou sázet na obě strany. Nad to, tato situace, o níž vyprávěl Stillwell tak upřímně, dovršila jejich úplnou mystifikaci. Byli teď naprosto zahnání do úzkých zvláštním charakterem amerických cowbojů. Madelině se líbilo, jak vážně vyslechli příběh starého dobytkaře. Byla rozechvěná očekáváním a těšila se proto na odpoledne a zároveň se ho obávala.

Nastaly teplé červenové dny. V poledne bylo horko, proto se její hosté dali poučit zkušenými lidmi a oddávali se polední siestě.

Madelina byla probuzená známým řehotáním Majesty a dusáním na písku. Pak zaslechla ostatní koně. Když vyšla ven, našla svoji společnost shromážděnou v elegantních golfových úborech a ve výborné náladě. Zvláště Castleton zářil v golfovém kabátě, k jehož popisu se nedostávalo slov. Madelina měla zlé předtuchy, když uvažovala o tom, co by mohli Monty, Nels a Nick udělat pod vlivem tohoto planoucího oděvu.

Ó, Majesty," zvolala Helena, když se Madelina blížila ke svému koni, ať nekleká! Pokus se o nasednutí letem! Chceme je všichni vidět. Je tak úžasné."

I pak ho musím nechat kleknout," pravila Madelina, neboť jinak nedosáhnou na třmen. Je úžasné vysoký."

Madelina musila vyhovět naléhání svých přátel, a když všichni, vyjímaje Florenci, byli v sedle, přiměla Majesty, aby se spustila na jedno koleno. Pak se postavila k jejímu levému boku, obrácená tváří vzad, a chopila se pevně uzdy, hrušky u sedla a hřívky. Potom vsunula špičku nohy pevně do třmenu a zavolala na Majesty. Ta poskočila a vyhoupla ji do sedla.

Chceteli vidět, jak to má být provedeno, podívejte se na Florenci," pravila Madelina.

Západní dívka se vyjímalá nejlépe v jezdeckém obleku a na koni. Byl to krásný pohled, s jakou lehkostí a půvabem provedla letné nasednutí cowbojů. Pak jela v čele společnosti dolů po svahu a plánila k pahorku.

Kdykoliv Madelina viděla tlupu svých cowbojů, hledala mezi nimi skoro bezděčně jejich foremana, Genea Stewarta.

Toto odpoledne byl jako obyčejně nepřítomen. Byla si však vědoma pocitu, že je zklamaná a podrážděná. Nebyl pozorný k jejím hostům, ačkoliv právě jeho by viděli nejraději. Zvláště Helena si přála, aby byl přítomen zápasu. Ale Stewart byl u dobytka. Madelina si pomyslela na jeho věrnost a zastyděla se za to, že na okamžik upadla do starého velitelského zvyku přát si něco bez ohledu na to, jeli to rozumně.

Zapomněla ihned na Stewarta, když prohlížela tlupu cowbojů na hřišti. Bylo jich šestnáct, nečítaje v to Stillwella.

Stejný počet nádherných koní, lesklých a čistých se pásal na okraji pod dozorem mexických hochů. Cowboyové byli v parádě a proto vyhlíželi v Madelininých očích zcela jinak než obyčejně. Ale jejím hostům se zdáli skutečnými a přirozenými, ačkoliv byli tak malební, že vyhlíželi spíše jako divadelní cowboyové než jako cowboyové skuteční. Bylo vidět sombrera se stříbrnými přezkami a pásky ze žíní, pestré šátky, vyšíváné vesty, zdobené kožené spodky s třásněmi, obrovské, houpačící se revolvery a cinkající stříbrné ostruhy, což jim dodávalo slavnostní vzhled.

Madelina se svojí společností byla ihned obklopená dychtivými cowboyi. Nemohla potlačit úsměv. Zdají se jí tito cowboyové pozoruhodní, jak se zdají jejím hostům?

Vidím, že jste přijeli všichni," pravil Stillwell, chápaje se uzdy Madelinina koně. Sestupte sestupte. Jsme náramně rádi a pyšní. Slečno Majesty, prosím za odpuštění, že mají hoši revolvers. Snad to není zdvořilé. Ale Stewart to nařídil." Stewart to nařídil!" opakovala Madelina. Její přátelé náhle ztichli.

Myslím, že nechce vydat hochy v nebezpečí, kdyby byli náhle přepadeni nájezdníky. A prohánějí se tu nájezdníci z Guadalupských hor. To je všechno. Jen žádnou starost. To bylo jen vysvětlení."

Madelina s několika členy své společnosti prohlásila, že se jí ulevilo, ale Helena jevila rozčilení a pak zklamání.

"Chci, aby se něco stalo," zvolala.

Šestnáct párů bystrých cowboyských očí dychtivě spočinulo na její hezké, svévolné tváři. Madelina uhodla, že žádost bude brzy uspokojena.

Já též," pravila Dot Coombsová. Bylo by rozkošné, zažít skutečné dobrodružství."

Pohled šestnácti cowboyů se přesunul na tvář druhé nespokojené dívky. Madelina se smála a na Stillwellově tváři se objevil jeho podivný, pohyblivý úsměv.

Myslím, že vy, dámy, se nevrátíte nespokojené domů," pravil. Cítil bych se jako bos této tlupy navždy zahanbený, kdyby vaše přání nebylo splněné. Jen čekejte. Možná, že vás tato hra nebaví ani nerozčiluje, ale pro tyto cowboye má nesmírnou důležitost. Každé vaše přispění bude přijaté s povděkem. Vidíte tamto ty dva mrzáky, kteří se naparují jako spoutaní koně? To je Monty Price a Link Stevens, kteří náhle příliš zpyšněli, než aby se družili ke svým starým kamarádům. Cvičí se k zápasu. Nechtějí, aby moji hoši viděli, jak zacházejí s těmi křivými holemi."

Vybral jste si své mužstvo?" tázala se Madelina.

Stillwell si otřel rudý obličej obrovským šátkem a vyhlížel rozpačité.

Mám šestnáct hochů, a všichni chtějí hrát," odpověděl. Vybrat mužstvo není tak lehká práce. A možná, že to také není zdravé. Nels a Nick prohlásili před chvílí vesele, že jestliže nebudou hrát, nedojde ke hře vůbec. Nick ještě vůbec nikdy nehrál a Nels nechce nic jiného než udeřit Montyho jednou z těch křivých holí."

Ať všichni hoši provedou počáteční úder a pak si vyberte dva, kteří odrazí míč nejdále," pravila Madelina.

Stillwellova rozpačitá tvář se vyjasnila.

To je výborný nápad. Ten se bude hochům líbit."

Pak rozehnal kroužek, který tvořili obdivující se cowboyové kolem dam.

Chopte se každý z vás provazu chci říct hole a půjdeme tam, kde si udeříte po řadě do tohoto bílého míče."

Cowboyové hbitě poslechli. Nastala značná potíže při volbě holí a při otázce, kdo má udeřit první. Tato otázka byla rozhodnutí losováním. Poněvadž Frankie Slade provedl několik bezvýsledných pokusů zasáhnout míč a pak jej odrazil jen do vzdálenosti několika kroků, nedychtili ostatní cowboyové příliš po tom, aby byli podrobeni této zkoušce.

Stillwell musil strčit Boolyho dopředu; ten provedl velmi bídný úder a vzdálil se za směšných poznámek svých kamarádů. Pokusy následujících cowboyů svědčily o tom, jak velice těžké je provést dobrý počáteční úder.

Nuže, Nicku, je na tobě řada," pravil Stillwell.

Bille, já o tu hru příliš nestojím," odpověděl Nick.

Proč? Vždyť jsi pořád o ní mluvil. Bojíš se ukázat, že špatně hraješ?"

Ne, je to jen z ohledu na mé kamarády," odpověděl Nick živě. Vidím, jak špatně hraji a nechci se nad ně povyšovat."

Musíš mi to ukázat," pravil Stillwell. Vím, že jsi v celém svém životě gol lofovou hůl ani neviděl. A co víc, sázím se, že ani netrefíš ten míč i kdybys se po něm rozehnal tucetkrát."

Bille, jsem příliš velký gentleman, než abych bral tvé peníze. Ale ty víš, že jsem z Missouri. Dej mi hůl."

Zdálo se, že hněvivá sebedůvěra Nickova mizí, když bral hůl za holí a vybíral si. Bylo poznat, že nikdy před tím neměl hole v ruce. Bylo též poznat, že je neústupný. Konečně si jednu vybral, pohlédl nejisté na její lopatkovité zakončení a postavil se na místo, odkud byly míče odpalovány.

Nick Steele byl vysoký šest stop čtyři palce. Měl štíhlou, šlachovitou postavu jezdce, ale při tom byl široký v ramenou. Měl dlouhé paže. Zřejmě to byl neobyčejně silný muž. Zdvihl hůl, mávl jí a spustil ji s úžasným švihem. Prásk! Bílý míč zmizel a z místa, kde před tím ležel, se vznesl drobný obláček prachu.

Madelina zahlédla míč, letící vpravo. Letěl nízko rychlostí vystřelené kule. Stoupal rychle krásným letem, pak pozbýval rychlost, počal klesat a zmizel z očí za okrajem pahorku. Madelina nikdy neviděla podobný úder. Byl velkolepý," nebyla by mu uvěřila, kdyby jej neviděla vlastníma očima.

Křik cowboyů probudil Nicka z omámení, ve kterém pozoroval svůj vlastní úder. Opřel se nedbale o hůl a hleděl na Stillwella a na hochy. Po prvním výbuchu překvapení oněměli.

Viděli jste to všichni?" Nick mávl vznešeně rukou. Myslili jste si, že lžu, že ano? Vždyť jsem jezdíval do St. Louis a do Kansas City hrát tuto hru. Některé golfové kluby mne chtěly vzít na východ, abych hrál o šampionát. Já jsem o tu hru nikdy nedbal. Příliš lehká pro mne! Pak ti chlapi v Missouri byli špinavci, nebylo jim vhod, že kdykoliv jsem řádně udeřil do míče, vždycky jsem jej ztratil. Musil jsem odpalovat levou rukou, aby mohli zůstat v mé třídě. Teď můžete všichni hrát s Montym a Linkem. Mohl bych jim oběma nařezat jednou rukou, kdybych chtěl. Ale mne to nezajímá. Odpálil jsem ten míč z pahorku jen proto, abych vám něco ukázal. Nechtěl bych, aby mne někdo viděl, že hraji s vaším mužstvem."

Pak Nick odešel ke koním. Zdálo se, že Stillwell je zdrcen. Ani jedno opovrhlivé slovo nebylo vrženo za Nickem, což bylo důkazem jeho úplného vítězství. Pak vystoupil na scénu Nels. Tvářil se mírně a mile, pokud to bylo možné tomuto cowboyovi s železnou tváří. Podotkl k Stillwellovi a k ostatním cowboyům, že někdy je trapné posuzovat nadanější cowboye, jako je Nick a on. Zdvihl hůl, kterou použil Nick a vyžádal si nový míč. Stillwell upravil pečlivě kopeček z písku, položil naň míč, pak odstoupil a pozoroval. Vyhlížel přísně a napjatě.

Nels byl tak veliký jako Nick a nevyhlížel tak hrozně, když pokynul pákou zevlujícím cowboyům. Přes to byl pružný, houževnatý a silný. Hbitě a uhlazeně vystoupil a mávl mocně po míči.

Chybil se. Silou a setrvačností svého úderu ztratil rovnováhu a skácel se na zem zdvihaje nohy do výše. Cowboyové se chechtali. Hlučný smích Stillwellův se rozléhal po pahorku. Madelina a její hosté shledali nemožným zdržet se veselosti. Když potom Nels vstal, vrhl vyčítavý pohled na Madelinu. Dotklo se to jeho citů.

Jeho druhý pokus, ne tak prudký jako první, skončil právě tak. Cowboyové pokřikovali. Nelsova rudá tvář zrudla ještě víc. Hněvivě se rozmáchl znova. Hromádka písku se rozlétla a míč se odkutálel na několik palců. Tentokrát si musil zřídít hromádku sám a položit na ni míč. Stillwell stál opovržlivě vedle a hoši činili poznámky, týkající se Nelsa.

Sundej si ty náocníky," pravil jeden.

Nelse, máš špatné oči," pravil druhý.

Ty netlučeš tam, kam koukáš."

Nelse, zvadlo ti levé oko."

Čím to je, ty zat... starý blázne, že se nestrefíš do toho míče."

Nels se pokusil opět, setkal se však s hanebným nezdarem. Pak se pečlivě postavil, odhadl vzdálenost, vyvážil hůl a opatrně se rozmáchl. Hlavička pátky opsala krásnou křivku kolem míče.

To dělá jistě ta křivá hůl," prohlásil.

Vzal si jinou hůl a měl opět rozhodný neúspěch. Zmocnil se ho náhle vztek a počal se divoce rozmachovat. Zdálo se vždy, že malý míč není tam, kam míří. Stillwell shrbil svoji obrovskou postavu, položil si ruce na kolena a chechtal se. Cowboyové vyskakovali radostí.

Ty do toho míče nedovedeš udeřit," vykřikl jeden z nejhlučnějších.

Stillwell křičel: Ha, ha, ha! Nelse, jsi příliš starý špatné oči!"

Nels odhodil pátku a když se vzpřimil se zbledlou tváří, bylo vidět jeho skutečnou pýchu. Odstoupil klidně na deset kroků a pak se obrátil k hromádce, na níž ležel míč. Spustil rychle paži s ohnutým loktem a rukou sevřenou jako dráp.

Nelse, to je švanda!" ječel Stillwell.

Ale Nels vytáhl bleskem revolver a zároveň se ozval výstřel. Třísky odlétly z míče, když se kutálel z hromádky. Nels jej zasáhl, aniž by zdvihl prach. Pak zastrčil revolver do pouzdra a obrátil se ke cowboyům.

Možná, že mé oči nejsou špatné," pravil chladně a chystal se k odchodu.

Ale podívej se, Nelse," vykřikl Stillwell, my jsme sem přišli hrát gol lof! Nemůžeme ti dovolit, abys odrážel míč revolverem. Proč blázníš? Je to jen zábava. Teď sem půjdeš s Nickem a budete se chovat společensky. Nepodceňujeme vaši společnost a uznáváme, že jste příležitostně užiteční. A nemáte-li vrozenou zdvořilost k dámám, vzpomeňte si na Stewartovy rozkazy."

Stewartovy rozkazy?" tázal se Nels, a náhle se zarazil.

Jak jsem řekl," odpověděl Stillwell přísně. Jeho rozkazy. Zapomínáš na rozkazy? To jsi pěkný cowboy. Zvláště ty, Nick a Monty máte poslouchat rozkazy."

Nels smekl sombrero a poškrabal se na hlavě. Bille, myslím, že jsem trochu zapomětlivý. Ale byl jsem blázen. Byl bych si na ně vzpomněl brzy, a možná i na své způsoby."

Jistě, že ano," odpověděl Stillwell. Zdá se mi, že příliš nepokračujeme v golfu. Ať předstoupí následující ctižádostivý hráč."

V Ambroseovi, který jevil jistou zručnost, našel Stillwell jednoho člena svého mužstva. Následující hráči však byli tak špatní, že si vážný Stillwell zoufal. Ztratil klid tak rychle jako Nels. Konečně přijela žena Eda Lintona s ženou Ambroseovou, a snad to pomohlo, neboť Ed projevil náhle takovou schopnost, že si ho Stillwell vybral.

Dovol mi, abych tě trochu vycvičil," pravil Bill.

Zajisté, jeli ti libo," odpověděl Ed. Ale já znám tuto hru lépe než ty."

Dobrá tedy, přesvědčíme se, zdali dovedeš udeřit do míče přímo. Zdá se mi, že máš neobyčejnou rychlost. Je to podivné." V toru se Bill ohlédl a spatřil obě mladé ženy, hledící skromně a s obdivem na své manžely. Ha, ha! Není to tak podivné. Nuže, Ede, postav se pěkně a nehoupej tou holí tak, jako kdybys vázal býka. Nenuceně vykroč a udeř přímo."

Ed provedl několik pokusů, které se mu zdařily lépe než jeho předchůdcům, odstrašovaly však přece naléhavého učitele. Konečně, po úderu zvláště ohavném se Stillwell procházel rozmrzele po hřišti a pak se zastavil ve vzdálenosti asi dvanácti kroků před místem, odkud byl míč odpalován. Ed, který byl na cowboye trochu flegmatický, se klidně připravoval k nové ráně.

Fore!" zvolal.

Stillwell vyvalil oči.

Fore!" zařval Ed.

Proč na mne tak křičíš?" tázal se Bili.

Abys zmizel z obzoru. Uхни stranou."

To bylo jedno z těch bláznivých slov, která vždy pokřikuje Monty. Myslím, že jsem zde v bezpečí. Zde mne netrefíš ani za milión let."

Bille, klid se," naléhal Ed.

Neřekl jsem, že mne netrefíš? K čemu tě učím? Protože tlučeš nakřivo? Jen do toho a zlom si vaz."

Ed Linton byl malý, silný muž a jeho zavalitý vzrůst svědčil o značné síle. Při předešlých úderech se příliš nenamáhal, ale teď sbíral veškeré síly. Náhlé ticho zavládlo mezi bujnými cowboyi. Byl to jeden z osudných okamžiků, kdy ve vzduchu visí pohroma. Ed se rozmáchl pátkou tak, že zasvířela vzduchem.

Prásk! Hned na to bylo slyšet temnou ránu. Ale nikdo neviděl míč, dokud nespadl z krčícího se těla Stillwellova. Položil

křečovitě ruce na bolestivé místo a unikl mu hrozný vzdech.

Pak propukli cowboyové v šílené veselí, které projevovali tancem. Stillwell nabyl znovu důstojnosti jakmile nabral dech, a při stoupil s truchlivou tváří k Edovi.

Stihlo to Billa, hoši," pravil. Jsem živým příkladem lidské svéhlavosti. Ede, ty vítězíš. Jsi kapitánem mužstva. Odpaluješ přímo, a kdybych nestál v cestě, byl by ten míč letěl až do Chiricahuy."

Pak utvořil megafon z obrovských rukou a provolal vyzvání k boji, týkající se Montyho a Linka.

Hej, vy vznešení hráči! Čekáme na vás! Pojd'te sem, nebojíte se!"

Monty a Link zanechali hned cvičení a blížili se jako dva císaři.

Myslím, že jsem jim dosud nenahnal příliš strachu," pravil Stillwell. Pak se obrátil k Madelině a jejím přátelům. Doufám, slečno Majesty, že nepřejete k nepříteli. Monty je výmluvný a kromě toho dovede získávat lidi pro sebe. Rozčílil se až uslyší, jakým způsobem budeme proti němu a Linkovi hrát. Je to však poctivé jednání, poněvadž nám nechtěl pomoci a nepůjčil nám návod ke hře. Ostatně je v našem zájmu, abychom ho porazili. Byl bych vám velmi vděčný, kdybyste určili caddies a soudce."

Madelinini přátelé se velice těšili na zábavu, kterou jim měl poskytnout nastávající zápas, odmítli však účastnit se ho činně, vyjímaje Dorothy a Castletona. Madelina určila tedy Castletona za soudce hry, Dorothy za caddie pro Eda Lintona a sebe samu za caddie pro Ambrose. Mezitím co Stillwell oznamoval se zářící tváří tylo zprávy svému mužstvu, blížili se Monty a Link.

Oba byli malé postavy, krivonozí, chromí na jednu nohu a vůbec neúhlední. Link byl mladý a na Montym, více než dvakrát tak starém jako Link, byl jeho věk patrný. Nebylo však možné odhadnout Montyho stáří. Jak pravil Stillwell, Monty měl barvu a tvrdost vypálené cihly. Nikdy nedbal na horko a měl stále na sobě silné spodky z ovčí kůže, obrácené srstí navrch. Vyhlížel proto širší než delší. Link nosil celý oděv kožený od té doby, kdy se stal Madelininým řidičem. Neměl zbraň, Monty měl obrovský revolver v pouzdře. Link kouřil cigaretu a vyhlížel chladně. Monty byl zamračený, tvářil se pyšně a vyhlížel jako barbarský náčelník.

Když se podívám na Montyho, naskakuje mi husí kůže," pravila Helena tlučeným hlasem. Pane Stillwelle, je skutečně tak zlý, jak jsem slyšela? Zabil někoho?"

Zajisté, právě tolik lidí jako Nels," odpověděl Stillwell vesele.

Ó! A ten milý pan Nels je též desperado? Nebyla bych si to pomyslíla. Je tak vlídný, staromódní a má tak příjemný hlas."

Nels je příkladem lidské obojetnosti, slečno Heleno. Nenaslouchejte jeho jemnému hlasu. Ve skutečnosti je zlý jako chřestýš."

V témž okamžiku se přiblížili Monty a Link a Stillwell jim vyšel vstříc. Ostatní cowboyové obklopili všechny tři. Madelina zaslechla Stillwellův hlas; vysvětloval, že jeho mužstvo musí mít při zápase radu odborníků. Náhle se ze středu skupiny ozval hněvivý křik, který náhle ustal. Pak bylo slyšet směs rozčilených hlasů. Potom se Monty vyrvál rukám, jež ho zdržovaly a kráčel k Madelině.

Monty Price byl typ cowboye, který nepromluvil nikdy na ženu, nebyl-li sám dříve osloven, a pak odpovídal úsečně, neobratně a stydlivě. Při této veliké příležitosti se zdálo, že se chce obrátit na Madelinu s prosbou nebo protestem, neboť na něm bylo vidět, že je vzrušený. Madelina se nikdy s Montym neseznámila. Měla z něho trochu strach, a teď musila mít na paměti, že s ním musí zacházet jako s velkým hochem, právě tak jako s ostatními divokými chlapíky svého ranche.

Monty smekl sombrero což nikdy předtím nečinil a ten okamžik stačil k poznání, že má úplně lysou hlavu. Byla to jedna ze známek toho strašného požáru v Montaně, jímž si prorazil cestu, aby mohl zachránit život dítěti. Madelina na to nezapomněla a rozhodla se hned, že se postaví na stranu Montyho. Vzpomněla si však na moudrost Stillwellovu. Nechtěla se poddávat citu a spoléhala na svůj důvtip.

Slečno slečno Hammondová," začal Monty koktavě, pozdravuji s obdivem vás i vaše přátele. Link i já jsme hrdi na to, že můžeme sehrát před vámi zápas. Bili však říká, že chcete provázet jeho mužstvo a poučovat je o hře. A já se táži ve vši účtě, je to poctivé?"

Monty, to musíte říct vy," odpověděla Madelina. Byl to můj návrh. Máteli však nejmenší námitku proti tomu, odejdeme. Zdá se mi to být poctivé, poněvadž vy jste se naučil té hře; vy jste odborník a myslím, že ostatní hoši mají málo naděje, že by mohli proti vám zápas vyhrát. Pak jste vyučil Linka. Domnívám se, že byste se zachoval jako sportsman, kdybyste ten handicap přijal."

Handicap! To tedy chtěl Bili. Proč to neřekl? Bili vždy klopýtne, kdykoliv přijde ke slovu, které my staří golfeři známe. Slečno Majesty, vy jste nám to objasnila. A mohu říct ve vši skromnosti, že jste se nemýlila, když jste mne považovala za sportsmana. Já a Link jsme se již tak zrodili. A ten handicap přijímáme. Myslím, že bez toho handicapu bychom nepodali s Linkem svoji nejkrásnější hru. Děkuji vám, slečno Majesty, i všem vašim přátelům a chci jen dodat, že jestliže nás dosud nemohlo porazit Billovo mužstvo, má teď k tomu nejlepší příležitost před vámi."

Při této řeči se zdálo, že se Monty nadýmá pýchou, a když domluvil, poklonil se hluboce a odešel. Připojil se ke skupině kolem Stillwella. Znova nastala živá rozprava a výklady. Jeden z cowboyů přišel pro Castletona a dal si od něho stranou vyložit základní pravidla.

Madelině se zdálo, že hra nikdy nezačne. Procházela se na okraji pahorku s Edith Wayneovou, a mezitím co Edith mluvila, rozhlížela se po šedém údolí, vedoucím k rozervaným horám a nesmírným rudým pustinám. V popředí na šedém svahu viděla dobytek v pohybu a cowboye, objíždějící jej. Myslíla na Stewarta. Pak pro ně přišel Boyd Harvey a pravil, že všechny podrobnosti jsou ujednány. Stillwell jim vyšel v půli cesty vstříc, a tento chladný, suchý, starý dobytkař, jehož obličej se sotva změnil při zprávě o nějakém nájezdu, jevil teď neobyčejné rozčilení.

Slečno Majesty, udělali jsme hloupost hned ze začátku," pravil sklíčeně.

Hloupost? Vždyť hra ještě nezačala," odpověděla Madelina.
Špatný start, chci říci. Je to náramně špatné a dostáváme již výprask."
Co je špatné?"

Chtěla se smát, zdržela se však smíchu, vidouc skličenosť Stillwellovu.

Nuže, je to takhle. Ten prokletý Monty je chytrý jako liška. Nejdříve prohlásil, že přijímá s Linkem handicap a pak sem přivedl Castletona, který nás všechny zbláznil svými gollofovými názvy. Potom si vypůjčil Castletonův gol lofový kabát. Jestliže jsem řekl, že si jej vypůjčil, bylo to ode mne až příliš laskavé. On si přímo vzal ten Angličanův strakatý kabát. Nemohu však říct, že by se k tomu Castleton příjemně tvářil. Ambroseovi však pukalo srdce. Ten kabát oslňuje Ambrose. Víté, jak je Ambrose marnivý. Položil by život za to, kdyby mohl nosit Angličanův gollofový kabát. A Monty ho předešel. Až je člověku líto, když se podívá Ambroseovi do očí. Nebude hrát valně. Pak, co myslíte? Monty usadil Eda Lintona. Obvykle bývá Ed bezstarostný a klidný. Ale teď je rozčilený. Možná, že nevíte, že Edova žena je na něho strašně žárlivá. Ed býval v oblíbě u žen. Monty pověděl Beulah tak se jmenuje Edova žena že Eda bude jako caddie doprovázet rozkošná slečna Dorothy s velikými očima. Myslím, že je to trochu neuctivé, ale musím říct ve vši povinné účtě, že slečna Dorothy má bezuzdné oči. Možná, že je jí to vrozené, že se na každého tak dívá. Je to zcela v pořádku, já neříkám nic! Ví, že se sluší na dívky z východu, aby užívaly očí. Zde to má zhoubné následky. Všichni hoši nemluví o ničem jiném než o očích slečny Dot, a chlubi se, který z nich má největší štěstí. Edova žena to jistě ví. A Monty ji pověděl, aby se přišla podívat, jak se bude Ed naparovat před světlehnědými očima slečny Dot. Beulah si zavolá Eda a sváže; ho na minutu, obrazně řečeno. Ed se vrátil celý skrčený. Bylo to směšné! Chtěl urazit Montymu hlavu. A Monty stál a smál se. Pak řekl sžíravě jako lučavka: Ede, věděli jsme všichni, že jsi ženatý, ale to jsme přece nevěděli, že jsi takhle pod pantoflem." To Eda usadilo. Nerad slyší o tom, jak ho Beulah ovládá. Ztratil odvalu. A teď by nedovedl ani koulet kuličky do důlku, neřkuli hrát gol lof. Monty byl příliš vychytralý. Myslím, že měl pravdu, když řekl, že mozek vyhrává."

Hra počala. Z počátku se pokoušely Madelina a Dorothy řídit snahu svých hráčů. Ať říkaly cokoli, jejich mužstvo hrálo stále hůře. U třetí jamky bylo daleko vzadu a beznadějně zmatené. Vypůjčený kabát Montyho, mající oslňující účinek na Ambrose, časté Linkovy narážky na manželský stav Edův, hlučně projevovaná nechuť Stillwellova, rady průvodců a tísnivá přítomnost dam byly příčinou toho, že Ambrose a Ed hráli nejrozmanitějším způsobem, až konečně se jejich hra stala směšnou.

Hej, Linku," rozlehl se hromový hlas Montyho po hřišti, naši vážení protivníci hrají hockey."

Madelina a Dorothy se vzdaly svého úkolu, když ve hře vznikl zmatek a posadily se k ostatním divákům, aby pozorovaly směšné výjevy. Ed a Ambrose se propracovali právem či neprávem kupředu, takže byli v patách Linkovi a Montymu. Castleton zmizel v davu gestikulujících a pokřikujících cowboyů. Když se dav rozptýlil, vynořil se Castleton a vracel se kvapně k hostitelce a přátelům.

Hleďte!" zvolala Helena radostně. Castleton je skutečně rozčilený. Co mu to udělali? Ó, to je ohromné!"

Castleton byl vskutku rozčilený a také byl trochu rozcuchaný.

By Jove! To byla podivná hra," pravil mezi chůzí. Tak mizerný golf jsem ještě neviděl! Vzdal jsem se soudcování."

Pravý důvod odhalil jedině po značném naléhání.

Bylo to takto. Byli tam všichni pohromadě a pozorovali se navzájem. Monty Price pohnul míčem, ležícím na zemi, aby zlepšil jeho polohu. By Jove! Dělalí to všichni. Ale při tomto případě se rozčilili. Stillwell a jeho cowboyové viděli, že Monty hnul míčem a nastala hádka. Odvolali se na mne. Opravil jsem hru a ukázal jsem pravidla. Monty s tím souhlasil, že je v nepravu. Když však kladl míč do původní polohy, nastala další potíž. Monty jej položil tak, jak se mu to hodilo a pak se na mne podíval zlým okem.

Řekl: Vévodo!" Prál bych si, aby mne ten prokletý cowboy tak nenazýval. Vévodo, snad tato hra není tak důležitá jako mezinárodní politika nebo podobné věci, ale závisí od ní zdraví a klid. Rozumíte? Naši protivníci nedbali po nějakou dobu cti a sportsmanského chování. Myslím, že hra závisí od mého následujícího úderu. Kladu míč přesně tam, kde byl, pokud to může lidský zrak rozeznat. Viděl jste právě tak jako já, kde byl. Jste soudce, a považují vás za čestného muže,, vévodo. Kromě toho, nikdy v mém životě se nestalo, že by někdo pochyboval o mém slově, aniž by ho to později mrzelo. Táhá se vás tedy, ležel ten míč přesně tady, nebo ne?"

Ten prokletý malý desperado se vesele usmíval a při tom spustil ruku na rukojeť revolveru. By Jove! Pak jsem musel říct lež!"

Castleton napodobil i tón hlasu Montyho, bylo však patrné, že nemá ani tušení o tom, že si ho Monty dobíral.

Madelina a její přátelé to uhodli, a poněvadž nebylo třeba, aby se zdržovali, propukli v hlučný smích.

KONEC I. DÍLU

XIV. KAPITOLA

BANDITÉ

Když se Madelina a její přátelé uklidnili, sledovali dále průběh zápasu. Byl zakončen neobyčejně náhle. Ozval se ostrý výkřik a všichni cowboyové se obrátili pozorně směrem, odkud přišel. Veliký vraník vystoupil na okraj pahorku a dával se právě do běhu. Jezdec vykřikl ostře na cowboye. Tito pádili k pasoucím se koním.

To je Stewart. Něco se stalo," pravila Madelina zděšeně.

Castleton hleděl s vyvalenýma očima. Ostatní muži neklidně vykřikli. Ženy pozorovaly úzkostlivýma očima Madelininu tvář.

Vraník se k nim blížil tryskem.

Hleďte, jak ten kůň běží!" zvolala Helena. Hleďte, jak ten chlapík jede!"

Obdivem nebyla uchválena jen Helena, neboť Madelina byla vzrušená obavou před hrozícím nebezpečím a zároveň se jí zrychlil puls, což se jí stávalo vždy, kdykoliv viděla Stewarta v prudkém pohybu. Žádný jeho pohyb nebyl pro ni bezvýznamný, ale rychlý pohyb znamenal mnoho. Mohl znamenat všechno. Na okamžik si vzpomněla na Stillwella a jeho řeči o pletkách a žertovných kouscích pro zábavu hostů. Pak tuto myšlenku ihned zapudila. Stewart by se mohl propůjčit k malému žertu, ale pečoval příliš o koně, než aby ho hnal touto rychlostí, leda, že by to bylo naléhavě zapotřebí. To samo o sobě bylo odpovědí na Madelininy otázky. Neobávala se ani tak o sebe, jako o své hosty. Ale jaké nebezpečí to mohlo být? Nenapadlo jí nic jiného než guerillové.

Ať je to cokoli, postaví se tomu do cesty a Stewart to zadrží. Přijížděl na svém hbitém koni, a když se k ní přiblížil tak, že mohla vidět snědou tvář a temné oči, měla zvláštní pocit důvěry ve své závislosti na něm.

Vraník se zastavil tak blízko u Madeliny a jejích přátel, že jim vlétl do obličeje prach a písek, které vyhodil kopyty.

Stewarte, co je?" zvolala Madelina.

Myslím, že jsem vás polekal, slečno Hammondová," odpověděl. Ale čas kvapí. Na ranchi se skrývá tlupa banditů, nejspíš v opuštěné chatrči. Zadrželi vlak blíže Agua Prieta. Pat Hávě vede oddíl, který je stopuje, a vy víte, že Pat nám nemůže prospět. Myslím, že by nebylo příjemné vám, ani vašim hostům setkat se buďto s jeho oddílem nebo s bandity."

Myslím, že ne," pravila Madelina, již se značně ulevilo. Vrátime se rychle domů."

Dále již nemluvili, a Madelinini hosté ztichli. Pohyby a pohledy Stewartovy káraly ze lži jeho klidná slova. Jeho pronikavé oči bloudily po okraji pahorku a jeho tvář byla tak tvrdá, jako kdyby byla vytesaná z bronzu.

Monty a Nick přiklusali nahoru, vedouce každý několik koní za otěže. Nels se objevil za nimi s Majesty, s níž měl potíže. Madelina zpozorovala, že ostatní cowboyové zmizeli.

Ostré slovo Stewartovo uklidnilo Madelinina koně; ostatní koně však byli poděšeni a nevydrželi klidně stát. Muži nasedli bez obtíží a rovněž Madelina a Florence. Avšak Edith Wayneová a paní Becková, jsouce obě nervózní a skoro bezmocné, byly nesnadno vysazeny na koně.

Odpusťte, ale čas kvapí," pravil Stewart chladně, stlačiv Dorothy na koně železnou rukou skoro na kolena. Dorothy, jsouc hbitá a odvážná, se posadila na koně rozkročmo, když však Stewart pustil udidlo a hřivu, vyhodil kůň zadními kopyty. Dorothy vykřikla, letíc do vzduchu. Stewart, jsa právě tak rychlý jako kůň, skočil vpřed a zachytil Dorothy do náruče. Padala po hlavě, a kdyby ji nezachytil, mohl mít pád vážné následky. Stewart ji postavil na nohy jako dítě. Dorothy myslila patrně jen na to, jaký pohled poskytuje, a upravovala si ulekaně jezdecký oblek. Nebylo kdy na smích, ačkoliv Madelina by se ráda zasmála. Ostatně, nemohla se chovat jinak než střizlivě, bylli Stewart v prudké náladě. Neboť mezitím skočil na tvrdohlavého koně Dorothy. Všichni cowboyové jsou mistry koňů. Podivuhodný byl pohled na něho, jak krotí zlomyslné zvíře. Byl snad krutý, ale jen z nutnosti. Když přivedl koně zpět, mohla Dorothy nasednout bez obtíží. Mezitím Nels a Nick vysadili Helenu do sedla.

Dáme se postranní stezkou," pravil Stewart krátce, nasedávaje na velikého vraníka. Pak jel v čele a ostatní cowboyové klusali vzadu.

K okraji pahorku byla jen krátká vzdálenost, a když Madelina spatřila příkrou stezku, úzkou a plnou zvětralého kamení, cítila, že její hosté se jí jistě zaleknou.

Velmi špatná cesta," podotkl Castleton.

Zdálo se, že ženy oněměly.

Stewart zadržel koně na místě, kde začínal příkrý svah stezky.

Hoši, jeďte pomalu," pravil, sestupuje s koně. Flo, vy jeďte za nimi. Dámy, držte volně otěže, skloňte se kupředu a držte se vpředu sedla. Vyhlíží to nebezpečně, ale koně jsou zvyklí na takové stezky."

Helena jela těsně za Florencí, za Helenou paní Becková a za touto Edith Wayneová. Kůň, na němž jela Dorothy, se nechtěl hnout z místa.

Nebojím se," pravila Dorothy. Kdyby se jen kůň chtěl chovat!"

Počala ho pobízet, takže se vzpínal, Stewart ho chopil za udidlo a strhl ho dolů.

Vstrčte nohu do mého třmenu," pravil Stewart. Nemůžeme mařit čas."

Zdvihl ji na svého koně a počal sjíždět po stezce.

Jen dále, slečno Hammondová, budu nucen svést tuto klisnu dolů. Ušetřím tím čas."

Pak se pustila Madelina na stezku. Byla kluzká. Zdálo se, že zvětralé kamení klouže pod kopyty koní. Tvořily se oblaka prachu; balvany se valily s rachotem dolů; ostny kaktusů rvaly koně i jezdce. Paní Becková propukla v smích, z čehož se dalo soudit na blížící se záchvat hysterie. Jednou nebo dvakrát prohodila Dorothy něco žalostným hlasem. Madelina nemohla rozeznat jezdce vpředu pro žlutý prach. Byl suchý a dráždil ji ke kašli. Konec frkali. Slyšela Stewarta těsně za sebou; uváděl db pohybu malé laviny kamení, které se valily kolem kotníků jejího koně. Obávala se, že bude zraněn na nohou, neboť některé kameny se valily s rachotem ze svahu dolů. Posléze oblaka prachu zřídly a Madelina viděla, že ostatní vjíždějí na planinu. Záhy byla dole a Stewart též.

Pak byla zastávka, která vznikla tím, že Stewart pomáhal Dorothy ze svého koně na jejího koně. To se zdálo být

Madelině zvláštní. Zamyslí se. Vskutku hbité, klidné pohyby všech cowboyů nebyly uklidňující. Když se vydali znova na cestu, bylo nápadné, že Nels a Nick jsou daleko napřed. Monty daleko vzadu a že Stewart jede ze společnosti. Madelina slyšela, jak se Boyd Harvey táže Stewarta, zdali zločinnost, o jaké se zmínil, není obvyklá. Stewart odpověděl, že vyjímaje příležitostné nezákonné činy v odlehlých končinách kraje, je podél hranice léta klid. Mexická revoluce oživila neklidné doby s nájezdy a přestřelkami. Madelina věděla, že ve skutečnosti jsou provázeni domů ozbrojenou eskortou.

Když objeli pahorek, takže viděli na dům a údolí, zahlédla Madelina prach a dým, stoupající do výše nad chatrčí u příbytků Mexíků. Poněvadž slunce zapadlo a stmívalo se, nemohla rozeznat, co to je. Pak Stewart udal rychlé tempo jízdy. V několika minutách byla společnost na dvoře a sestoupila.

Objevil se Stillwell, nápadně veselý, příliš veselý, než aby oklamal Madelinu. Zpozorovala též, že několik ozbrojených cowboyů se prochází s koňmi právě pod domem.

Jeli jste hezky rychle," pravil Stillwell. Myslím, že to nebylo příliš zapotřebí. Pat Hawe soudí, že na ranchi je ukryto několik lupičů. Není třeba se k vůli tomu rozčilovat. Stewart dbá hlavně na to, abyste se nesetkali s žádnými pobudy." Madelininy návštěvnice projevíly velkou úlevu, když sestoupily a vešly do domu. Madelina zůstala vzadu, aby si pohovořila ze Stillwellem a Stewartem.

Stillwelle, ven s tím," pravila stručně.

Dobytkář na ni upřeně pohlédl a pak se zasmál, patrně potěšen její bystrostí.

Slečno Majesty, někde dojde k boji, a Stewart chtěl, abyste byli všichni doma než to začne. Říká, že údolí se hemží vaquery, guerilly, lupiči a bůhví, kým ještě."

Vyběhl z předsíně, chřestě obrovskými ostruhami a dal se stezkou k mužům, kteří ho očekávali.

Stewart stál ve svém známém pozorném postoji, vzpřímený, mlčenlivý, s rukou na hrušce sedla a uzdě.

Stewarte, vy máte neobyčejně na mysli mé zájmy," pravila, chtějíc mu poděkovat a nenalézajíc slov. Nevěděla bych, co si počít bez vás. Je v nebezpečí?"

Nejsem si jistý. Ale chci mít jistotu."

Váhala. Hovor s ním nebyl pro ni snadný a nevěděla proč.

Mohu vědět, jaké zvláštní rozkazy jste dal Nelsovi, Nickovi a Montymu?" tázala se.

Kdo řekl, že jsem dal těmto hochům zvláštní rozkazy?"

Slyšela jsem Stillwella, že jim o nich říká."

Ovšem, že vám o nich povím, trváteli na tom. Ale proč byste měla mít starost s něčím, co se možná nikdy nestane."

Trvám na tom, Stewarte," odpověděla klidně.

Nařídil jsem, že aspoň jeden z nich musí být u vás na stráži ve dne v noci že nesmí být nikdy z doslechu vašeho hlasu."

Myslila jsem si to. Ale proč Nels, Monty nebo Nick? To se zdá být dost nespravedlivé. Proč neurčíte kohokoliv za mého strážce? Nedůvěřujete ostatním cowboyům?"

Důvěřuji jejich poctivosti, ne však jejich schopnosti."

Jaké schopnosti?"

V zacházení se střelnou zbraní."

Stewarte!" zvolala.

Slečno Hammondová, bavila jste se tak dobře se svými hosty, že zapomínáte. Jsem tomu rád. Neměla jste se mne tázat."

Na co zapomínám?"

Na Dona Carlosa a jeho guerilly."

Nezapomněla jsem, Stewarte, myslíte až dosud, že mne chtěl Don Carlos unést a že by se o to pokusil opět?"

Nemyslím. Vím to."

A kromě všech svých povinností jste byl na stráži s těmito třemi cowboyi?"

Ano."

Stalo se to bez mého vědomí?"

Ano."

Od kdy?"

Od té doby, kdy jsem vás přivezl z hor v minulém měsíci."

Jak dlouho to má trvat?"

To je těžko říct. V každém případě tak dlouho, pokud potrvá revoluce."

Okamžik přemýšlela, hledíc k západu, kde veliká prázdnota se plnila rudým oparem. Věřila mu slepě, a nebezpečí, jež ji ohrožovalo, vrhalo stín na její nynější štěstí.

Co musím dělat?" tázala se.

Myslím, že byste měla poslat své přátele zpět na východ a jet s nimi, dokud nebude skončena tato guerillská válka."

Stewarte, byli by sklíčení a já též."

Neodpověděl na to.

Nebuduli se řídit vaší radou, bude to po prvé," pokračovala. Nemůžete navrhnout něco jiného? Moji přátelé se tak skvěle baví. Heleně tu svědčí. Bylo by mi líto, kdyby odjeli dřív než by si to přáli."

Mohli bychom je vzít do hor a tam je utábořit. Znáám divoké místo nahoře ve skalách. Je tam těžký výstup, ale stojí za to. Neviděl jsem nikdy krásnější místo. Je tam čistá voda a bude tam chladno. Zde bude záhy příliš horko pro vaše přátele, než aby mohli vycházet.

Vy máte v úmyslu skrýt mne ve skalách a v mracích?" odpověděla Madelina se smíchem.

Asi takový je můj úmysl. Vaši přátelé o tom nemusejí vědět. V několika týdnech snad tyto nepokoje na hranicích přestanou."

Říkáte, že to místo je těžce dostupné?"

Zajisté. Vaši přátelé budou mít to, po čem touží, podniknouli tento výlet."

To se mi hodí. Zvláště Helena si přeje, aby se něco stalo. A všichni dychtí po rozčilení."

Dostane se jim ho tam. Špatné stezky, cañony, strmé výstupy, vichřice, hromy a blesky, horští lvi a divoké kočky."

Dobrá. Jsem rozhodnutá. Stewarte, převezmete nás ovšem do ochrany? Nevěřím, že bych já Stewarte, nemohl byste mi povědět více proč myslíte, proč víte, že má osobní svoboda je v nebezpečí?"

Ano. Ale netažte se mne na to. Kdybych nebyl vojákem ve vojsku vzbouřenců, nikdy bych to nevěděl."

Kdybyste nebyl vojákem ve vojsku vzbouřenců, kde by teď byla Madelina Hammondová?" tázala se vážně. Neodpověděl.

Stewarte," pokračovala ve vřelém vzrušení, zmínil jste se kdysi o dluhu, jímž jste mi povinován ". A vidouc, jak jeho osmahlá tvář bledne, zarazila se a pokračovala: Je splacen."

Ne, nezodpověděl chraptivě.

Ano. Nechci, aby to bylo jinak."

Ne. Ten nemůže být nikdy splacen."

Madelina vztáhla ruku.

Je splacen, pravím vám," opakovala.

Náhle couvl před vztaženou bílou rukou, která, jak se zdálo, ho okouzlovala.

Zabil bych člověka k vůli tomu, abych se mohl dotknout vaší ruky. Ale za podmínek, které nabízíte, se jí nedotknu."

Jeho neočekávaná prudkost ji přivedla z rovnováhy.

Stewarte, žádný muž před vámi neodmítl potřást si se mnou rukou, nechť měl důvod jakýkoliv. To to není lichotivé," pravila, usmávši se. Proč nechcete? Poněvadž myslíte, že vám ji podávám jako paní sluhovi jako rancher cowboyovi?"

Ne."

Tedy proč? Váš dluh je splacen. Ruším jej. Proč bychom si tedy nepotřásli ruce jako to činí muži?"

Nechci. To je vše."

Obávám se, že jste nevlídný, nechť k tomu máte jakýkoli důvod," odpověděla. Mohu vám však přece podat ruku za nějakou dobu. Dobrou noc."

Pozdravil a obrátil se. Madelina ho pozorovala s podivením, jak odchází stezkou s rukou na šíji vraníkově.

Šla si trochu odpočinout před večeří a poněvadž byla zemlená jízdou a rozčilením, usnula. Když se probudila, stmívalo se. Divila se, proč k ní nepřišla mexická služka a zazvonila. Služka se neobjevila a vůbec nikdo se nehlásil. Zdálo se, že je v domě neobyčejné ticho. Za chvíli se ozvaly v předsíni kroky. Madelina poznala, že jsou to kroky Stillwellovy, ačkoliv se jí zdály příliš lehké. Pak ho slyšela, jak volá tiše do otevřených dveří její kanceláře. Jeho opatrný hlas se hodil k jeho nezvyklé chůzi. Se zlou předtuchou spěchala ven. Stál u dveří její kanceláře.

Stillwelle!" zvolala.

Máte někoho s sebou?" tázal se tlumeným hlasem.

Ne."

Pojďte, prosím, do předsíně."

Vyhověla mu, a když byli u schůdků, mohla ho vidět. Jeho vážná tvář, bledší než kdy jindy, působila na ni takovým dojmem, že k němu vztáhla prosebnou ruku. Stillwell se jí chopil a podržel ji ve své ruce.

Slečno Majesty, je mi velice líto, že vám musím říct nemilé zprávy." Mluvil skoro šeptem, rozhlížel se opatrně a choval se neklidně a tajemně. Kdybyste slyšela, jak Stewart proklínal, byla byste poznala, jak neradi vám to říkáme. Není však vyhnutí. Jsme v úzkých. Nechceteli, aby vaši hosté byli vystrašení, musíte mít odvahu a řídit se Stewartovými rozkazy."

Můžete se na mne spolehnout," pravila Madelina pevně, ačkoliv se třásla.

Nuže, totiž spočívá v tomto: Tlupa banditů, kterou stíhal Pat Hawe se skrývá v domě!"

V domě?" opakovala Madelina zděšené.

Slečno Majesty, je to svatá pravda a stydím se to doznat. Stewart zuří, když si pomyslí, jak se to mohlo stát. Vidíte, nebylo by se to mohlo stát, kdyby hoši neodjeli na hřiště a kdyby Stewart neodjel za námi. Je to má chyba. Měl jsem kolem sebe příliš mnoho ženskosti. Gene mne proklínal skandálně mne proklínal. Ale teď se musíme dát do toho."

Vy myslíte, že tlupa stíhaných lupičů banditů se skutečně ukryla v mém dome?" tázala se Madelina.

Zajisté. Zdá se mi velmi podivné, že jste neshledala, že něco není v pořádku, když jste viděla, že všechny vaše služby utekly."

Utekly? Pohřešila jsem svoji služku! Divila jsem se, proč nejsou rozžatá světla. Kam utekly mé služby?"

Dolů do mexické vesnice, a byly vyděšené až k smrti. Teď slyšte. Když vás Stewart asi před hodinou opustil, jel přímo tam, kde jsem se já s hochy snažil zabránit Patu Haweovi v tom, aby neroztrhal ranch na kusy. Při tom jsme pomáhali Patovi hledat bandity. Když tam přijel Stewart, bylo to jiné. Pat byl již před tím ve špatné náladě, ale když viděl Stewarta, rozzuřil se ještě víc. Myslím, že Gene působí na Pata tak jako červená barva na býka. Když však sheriff zapálil starou chatrč, pustil se do něho Stewart řádně. Pat Hawe měl sebou šest mužů, a podle všeho považoval stíhání banditů za jakousi zábavu. Nastala hádka a chvíli to vyhlíželo ošklivě. Ale Gene byl chladnokrevný a zkrotil hochy. Potom Pat a jeho mužstvo stíhali bandity dál. Z toho stíhání, slečno Majesty, se vyvinula pouhá fraška. Myslím, že by si Pat mohl tropit blázný ze mne a z hochů, jakmile však se ukázal Stewart na scéně bud' to začal Pat dělat přehmaty, nebo jsme my prohlédli, zkrátka, věc byla jasná. Pat Hawe se neohlížel příliš po banditech; staral se jen o to, jak by

způsobil nesnáze Stewartovi. Konečně, když Patovi lidé mířili k zásobárně, kde máme střelivo, potravu, nápoje a podobné věci, zadržel je Stewart. A poručil Patu Haweovi, aby se klidil z ranče. Tu se Hawe se Stewartem srazili. A tu vyšla pravda najevo. Někde byla ukrytá tlupa banditů, a Pat Hawe ji z počátku hledal velmi čile a doopravdy. Náhle však se jeho chování podivuhodně změnilo. Byl poněkud zmatený tím, že se mu Stewart dívá do hry a rozzuřil se, možná přirozeně, a možná též, aby něco zakryl. Oháněl se zákonem. Ohřál svoji starou zášť proti Stewartovi a vinil ho opět z té vraždy v minulém podzimu. Stewart mu odpověděl tak, že Pak vyhlížel velice hloupě nadhodil mu, že se bojí banditů, nebo že má jiný důvod k tomu, že se nedrží věci. Začala hádka, a nebýt Nelsa, byl by z toho povstal boj. Když Stewart. Vytlačoval Pata s jeho mužstvem ven, ztratil jeden z Patových mužů hlavu a sáhl po revolveru. Nels po něm hodil svým revolverem a zmrazil mu ruku. Pak přiskočil Monty s dvěma revolvry a nějakou chvíli to vyhlíželo choullostivě. Ale stíhatelé banditů se pak vykradli ven."

Stillwell ustal v rychlém vypravování; držel dosud Madelinu za ruku, jako kdyby ji chtěl těšit.

Když Pat odešel, dali jsme hlavy dohromady," počal starý dobytkař dlouze si oddechnuv. Zadrželi jsme mladíka, který udal, že viděl, jak asi tucet mužů nechtěl říci, že to byli greaseři se plíží křovinami k zadní straně domu. Bylo to v tu dobu, kdy Stewart odjel na hřiště. Pat viděl tento mladík, jak vaše služby běží dolů do vesnice. Gene soudí o celé věci takto. Na dráze se jistě něco stalo, a Pat Hawe stopoval bandity k ranchi. Stíhá je usilovně a pak náhle všeho nechá. Stewart říká, že Pat Hawe se nebál, ale že se nějakým způsobem dověděl, že v tlupě jsou lidé, které nechce polapit. Sabe? Pak mi Gene sdělil bleskem svůj plán. Že půjde dolů k padru Marcosovi a požádá ho, aby vyzvěděl všechno možné od mexických služek. Pospíchal jsem ihned nahoru, abych vám to pověděl abych vám dal rozkazy, slečno Majesty. Není to podivné? Máte shromáždit všechny hosty v kuchyni. Namluvte jim, že to bude veliká zábava, budouli vaši hosté vařit oběd, poněvadž služby utekly. Kuchyně je nejbezpečnější místnost v domě. Mezitím, co budete pořádat piknik se svojí společností, postavím cowboye do dlouhé chodby a též venku do rohu, kde kuchyně přiléhá k hlavní budově. Je jisté, že si bandité myslí, že nikdo neví, kde jsou schováni. Stewart říká, že jsou v posledním pokoji, kde je seno, a že v noci upláchnou. Ovšem, buduli hlídat já z hochy, můžete se odebrat bezpečně na lože. Vzbudíme vaše hosty časně před svítáním, aby se pustili stezkou do hor. Řekněte jim, aby si připravili výstroj než ulehnu. Řekněte jim, že můžete tábořit s cowboyi, když vám služby utekly. To je všechno. Budemeli mít štěstí, nedovědí se vaši přátelé nikdy, že seděli na podkoku s prachem."

Stillwelle, radíte k té cestě do hor?" tázala se Madelina.

Myslím, že ano, uvážímli všechno. Slečno Majesty, strávil jsem teď mnoho času vysvětlováním. Budete mít odvahu?"

Ano," odpověděla Madelina a divila se sama sobě.

Řekněte to raději Florenci. Ona vám pomůže. Ted' jdu pro hochy."

Místo aby se vrátila do svého pokoje, prošla Madelina kanceláři do dlouhé chodby. Byla tam skoro taková tma jako v noci. Zdálo se jí, že vidí pomalu se plížící postavu, temnější než šero. Počala provádět svůj plán s jistým záchvěvem. Kráčela neslyšně. Nalezla dveře ke kuchyni, vešla dovnitř a rozžala světla. Když vyšla opět ven, rozeznala tmavou nehybnou postavu, choulící se u zdi. Nedůvěřovala své živé obrazotvornosti. Bylo zapotřebí celé odvahy k tomu, aby mohla klidně a přirozeně rozsvítit světlo na chodbě. Pak prošla svými pokoji do patra.

Její hosté svolili rádi a se smíchem k výletu. Madelina se domnívala, že její přetvářka je dokonalá, vidouc, že klame i Florenci. Vešli vesele do kuchyně. Madelina se zastavila u dveří a podívala se ostrým, ale nenápadným pohledem ven do velké síně, podobné stodole. Neviděla nic, než prázdný, tmavý prostor. Náhle se ze strany vynořil ve vzdálenosti několika kroků bledý obličej. Ihned zmizel. Přece však ten okamžik stačil Madelině, že poznala jiskrné oči Dona Carlosa. Zavřela dveře, aniž by projevila spěch nebo leknutí. Na dveřích byla těžká závora, kterou zasunula pomalu a bez hluku. Chladný úžas, který ji ohromoval, se změnil v hněv. Jak se mohl odvážit ten Mexikán toho, že se vplížil do jejího domu! Co měl v úmyslu?

Byl jedním z banditů, o nichž se myslelo, že jsou ukryti v domě? Čím déle přemýšlela, tím více vzrůstal její hněv a rozčilení, a byla by se nejspíš prozradila, kdyby Florence, která ji viděla, jak zasunuje závoru a uhodla její myšlenky, k ní nepřistoupila s jasným, tázavým pohledem. Madelina se včas opanovala.

Pak přidělila každému hostu nějaký úkol. Zavedla Florenci do špižírny a tam jí sdělila šeptem své tajemství. Místo odpovědi ukázala Florence okénkem ven, kde se plížila řada cowboyů. Madelinu opustil hněv i strach a byla jen rozčilená.

Madelina dovedla být veselá. Začala zábavu tím, že zavolala Castletona do špižírny, tam upoutala něčím jeho pozornost a pak otiskla zamoučené ruce na záda jeho černého kabátu. Když se Castleton vrátil nevinně do kuchyně, byl pozdraven bouřlivým smíchem. Tento překvapující čin hostitelky byl počátkem hlučné veselosti. Každý pomáhal. Všichni se těšili z oběda. Jídla byla připravena za mimořádných okolností. I Madelina se z něho těšila, ačkoliv měla pocit, že jí visí meč nad hlavou.

Bylo již pozdě, když vstala od stolu a řekla svým hostům, aby se odebrali do svých pokojů, připravili si jezdecký oblek a různé věci, které budou potřebovat na dlouhém výletě, který bude vrcholem jejich západních zkušeností, a vyspali se trochu, než je cowboycové časně ráno vzbudí.

Madelina odešla ihned do svého pokoje a připravovala si jezdecký oblek, když ji vyrušilo zaklepání na dveře. Myslela si, že to přišla Florence, aby jí pomohla v přípravách na cestu. Bylo však zaklepáno na dveře, vedoucí do předsíně.

Bylo zaklepáno ještě jednou.

Kdo tam?" tázala se.

Stewart," zněla odpověď.

Otevřela dveře. Za ním bylo vidět nejasně několik cowboyů.

Smím s vámi mluvit?" tázal se.

Zajisté." Váhala okamžik, pak ho vyzvala, aby vstoupil, a zavřela dveře. Je je všechno v pořádku?"

Ne. Ti bandité se drží stále v úkrytu. Vypátrali, že jsme na stráži. Jsem však jistý, že odtud vypravíme vás a vaše přátele, než k něčemu dojde. Chtěl jsem vám říct, že jsem mluvil s vašimi služkami. Byly jen polekané. Vráť se zítra, jakmile se Bili zbaví této tlupy. Nemusíte mít starosti k vůli nim nebo k vůli svému majetku."

Víte, kdo se skrývá v domě?"

Dělalo mi to z počátku starosti. Pat Hawe se choval podivně. Myslil jsem si, že přišel na to, že mezi bandity, které stopuje, by mohli být jeho staří přátelé podloudníci. Když jsem však promluvil s vašimi služkami a když jsem našel několik koní, ukrytých v houští za rybníkem přišel jsem k jinému názoru. Myslím, že se ve vašem domě skrývá hrstka zbabělých vyvrženců z pomezí, spíš náhodou než úmyslně. Pustíme je zbavíme se jich bez jediného výstřelu. Kdybych takto nesoudil, působilo by mi to značné starosti. Situace by vyhlížela jinak."

Stewart, mýlíte se," pravila.

Trhl sebou, ale neodpověděl hned. Výraz jeho očí se změnil. Pak se tázal:

Jakto?"

Viděla jsem jednoho z banditů. Poznala jsem ho určitě."

Přistoupil těsně k ní jediným dlouhým krokem.

Kdo to byl?" tázal se Stewart.

Don Carlos."

Pronesl něco tlumeně a pak pravil: Jste si tím jistá?"

Naprosto. Viděla jsem jeho postavu dvakrát na chodbě a pak jeho obličej ve světle. Jeho oči bych poznala vždy."

Věděl o tom, že ho vidíte?"

Nevím to určitě, ale myslím si to. Poznal mne jistě! Stála jsem ve světle. Vstoupila jsem do dveří a pak jsem úmyslně vykročila ven. Jeho obličej se ukázal za rohem a pak rychle zmizel."

Madelina pozorovala se záchvěvem, že Stewart podlehl přeměně. Viděla i cítila hněv, který ho změnil.

Svolejte své přátele zavedte je sem!" nařizoval úsečně obraceje se ke dveřím.

Stewart, počkejte!" pravila.

Obrátil se. Jeho bledá tvář, jeho planoucí oči, jeho přítomnost, mající teď určitý strašný význam, na ni podivně působily, zeslabovaly ji.

Co chcete* dělat?" tázala se.

To není vaše věc. Zavedte sem svoji společnost. Zavřete okna na závory a zamkněte dveře. Budete v bezpečí."

Stewart! Povězte mi, co máte v úmyslu."

Nepovím vám to," odpověděl a obrátil se.

Ale já to chci vědět!" Položila mu ruku na rameno a zadržela ho. Viděla, jak se zarazil cítila, jak sebou trhl, když se ho dotkla. Vím to. Vy se chcete bít!"

Není k tomu čas, slečno Hammondová?" Překonal prudký popud k okamžitému činu. V jeho otázce byla omrzelost, důstojnost, ba i výčitka. Přítomnost tohoto Mexikána ve vašem domě měla by vám být důkazem, jak věci stojí. Tito vaquerové, tito guerillové vypátrali, že nestrpíte, aby vaši lidé bojovali. Don Carlos je úskočný zbabělec a přece se nebojí skrývat se ve vašem domě. Dověděl se, že nedovolíte svým cowboyům, aby někomu ublížili. Využívá toho. Bude loupit, pálit a unese vás. Bude též vraždit, jestliže se mu naskytne příležitost. Tito greaserové bodají potmě. Táhá se tedy je čas, abychom mu to překazili?"

Stewart, zakazují vám bojovat, vyjma v sebeobraně. Zakazují vám to!"

To, co chci dělat, je sebeobrana. Což jsem se nepokusil vysvětlit vám, že máme teď na pomezí nepokojné časy? Musím vám říct opět, že Don Carlos je ve spojení se vzbouřenci? Tito by rádi způsobili rozruch ve Spojených Státech. Vy jste vynikající žena. Don Carlos by vás unesl. Kdyby vás měl, bylo by mu malíčkostí přejít s vámi přes hranice! Kde by to pak vzbudilo rozruch? V New Yorku! Ve Washingtonu! Znamenalo by to, že vzbouřenci usilují o zakročení Spojených Států. Jinými slovy o válku!"

Vy přeháníte!" zvolala.

Možná. Ale počínám vidět Donovi do karet. Slečno Hammondová, já je to hrozné, pomyslí si, co byste vytrpěla, kdyby vás Don Carlos dostal přes hranice. Znáám tyto Mexikány nízké kasty. Býval jsem mezi peony otroky."

Stewart, nedopusťte, aby mne Don Carlos unesl," odpověděla Madelina se sladkou přímostí.

Viděla, jak se chvěje, jak polyká a jak se mu vrací tvrdý, hněvivý výraz do tváře.

Nedopustím. Proto ho pronásleduji."

Zakázala jsem vám však, abyste zahájil úmyslně boj."

Tedy půjdu a dám se do boje bez vašeho dovolení," odpověděl krátce a opět se obrátil.

Tentokrát, když ho Madelina chytila za ruku, držela ji i potom, když se zastavil.

Ne!" pravila velitelsky.

Setřásl její ruku a vykročil.

Prosím, neodcházejte!" volala prosebně. On se nezastavil. Stewart!"

Postavila se mu do cesty a opřela se zády o dveře. Natáhl paži, jako kdyby ji chtěl odstrčit. Paže však mu klesla. Stál před ní znepokojený, se vzrušenou tváří.

Je to k vůli vám," omlouval se.

Jeli to kvůli mně, činite to, co se mi líbí."

Tito guerillové někoho probodnou. Zapálí dům. Unesou vás. Provedou něco zlého, nepřekazím jim to."

Odvažme se toho," prosila naléhavě.

Ale je to hrozné nebezpečí, ve které bychom se neměli vydávat," zvolal vášnivě. Já to vím nejlépe. Stillwell je na mé straně. Pusťte mne, slečno Hammondová. Vezmu hochy a půjdu za těmito guerilly."

Ne."

Bože!" zvolal Stewart. Proč mne nepustíte? Musí se to stát. Je "mi líto, že znepokojuji vás a vaše hosty. Proč neučinit konec řádění Dona Carlosa? Poněvadž se obáváte, že by povyk rušil vaše hosty?"

Ne tentokrát ne."

Tedy se bojíte, že budeme střílet na tyto greasery?"

Ne."

Je vám nevolno při myšlence, že by trochu greaserské krve poskvřnilo místnosti vašeho domu?"

Ne!"

Proč mi tedy bráníte provést to, co považuji za nejlepší?"

Stewart, já já , " koktala, ve vzrůstajícím rozčilení. Jsem poděšena zmatena. Nejsem zbabělá. Kdybyste musil bojovat, přesvědčil byste se, že nejsem zbabělá. Zdá se mi však, že si počínáte tak bezstarostně ta chodba je tak tmavá guerillové by mohli střílet z úkrytu. Jste tak divoký, tak odvážný, řítit byste se přímo do nebezpečí. Je to nutné? Myslím soudím nevím, proč mám takový pocit pomyslí si na to, že byste to mohl provést. Myslím však, že je to proto, poněvadž se obávám, že byste že byste mohl být raněn."

Vy se obáváte, že já já bych mohl být raněn?" opakoval s úžasem, při čemž jeho tvrdá tvář se zardívala a planula.

Ano."

Jediné slovo, se vším, co mohlo znamenat, se vším, co nemuselo znamenat, ho obměkčilo jako kouzlem, naplnilo ho něhou, úžasem a plachostí, takže se dusil pod přívalem citů.

Madelina si myslila, že ho přemluvila že u něho prosadila svou vůli. Avšak jeho náhlý pohyb ji přesvědčil o tom, že usuzovala příliš rychle. Odsunul ji totiž pevně stranou, aby mohl projít. Madelina vidouc, že by neváhal ji zdvihnout, aby nebyla v cestě, ustoupila. Obrátil se na prahu. Jeho tvář byla dosud vzrušená, ale ohnivý záblesk očí svědčil o návratu cowboyské krutosti.

Vyženu Dona Carlosa a jeho tlupu z domu," prohlásil Stewart. Myslím, že vám mohu slíbit, že to učiním bez boje.

Dojdeli však k boji, bude po Donu Carlosovi!"

XV. KAPITOLA

HORSKÁ STEZKA

Když Stewart vyšel ze dveří, zaklepala Florence na jiné dveře. Madelina, která pozbyla svůj obvyklý klid, přijala chladnokrevnou západní dívku s velikou radostí. Pouhou její přítomností nabývala Madelina duševní rovnováhu. Zpozorovala, že si ji Florence bystře prohlíží a že se k ní chová jemněji. Florence možná hořela touhou dovědět se víc o banditech, ukrytých v domě, o plánech cowboyů, o důvodu, proč Madelina potlačuje vzrušení. Místo toho, aby kladla Madelině otázky, počala mluvit o důležitějším předmětu, totiž co by měly vzít sebou na cestu. Po celou hodinu o tom rozmlouvaly, vybraly nejpotřebnější věci a uložily je v Madelininých vacích.

Když skončily, rozhodly se, že ulehnu v jezdeckém obleku, aby si odpočinuly, než vyjedou. Madelina zhasla světlo a vyhlédnuvši oknem, spatřila v nočním šeru temné postavy, stojící na stráži. Když ulehla, slyšela tiché kroky na stezce. Tato věrnost ji těšila, byla však zároveň předpovědí něčeho hrozného, co se jí zdálo být nevyhnutelným od té doby, kdy měla se Stewartem vášnivý rozhovor.

Madelina neočekávala, že bude spát, a přece usnula, zdánlivě na okamžik, až ji Florence zavolala. Vyšla za Florencí z domu. Byla tmavá hodina před úsvitem. Rozeznávala osedlané koně, které drželi cowboyové. Odjezd byl kvapný a tajemný. Helena, která vyšla po špičkách s ostatními Madelininými hosty, šeptala, že to vyhlíží jako útěk. Byla potěšena. Ostatní se bavili. Pro Madelinu to byl vskutku útěk.

Madelina nemohla rozeznat v temnotě, kolik průvodců bude mít její společnost. Slyšela tlumené hlasy, hryzáni uvidel a dusot kopyt. Poznala Stewarta, když jí přiváděl Majesty. Pak přiběhli tiše kňučící psi. Studené čenichy se dotýkaly jejích rukou. Rozeznala smečku svých velikých, šedých ruských vlčáků. Že Stewart chtěl, aby šli s ní, bylo známkou toho, jak studoval její záliby. Byla ráda venku se psy a s koněm.

Stewart vedl Majesty kolem řady jezdců.

Myslím, že jsme připraveni," pravil. Spočtu všechny." Přešel podél řady a když se vracel, slyšela Madelina, že řekl několikrát: Jedte každý těsně za koněm vpředu a chovejte se tiše dokud se nerozední." Pak poznala Madelina z frkání a dusotu velikého vraníka vpředu, že Stewart nasedl.

Hotovo, jedeme," zvolal.

Madelina povolila svému sedáku uzdu. Zakřupal písek, jiskra odlétla od kamene, bylo slyšet tlumený řehot, frknutí a pak stejnoměrný, úsečný klapot podkov na tvrdé půdě. Madelina rozeznávala jen obrysy Stewarta a jeho vraníka před sebou. A přece byli skoro na dosah ruky. Jednou nebo dvakrát vyskočil některý z jejích obrovských psů a radostně zakňučel. Dole ležel hustý pás tmy, který přecházel nahoře v šedou mlhu, kterou prosvítalo několik bledých hvězd. Byl to vůbec nezvyklý odjezd z ranche. Madelina, která byla vnímavá i pro obyčejné příhody, shledávala, že ji rozechvívá tlumený dusot kopy, chladný, vlhký vzduch a neurčitě se rýsující postava Stewartova. Opatrnost, časný výjezd před úsvitem, nucené mlčení to vše bylo příčinou, že situace byla vzrušující.

Majesty vjela do rokle, kde byl písek a nerovná cesta, takže Madelina musila zanechat romantiky a všimnout si jízdy. Ve tmě nebylo lehké držet se těsně za Stewartem. Musila tomu věnovat velkou pozornost. Pak následovala dlouhá jízda hlubokým pískem. Mezitím se počínalo rozednívat. Konečně vyjela Majesty z naplaveného písku a její podkovy zazvonily o kámen. Počala stoupat do svahu. Madelina viděla zřetelněji Stewarta a jeho koně. Naklonila se, aby se podívala na stezku, nerozeznávala ji však. Divila se, jak se může Stewart držet stezky po tmě. Jeho oči jsou jistě tak

pronikavé jak vyhlízejí. Když se Madelina ohlédla, neviděla koně, jedoucího za ní, slyšela ho však. Mezitím co Majesty stále stoupala, viděla Madelina, jak šedá tma řídne a vyjasňuje se. Viděla, jak se v ní objevují groteskní tvary kaktusů. Bylo již skoro denní světlo. Madelina se domnívala, že je obrácená k východu, neviděla však, že by se obloha vyjasňovala. Náhle ke svému úžasu spatřila zřetelně Stewarta s jeho koněm. Viděla charakteristické skály, kaktusy a křoviny. Stezka byla stará, málo kdy užívaná a všelijak se točila. Ohlédla se a spatřila malou, zavalitou postavu Montyho, shrbenou v sedle. Tvář Montyho zakrýval jeho sombrero. Za ním jela Dorothy Coombsová a v jejím pozadí se tyčila vysoká postava Nicka Steele. Madelina a členové její společnosti jeli mezi cowboyi.

Rozednilo se úplně a Madelina viděla, že stezka vede pahorky. Točila se mělkými roklemi, plnými kamení a kletí, naplaveného přivaly. Při každé zatáčce očekávala teď Madelina, že přijedou k vodě, u níž bude čekat řada koní s nákladem. Ale čas míjel, stoupali dále a nebylo vidět ani vodu ani koně. Madelina počínala cítit hlad.

Záhy nato vjel Stewartův kůň do mělké tůně. Za ni bylo vidět vlhká místa v písku a dále vodu ve skalních prohlubínách. Stewart pokračoval v jízdě. Bylo osm hodin, když zabočil do široké doliny. Madelina spatřila koně, pasoucí se na sporé trávě, velikou kupu balíků, pokrytých plachtovinou a oheň, kolem něhož se čile pohybovali cowboyové a dvě mexické ženy.

Madelina, sedíc na koni pozorovala, jak přijíždí ostatní společnost. Její hosté byli ve velmi veselém rozmaru a mluvili všichni najednou.

Posnídejte a pospěšte si," zvolal Stewart beze všech obřadů.

Není třeba mi říkat, abych si pospíšila," pravila Helena. Mám nesmírnou chuť k jídlu. V tomto vzduchu dostávám hlad."

V tomto ohledu, jak Madelina pozorovala, se Helena příliš od ostatních nelišila. Spěch nebyl překážkou při snídani, která se podobala pikniku. Mezitím co jedli, hovořili a smáli se, připevňovali cowboyové náklad na koně a mezky. Jakmile byli soumaři připraveni, poslal je Stewart napřed, aby razili cestu. Svahy byly pokryté houštinami, mezi nimiž se vyskytovaly skály a kaktusy. Stezka stále stoupala. U Madeliny a její společnosti nebylo teď hlavní věcí pohodlí, nýbrž pouhá možnost jízdy. Florence měla jezdecké spodky a vysoké boty, což bylo samozřejmě výhodné. Jezdecké obleky ostatních dam trpěly značně ostrými trny. Madelina musila dbát, aby chránila nohy svého koně, proto vybírala k jízdě volná místa a odbočovala místy ze stezky, čímž se chránila před vyčnívajícími trnitými větvemi. Čas jí ubíhal, aniž by o tom věděla. Konec a mezci s nákladem jeli v čele. Vzdálenost mezi jednotlivými jezdci za nimi se zvětšila. V poledne vyjeli z pahorků a octli se před skutečnými horami. Slunce pražilo. Byl slabý vánek, zvířený prach visel ve vzduchu jako mlha. Vyhlídka byla omezená. Byly vidět jen táhlé, bledě hnědé horské svahy, rozryté skalnatými caňony.

Stewart počkal na Madelinu a když k němu došla, pravil:

Přijde bouře."

To bude úleva. Je horko a praší se," odpověděla Madelina.

"Mámě zastavit a utábořit se?"

Zde? Ó ne! Co považujete za nejlepší? "

Dostaneme-li dobrou, zdravou bouři, bude to pro vaše přátele něco nového. Myslím, že bude lépe, pojedeme dál. Zde není místo pro dobrý tábor. Vítr by nás srazil s tohoto svahu, jestliže by náš nespláchl déšť. „Je zapotřebí celodenní jízda k dobrému tábořišti, a neslibuji to. Jedeme příliš pomalu. Máli pršet, ať prší. Náklad je dobře přikrytý. Ale my musíme zmoknout."

Zajisté," odpověděla Madelina a smála se jeho závěru. Věděla, co znamená bouře v tomto kraji, a její hosté ještě žádnou nezažili. Máli pršet, ať prší."

Stewart jel dál a Madelina jela za ním. Do svahu se pachtila zvířata s nákladem; malí mezkové šli lehce tam, kde se koně namáhali. Jejich náklad se kýval ze strany na stranu jako velbloudí hrb. Kameny se s rachotem valily dolů. Vzduch se tetelil horkem. Prach se zdvihl a vznášel ve vzduchu. Obloha byla bleděmodrá jako rozpálená ocel, vyjímaje místa, kde tmavé mraky vykukovaly nad skalními hřebeny. V nehybném, dusném vzduchu se těžce dýchalo. Při únavné jízdě do vrchu nejeli již jezdci těsně za sebou, nýbrž rozdělili se po dvou a po třech.

Když vyjeli půl míle výš, viděla Madelina k severu, k západu a částečně k jihu. Zapomněla na horko, únavu a nepohodlí svých hostů při této široké, neomezené vyhlídce na vyprahlou zemi. Hleděla na šedé údolí, černé hory, širokou, rudou bránu pouště a nejasné skalní hroty, modré jako obloha, k níž strměly. Bylo jí líto, když zvětralé, zkroutené cedry jí zabránily v rozhledu.

Pak se svah zmínil, a cesta se vinula lesem, ze zakrslých stromů, zohýbaných vichřicemi. Až do těchto výšin dosáhla poušť svojí vyzáblou rukou. Mraky se roztáhly po obloze a zakryly slunce, čímž nastala vítaná změna. Soumaři se zastavili, odpočívali, a Stewart s Madelinou čekali na ostatní společnost. Zde jí stručně vysvětlil, že Don Carlos a bandité v noci opustili ranch. Hrom rachotil v dáli a slabý vánek šuměl ve sporém listí cedrů. Vzduch byl tíživý; koně těžce oddychovali.

Bude to stát za to," pravil Stewart. První bouře je skoro vždy zlá. Cítím ji ve vzduchu."

Zdálo se, že vzduch je nabitý silou, čekající, aby byla vyproštěna.

Jezdci vjížděli po párů do cedrového lesa a ženská část společnosti žádala výmluvně odpočinek. Trvalý odpočinek byl možný teprve večer a závisel od toho, zdali společnost dojede ke skalám. Soumaři se kývali dále a Stewart jel za nimi.

Střed bouře se pomalu stahoval kolem skalních hrotů; bylo slyšet častěji tlumené mumlání a rachot hromu. Světlo pomalu zhaslo. Vyvalily se mraky, podobné dýmu. Bylo stále dusněji, větřík zavál několikrát a pak přestal úplně.

O hodinu později byla společnost již ve veliké výši a objížděla úbočí velikého, holého hřebene, který dlouho zakrýval skaliska. Poslední mezek s nákladem zmizel za hřebenem. Madelina hleděla dolů po svahu a pozorovala s úsměvem, jak její hosté přesedávají zemdlené v sedlech ze strany na stranu. Hluboko dole bylo vidět cedrovou rostlinu a pahorky.

Daleko na západě byla obloha dosud jasná a sluneční paprsky vyzařovaly mezi stahujícími se mraky.

Stewart vyjel na vrchol hřebene a ačkoliv byl jen v malé vzdálenosti před ní, kynul jí a rozmachem paže ji upozorňoval na to, co vidí. Bylo to důrazné gesto, a Madelina, poněvadž nikdy před tím nebyla v takové výši, tušila mnoho. Majesty učinila ještě několik kroků, zafrkala a zastavila se vedle Stewartova vraníka. Na Madelinu učinila scéna takový dojem, jako kdyby se změnil svět. Hřeben byl vrcholem hory. Svažoval se před ní do černé rokle, zarostlé místy křovím a rozryté mnohými cañony. Na východ za roklí se zdvihaly holé, okrouhlé horské vrcholy. Napravo vedly do výše obrovské skalní stupně ke skaliskům, obklopeným sosnami a jedlemi a rysujícími se temně na bouřlivé obloze. Černé mraky se kupily kolem skalních hrotů, zakrývajíce nejvyšší z nich. Míhl se bílý, rozeklaný blesk a po něm zahřmělo tak jako když zarachotí lavina.

Svět rozervaných skal pod pomalým přívalem bouřlivých mraků poskytoval divadlo, jež naplňovalo bázní. Bylo krásné, jeho krása však byla vznešená a majestátní. Divoká pustina se vznesla do výše, aby se setkala s magnetickými výšinami. Horko, vítr, mráz, blesk a déšť byly ve věčném boji. Pod jejich útoky se tento mocný, kamenný svět drolil, lámal a podléhal zkáze.

Madelina pohlédla na Stewarta. Zapomněl na její přítomnost. Seděl nehybně na koni jako kámen, s temnou tváří a s temnými očima. Nebyl si vědom svých myšlenek jako Indián, hleděl a hleděl. Když ho Madelina takto viděla a dohadovala se zvláštní spřízněnosti duše tohoto člověka s divokým okolím, vznikala v ní podivná touha, aby porozuměla jeho povaze.

Klapot podkov za ní přerušil kouzlo. Monty dojel na vrchol.

Gene, co se všechno stane za minutu, to by nemohl říct ani sám Mojžíš," podotkl Monty.

Pak k ní přijela Dorothy a rozhlížela se.

To je rozkošné!" zvolala. Přála bych si, aby nepřišla bouře. Promokneme všichni."

Stewart jel dál, drže se táhlého svahu hřebene, stoupajícího na jih k strmým skalám. Byl to jižní svah a proto byl napolo vyprahlý. Rostla na něm yuka a jakési křoviny, které považovala Madelina za manzanitu. Zdálo se, že při každém kroku se půda pod jejich koněm sesouvá. Po pevné půdě se jet nemohlo, poněvadž byla pokrytá ostnatými rostlinami nebo spoustou kamení. Svah hraničil s roklinami.

Obloha ztemněla ještě víc. Zdálo se, že mraky, které se pomalu stahovaly, se náhle rozbouřily. Kupily se, válely se, houstly a zahalovaly skály. Vzduch byl nehybný a zdálo se, že je obtížen sirnatým dýmem; ostré blesky se počaly míhat. Mezi rachotem hromu bylo slyšet vzdálený hukot větru.

Stewart očekával Madelinu pod převislou skálou, když cowboyové ukryli soumary. Majesty byla citlivá vůči bleskům. Madelina ji popleskávala na šíji a něžně na ni volala. Zemdlení mezci kývali hlavami. Mexické ženy si skrývali hlavy v pláštích. Stewart odvázel nepromokavý kabát, připevněný vzadu na sedle a pomohl jí jej obléci. Pak oblékl svůj vlastní. Ostatní cowboyové následovali jeho příkladu. Záhy nato spatřila Madelina Montyho a Dorothy, objíždějící skálu a doufala, že i ostatní se záhy objeví.

Modrobílý, klikatý blesk sjel s mraků dolů a ihned se ozval hromový třesk, který, jak se zdálo, otřásl zemí v základech. Pak hrom rachotil jako kdyby se odrážel od mraku k mraku, duněl ve vrcholech skal, budil ozvěny stále slábnoucí a konečně zmlkl. Madelina cítila elektřinu v hřívě svého koně a zdálo se jí, že jí rozechvívá nervy. Veliké mraky pohlcovaly stále víc východní vrcholky hor. Tento okamžik propukající bouře, se vzrůstajícím hukotem větru, který se podobal sténání obludy, vzrušoval Madelinu Hammondovou. Jak to bylo nádherné, být na svobodě. Zdravý, pod širým nebem, ve stínu hory a mraky, ve větru, dešti a bouři.

Při novém oslnivém modrém blesku bylo vidět příkré úbočí hory a mraky, poháněné bouří. V náhlém svitu spatřila Madelina tvář Stewartovu.

Bojíte se?" tázala se ho.

Ano," odpověděl prostě.

Když hrom zarachotil na obloze a slábnul v dálce, přemýšlela Madelina s úžasem o Stewartově odpovědi. Zpozorovala něco v jeho tváři, co ji přimělo k otázce, podle jejího názoru pošetilé. Jeho odpověď ji naplnila úžasem. Milovala bouři. Proč by se jí měl bát on, jehož nemohla sdružit se strachem.

Jak podivné! Nezažil jste asi mnoho bouří pod širým nebem?"

Po tváři mu přelétl záblesk úsměvu.

Sta. Ve dne u plašícího dobytka. V noci, sám na horách, když praskaly smrky a valily se balvany v přívalu pouště."

Nebojíte se tedy jen blesku?" tázala se.

Ne. Celé bouře."

Madelina cítila, že od nynějška bude mít méně důvěry k tomu, co považovala za lásku k živlům. Když se tento muž se železnými nervy obával bouře, byla jistě nějaká příčina k obavě.

Když se země třásla pod nohama jejího koně, celá obloha zčernala a byla křížována planoucími blesky. Když ve chvílích, kdy hrom ztichl, bylo slyšet podivný dutý hukot, uvědomila si náhle, jak malá je její znalost mocných přírodních sil. Pák, se zvráceností charakterů, již si byla plně vědomá, byla pokorná, uctívá a bojácná i při tom, když se kochala v nádeře temných skalisek a cañonů, v úžasné směsi zvuků a podivuhodném bílém ohni blesků.

Zatmělo se ještě víc a s ohlušujícím hukotem se spustil liják. Byla to průtrž mračen. Spousta vody se řítla k zemi.

Dlouho seděla Madelina na koni s hlavou sklopenou v prudkém lijáku. Když přšelo méně, slyšela, jak Stewart volá na všechny, aby ho následovali. Vzhledla a spatřila, že se vydává na další cestu. Pohlédla na Dorothy a ihned odvrátila zrak. Dorothy, která nechtěla nosit klobouk, hodící se do špatného počasí, a rovněž ne strašný, žlutý, lepkavý, nepromokavý kabát, byla promočená na kůži. Madelina si netroufala podívat se na ostatní dívky. Stačilo, když slyšela jejich nárek. Otočila tedy koně tam, kam mířil Stewart.

Neustále přšelo. Bouře se zmírnila a rachot hromu se ozýval slaběji. Vzduch se podivuhodně vyčistil a ochladil.

Madelina počala cítit, zeje nepříjemně prostydlá a zmoklá. Stewart jel rychleji než dřív, a zpozorovala, že Monty jede

těsně u ní, pobízejí ji k rychlé jízdě. Ztratili čas a tábořiště bylo vzdálené. Vlčáci se počínali opožďovat, poněvadž si zranili nohy o ostré kamení. Když Madelinu počínala zmáhat únava, všimla si stále méně svého okolí. Svah byl stále drsnější a příkřejší – namáhavější pro udýchané koně. Řídnoucí déšť byl studenější, a časem zavál Madelině ostrý vítr do tváře. Její kůň stoupal stále výš. Křoví a ostré hroty kamenů jí neustále rvaly mokrý oděv. Šedý soumrak se kolem ní skláněl. Blížila se noc. Majesty se vyhoupla do výše a zafřkala, mokré sedlo vrzlo, a Madelina poznala podle stejnoměrného pohybu, že je na rovině. Pohlédla do výše a spatřila strmé skály a skalní hroty, podobné obrovským varhanám, tmavé dole a světlejší nahoře. Přestálo pršet, ale větve borovic a jalovce po ní rozpínaly svoji mokrou náruč. Otvorem mezi skalisky zahlédla Madelina na okamžik západ. Rudé sluneční paprsky zářily temnými, potřhanými mraky. Slunce zapadlo.

Stewartův kůň se dal do klusu, a Madelina přenechala svému koni, aby si sám volil cestu. Stíny houstly, skály vyhlížely chmurně a příšerně. Chladný vítr sténal v tmavých stromech.

Koyoti, citíce psy, s nimi udržovali stejný krok, štekali a vyli ve tmě. Zdálo se však, že zemdlení psi si jich nevšímají. Když černá noc počínala zahalovat její okolí, všimla si Madelina, že jedle ustoupily borovému lesu. V ebenové tmě náhle zazářilo nepatrné světélko. Mrkalo jako osamělá hvězda na tmavé obloze. Zmizelo jí s očí – spatřila je opět. Zvětšovalo se. Černé kmeny jí bránily v rozhledu. Byl to oheň. Slyšela zpěv cowbojų a divoký sbor smečky koyotů. Dešťové kapky na větvích se třpytily v paprscích ohně. Stewartova vysoká postava se sombrerem na hlavě se rýsovala v kruhu světla, stále se šířícím. Viděla, že se často obrací, chtěje se přesvědčit, že je na blízku.

S vyhlídkou na oheň, teplo, potravu a odpočinek oživilo Madelinino nadšení. Jaká je to cesta? Tato divoká jízda, osamělá stezka a skrytá skalnatá výšina slibovaly nejen dobrodružství, po němž toužili její přátelé, ale i jí jakousi bezejmennou radost.

XVI. KAPITOLA

SKÁLY

Madelina byla ráda, že byla zdvižena s koně vedle praskajícího ohně a že viděla kouřící hrnce na žhavém uhlí. S výjimkou ramen, která měla chráněná nepromokavým kabátem, byla promoklá na kůži. Mexické ženy přispěchaly, aby jí pomohly převléct v blízkém stanu, prozatím však si Madelina hrála raději zkřehlé ruce a nohy a očekávala příchod přátel.

Dorothy spadla ze sedla do náruče několika cowbojų. Udržela se stěží na nohou. Její zevnějšek nebyl naprosto tak stylový jako obyčejně. Tvář byla zakrytá zplhlým a zkřiveným kloboukem. Zpod zkroutené střechy se ozýval nářek: O h h! Jaká je t to h hrozná j jízda!" Paní Becková byla v horším stavu. Musila být snesena s koně. Jsem ochromena – je ze mne zřícenina. Bobby, opatřete židli na kolečkách." Bobby byl úslušný a ochotný, nebyly však žádné židle na kolečkách. Florence sestoupila lehce. Nebýt jejích dlouhých promočených vlasů, bylo by možné považovat ji za hezkého cowboje. Edith Wayneová snesla tělesnou námahu lépe než Dorothy; poněvadž měla menšího koně, byla vydána více na milost a nemilost kaktusům a křovinám. Oblek z ní visel v cárech. Helena si uchovala zbytek stylu a pýchy a snad i trochu síly. Její tvář byla bledá, oči široce otevřené a kulhala. Pak zvolala: Majesty! Co chceš s námi dělat? Zabít nás nebo v nás vzbudit touhu po domově?" Na této dlouhé jízdě utrpěla ze všech nejvíce Ambroseova žena Kristina, malá Francouzka. Nebyla zvyklá jízdy na koni. Ambrose ji musil odnést do velikého stanu. Florence přemluvila Madelinu, aby odešla od ohně, a pak vešly dovnitř k ostatním. Dorothy naříkala, poněvadž nemohla zout mokré botky, paní Becková plakala a pokoušela se radit mexické ženě, jak jí má rozepnout promočený oděv, a bylo tam pravé peklo.

Teplý oděv horké nápoje a jídlo – teplé pokrývky," zněl úsečný rozkaz Stewartův.

Když pak Florence pomohla mexickým ženám, netrvalo dlouho a Madelina s ženskou částí společnosti byly v pohodlí, vyjímaje únavu a různé bolesti, jež mohl zmírnit jen odpočinek a spánek.

Ani únava, ani bolesti, ani stísněná poloha pod plachtovinou, ani vytí koyotů nebyly překážkou Madelininým hostům, aby se neprotáhli s dlouhými, vděčnými povzdechy a neupadli postupně do hlubokého spánku. Madelina si chvíli šeptala s Florencií, zasmála se s ní jednou nebo dvakrát a pak světlo, míhající se na plachtovině zhaslo a víčka se jí zavřela. Tma a šum života v táboře, tlumené hlasy mužů, dusot koňských kopyt, serenáda koyotů, pocit tepla a příjemného odpočinku – vše zmizelo.

Když se probudila, pohybovaly se nad ní stíny větví na plachtovině ozářené sluncem. Slyšela zvučné rány sekery, jinak žádný jiný zvuk. Pomalé, pravidelné oddechování svědčilo o hlubokém spánku jejích druhů ve stane.

Zpozorovala, že chybí Florence. Madelina vstala a vyhlédla ven.

Neobyčejně krásná scéna překvapila a okouzila její zrak. Spatřila rovinu, zelenající se dlouhou trávou, pestřící se květy a posetou skupinami půvabných jedlí, borovic a smrků, týčících se k nádherným skalám, zřůžovělým a pozlaceným sluneční září. Toužíc po neomezené vyhlídce, vyhledala svůj tlumok v koutě a pak se rychle a tiše ustrojila.

Její oblíbení psi, Rus a Tatar, spali přede dveřmi. Byli připoutáni řetězem. Probudila je a odvázala, přičemž si pomyslně, že je tam jistě přivázal Stewart, aby byli poblíž ní. Na blízku bylo též cowbojské lože, obalené nepromokavou látkou. Chladný vzduch, prosycený vůní jedlí a smrků a ještě jinou, neznámou vůní, působil na Madelinu tak, že se vzpřímila a pomalu a hluboce oddechovala. Bylo to, jako kdyby se napila kouzelného nápoje. Cítila, že se jí zrychluje oběh krve. Ohlédnuvši se na druhou stranu, za stan, spatřila zbytky prozatímního tábora z minulé noci a krásný smrkový lesík, z něhož se ozývaly rány sekerou. Když se rozhledla kolem, spatřila podivuhodný park, obklopený vysokými skalami a posetý menšími skalisky, z nichž mnohá zdvihala vrcholy nad temně zelený porost. Ranní slunce, které ještě

nevystoupilo nad východní výšiny, vysílalo zlaté a růžové šípy mezerami ve skalách na vrcholy smrků. Madelina, majíc s sebou psy, prošla nejbližším lesíkem. Půda byla měkká a pružná a poseta hnědým jehličím. Pak spatřila skupinu stromů, která jí bránila ve vyhlídce na část parku, jež nejvíce překvapovala. Cowboyové vybrali k tábora místo, kde bylo ranní slunce a odpolední stín. Několik stanů bylo již postaveno; bylo tu obrovské přístřeší ze smrkových větví; cowboyové se hemžili kolem několika táborových ohňů; kupy balíků ležely pod nepromokavou pokrývkou a lože byla stočena pod stromy. Tento prostor se podobal zvlněné louce, rostly na něm stromy ojediněle i ve skupinách a stoupal táhlými, travnatými svahy k velikým kamenným věžím, pět set stop vysokým. Za těmito skalami se tyčily jiné. Zpod omšelého obrovského balvanu tryskal čistý pramen, kolem něhož rostly květiny. Dále na louce stáli koně po kolena v trávě, vlnící se v ranním vánku.

Florence spatřila Madelinu pod stromy a rozběhla se k ní. Kypěla životem a radostí. Měla na sobě flanelovou blůzu, sukni ze silné bavlněné látky a mokasíny. Vlasy měla upevněné páskou jako Indiánka.

Castleton odešel s puškou již před delší dobou, jak se zdá," pravila Florence. Gene se právě šel podívat za ním. Ostatní páni dosud spí. Myslím, že se dobře vyspí v tomto vzduchu."

Pak se Florence dotazovala Madeliny na různé podrobnosti, týkající se uspořádání tábora.

Ještě než se ospalí hosté probudili, byl tábor dokončen. Madelina a Florence měly stan pod smrkem. Chtěly v něm spát jen za bouřlivého počasí. Rozestřely nepromokavou látku, připravily si na ní svá lože a rozhodly se spát ve světle hvězd. Potom, vzavše s sebou psy, vydaly se na výzkumnou výpravu. K Madelinině úžasu nebyl park jen malým místečkem mezi skalami, nýbrž táhl se dále než mohly dojít; byla to spíš řada parků. Byla to řada malých údolí mezi šedými skalními hroty. Čím víc den pokračoval, tím víc se toto místo Madelině líbilo. I v poledne tu bylo spíš příjemné teplo než horko. Byla to taková teplota, jakou mívala Madelina ráda na jaře. Lahodné, řídké ovzduší mělo na ni podivný účinek. Nadýchala se ho zhluboka, až se jí zdálo, že má tělo tak lehké, že by mohla odlétnout jako chmýří z bodláku.

Náhle pocítila silnou ospalost. Zmocnila se jí mdloba. Ulehla pod smrk a usnula, opírajíc hlavu o Florenci. Když otevřela oči, spatřila, že stíny skal se prodloužily, a že mezi nimi proudí rudozlaté světlo. Byla to mlhavá sluneční záře, pozbývajíc oheň. Odpoledne pokročilo. Madelina se posadila. Florence lenivě četla. Dvě mexické ženy byly zaměstnané pod přístřeším, kde bylo postavené velké, kamenné ohniště.

Madelina se tázala Florence, zdali se mezitím něco v táboře, nepříhodilo, ta však odpověděla, že není nic nového.

Castleton se vrátil a tvrdě spal s ostánými muži. Pak upoutal Madelininu pozornost sbor veselých výkřiků; obrátila se a spatřila Helenu, kulhající s Dorothy a paní Beckovou, podporující se vzájemně s Edith. Odpočinuly si všechny", dosud však kulhaly. Místo se jim líbilo a byly hladové jako medvědi, probuzeni ze zimního spánku. Madelina je provázela kolem tábora, lesíky a k omšelým zákoutím pod skalami.

Pak poobědvaly, sedíce na zemi po způsobu Indiánů. Byl to oběd veselý, poněvadž se všechny zabývaly jediné konejšením hladu.

Později je Stewart zavedl na výšinu mezi skalami, odkud bylo vidět na veliký, volný západ nesmírnou, zbrázděnou, pruhovanou a zrudlou rozlohu země, která se zdánlivě vlnila až na konec světa, k zlatému zapadajícímu slunci. Castleton pravil, že je to dost pěkný pohled; Dorothy projevila své obvyklé mdlé nadšení; Helena planula radostí a obdivem; paní Becková se tázala Bobbyho, jak se mu to líbí, než se odvážila projeviti vlastní mínění, a pak opakovala jeho chválu; Edith Wayneová mlčela jako Madelina a Florence. Boyd se zdvořile zajímal; byl to člověk, který se o něco zajímal jen tehdy, když o to dbali jiní lidé.

Madelina pozorovala, jak se pomalu mění západ v oparu z prachu pouště, v němž znenáhla temněly hory, oblaka a slunce. Hleděla až jí bolely oči a nemyslíla skoro ani na to, nač se dívá. Když její zrak spočinul na vysoké postavě Stewartově, stojící nehybně na okraji, počala opět myslet. Stál stranou od ostatních jako obyčejně, a zdálo se, že je povznesen a duchem nepřítomen. Jeho tmavá, mohutná postava se hodila k divokému předhoří.

Byla podivně, trapně překvapena, vidouc, že Helena i Dorothy pozorují Stewarta se zvláštním zájmem. Na Edithu též působil skvělý obraz, který poskytoval cowboy. Když se Edith usmála a pošeptala: Je příjemné hledět na takového muže," byla Madelina opět překvapená, ale tentokrát spíš příjemně. Helena a Dorothy byly kokety. Dorothy koketa úmyslná a školená, Helena bezděčná a přirozená. Edith Wayneová příležitostně Madelina uvažovala o tom, že příležitosti nebyly časté obdivovala některého muže upřímně. Právě zde by se Madelina mohla pohřížiti do jistého rozjímání, kdyby nepovažovala Stewarta za velmi zajímavého, ne jako muže, ale jako část tohoto divokého a podivuhodného západu.

Nepoložila si otázku, proč ji mrzela Helenina koketérie a unylý půvab Dorothy, nebo proč se jí líbil výmluvný úsměv a slova Edithina. Uvažovala rozmrzele o tom, jak by asi Helena a Dorothy vítaly flirt s tímto cowboyem a jak by se vrátily domů a úplně na něho zapomněly, tak jako kdyby vůbec nebyl nikdy na světě. Přemýšlela skoro zvědavě o tom, jak by se k nim zachoval, kdyby mu vyšly vstříc. Situace byla pro něho zřejmě nepříznivá; kdyby ho nějakou podivnou náhodou nezranila Dorothy svými krásnými očima, nemohl by nikdy odolat Helenině jemné, okouzující a velitelské osobnosti.

Vrátili se do tábora ve večerním chladu. Bavili se kolem planoucího táborového ohně. Madelinini hosté záhy podlehlí neodolatelné touze po spánku.

Pak se odebrala Madelina s Florencí na lože pod smrk. Rus ležel na jedné straně a Tatar na druhé. Chladný noční vánek jí ovíval tvář a pohrával si s jejími vlasy. Nebyl dost silný, aby ho bylo slyšet ve větvích, šuměl však slabě ve vysoké trávě. Koyoti počali příšerně štěkat a výt. Rus zdvihl hlavu a zavrčel, jsa podrážděn jejich drzostí.

Madelina hleděla vzhůru, a zdálo se jí, že pod těmito podivuhodnými bílými hvězdami nikdy neusne. Třpytily se v černých, spletitých větvích smrků a zdály se být tak velké a tak blízké. Pak pohlédla do volného prostoru, kde se obloha jiskřila hvězdami, a čím dále se dívala, tím se jí zdály větší a tím víc jich viděla.

Nabyla přesvědčení, že musí milovat všechny fyzické věci, které plnily pocity krásy, tajemství a síly její vnímavou mysl.

Nejvíce ze všeho milovala tyto zapadní hvězdy, neboť měly něco společného s jejím životem, měly vliv na její osud. Po několik dní se skládal život v táboře pro Madelininy hosty hlavně z odpočinku a ze spánku. Dorothy Coombsová spala dvacet čtyři hodin a pak se probouzela tak těžce, že její přátelé se děsili. Helena spala skoro mezi jídlem a hovorem. Na muže působil horský vzduch ještě víc, než na ženy. Castleton nechtěl podlehnout zvláštní ospalosti, měli příležitost potloukat ses puškou.

Zkrátka tato zemlénost přešla a pak nastaly dny plné života a činnosti. Paní Becková, Bobby a Boyd se nechtěli zúčastnit ničeho namáhavého. Edith Wayneová se procházela raději lesíky nebo seděla na travnatém předhoří. Helena a Dorothy chtěly prozkoumat skály a cañony, a když nemohly přimět ostatní k tomu, aby je provázeli, šly samy a způsobily cowboyským průvodcům hodně námahy.

Madelina a její hosté byli odkázáni nezbytně na společnost cowboysů. Ze společnosti se stala velká rodina. Její přátelé nejenže se podivuhodně přizpůsobili situaci, ale libovali si v ní. Madelina pozorovala, že cowboové kromě sklonu ke galantnosti, k parádění a k žertům, se chovali právě tak, jako jindy. Příchodem Jejích přátel z východu nastalo jakési vyrovnání. Ostatně, kterákoliv třída lidí by se chovala přirozeně; za takových okolností a v takovém okolí?

Madelina shledávala situaci dvojnásobně zajímavou. Jestliže dřív studovala cowboye, zvláště Stewarta, porovnávala je teď se svými hosty. Někdy pociťovala, že se baví, jindy, že je zmatená nebo naplněná zármutkem, a jindy opět, že je potěšená. Když Monty překonal svoji plachost, stal se zdrojem zábavy Madelině i všem ostatním. Monty objevil, že má úspěch u dam. Buďto byl povznesený do heroických výšin tímto poznáním, nebo se tak tvářil. Způsobila to Dorothy, Madelina ji měla za nevinou. Dorothy považovala Montyho za ohyzdného a proto ji nemohl zajímat i kdyby byl stokrát hrdinou a zachránil sto nemluvnat. Monty za ní všude chodil, ona pak pověděla Madelině, že jí někdy připomíná oddaného psíka a jindy obrovskou hltavou gorilu.

Nels a Nick chodili v patách Heleně jako granátníci ve službě, a když upustila rukavičku, málem by se kvůli tomu poprali.

Jistým způsobem byl Castleton mužem, který nejvíce v táboře vynikal. Byl to mužik absurdního vzezření a jeho schopnosti byly v úžasném kontrastu s jeho zevnějškem. Dovedl jezdit na koni, chodit, slézat hory a střílet. Rád pomáhal v táboře, a cowboové mu v tom nemohli zabránit. Měl nenasytnou touhu provádět věci, které byly pro něho nové. Cowboové mu provedli nesčíslné kousky, kterým nepřišel nikdy na kloub. Byl vážný, pomalý v řeči i v pohybech a naprosto klidný. Byli možno nazvat klid dobrou náladou, byl stále v dobré náladě. Záhy mu začínali cowboové rozumět a pak ho měli rádi. A když měli někoho rádi, mělo to veliký význam. Madelině bylo lito, že cowboové nemají zájem o hovor s Boydem Harveyem, což pozorovala víckrát. S Castletonem se skutečně spřátelili. Nevěděli o tom, a nic takového jim nenapadlo, ale přesto to byla pravda. Příčinou bylo jediné to, že Angličan byl mužný tak, jak cowboové rozuměli mužnosti. Když po nesčíslných pokusech se mu zdařilo hodit na nákladního koně smyčku, zvanou "diamondhitch", počali si ho cowboové vážit. Castleton měl zapotřebí ještě jedné dokonalosti, aby si dobyl jejich srdce úplně – totiž umění jezdit na jankovitém koni. Jeden z cowboysů měl koně, kterého nazývali Ďáblem. Po celý týden shazoval Ďábel Angličana den co den, ničil mu šaty, pohmoždil ho a konečně ho kopl. Pak cowboové Castletonovi vážně radili, aby toho nechal, což bylo dost pozoruhodné, poněvadž každý obyvatel Západu by jel třeba tisíc mil daleko, jen aby viděl anglického lorda na jankovitém koni. Kdykoliv Ďábel shodil Castletona, dostávali cowboové křeče od smíchu. Castleton však nevěděl, co znamená slovo "neúspěch", a nastal den, kdy ho Ďábel nemohl shodit. Byl to nezvyklý pohled, když se cowboové postavili do řady a potřásali si ruce s chladným Angličanem. I Stewart, který pozoroval tuto scénu z pozadí, přišel s vřelým a příjemným úsměvem na snědé tváři. Když Castleton odešel do svého stanu, bylo slyšet mnoho charakteristického cowboyského hovoru, který se tentokrát nesmírně lišil od obvyklých posměšků.

"Bóžé!" zvolal Monty Price, který, jak se zdálo, byl nejužaslejší a nejpozvnesenější ze všech. To je první Angličan, kterého jsem kdy viděl! Člověk by se v něm strašně mýlil, ale teď vím, proč Anglie vládne světem! Jen se podívejte na toho koně. Je zkrocený. Jel na něm malý anglický vévoda, ne větší než luční kobyłka! Hoši, jestliže vám to ještě nenapadlo, nechtě si to říci od Montyho Price: Castleton nemá vadu. Sáším milion býků proti koženému provazu, že příště bude právě tak dobře střílet jako Nels."

Madelinu těšilo vědomí, že má Castletona tím raději pro ty rysy jeho povahy, které vynikly při jeho styku s cowboyi. Naproti tomu měla raději též cowboye, poněvadž při styku s východňany se uplatnily jejich dobré vlastnosti. To bylo zvláště pravda u Stewarta. Byla na úplném omylu, když se domnívala, že si ho Dorothy a Helena lehce podmaní svými půvaby. Byl vlídný, ochotný, zdvořilý a bdělý. Neměl však cit. Neviděl u Dorothy půvaby a necítil kouzlo u Heleny. Jejich snahy uchvátit ho byly tak nápadné, že se jim paní Becková posmívala, Edith se významně usmívala a Bobby a Boyd činili žertovné poznámky. To vše uráželo Heleninu pýchu a Dorothy marnivost. Počaly nezakryté dobývat Stewarta.

Tun se stalo, že Madelina přepustila Stewartovi ve své mysli místo, které nemohl zaujmout nikdo jiný. V témž okamžiku, kdy jí napadlo, proč je obrněný proti nástrahám jiných žen, zapudila ihned tuto úžasnou a podivně znepokojující myšlenku z hlavy. Poněvadž měla lidskou povahu, těšila se trochu z nezdaru obou koket. "

Poněvadž takto myslila na Stewarta, pozorovala ho víc a dověděla se o něm víc. Nebyl šťastný. Často se procházel v noci v lese. Odcházel někdy z tábora popoledne, když tam byli Nels, Nick a Monty. Pozoroval stále stezky jako kdyby někoho očekával. Byl jediný z cowboysů, který si neliboval v žertech a hovoru u táborového ohně. Byl vždy zamyšlený a smutný a stále hleděl do dálky. Madelina cítila nad sebou jeho ochranu. Když si vzpomněla na Dona Carlosa, domnívala se, že má starosti s jejím bezpečím i s bezpečím celé společnosti.

Jestliže ho znepokojovaly možné návštěvy potulných guerillu, proč odcházel z tábora? Madelininou pátravou myslí prolétla, náhle vzpomínka na temnookou mexickou dívku Bonitu, o které již nikdy neslyšela od té noci, kdy odjela na velikém Stewartově koni z El Cajonu. Tato vzpomínka v ní vzbudila nápad. Snad měl Stewart dostaveníčka v horách, a

na těchto osamělých výletech se scházel s Bonitou. Při této myšlence se objevil na lících Madelininých ruměnců. Pak užasla nad vlastními city – užasla nad tím, že její první myšlenkou bylo popřít tuto možnost – užasla nad tím, že tento nápad na její tváři vyvolal zardění. Pak její staré „já“, povznesené nad toto nové „já“ ovládlo její vzrušení. Madelina shledala, že toto nově zrozené „já“ má zvláštní moc vracet se a vládnout v každém okamžiku. Shledala, že se zastává neochvějně toho, co její rozum a moudrost považovaly jen za romantický názor na cowboye. Usuzovala: Kdyby byl Stewart takovým mužem, jakým ho chtěla mít její ženská skepse, nebyl by tak slepý ke koketnímu jednání Heleny a Dorothy. Byl kdysi – nechtěla si vzpomenout, čím kdysi byl. Ale byl povznesený. Madelina Hammondová to prohlašovala. Byla ovládaná silnou hrdostí, a její instinktivní ženská důvěra jí říkala, že by se takto Stewart nesnížil. Činila si sama výčitky, že tomu chvíli věřila.

Jednou odpoledne se vyvalil na obloze obrovský mrak a zastřel skály. Zatemnil slunce, chýlící se k západu a zahalil park šerem. Madelina byla neklidná, poněvadž někteří členové její společnosti, mezi nimi Helena a Dorothy, odjeli odpoledne s cowboyi a dosud se nevrátili. Florence ji ujišťovala, že i když se nevrátí než vypukne bouře, není příčin k obavám. Přesto poslala Madelina pro Stewarta a požádala ho, aby je buďto šel hledat sám, nebo vyslal někoho jiného. Asi za půl hodiny zaslechla Madelina, vítaný klapot kopyt na stezce. Veliký stan byl jasně ozářen několika svítilnami. Edith a Florence byly s ní. Venku byla taková tma, že Madelina neviděla na krok. Vítr hučel ve stromech a veliké kapky bubnovaly na plachtovinu.

Hned na to se zastavili koně právě u vchodu, a bylo slyšet zvuky, nasvědčující kvapnému a zmatenému sestupování v temnotě. Paní Becková přiběhla bez dechu do stanu a zářila radostí, poněvadž předhonili bouři. Pak vstoupila Helena a o něco později Dorothy, ale pomaleji. Jakmile spatřila Madelina její planoucí oči, ihned věděla, že se přihodilo něco neobyčejného. Nikdo by si nebyl Dorothy všiml, kdyby ji nebyla náhodou zahlédla Helena.

Dot, býváš někdy hezká, když máš trochu oživený obličej a oči!" pravila Helena.

Dorothy odvrátila obličej od ostatních a podívala se do zrcadla, visícího na stěně stanu. Ihned si sáhla na široký červený pruh na tváři. Dorothy pečovala vytvářela o svoji hebkou, bílou pleť, a zde byla ošklivá stopa; rušící její krásu. Pohleďte na to!" zvolala bolestně. Má pleť je zničena."

Jak jsi přišla k takové skvrně?" tážala se Helena a přišla blíže.

Políbil mne!" zvolala Dorothy dramaticky.

Cože?" tážala se Helena zvědavě, mezi tím, co se ostatní smáli.

Políbil mne – objal a políbil mne jeden z těch nestoudných cowboyů! Venku byla taková tma, že jsem nic neviděla. A takový hluk, že jsem nic neslyšela. Ale někdo se snažil pomoci mi s koně dolů. Zachytila se má noha v tmě a padala jsem – přímo do něčí náruče. Pak to udělal, ten bídník! Objal mne a políbil mne nejhroznějším medvědí způsobem. Nemohla jsem hnout ani prstem. Překypuji vztekem!"

Když se výbuch veselí zmínil, obrátila Dorothy své veliké oči na Florenci.

Využít kují cowboyové skutečné situaci, když je dívka bezmocná a potmě?"

Ovšemže," odpověděla Florence s upřímným úsměvem.

Dot, co jsi mohla jiného očekávat?" tážala se Helena. Neumírala jsi touhou po políbení?"

Ne."

Tedy jsi se tak tvářila. Ještě nikdy jsem neviděla, že by ses rozzuřila proto, poněvadž tě někdo políbil."

Já – já bych si z toho tolik nedělala, kdyby mi ten surovec nesesedl kůži s obličejem. Měl strniště tak ostré jako pískový papír. A když jsem necouvla, odšel mi tvář."

Při tomto odhalení se její přátelé smíchem div neskáceli.

Dot, souhlasím s tebou; dát se políbit a dát si zakazit krásu jsou dvě různé věci," odpověděla Helena. Kdo byl ten surovec?"

Nevím!" vybuchla Dorothy. Kdybych věděla, já bych – já bych "

Vyjádřila očima hrozný trest, který nemohla ústy pronést.

Tedy ale vážně, Dot nemáš ani nejmenší tušení o tom, kdo to udělal?" tážala se Helena.

Doufám – myslím, že to byl Stewart," odpověděla Dorothy.

Dot, to si myslíš, poněvadž si to přeješ. Má drahá, je mi líto, že mohu rozřešit tvůj malý román. Stewart nebyl a nemohl být viníkem čili hrdinou."

Jak to víš, že nemohl?" tážala se Dorothy zardívajíc se.

Poněvadž byl hladce oholen dnes v poledne, když jsme vyjížděli. Pamatuji se dobře, jak hezkou, hladkou a snědou měl tvář."

Že ano? Pamatuješ si tak dobře obličej, možná, že mi můžeš říct, který z těchto cowboyů nebyl hladce oholen."

Stačí, když vyloučím oholené," odpověděla Helena vesele. Nebyl to Nick, nebyl to Nels, nebyl to Frankie. Pak zbývá jen jeden cowboy, jenž byl s námi a jenž měl krátké, černé strniště, podobné ostnům kaktusů u stezky."

Ó, bála jsem se toho," sténala Dorothy. Věděla jsem, že to chce udělat. Byl to ten hrozný malý démon, Monty Price!"

Oblíbeným místem Madelininým bylo stinné zákoutí, chráněné před větrem skalami a obrácené k východu. Zde byla zcela Jiná vyhlídka než na západní straně. Nepřevládaly zde planoucí barvy bílá a rudá a nebylo zde též tolik změn. Bylo odtud vidět na hory a údolí, kde byla vyprahlá místa. Byla tam uklidňující zeleň smrků a borovic a chladná šed' skal.

Tyto skalní útvary byly sice smělé a rozervané, byly však blízké, nikoli nezměrně vzdálené a nedosažitelné jako poušť. Odpoledne zde často sedávaly Madelina a Edith pod stromem, jehož větve se skláněly nízkou k zemi. Zřídka kdy mnoho mluvily, neboť snivé odpoledne bylo plné kouzla této horské divočiny. V údolích byla řídká mlha, bílá oblaka se vznášely nad skalami, na modré obloze plul orel, kolem vládlo ničím nerušené ticho horských výšin a vánek přinášel vůni smrků.

Jednou odpoledne se zdálo, že Edith jeví náklonnost k vážnému hovoru.

Majesty, musím se vrátit záhy domů. Nemohu zde zůstat navždy. Nepojedeš se mhou?"

Možná," odpověděla Madelina zamysleně. Uvažovala jsem o tom. Musím jednou navštívit domov. Ale v tomto létě odjíždějí otec a matka do Evropy."

Majesty Hammondová, chceš strávit celý svůj život v této pustině?" tázala se Edith přímo.

Madelina mlčela.

Je to nádherné! Rozuměj mi, drahá," pokračovala Edith vážně, kladouc Madelině ruku na rameno. Tato cesta mi byla zjevením. Neřekla jsem ti, Majesty, že jsem byla nemocná, když jsem sem přijela. Teď jsem zdravá. Tak zdravá! Podívej se na Helenu. Vždyť vyhlížela jako duch, když Jsme sem přijeli. Teď je osmahlá, silná a krásná. Milovala bych západ jen k vůli tomuto podivuhodnému zdraví. Oblíbila jsem si jej však i k vůli jiným věcem i spirituálním. Majesty, studovala jsem tě. Vidím a cítím, co z tebe tento život udělal. Když jsem sem přijela, obdivovala jsem se tvé síle, tvé zmužilosti, tvému klidu a tvému štěstí. A byla jsem ohromená. Přemýšlela jsem o příčinách tvé změny. Teď je znám. Nabažila jsi se lenosti, neužitečnosti, možná že i společnosti znechutily se ti hrozné zvuky, zápachy a doteky, jimž není možné uniknout ve městech. Nabažila jsem se toho všeho též a mohla bych ti vyprávět o mnohých ženách našeho druhu, které trpí podobně. Učinila jsi to, co by učinily mnohé z nás; nemají však k tomu odvalu. Zanechala jsi svého bývalého života. Vidím, jaká nádherná změna nastala v tvém životě. Myslím, že bych objevila sama, i kdyby mi to neřekl tvůj bratr, jaké dobrodiní jsi prokázala Mexikánům a lidem z tvého ranche. Máš práci. Taje hlavním tajemstvím tvého štěstí, že ano? Pověz mi, jaký má pro tebe význam práce, kterou vykonáváš?"

Štěstí každého závisí ovšem z velké části na práci," odpověděla Madelina. Nikdo nemůže být šťastný, kdo nepracuje. Pokud se týká mne nemusila bych ti to ani říkat. Nepokoušela jsem se nikdy vyjádřit to slovy, upřímně řečeno, domnívám se, že kdybych neměla peníze, nenalezla bych zde takovou spokojenost. Tím naprosto neodsuzuji západ. Kdybych byla chudá, nebyla bych mohla koupit a udržet svůj ranch. Stillwell mi říká, že je zde mnoho ranchů větších než je můj, ale že žádný není takový. Uhrazuji si z něho skoro celé své útraty. Pomysli si to! Místo, abych utratila svůj příjem, z velké části jej ušetřím. Myslím - doufám, že jsem užitečná. Prospěla jsem trochu Mexikánům zmínila jsem strasti několika cowboyů. Ostatně myslím, že můj život je jakýsi sen. Ovšem, že můj ranch a mé pastviny jsou skutečné a moji cowboyové jsou typičtí. Kdybych ti měla vyprávět, jaký na mne cowboyové činí dojem, byl by to příběh o tom, jak Madelina Hammondová vidí západ. Oni jsou doma na západě. Já jsem zde cizí a moje jsou možná též cizí. Edith, drž se svých vlastních dojmů."

Ale Majesty, mé dojmy se změnily. S počátku se mi nelíbil vítr, slunce, nekonečné volné prostory. Tam, kde jsem kdysi viděla jen strašné, vyprahlé pustiny, vidím teď krásu a cosi ušlechtilého. S počátku se mi zdálo, že tvoji cowboyové jsou špinaví, drsní, hluchí, hrubí, divocí - vůbec primitivní. Nechtěla jsem je mít na blízku. Domnívala jsem se, že jsou to suroví, tvrdí lidé a že jejich jedinou radostí je hýřit s lidmi jim rovnými. Mýlila jsem se. Změnila jsem se. Ta špína, to byl jen prach, a prach z pouště je čistý. V mých očích jsou dosud drsní, hluchí, hrubí a divocí, ale s jistým rozdílem. Jsou to přirození lidé. Jsou to děti. Monty Price je jedním z přírodních šlechticů. Je nesnadné objevit to. Celá jeho ošklivá osoba, všechny jeho činy a řeči tvoří jen masku jeho skutečné povahy. Nels je prostý, milý, vlídný, klidný muž, jehož by měla milovat nějaká žena. Co by pro něho znamenala láska! Vypravoval mi, že ho nikdy nemilovala žádná žena, vyjímajíc jeho matku, a tu ztratil, když mu bylo deset let. Každý muž měl by být milován zvláště takový muž jako je Nels. Pověst, kterou má jako střelec, nečiní na mne jaksi dojem. Nikdy bych neuvěřila, že zabil člověka. Pak vezmi svého foremana, Stewarta. Je to cowboy, jeho dílo a život jsou tytéž jako u ostatních. Má však vzdělání a většinu ctností, o nichž obvykle říkáme, že tvoří gentlemana. Stewart je podivný chlapík, právě takový jako tento podivný kraj. On je muž, Majesty, a já ho obdivuji. Vidíš tedy, žerné dojmy se vyvíjejí s mým pobytem."

Edith, jsem tak ráda, že jsi mi to řekla," odpověděla Madelina vřele.

Mám ráda ten kraj a mám ráda ty lidi," pokračovala Edith. Jedním z důvodů, proč chci odjet záhy domů je ten, že jsem dost nespokojená doma, aniž bych se při tom zamilovala do západu. Neboť chtěla bych zde žít, ale nemohla bych zde žít. A to mne přivádí k tomu, co chci říci. I když připustím, že tento podivuhodný kraj je krásný, okouzlující a zdravý, není to přece místo pro tebe, Madelino Hammondová. Máš své společenské postavení, své jmění, své jméno, svou rodinu. Musíš se provdat. Musíš mít děti. Nesmíš se vzdát všeho k vůli romantickému životu v pustině."

Jsem přesvědčená, Edith, že zde budu žít až do konce života."

Ó Majesty! Nemám to ráda, když někdo takto káže. Slíbila jsem však tvé matce, že si s tebou pohovořím. A Je pravda, že se mi protiví - protiví to, co říkám. Závidím ti tvoji odvahu a moudrost. Vím, že jsi odepřela provdat se za Boyda Harveye. Vidím mu to na obličej. Myslím, že odmítneš Castletona. Koho si vezmeš? Jakou naději má žena tvého společenského postavení, že by se zde provdala? Co se z tebe stane?"

Quien sabe?" odpověděla Madelina s úsměvem, skoro smutným.

Za několik hodin po tomto rozhovoru seděla Madelina s Boydem Harveym na travnatém předhoří, směřujícím k západu a naslouchala opět jeho sladkým nabídkám.

Náhle se k němu obrátila a pravila: Boyde, kdybych si vás vzala, byl byste ochoten strávil byste rád celý svůj život zde na západě?"

Majesty!" zvolal. V jeho hlase, obvykle tak stejnoměrném a dobře modulovaném se objevil úžas - který se objevil též v jeho tváři, obvykle tak lhostejné. Její otázka ho překvapila. Pozorovala ho, jak hledí dolů na šedé skály, vyprahlé svahy a hřebeny, zarostlé cedry, přes pahorky, pokryté kaktusy na krutou a příšernou poušť. Právě v tu chvíli poskytovala její bezmezná rozloha v rudých závojích prachu, ozářeného sluncem, chmurné divadlo.

Ne," odpověděl se slabým ruměncem studu na líci.

Madelina nepronesla již nic, on nepromluvil též. Byla ušetřená nepřijemného úkolu odmítnout ho a domnívala se, že ji již nabídku neučiní. V tom přesvědčení byla úleva i politování. Z pokořených milenců bývají zřídka kdy dobří přátelé. Každý si musil oblíbit Boyda Harveye. Mýlila na to a přemítala též o tom, proč si ho nemůže vzít.

Byl hezký, mladý, bohatý, z dobré rodiny, příjemný, vzdělaný měl všechny vlastnosti gentlemana své společenské třídy. Neslyšela nikdy, že byl oddán nějakým neřestem. Věděla, že netouží po pití ani po hře. Byl považováni za velmi žádoucího mladého muže. Madelina to všechno připouštěla.

Pak přemýšlela o věcech, o nichž měla svoje vlastní výlučné názory. Bílá plet Boyda Harveye neosmahla ani na zdejší jihozápadní slunci a větru. Jeho ruce byly bělejší než její vlastní a právě tak hebké. Byly vsutku krásné, a nevzpomněla si, jak o ně pečoval. Byly důkazem toho, že nikdy nepracoval. Postavu měl vysokou, půvabnou, elegantní. Neoddával se nikdy namáhavějšímu sportu než plachtění. Nenáviděl úsilí a činnost. Jezdil velmi málo na koni, snesl jen velmi mírnou jízdu automobilem, trávil mnoho času v Newportu a v Evropě, nikdy nechodil pěšky když nemusil, a neměl jiné ctížádosti než trávit příjemně život. Kdyby měl nějaké syny, byli by mu podobní, poslední generace vymírajícího rodu.

Madelina se vrátila do tábora, aby si vyhledala ostrý, rozhodný kontrast. Přihodilo se snad to byl osud že první muž, kterého viděla, byl Stewart. Právě přijel do tábora a vysvětlil jí, že přivezl z ranche důležité dopisy, o které se obávala.

Tam a zpět v jednom dnu!" zvolala.

Ano," odpověděl. Nebylo to tak zlé."

Ale proč jste neposlal některého z hochů, aby to provedl ve dvou dnech jako obyčejné?"

Měla jste starosti s těmi dopisy," odpověděl stručně, odevzdávaje jí je. Pak se shýbl, aby prohlédl kotníky svého zemdlého koně.

Byla teď právě polovice léta, uvažovala Madelina, a na dolní stezce bylo nesmírné horko a množství prachu. Stewart sjel s hory a vrátil se na ni opět ve dvanácti hodinách. Žádný jiný kůň z ranche, vyjímaje jeho vranika a Majesty, by nesnesl tuto cestu. A jeho kůň nesl stopy únavného dne. Byla na něm vrstva spečeného prachu, byl chromý a zemdlý.

Stewart vyhlížel jako kdyby šel mnoho mil do vrchu pěšky, aby ulehčil svému koni. Bylo to znát na jeho botách. Silná flanelová košile, úplně propocená, mu lpěla těsně k ramenům a pažím, takže bylo vidět zřetelně každý sval. Tvář měl černou, jen kolem spánků a čela byla jasně červená. Krůpěje potu, stékající z jeho zčernalých rukou, kapaly na zem. Byl hotov s prohlídkou ochromené nohy a pak sňal s koně sedlo. Vraník zafíkal a rozběhl se k nádržce s vodou. Stewart mu dovolil, aby se trochu napil, a pak ho odtáhl železnými pažema. Při tomto pohybu jeho pružné, mohutné postavy tušila Madelina sílu jeho svalstva. Svalnaté zápěstí nebylo zakryté. Na veliké, silné ruce, která z počátku chopila koně za hřív, pak ho popleskala na šíji, byl pohmožděný kotník a jeden prst byl zavázaný. Tato ruka vyjadřovala právě tolik něžnosti ke koni jako síly, když ho odtahovala, aby si neuškodil přílišným pitím.

Stewart byl kombinací ohně, síly a pohybu. Zdálo se, že tyto vlastnosti jsou s ním nerozlučně spojené. V jeho přítomnosti bylo něco životního a mohutného. Byl sice zemdlý a vyčerpaný dlouhou jízdou, ale přece rozechvíval Madelinu svým mocným mládím, nespoutávanou životní silou a příslibem skutků v budoucnosti, jak hmotných tak i duševních. V něm viděla neporušenou sílu svých praotců. Život se v něm jevil důrazně. Prach, bláto, pot, pošpiněný oděv, pohmožděná a ovázaná ruka, sval a kost tím vším neopovrhovali rytíři dávných dob, a rovněž tím neopovrhují moderní ženy, které hledí něžně na hrubé a zakrvácené pracovníky.

Madelina Hammondová porovnávala muže východu s mužem západu, a tímto porovnáním se naposled rozloučila se starými měřítky.

XVII. KAPITOLA

ZTRACENÉ DOLY KNĚŽÍ

Za chladných, hvězdnatých večerů sedávali táborníci kolem planoucího ohně a vyprávěli si příběhy, které se hodily k tmavým skalám a k pusté samotě.

Monty Price se zaskvěl jako vyprávěč. Byl to ohavný lhář, ale tuto okolnost by jeho uchvácení posluchači nezapomněli, kdyby ho neprozradili cowboyové z nízké žárlivosti. Pravdu o jeho pozoruhodných výmyslech nevyzvěděl Castleton, jen proto, poněvadž byl tupý. A stalo se ještě něco mnohem podivnějšího a právě tak zábavného. Dorothy Coombsová věděla, že Monty je lhář, byla však tak okouzlena jeho jiskrnými, baziliščíma očima, které na ni upíral, a byla tak zaujatá jeho strašnými, krvavými příběhy, že mu musila přesto věřit.

Monty byl zřejmě velmi hrdý na tento dar, jenž tak náhle nabyt. Dříve o něm nebylo vůbec známo, že by otevřel ústa v přítomnosti cizinců. U Montyho se vyvinula nejedná zvláštní a dosud neznámá vlastnost od té doby, kdy vynikl v golfu. Byl tak klidný, marnivý a okázalý při lhaní jako při všem jiném. Někteří cowboyové na něho žárlili, poněvadž mu dávaly věnovanou pozornost a patrně též obdiv. Nel byl žárlivý, ne proto, poněvadž se Monty vydával za podivuhodného stělce, ale proto, poněvadž Monty dovedl vyprávět. Nels byl ve skutečnosti hrdinou starých bojů, nevyprávěl o nich nikdy, avšak Dorothyny oči a Helenin úsměv jaksi zvrátily jeho skromnost. Kdykoliv začal Monty vyprávět, Nels bručel, vyklepával si dýmku o kládu a předstíral, že nezůstane a nebude poslouchat, ve skutečnosti však neopustil nikdy začarovaný kruh táborového ohně. Divocí koně by ho nemohli odtamtud odvést.

Jistého večera za soumraku, když Madelina vycházela ze stanu, se setkala s Montym. Patrně na ni číhal. Odvedl jí stranou s netajeným šepotem a posušky.

Slečno Hammondová, osměluji se žádat vás o laskavost," pravil.

Madelina projevila ochotu úsměvem.

Dnes večer, až bude úplně ticho, požádejte mne takto: Monty, poněvadž vidím, že jste zažil víc dobrodružství než všichni cowpuncheri dohromady, vypravujte nám nejstrašnější příhodu, kterou jste zažil. Požádáte mne, slečno Hammondová?"

Zajisté, Monty," odpověděla.

Jeho temná, svraštělá tvář neměla víc teploty než kus vystydlé lávy, jemuž se podobala. Madelina si uvědomila, jak nestvůrným shledala Dorothy tento spálený a zkřivený obličej, jak ohyzdným se zdál ten mužik zjemnělé ženě. Madelině bylo těžké podívat se mu do tváře. Prohlédla zčernalou masku. Viděla v hlubokých očích Montyho ducha čistě šprýmařského.

Madelina si vzpomněla na svůj slib v příznivém okamžiku, když hovor ztichl a ticho bylo přerušované jen táhlým, příšerným vytím coyotů, obrátila se na malého cowboye a pravila:

.Monty, poněvadž vidím, že jste zažil víc dobrodružství než všichni cowboyové dohromady, vypravujte nám o nejstrašnější své příhodě."

Zdálo se, že se Monty zarazil při této žádosti, jejímž výsledkem bylo, že se na něho upřely oči všech. Mávl odmítavě rukou.

.Slečno Hammondová, děkuji ve vši skromnosti za poklonu, ale musím odmítnout," odpověděl Monty stísněně.

Poděsilo by to příliš něžné dívky."

.Mluvte!" volali všichni, vyjímaje cowboye. Nels počal kývat hlavou, jako kdyby chtěl říct, že rozumí lidské povaze právě tak jako Monty. Dorothy si objala rukama kolena se záchvěvem. Monty na ni upěl hypnotické oči, Castleton přestal kouřit, upravil si monokl a velmi vážně se připravoval k poslušání.

Monty si přesedl na místo, kde záře z hořících polen dopadala na jeho tvář a zdálo se, že je pohroužený v zármutku a hlubokých myšlenkách.

Když tak o tom přemýšlím, nemohu ani říct, kdy jsem zažil nejhroznější příhodu," pravil přemítavě.

Nels vyfoukl obrovský oblak dýmu, jako kdyby si přál, aby mohl zmizet. Monty uvažoval, a když se dým rozptýlil, obrátil se k Nelsovi.

Vidíš starý kamaráde, já a ty jsme něco viděli v Panhandle před více než třiceti léty "

To ne," přerušil ho Nels úsečně. Neuděláš ze mne starce."

Možná, že to není tak zat... dávno. Ale pamatuješ se, Nelse, na ty tři zloděje koní, které jsem pověsil všechny na jeden strom, a na tu krásnou blondýnku, kterou jsem zachránil před tlupou hrdlořezů, kteří zabili jejího otce, starého Billa Warrena, lovce buvolů? Nuže, která z těch z těch dvou příhod zdá se ti strašnější?"

Monty, mám špatnou paměť," odpověděl bezúhonný Nels.

Vypravujte nám o té krásné blondýnce," volaly aspoň tři dámy. Dorothy, která byla poděšena příběhem o oběšení mužů na stromě, prosila němě Montyho, aby ji ušetřil.

Dobrá, dáme si tedy tu blondýnku," pravil Monty, usazuje se pohodlně, ačkoliv nemyslím, že ta příhoda je strašnější z těch dvou, a ačkoliv pobouří něžné city, dřímající dávno v mých prsou."

Když se odmlčel, ozvalo se ostré klepání. Ukázalo se, že to Nelse si vyklepává dýmku o pahýl určitá známka, že ten žárlivý, cowboy není spokojený.

Bylo to tedy dole v Panhandlu na západním konci komančského loviště a všichni rudoši a lupiči se ukrývali v poříčí a lovili poslední stáda buvolů, která tam přezimovala. Tenkrát jsem byl mladý větroplach a pěkný desperado, jak si myslím. Ačkoliv jsem měl sedmáct vroubek na pušce a každý z nich znamenal člověka, kterého jsem zastřelil tváří v tvář byl tam jen jeden vroubek, za který jsem se styděl. Znamenal expresního posla, jehož jsem udeřil do hlavy zcela neodbornicky, poněvadž nechtěl vydat balíček. Měl jsem takovou pověst, že všichni chlapi v saloonech*) se na mne usmívali a kupovali mi nápoje.

Nuže, zapadl jsem do místa, zvaného Taylor's Bend a stál jsem mírumilovně u baru,, když v tom vešli dovnitř tři cowpuncheri. Poněvadž jsem k nim byl obrácený zády, nepoznali mne a začali žertovat. Nepřestal jsem pít a neobrátil jsem se; když však jsem přestal střílet pod paží, musil jít saloon keeper do pily a přinést hromadu pilin, aby zakryl to, co zbylo z těch tří cowpuncherů, když byli vytaženi ven. Vidíte, tenkrát jsem býval hrubý a ustřeloval jsem uši, nosy a ruce; v pozdějších dobách jsem zabíjel rychle, právě tak jako Divoký Bill.

Do města došly zprávy, že tlupa hrdlořezů zavraždila starého Billa Warrena a unesla jeho dceru. Sebral jsem několik dobrých střelců a jeli jsme poříčím k starému srubu, kde měli lupiči schůzku. Jeli jsme směle a dělali jsme pekelný rámus. Pak začala tlupa sypat olovo ze srubu. Sháněli jsme všichni úkryt. Boj trval celou noc. Ráno byla celá moje tlupa pobita až na dva, a ti byli zle postřeleni. Bojovali jsme celý den bez jídla a bez pití, vyjímaje trochu whisky, kterou jsem měl, a večer jsem byl v práci sám.

Poněvadž jsem byl také postřelený zašel jsem k řece, abych si omyl krev, obvázal rány a trochu se napil. Mezitím přišel k řece jeden z hrdlořezů s vědrem. Místo vody dostal olovo, a když umíral, pověděl mi, že se sem blíží celá tlupa lupičů a že asi zítra přijedou. Chcili zachránit dívku, že si musím pospíšet. Ve srubu prý zbývá pět chlapů.

Zašel jsem do houštiny, kde jsem nechal koně, vzal jsem si ještě dva revolvery a pás. Otevřel jsem čerstvou bedničku s náboji. Jestli se nemýlím, vzal jsem si také trochu cigaret. Pak jsem se plížil ke srubu. Byla krásná, měsíčná noc a já jsem přemýšlel o tom, jeli ta dívka starého Billa tak hezká, jak jsem slyšel. Kolem srubu rostla vysoká tráva, proto jsem se připlazil až ke dveřím a nikdo mne nezpозoroval. V tom srubu byly jen jedny dveře a uvnitř byla čirá tma. Otevřel jsem dveře a vklouzl jsem rychle dovnitř. Provedl jsem to řádně. Slyšeli mne, ale nebyli dost rychlí, aby mne chytili ve dveřích. Ovšem, že několikrát vystřelili, ale já jsem se rychle shýbal a přebíhal jsem z místa na místo.

Dámy a pánové, celou noc se střílelo. A já jsem obyčejně nebyl na tom místě, kam stříleli. Byl jsem ku podivu trpělivý a čekal jsem vždy jen na to, až některý z těch zat... lotru se stane tak nervózním, že se ke mně přiblíží. Když nastalo ráno, byli všichni nakupeni na podlaže, rozstřílení na kusy. Našel jsem tu dívku. Hezká! Pravím, že byla krásná. Šli jsme k řece, kde mi počala omývat rány. Nasbíral jsem jich asi tucet, a když jsem viděl slzy v jejich rozkošných očích a svoji krev, barvící její ruce, zachvělo se mi zcela přirozeně srdce. Viděl jsem, že je právě tak rozechvěná, a tím to bylo rozhodnuté.'

Právě jsem se posadil na koně s dívkou vzadu a vzdaloval jsem se od řeky, když jsme vjeli přímo do té tlupy hrdlořezů, která se blížila. Poněvadž jsem neměl volné ruce, nemohl jsem udělat nic jiného než jednou do nich vystřelit a dát se na útěk. Celá tlupa mne pronásledovala a honila mne několik mil po horském hřebenu přímo k velikému stádu buvolů. Než jsem poznal, co se děje, dalo se stádo do běhu a já jsem byl uprostřed něho. Zakrátko se buvoli těsně sevřeli. Věděl jsem tenkrát, že jsem v nebezpečí. Ale dívka mi důvěřovala, že to bylo až k pláči. Viděl jsem zase, že se do mne zamilovala. Poznal jsem to podle toho, jak mne objímala a křičela. Zanedlouho mi dalo práci, abych udržel koně na nohou. Daleko široko bylo vidět jen zaprášené, černé, huňaté hrby. Obrovské mračno prachu se vznášelo nad našimi hlavami. Dusot byl strašlivý. Můj kůň zeslábl, padl a já jsem sklouzl s dívkou na hřebe ty buvolů.

Dámy, nezapírá, že tenkrát byl Monty Price v úzkých. Poprvé v životě! Ale důvěřivá tvář krásné dívky, když mi ležela v náručí, objímala mne a křičela, mi dodala obrovské odvahy. Počal jsem skákat z buvola na buvola. Přeskákal jsem asi míli po těch houpavých hřbetech než jsem se dostal na volné místo. Pak jsem provedl nejúžasnější čin ve svém životě. Měl jsem na botách velké ostruhy, posadil jsem se na buvola a bodal jsem ho tak dlouho, až jsem se dostal k jinému a přeskočil jsem na toho. Tak jsem se dostal na okraj stáda, seskočil jsem s posledního buvola a zachránil jsem dívku. Když si tak na to vzpomínám, byla to velice dojemná cesta do městečka, kde bydlila. Ale nebyla mi věrná a vzala si jiného. Byl jsem příliš veliký kavalír, než abych ho zabil. Ale ten podlý kousek mne roztrpčil. Dívky jsou podivné. Nepřestal jsem se nikdy divit, jak je to možné, aby dívka, kterou někdo objímal a líbal, si vzala jiného. Ale zralá zkušenost mne učí, že tomu je tak."

Cowboyové se chechtali; Helena a paní Becková se smály až plakaly; Madelina se nemohla zdržet smíchu; Dorothy seděla objímajíc kolena a shledávajíc příběh právě tak strašným jako srozumitelnou narážku Montyho, týkající se jí samé a ženské nestálosti. Zdálo se, že Castleton je poprvé vyrušen ze svého klidu, třebaže ne v humoristickém smyslu. Vskutku, když si všiml všeobecného veselí, byl jím ohromený.

By Jove! Vy Američané jste vskutku podivuhodný lid," pravil. Nevidím nic směšného v příběhu pana Price. By Jove! To byla nebezpečná příhoda. Pana Price, když mluvíte o tom, že jste byl poděšený jen jednou v životě, dovedu ocenit to, co tím chcete říci. Já jsem to zakusil. Byl jsem poděšený jednou."

Vévodo, to bych si na vás nepomyslel," odpověděl Monty. Na to jsem dost zvědav."

Madelina a její přátelé se neodvážili přerušit mlčení z obavy, že by Angličan možná zachoval svoji obvyklou skromnou zdrženlivost. Vykonal výzkumné cesty v Brazílii, zúčastnil se války s Búry, lovil v Indii a v Africe o kterýchžto zkušenostech nikdy nemluvil. Při této příležitosti, poněvadž považoval zřejmě vypravování Montyho za doslovnou pravdu a byl jím vznícen k bojovné náladě, bylo možné, že by vypravoval příběh. Cowboyové prosili tak, že skoro padali na kolena. V jejich prosbách byla potlačená dychtivost, bylo v nich něco, co znamenalo víc než touhu slyšet příběh od anglického lorda. Madelina uhodla ihned, že cowboyům náhle napadlo, že Castleton, ze kterého si tak často tropili žerty, není tak tupý a že hrál svoji úlohu dobře; že se baví na jejich útraty a že chce vypravovat živý příběh, který prostě zastíní příběh Montyho. Nelsův bystrý, veselý výraz nasvědčoval tomu, jak by mu bylo vítané, kdyby se žert obrátil proti Montymu. Monty se přestal znenáhla usmívat, jeho pyšné držení těla ochablo, počal nejspíše pozorovat Castletona byly to důkazy jeho obav.

Čelil jsem útočícím tygrům a slonům v Indii, a útočícím lvům a nosorožcům v Africe," počal Castleton rychle a plynně, což se velice lišilo od jeho obvyklého vleklého hovoru; byl jsem však poděšen jen jednou. Ten, kdo se lehce rozčilí, nemůže lovit šelmy. Dobrodružství, které mám na mysli, se přihodilo v Britské Východní Africe, v Ugandě. Byl jsem na lovu s černošskými nosiči, a sice v okrese, zamořeném lidožravými lvy snad mohu podotknout, že lidožraví lvi se liší velice od lvů obyčejných. Jsou to vždy dospělá zvířata a většinou stará. Začnou požírat lidi obvykle náhodou nebo z nutnosti. Když zestárnou, uloví těžko zvěř, poněvadž jsou pomalejší a mají horší zuby. Dohnaní hladem, usmrtí domorodce, a když ochutnají lidskou krev, netouží po jiné. Pak jsou ve svých útocích naprosto nebojácní a strašliví. Domorodci z vesnice, u níž jsme tábořili, byli přestraseni řaděním dvou lidožravých lvů. V noci před naším příchodem přeskočil lev ohradu, chopil domorodce sedícího u ohně s jinými a odnesl ho přes ohradu do tmy. Rozhodl jsem se, že tyto lvy zastřelím a utábořil jsem se proto trvale ve vesnici. Ve dne jsem posílal honce do houštin a skal u řeky a v noci jsem číhal. Zpozoroval jsem, že když řvou kolem tábora, nejsou tak náchylní k útoku, jako když jsou tiší. Bylo vskutku pozoruhodné, jak tiše se dovedli připlížit k člověku. Dovedli se krást křovím tak hustým, že by jim zdánlivě ani králík neprošel, a sice bez nejmenšího hluku. Útok prováděli se strašlivým řevem. Skákali přímo do kruhu ohňů, strhovali chatrče. Unášeli domorodce i z nízkých stromů. Nebylo možné určit, na kterém místě provedou útok.

Asi po deseti dnech jsem byl vysílený nedostatkem spánku. V noci, unavený číháním, jsem usnul. Se mnou ve stanu byl jen můj nosič pušek. Probudil mne hrozný řev a pak mi vnikl přímo do uší pronikavý výkřik. Spal jsem vždy s puškou v ruce. Chopil jsem se jí a snažil jsem se vstát. Nemohl jsem, poněvadž lev stál nade mnou. Ležel jsem tedy tiše. Z výkřiků svého nosiče jsem poznal, že ho lev uchvátí. Měl jsem ho rád a chtěl jsem ho zachránit. Myslil jsem si však, že bude nejlépe, nebuduli se hýbat, pokud lev bude stát nade mnou. Náhle se shýbl a cítil jsem, že vleče nohu ubohého Lukiho přes mé tělo. Vykřikl: Zachraň mne, pane!" Sáhl jsem po něm instinktivně a chopil jsem se ho za nohu. Lev vyšel ze stanu a vlekl mne, držícího Lukiho za nohu. Byla jasná, měsíčná noc. Viděl jsem lva zřetelně. Bylo to obrovské zvíře s černou hřívou a drželo Lukiho za rameno. Ubožák stále děsivě křičel Lev mne odvlékl do vzdálenosti asi čtyřiceti kroků a pak si asi všiml dvojitého břemene. Zastavil se a obrátil se. By Jove! Vyhlížel po čertech zuřivě se svojí huňatou, mohutnou hlavou, zelenýma, ohnivýma očima a obrovskými čelistmi, držícími Lukiho. Pustil jsem nohu Lukiho a vzpomněl jsem si na pušku. Mezitím však, co jsem ležel na boku, snaže se vstát, učinil jsem hrozný objev. Neměl jsem vůbec pušku. Měl jsem železný oštěp Lukiho, který mival stále u sebe. Puška mi vyklouzla, když mne lev vzbudil a ve zmatku jsem se chopil místo ní oštěpu Lukiho. Krvelačné zvíře pustilo Lukiho a zařvalo tak, že se země otřásala. V tu chvíli jsem pocítil strach. Na okamžik jsem byl skoro ochromen. Lev se chystal k útoku a jedním skokem mne mohl dosáhnout. Za takových okolností může člověk přemýšlet v krátké době o mnohých věcech. Věděl jsem, že

pokus o útěk by byl osudný. Vzpomněl jsem si na to, jak podivně se lvi chovají při některých příležitostech. Jistý lev byl poděšený deštěm, jiný byl poděšený zatroubením na roh; jiný byl poděšen domorodcem, který utíkal před jedním lvem přímo k druhému, jehož neviděl. Přemítal jsem tudíž o tom, zdali bych nemohl zastrašit lva, který se chystal ke skoku. Řídě se náhlým impulsem, bodl jsem ho do zadku oštěpem. Dámy a pánové, věřte to nebo nevěřte, ale ten lev se schoulil jako spráskaný pes, zatáhl ohon a kradl se pryč. Použil jsem ihned příležitosti, vyskočil jsem s pokřikem a hnál jsem se za lvem, stále ho bodaje. Řval tak, jak může řvát jeří pohaněný král zvířat. Bodl jsem ho ještě jednou a on utekl. Shledal jsem, že Luki není vážně poraněn, a vskutku se uzdravil. Nezapomněl jsem však nikdy na ten strach." Když Castleton skončil své vypravování, nastalo hluboké ticho. Oči všech byly upřené na Montyho. Vyhlížel jako poražený, zahanbený a znechucený muž. A přece z jeho tváře vyzařoval úžasný obdiv pro Castletona.

"Vévodo, vy vyhráváte!" pravil. Sklonil hlavu a odešel od ohně jako sesazený císař.

Pak vybuchli cowboyové v smích. Klidný, tichý Nels ječel jako šílenec a stavěl se na hlavu. Všichni cowboyové se až svíjeli. Pouhým hlukem nemohli ulevit své radosti nad pádem a pokořením tyrana Montyho.

Angličan stál a pozoroval je s úsměvným úžasem. Nechápal je. Madelině a jejím přátelům bylo jasné, že Castleton pověděl prostou pravdu. Nels a jeho kamarádi nemohli být nikdy přesvědčeni, že Castleton úmyslně nelhal, aby ponižil Montyho.

Nikdo nechtěl přerušit kouzlo táborového ohně. Polena dohořela ve velikou kupu opálového, zlatého a rudého uhlí, v jehož jádru se chvěl žár, budící snivou náladu. Když žár hasnul, obklopovaly stíny smrků temněji a temněji zmírající kruh světla. Chladný vítr zavál do oharků, vznesl do výše chmýří bílého popela a zasténal ve stromech. Kňučení koyotů se slabě ozývalo v dáli a obloha se podobala podivuhodné temněmodré kopuli poseté bílými hvězdami.

"Jaká je to překrásná noc!" pravila Madelina. Za takové noci můžeme porozumět snivému, tajemnému jihovýchodu.

Florence, slibujete nám již dávno, že nám povíte příběh o ztracených dolech kněží. Pobaví nás a přispěje k tomu, abychom poněkud porozuměli kouzlu, jímž tato země působila na Španěly, kteří ji objevili před dobou tak dávnou. Ted' bude zvláště zajímavý, poněvadž pod těmito horskými svahy jsou někde ukryty poklady ztracených kněžských dolů."

"V šestnáctém století," počala Florence tichým, volným hlasem, hodícím se k rázu legendy, pásl chudý mladý padre z Nového Španělska kozy na pahorku a tu se mu zjevila Panna Maria. Klesl jí k nohám a když pohlédl do výše, zmizela. Ale na keři, vedle něhož stála, byl zlatý prášek ze zvláštní a podivuhodné hmoty. Považoval příhodu za dobré znamení a vystoupil opět na vrchol pahorku. Pod keřem vyrostly útlé, bílé stonky, nesoucí delikátní zlaté květy, a když vítr pohnul květy, odnášel z nich jemný zlatý prášek k severu. Padre Juan si to nedovedl vysvětlit, domníval se, že ho i s jeho chudým lidem očekává veliké štěstí. Vystupoval tedy často na pahorek v naději, že se mu Panna Maria zjeví.

Jednou ráno, za nádherného východu slunce hleděl přes pahorek na vlnící se travu a zlaté květy pod keřem a tu spatřil Pannu Marii, kynoucí mu. Opět padl na kolena, ona však ho zdvihla, dala mu zlaté květy a vyzvala ho, aby opustil domov a svůj lid a šel tam, kam ho povede zlatý prášek, nesený větrem. Že nalezne zlato ryzí zlato podivuhodné jmění, které přinese svému lidu a postaví pro ně chrám a město.

Padre Juan vzal květy a opustil domov se slibem, že se vrátí. Putoval na sever přes žhavou poušť, plnou prachu a přes horské průsmyky do nové země, kde divocí a bojovní Indiáni ohrožovali jeho život. Byl jemný a dobrý a uměl přesvědčivě mluvit. Mimo to byl mladý a hezký. Ti Indiáni byli Apači a on se stal u nich misionářem, přičemž stále pátral po zlatě. Slychal o zlatě, uloženém v oblázcích na horských úbočích, nenalezl však nikdy žádné. Obrátil na viru několik Apačů; většina však byla nepřátelská jemu i jeho náboženství. Padre Juan se modlil a pracoval dále.

Nastal čas, kdy starý apačský náčelník, domnívaje se, že padre ho chce zbavit vlády nad kmenem, ho chtěl odsoudit k smrti u kůlu. Náčelníkova dcera, krásná, temnooká dívka, tajně milovala Juana a věřila v jeho poslání. Zakročila v jeho prospěch a zachránila mu život. Juan se do ní zamiloval. Jednou přišla k němu, majíc zlaté květy v tmavých vlasech, a když do nich zavál vítr, rozlétal se zlatý prášek. Juan se jí otázal, kde by našel takové květy, a ona mu řekla, že ho jednou vezme s sebou na horu a že je budou hledat. A později ho zavedla na vrchol hory, odkud viděli krásná údolí, veliké stromy a chladně vody. Tam, na podivuhodném svahu, odkud byla vyhlídka do světa, ukázala Juanovi květy. Juan nalezl zlato v takovém množství, že myslel, že zešílí. Zlatý prach! Zlatá zrnka! Zlaté oblázky! Zlaté balvany! Byl bohatý tak, že se mu o tom nikdy nezdálo. Vzpomněl si na Pannu Marii a její slova. Musí se vrátit k svému lidu a vystavět mu chrám a veliké město, které by neslo jeho jméno.

Ale Juan váhal. Stále odkládal svůj odchod. Miloval temnookou apačskou dívku tak, že ji nemohl opustit. Nenáviděl sama sebe pro svoji nevěrnost k Panně Marii a svému lidu. Byl slabý a nestálý, byl hříšník. Nemohl odejít a oddal se úplně lásce k indiánské dívce.

Starý apačský náčelník objevil tajnou lásku své dcery a kněze. Ve svém hněvu ji zavedl do hor, tam ji upálil za živa a popel rozmetal do větru. Nezabil padre Juana. Byl příliš moudrý a snad příliš krutý, neboť viděl, jak silná je láska Juanova. Ostatně, mnozí z jeho kmene se mnohemu od Španělů přiučili.

Padre Juan upadl v zoufalství. Netoužil po životě. Scházel a chřádnul. Ale než zemřel, zašel k starým Indiánům, kteří upálili dívku, a poprosil je, aby po smrti jeho těla spálili a rozmetali jeho popel do větru na tom podivuhodném svahu, kde by se smísil navždy s popelem jeho indiánské milenky.

Indiáni mu to slíbili a po jeho smrti učinili vše podle jeho přání.

Léta mýjela. Jiní knězi přišli pouští k Apačům a slyšeli příběh Juanův. Mezi nimi byl padre, který v mládí patřil k Juanovu lidu. Šel hledat Juanův hrob a domníval se, že tam nalezne též zlato. A vrátil se s kouskem zlata a s květy, z nichž se sypal zlatý prášek, a vypravoval podivuhodný příběh. Stoupal stále výš do hor a přišel na podivuhodný svah pod skalami. Ten svah se típyl zlatými květy. Když se jich dotkl, sypal se z nich zlatý prášek a byl nesen větrem do skal. Tam nalezl padre zlatý prach, zlatá zrnka, zlaté oblázky a zlaté balvany.

Pak se vydali všichni kněží do hor. Ale objevitel dolů ztratil cestu. Pátrali a pátrali, až zestárli a zešedivěli, nenalezli však nikdy podivuhodný svah a květy, které označovaly hrob a doly padre Juana.

V pozdějších letech přecházel tento příběh z otců na syny. Avšak mezi mnohými, kdož pátrali po ztracených dolech kněží, nebyl nikdy žádný Mexikán ani Apač. Neboť Apačové se domnívali, že na horkých svazích se zjevuje duch indiánského děvčete, které zradilo svůj kmen a bylo navždy prokleté. Mexikáni pak věřili, že na horských svazích se zjevuje duch pobloudilého padre, který svaluje kameny na hlavy těch dobrodruhů, kteří se snaží nalézt hrob a jeho prokleté zlato."

XVIII. KAPITOLA

BONITA

Florenčin příběh o ztracených dolech vznítit v Madelininých hostech horečnou touhu po zlatě. Pokusili se několikrát o hledání zlata, když však to ztratilo půvab novoty, zanechali všeho a zůstali v táboře. Prozkoumavše všechno, co hora poskytovala a co je zajímalo, oddávali se klidu, který měl záhy skončit touhou po civilizovaném pohodlí, jak věděla Madelina. Nabažili se již skoro drsného života v přírodě. Helenina nespokojenost se projevila poznámkou: Myslím, že se konec konců nic nestane."

Madelina očekávala, až projeví přání, aby byl tábor opuštěn; mezitím však, poněvadž žádný z nich nedbal již o tělesnou námahu, podnikala procházky bez nich, jsouc občas provázena některým z cowboyů, vždy však svými psy. Tyto procházky ji neobyčejně těšily. A teď, když s ní cowboyové mluvili bez ostychu, oblíbila si víc jejich prosté příběhy. Čím více je poznávala, tím víc pochybovala o moudrosti lidí, žijících ve městech. Společnost Nelsova a většiny cowboyů účinkovala na ni tak, jako společnost drsných borovic, skal a čistého větru. Humor byl převládajícím rysem jejich povahy a zmírňoval účinek jejich drsné povahy. Byli to snilkové, jako všichni lidé, žijící osamělým životem v pustině.

Všichni cowboyové měli tajemství. Madelina se některá z nich dozvěděla. Žasla hlavně nad tím, jakým zvláštním způsobem zakrývali vzrušení, vyjímaje prudké výbuchy veselí a hněvu. Bylo to tím pozoruhodnější vzhledem k okolnosti, že maličkosti, vůči nimž lidé z měst byli slepí a hluchí, v nich budily mocné city. Madelina nabyla přesvědčení, že drsný a nebezpečný život v osamělé pustině vyvíjí u lidí veliké zásady. Lidé, žijící v těsném styku se zemí, pod chladnými, holými, skalními hroty, v poušti, zahalené prachem, nabývali podobu přírody, jež je obklopovala - stávali se tvrdými, krutými, strašnými, ale nabývali životní sílu.

Jednoho dne si vyšla sama, a než si to uvědomila, zašla daleko po stezce, vinoucí se mezi skalami. Bylo to za letního odpoledne a kolem ní se táhly stíny skal na stezce, sluncem ozářené. Kolem bylo naprosté ticho. Šla dál a dál, vědouc dobře, že se možná vzdaluje příliš daleko od tábora, ale spoléhajíc na to, že zná zpáteční cestu a těšíc se z divokých, skalnatých zákoutí. Konečně vystoupila na svah, který přešel náhle v krásnou mýtinu. Tam se posadila a odpočívala před zpáteční cestou.

Náhle Rus, bystřejší z obou psů, zdvihl hlavu a zavrčel. Madelina se obávala, že snad zvětřil horského lva nebo divokou kočku. Uklidnila ho a rozhlédla se opatrně. Po obou stranách byly řady balvanů, které se utrhy ze zvětralých skal. Mýtiny byla otevřená a travnatá s ojedinělými stromy a balvany. Zdálo se, že vede do spleti caňonů a horských hřebců. Když se podívala tímto směrem, spatřila Madelina útlou, temnou ženskou postavu, plížící se pod smrky.

Madelina užasla a pak se trochu polekala, neboť plíživá chůze od stromu ke stromu neznamenal nic dobrého. Zakrátko se k ženě připojil vysoký muž, který jí podal balíček. Blížili se mýtinou a zdálo se, že jsou zabráni do vážného hovoru. V následujícím okamžiku poznala Madelina Stewarta. Byla velice překvapená. Ale pak nepřemýšlela vůbec o ničem - pozorovala jen blížící se párek. Rázem se vrátila její dřívější zvědavost, týkající se jeho časté nepřítomnosti v táboře, a když poznala ženu, počala o něm opět pochybovat. Temnovlasá hlava, snědá tvář, veliké oči - Madelina viděla teď zřetelně patřily mexické dívce Bonitě. Stewart se s ní zde stýkal. To bylo tajemství jeho osamělých cest, které podnikal od té doby, kdy byl ve službách Madelininých. Tato osamělá mýtiny byla jejich dostaveníčkem. Zde ji ukrýval.

Madelina klidně vstala, pokynula psům a ubírala se zpět k táboru. Po jejím úžasu následovala lítost, že Stewartovo obrození není úplné. Lítost ustoupila nesnesitelnému pocitu nedůvěry; myslila na to, že mezitím co ona bájlá o tomto cowboyovi a snila o svém dobrém vlivu na něho, byl on jen nízký. Bolelo jí to. Stewart jí nebyl ničím, myslila si, a přece byla na něho hrdá. Snažila se to důkladně uvážit. Chtěla k němu být spravedlivá, i když ji instinkt nabádal k tomu, aby ho pustila z mysli. Avšak každý pokud o soucit a o omluvu zmařila úplně její pýcha. Zdařilo se jí silou vůle, že přestala na Stewarta myslit.

Když Madelina později vycházela ze stahu, aby se přidružila ke svým hostům, objevil se náhle před ní Stewart.

Slečno Hammondová, viděl jsem vaše stopy na stezce," počal živě, ale nenuceným a přirozeným tónem. Myslím - jistě vám napadlo "

Nepřeji si vysvětlení," přerušila ho Madelina.

Stewart sebou trochu trhl. Jeho způsoby měly ráz chladné odváznosti jako v dřívějších dobách. Když se na ni podíval, změnilo se jeho chování.

Jaká to drzost, myslila si Madelina, vysvětlovat jí před hosty své chování! Náhle pocítila v nitru bolest, tak podivnou, tak nepochopitelnou, že se jí zatočila hlava. Pak se rozhněvala, ne na Stewarta, ale na sebe, že v ní něco mohlo vzbudit takové vzrušení. Stála zde na oko chladně a klidně, upírajíc hrdý zrak na Stewarta, ale uvnitř planula hněvem a studem. Rozhodně nechci, abyste si myslila " Počal vášnivě, ale odmlčel se, a ruměncem mu zaplavil pomalu snědou šíji i lice.

Co činíte nebo co myslíte, Stewarte, se mne netýká."

Slečno - slečno Hammondová! Vy nevěříte " koktal Stewart.

Tvář mu zbledla. Jeho oči měly prosebný výraz. Hleděl jaksi plaše, čehož si všimla Madelina i ve svém hněvu. Měl v

sobě cosi chlapeckého. Postoupil o krok vpřed a vztáhl ruku s otevřenou dlaní pokorně a přece s jistou důstojností. Poslyšte. Nezáleží teď na tom, co si co si o mně myslíte. Mám dobrý důvod "

Nechci slyšet váš důvod."

Ale měla byste," naléhal:

Pane!"

Stewart se znovu změnil. Prudce sebou trhl. Tvář se mu začmúřila a oči se mu zajiskřily. Dvěma dlouhými kroky octla se jeho vysoká postava před ní.

Nemyslím na sebe," zahřměl. Vyslechnete mne?"

Ne," odpověděla, a v jejím hlase se ozývala mrazivá pýcha. S odmítavým posuňkem, v němž se nemohl mýlit, se k němu obrátila zády. Pak se přidružila ke svým hostům.

Stewart stál úplně nehybně. Pak začal pomalu zdvihat pravici, v níž držel sombrero. Zdvihal jej výš a výše, vysoko nad hlavu. Jeho vysoká postava se vztyčila. V náhlém hněvu mrštil sombrerem o zem. Přiskočil ke svému vraníku a vlekl jej k místu, kde leželo sedlo. Rázem hodil sedlo koni na hřbet. Silné ruce připjaly bleskem postroj. Každý pohyb byl rychlý, rozhodný, hněvivý. Rozehnal se po uzdě, která visela na křoví, srazil se s cowboyem, vyhýbajícím se mu neobratně.

Z cesty!" zařval.

Pak s tímž divokým kvapem upravil uzdu na koni.

Snad bys udělal lépe, kdyby ses na minutu zdržel, Gene, starý hochu," pravil Monty Price.

Monty, chceš, abych ti prostřelil mozek?" pravil Stewart úsečným, tvrdým hlasem.

Uvážimli vysokou třídu svého mozku, měl bych si na skutečné dát pozor," odpověděl Monty. Můžeš se vsadit, Gene, že ti nechci překážet. Ale já jen říkám Slyšte!"

Stewart zdvihl zachmuřenou tvář. Všichni poslouchali. A každý slyšel rychlý dusot koňských kopyt. Slunce zapadlo, ale v parku nebyla ještě tma. Na stezce se objevil Nels, jedoucí tryskem na koni. V následujícím okamžiku byl v kruhu, přitahuje koni uzdu. Seskočil před Stewartem.

Madelina viděla a cítila u Nelsa změnu.

Co se děje, Gene?" tázal se ostře.

Opouštím tábor," odpověděl Stewart chraptivým hlasem. Jeho vraník počal dusat, když se Stewart chopil uzdy a hřívy a otočil nohou třmen.

Nelsova dlouhá paže se rychle natáhla a zadržela Stewarta.

Je mi líto," pravil Nels pomalu. Chystáš se tedy na cestu?"

Odjíždím. Pusť mne, Nelse."

Doopravdy odjíždíš, Gene?"

Pusť mne, zat... chlape!" zvolal Stewart, vyprostiv se.

Co se stalo?" tázal se Nels, zdvihaje opět ruku.

Človče! Nedotýkej se mne!"

Nels okamžitě ustoupil. Zdálo se, že zpozoroval divoký Stewartův hněv. Stewart se zase hnul, chtěje nasednout.

Nelse, nedopusť, abych zapomněl, že jsme přátelé," pravil.

Na to jistě nezapomínám," odpověděl Nels. A na místě vystupuji ze služby!"

Jeho podivná řeč zarazila nasedajícího cowboye. Stewart vytáhl nohu z třmenů. Pak jejich tvrdé tváře ztichly a zchladly a hleděli si vzájemně do očí.

Madelina byla překvapená Nelsovou řečí právě tak jako Stewart. Zpozorovala obyčejně ihned změnu u těchto lidí, tato změna však byla nepochopitelná.

Vystupuješ?" tázal se Stewart.

Ano. Co myslíš, že bych mohl dělat za těchto okolností?"

Ale vidíš, Nelse, já to nepřipustím."

Nejsi již mým bosem, a nepatřím též slečně Hammondové. Jsem svým vlastním bosem a mohu dělat, co je mi libo. Sabe, seňor?"

Nelsova slova se neshodovala s výrazem jeho obličeje.

Gene, tys mne poslal na výzvědy do hor, že ano?" pokračoval.

Ano," odpověděl Stewart ostrým hlasem.

A představoval jsi si to správně, mnohem správněji nežli já, takže tě obdivuji. Kdybys mne neposlal myslím, že by se bylo něco stalo. Postavení, ve kterém teď jsme, je po čertech nebezpečné!"

Jak význačný byl účinek jeho slov na všechny cowboye! Stewart učinil hněvivý a násilný pohyb, strašně se lišící od jeho dosavadních vášnivých pohybů. Monty vyskočil do výše, což znamenalo, že je překvapený a že bere hrozbu na vědomí. Nick Steele přistoupil k Nelsovi a Stewartovi, vykračuje si jako obr. Ostatní cowboyové vstali tiše, beze slova. Madelina a její hosté, stojíce ve skupině, hleděli a naslouchali, nemohouce uhodnout, co znamená tento podivný hovor a podivné pohyby.

Pokračuj, Nelse, není třeba, aby to slyšeli," pravil Stewart chraptivě, mávnuv rukou směrem k Madelinině ztichlé skupině.

Je mi líto, ale myslím, že by to měli vědět od prvního do posledního. Možná, že se splní ta touha slečny Heleny, aby se něco stalo. Já jistě "

Zanech žertů," ozval se pronikavý hlas Montyho.

Mělo to rozhodný účinek, právě tak jako předcházející slova a činy. Snad to bylo to poslední, čehož bylo třeba k tomu, aby tito muži, konající nezvyklou povinnost jako průvodci krásných žen, byli vráceni svému přirozenému stavu mužů divočiny.

Řekni nám, jak věci stojí," pravil Stewart chladně a přísně.

Don Carlos a jeho guerillové táboří na stezkách, vedoucích sem. Uzavřeli tyto stezky. Zítřka by nás obklíčili. Snad nás chtěli překvapit. Má množství greaserů a lupičů. Jsou dobře ozbrojeni. Co zamýšlejí? To si můžete vypočít jak se vám to hodí. Možná, že Don chce vykonat společenskou návštěvu u našich dam. Možná, že jeho tlupa je hladová jako obvykle. Možná, že chtějí ukrást několik koní nebo cokoli, co jim přijde pod ruku. Možná, že mají v úmyslu ještě něco horšího. Já si to představuji takto, a možná že špatně. Ten černý Don Carlos hraje zchytralou hru. Revoluce se nedaří. Vzbouřenci potřebují, aby zakročila Amerika. Použijí čehokoli, jen aby způsobili rozruch. Jsme jen deset mil od hranic. Dejme tomu, že by nás guerillové dostali přes hranice. Pak by za námi jela jízda Spojených států. Víte všichni, co by to znamenalo. Možná, že to má Don Carlos v úmyslu. Možná že ne. Myslím, že se to dovíme brzy. Ať je Donova hra jakákoli, ty jsi, Stewarte, ten muž, který ho překoná. Možná, že je to právě dobře, že jsi kvůli něčemu rozčilený. Já se vzdávám svého místa, poněvadž nechci být nikomu zavázaný. Napadá mi, že se na nějakou dobu vracejí staré časy, a já jsem byl vázán slibem, že neublížím žádnému greaserovi."

XIX. KAPITOLA

DON CARLOS

Stewart odvedl Nelsa, Montyho a Nicka Steele stranou a zabrali se patrně do vážného hovoru. Pak byli přivoláni ostatní cowboyové. Všichni hovořili více nebo méně, převládal však hluboký hlas Stewartův. Potom byla porada skončena a cowboyové se rozcházeli.

Hněte sebou, vy Indiáni!" velel Stewart.

Činnost, která následovala, neuklidňovala Madelinu a její přátele. Očekávali nečinně, že jim někdo poví, co mají dělat. Na začátku se zdálo, že cowboyové zapomněli na Madelinu. Někteří z nich odběhli do lesů, jiní na travnatá, volná místa, kde shromažďovali koně a mezky. Několik cowboyů rozestřelo nepromokavé obaly na zemi a počalo stáčet balíčky, patrně ke kvapnému odjezdu. Nels vsedl na koně a jel dolů po stezce. Monty a Nick zašli do houštiny, vedouce koně. Stewart se vyšplhal na strmý balvan mezi nízkými skalisky vzadu za táborem.

Castleton chtěl pomoci, cowboyům při balení, tito mu však stručně řekli, že by překážel. Madelininy přátelé se ji tázali. Je skutečně nebezpečí? Přicházejí guerillové? Je možné vydat se ihned na zpáteční cestu k ranchi? Proč se cowboyové tak náhle změnili? Madelina jim odpovídala jak nejlépe mohla; ale její odpovědi byly jen dohad, a byly sestavené tak, aby konejšily obavy jejích hostů. Helena byla rozčilená v nejvyšší míře.

Záhy se objevili cowboyové, jedoucí na neosedlaných koních a ženoucí koně a mezky. Některé z těchto koní ukryli v hlubokých zákoutích skal. Řada mezků byla obtížena nákladem a poslána dolů po stezce pod dozorem cowboye. Nick Steele a Monty se vrátili. Pak se objevil Stewart, slézaje štěrbinou mezi skalami.

Nařídil, aby všechna zavazadla, patřící Madelině a jejím hostům byla vynesena na skálu. Byla to namáhavá práce, poněvadž všechny předměty musily být vytahovány do výše lasem.

Připravte se k výstupu," pravil Stewart, obraceje se k Madelinině společnosti.

Kam?" tázala se Helena.

Ukázal rukou místo, kde bylo nutné vystoupit. Po jeho pokynu následovaly malomyslné výkřiky.

Pane Stewarte, je nebezpečí?" tázala se Dorothy chvějícím se hlasem.

Tuto otázku měla Madelina na rtech, nemohla ji však vyslovit.

Ne, není nebezpečí," odpověděl Stewart, ale provádíme jen opatření, která jsme uznali za nejlepší."

Dorothy šeptala, že si myslí, že Stewart lže. Castleton položil novou otázku, po něm Harvey a paní Becková.

Budte prosím klidní a dělejte to, k čemu jste vyzváni," pravil Stewart úsečně.

Když bylo poslední zavazadlo vytaženo na skálu, přistoupil Monty k Madelině a smekl sombrero. Zdálo se, že jeho snědá tvář je stále táž, ale byl to přece zcela jiný Monty.

Slečno Hammondová, oznamuji vám, že se vzdávám svého místa," pravil.

Monty! Co zamýšlíte? Co zamýšlí Nels, teď, když hrozí nebezpečí?"

My jen vystupujeme ze služby. To je vše," odpověděl Monty úsečně. Byl vážný a zachmuřený; nedovedl stát klidně; těkal očima na všechny strany.

Castleton vyskočil ze špalku, na kterém seděl, a byl velmi rudý v tváři.

Pane Price, znamená snad tento poplach, že máme být oloupeni nebo uneseni tlupou otrhaných guerillu?"

Na to můžete vsadit."

Dorothy obrátila zbledlou tvář k Montymu.

Pane Price, vy nás vy nás teď neopustíte? Vy a pan Nels "

Opustit vás?" tázal se Monty lhostejně.

Ano, opustit nás. Opustit nás, když vás budeme třeba tolik potřebovat, poněvadž se blíží něco hrozného."

Monty vyrazil krátký, tvrdý smích a vrhl při tom podivný pohled na dívku.

Já a Nels jsme velmi poděšeni a chceme utéct. Slečno Dorothy, potloukali jsme se hodně po světě a neradi vidíme, když jsou mladé dívky odvlékány za vlasy."

Dorothy vykřikla a pak byla stížena hysterickým záchvatem. Castleton se velice rozčílil.

By God! Vy a váš kamarád jste zbabělci. Kde je ta odvaha, kterou jste se vychloukali?"

Snědá tvář Montyho měla výraz nanejvýš sarkastický.

Vévodo, viděl jsem několik vtipných chlapíků, ale vy jste z nich nejvtipnější. Je to úžasné, jak jste vtipný. Máte tak

správnou představu o mně a Nelsovi. Vévodo, jestliže vás neodvléknu do Mexika a nepřiváží vás ke kaktusu, budete mít kapitální příběh pro své anglické kamarády. By Jove! Povíte jim, že jste viděl dva staré střelce utíkat vyděšeně před tlupou greaserů. To jim povíte jistě! Ledaže budete lhát jako tenkrát, když jste vypravoval o tom, jak jste bodal lva. Ten příběh bohužel "

Monty mlč!" vykřikl Stewart, blíž se rychle. Pak se Monty odplížil, tiše proklínaje.

Madelina a Helena, podporované jsouce Castletonem, uklidnily s jistou obtíží Dorothy. Stewart přešel několikrát mimo, aniž by si jich všiml, a Monty, který tak směšně toužil po tom, aby mohl prokázat Dorothy nějakou malou pozornost, se na ni vůbec nepodíval. Toto chování se zdálo být hrubé, zvláště u Montyho. Madelina nevěděla, co si má o tom myslet.

Stewart nařídil cowboyům, aby vystoupili na horní plošinu skály a spustili dolů lassa. Potom, neplýtvaje slovy, vybídl ženy k výstupu po balvanech.

Chceme vás ukrýt," pravil, když se vzpouzely. Přijdouli guerillové, řekneme jim, že jste všechny odjely na ranch. Dojdete k boji, budete nahoře v bezpečí."

Helena vykročila směle vpřed a dala si od Stewarta utáhnout smyčku lasa kolem těla. Pokynul rukou cowboyům nahoře.

Ted' stoupejte nahoru," radil Heleně.

Ukázalo se, že tímto způsobem je možno vystoupit lehce, bezpečně a rychle na příkrou skálu. Muži vystupovali bez přispění. Paní Becková měla jako obyčejně hysterii; napolo vystupovala a napolo byla tažená do výše. Stewart podporoval Dorothy jednou rukou, kdežto druhou se držel lasa. Ambrose musil nést Kristinu. Mexické ženy nepotřebovaly pomoci. Edith Wayneová a Madelina vystoupily poslední; a když byla Madelina nahoře, spatřila úzkou plošinu, zarostlou houštinami a zastíněnou obrovskými, převýšenými skalami. Ve skalách byly díry a tmavé trhliny, vedoucí dozadu. Bylo to pusté, divoké místo. Pak byly vytaženy nahoru nepromokavé látky a pokrývky, potrava a voda. Cowboyové připravili pohodlná lůžka v několika jeskyních a řekli Madelině a jejím přátelům, aby byli pokud možno tiší, nerozžihali světlo a spali oblečení, připraveni k cestě.

Když cowboyové sestoupili, zavládla stísněná nálada u společnosti, která zůstala na skále, v houstnoucím soumraku. Castleton přemlouval ostatní, aby jedli.

Je to prostě velkolepé," šeptala Helena.

Je to hrozné!" sténala Dorothy. Je to tvoje chyba, Heleno. Modlila jsi se, aby se něco stalo."

Myslím, že je to nějaký strašný kousek, který provádějí cowboyové," pravila paní Becková.

Madelina ujistila své přátele, že si z nich nikdo netropí žerty, že lituje nepohodlí a tísně, že však není opravdu polekaná. Byla spíš vyhyčtěle laskavá než upřímná, neboť byla rozhodně neklidná. Zalekla ji rychlá změna v chování a výrazu cowboyů. Představovala si v duchu Stewartovu tvář, tak jak ji viděla naposled, vážnou, skoro smutnou a ustaranou, což zvyšovalo její zlou předtuchu.

Rychle se setmělo; koyoti počali truchlivě výt; hvězdy se objevily a vyjasňovaly. Vítr sténal ve vrcholcích smrků.

Castleton byl neklidný. Procházel se pod převislou skalou, kde seděli jeho společníci s nářkem, a pak zašel k okraji plošiny. Cowboyové rozdělali dole oheň, který šířil záři v obrovském vějíři. Castletonova malá postava se černě rýsovala v tomto světle. Madelina, jsouc rovněž zvědavá a neklidná, se k němu přidružila a hleděla dolů ze skály. Vzdálenost nebyla veliká. Mohla chvílemi rozeznat některé slovo, pronesené cowboyi. Klidně vařili a jedli.

Zpozorovala, že Stewart není přítomen, a zmínila se o tom Castletonovi. Castleton ukázal mlčky skoro přímo pod skálu, tam stál v šeru Stewart se dvěma psy u nohou.

Záhy nato umlčel Nick Steele kruh kolem táborového ohně tím, že zdvihl výstražně ruku. Cowboyové sklonili hlavy, naslouchajíce. Madelina napíjala sluch. Slyšela kňučení psa a pak slabý dusot koňských kopyt. Nick promluvil a počal se opět zabývat večerí, a zdálo se, že pozornost ostatních mužů ochabla. Dusot se zesiloval, bylo jej slyšet v houštině, a pak se objevil jezdec v kruhu světla. Byl to Nels. Seskočil s koně a Madelina zaslechla jeho tlumený hlas.

Gene, je to Nels. Má nějaké zprávy," zvolal tlumeně jeden z cowboyů.

Pošlete ho sem," odpověděl Stewart.

Vidíš, Nelse, hoši jsou spolehliví, ale nechci, aby věděli všechno o této zápletce," pravil Stewart, když k němu přišel Nels. Našel jsi dívku?"

Madelina uhodla, že Stewart míní Bonitu.

Ne. Ale setkal jsem se". Madelina nezaslechla jméno a byl rozzuřen. Byl s lesníkem. Řekli, zeji Pat Hawe vystopoval a zatkł."

Stewart něco zamumlal, patrně proklínal.

Rád bych věděl, proč nepřišel sem nahoru?" tázal se pak. Vždyť vidí stezku."

Gene, Pat věděl, že jsi tu, neboť ten lesník řekl, že Pat zvěřil ty guerilly a pravil, jestliže tě Don Carlos nezabije v což doufá že bude dost času zatknout tě až sestoupíš dolů."

Má pevný úmysl zatknout mne, Nelse."

Ale nepovede se mu to, Gene, ten rudolící koyot tě nepronásledoval až nahoru jen proto, poněvadž se bojí. Vždy se tě bál. Myslím, že má největší strach ze mne a Montyho."

Dobrá, vezmeme Pata do práce až bude na něm řada. Hlavní věc teď je, kdy přijde ten greaser a co uděláme až přijde."

Hochu, s greaserem je možno zacházet jen jedním způsobem. Jistě jsem ti to řekl. Nemá nic dobrého v úmyslu, ale přijde s úsměvem, družný a lahodnější než žena. Je však zrádný, je horší než Indián. Gene, my víme určitě, co prováděla tato tlupa mezi těmito pahorky a Agua Prieta. Není to statečná tlupa lupičů, s jakými jsme mívali potyčky. Jsou to ale naprosto špatní chlapi. Plenili a loupili od průsmyku San Luis až ke cañonu Guadalupskému. Vraždili ženy a prováděli ještě horší věci na sever i na jih od Agu a Prieta. Možná, že o tom neví naše jízda a dobré staré Stály; ale ty, já, Monty a

Nick, my to víme. Víme, co znamená to vzbouření za hranicemi. Je to guerillská válka, a zloději a vyvrhelové mají žně." Máš pravdu, Nelse. Nepopírám to," odpověděl Stewart. Kdyby nebylo slečny Hammondové a ostatních žen, viděl bych rád, kdybyste se s Montym pustili do té tlupy. Myslím, že se rád setkám s Donem Carlosem. Ale slečna Hammondová! Nelse, taková žena jako je ona by se nevzpamatovala nikdy z pohledu na skutečnou střelbu nebo na kousky s lasem. Tyto východní ženy jsou zcela jiné. Nesnižují tím naše západní ženy. Je to v krvi. Slečna Hammondová je "

To je jisté, že je," přerušil ho Nels, ale má mnohem víc odvahy než si myslíš, Gene Stewarte. Nejsem tak hloupý. Nechtěl bych, aby slečna Hammondová viděla nějakou hrubou práci, zvláště kdybych se já s Montym do něčeho pustil. A budeme se tě s Montym držet dokud k tomu bude důvod. Odpust mi, starý hochu, ale přilnul jsi jistě k slečně Hammondové a jsi příliš něžný, než abys zranil její city nebo abys v ní vzbudil nechuť proléváním krve. Jsme ve špatném postavení a možná, že budeme muset bojovat. Sabe, señor? A budemeli bojovat, sázím se, že slečna Hammondová bude statečná. A sázím se o milion pesos, že poznáš tě tak jako tě znám já - vím, co si o tobě pomyslí. Ten starý svět se příliš nezměnil. Některé ženy mají možná bílou pleť, jemné oči, sladký hlas a vznešenou duši, ale všechny vidí rády skutečného muže. Gene, proved' to takto. Nech Dona Carlosa přijít. Buď zdvořilý. Jsouli on i jeho tlupa hladoví, nakrm je. Nevšímej si nadutých greaserských řečí. Dovol jeho tlupě, aby něco ukradla, budeli chtít. Namluv mu, že ženy odjely na ranch. Jestliže však řekne, že lžeš - jestliže se jen ohlédne po ženách - udělej to s ním jako s Patem Hawem. Já s Montym ti pomohu, a jestliže Donova tlupa jen pomyslí na střelbu, bude to poprvé, kdy to uvidím."

Nelse, v té tlupě jsou běloši," pravil Stewart.

Ano. Ale já a Monty to budeme mít na paměti. Jestliže se do něčeho pustí, bude nutné, aby to provedli rychle."

Dobrá, Nelse, starý příteli, děkuji ti," odpověděl Stewart.

Nels se vrátil k táborovému ohni a Stewart se postavil na stráž.

Madelina odvedla Castletona od okraje skály.

By Jove! Ti cowboyové jsou podivný lid!" zvolal. Nejsou tím, čím se zdají být."

Máte pravdu," odpověděla Madelina. Nemohu jim porozumět. Pojd'te, řekneme ostatním, že Nels a Monty nás neopustí. Dorothy bude aspoň méně poděšená až se to dozví."

Dorothy se poněkud uklidnila. Ostatní si stěžovali na zvláštní chování cowboyů. Nejednou byl vysloven názor, že je to jen promyšlený kousek. Za všeobecného hovoru nabyt tento názor pevné půdy. Madelina jej nepopírala, poněvadž viděla, že uklidňuje vzrušení jejich hostů. Castleton dokázal, že není úplně tupý, poněvadž tento názor podporoval. Seděli, hovořice tlumeně až do pozdní hodiny noční. Příhoda počala nabývat ráz vytouženého Helenina dobrodružství. Někteří členové společnosti byli již ve veselém rozmaru. Pak byli všichni zachvázeni únavou a odebrali se na lože.

Helena prolašovala, že nebude spát na místě, kde jsou netopýři a plazi. Madelina však ležela s očima široce otevřenými, hledíc na černou, převislou skálu a na hvězdnatou oblohu nad sebou.

Aby nemusila myslet na Stewarta jako příčinu toho, že se rozhněvala na sebe samu, snažila se Madelina upoutat mysl na jiné věci. Ale myšlenka na něho se stále vracela, a pokaždé musila potlačovat vzrušení v prsou. Zdálo se, že není schopná rozumného uvažování. V denním světle mohla zapomenout na Stewartovo podivné jednání. V noci, v podivném tichu a chmurných stínech, pod hvězdami, které, jak se zdálo, ji volaly, za sténání větru ve stromech a truchlivého vytí vzdálených koyotů, nemohla ovládat své myšlenky a duševní hnutí. Den byl praktický a chladný; noc byla podivná a tísnivá. Ve tmě měla myšlenky, kterých v jasné sluneční záři vůbec neznala. Bojovala s myšlenkou, která ji pronásledovala. Nedopatřením vyslechla Nelsovu rozmluvu se Stewartem; naslouchala, doufajíc, že uslyší buďto dobré nebo špatné zprávy; uslyšela obojí a dozvěděla se jistě objasnění složitých Stewartových pohnutek. Chtěl ji ušetřit každého pohledu, který by ji mohl urazit, poděsit nebo naplnit odporem. A přece tento Stewart, který jevil jemnocit, jehož se možná nedostávalo i Boydu Harveyovi, se tajně scházel s tou hezkou, opuštěnou Bonitou. Na tomto místě přerušil vždycky Madelininy myšlenky horký stud, podobný palčivému vnitřnímu ohni. Byl nesnesitelný, poněvadž jej nemohla ani ovládnout, ani mu porozumět. Hodiny mýjely, a když posléze počaly hvězdy blednout a bylo úplně ticho, usnula.

Byla probuzená ze spánku voláním. Byl jasný a chladný den. Slunce se dosud skrývalo za východními skalisky. Ambrose vynesl na skálu s několika jinými cowboyi vědra pramenité vody, horkou kávu a pečivo. Nezdálo se, že by Madelinině společnosti noční zkušenost ublížila. Vskutku, skrovná snídaně by byla přijata vesele, kdyby Ambrose neprosil, aby bylo zachováno ticho.

Dole očekávají společnost," pravil.

Tato zpráva a rychlý způsob, jakým záhy nato zavedli cowboyové společnost výše do skal, zavdali příčinu k novým obavám. Madelina trvala na tom, že zůstane za skalním výběžkem, odkud mohla vidět přímo do tábora. Ambrose k tomu svolil, poněvadž na tomto místě bylo možné se ukrýt, postavil však poděšenou Kristinu vedle Madeliny a zůstal tam sám.

Ambrose, myslíte, že guerillové přijdou skutečně?" tázala se Madelina.

Ano. My to víme. Nels právě přijel a řekl, že již vystupují. Slečno Hammondová, mohu vám důvěřovat? Nevykřiknete, dojdete dole k boji? Stewart mi řekl, abych vás buďto ukryl nebo vám zabránil dívat se."

Slibuji, že nezpůsobím hluk," odpověděla Madelina.

Madelina ulehla na svůj kabát a očekávala, co se bude dole dít. Vzadu se ozval slabý rachot kamení. Obrátila se a spatřila Helenu, sjíždějící po svahu s rozpačitým a znepokojeným cowboym. Helena přišla, krčíc se k místu, kde ležela Madelina, a pravila: Chci vidět, co se stane, i kdybych měla při tom zemřít! Snesu to také, snesešli to ty." Byla bledá a měla široce otevřené oči. Ambrose proklínal ihned cowboye, jenž dopustil, aby mu unikla. Vezmi si ji sám na starost a uvidíš, jak to dopadne," odpověděl cowboy a zmizel mezi skalami. Ambrose, shledávaje slova zbytečnými, byl

připraven vážně a hrdinsky k tomu, aby odnesl Helenu zpět k ostatní společnosti. Chopil se jí. Helena zašeptala zuřivě, s očima planoucíma:

Pusťte mne! Majesty, co chce ten blázen?"

Madelina se zasmála. Zнала Helenu a všimla si, že mluví šeptem, ačkoliv jindy by mluvila velitelsky a nahlas. Madelina ji vysvětlila nebezpečnou situaci. Mohla bych se dát na útěk, ale nikdy bych nekřičela," pravila Helena. Ambrose ji musil tudíž ponechat na místě, našel však pro ni úkryt u Madeliny, kde hrozilo menší nebezpečí, že bude zpozorována. Pak ji vážně vyzval, aby se chovala tiše, zdržel se chvíli, aby upokojil Kristinu, a vrátil se k místu, kde byla ukryta Madelina. Za okamžik zašeptal:

Slyším koně. Guerillové přijíždějí."

Madelinin úkryt nebylo možné zdola spatřit. Mohla hledět přes jakousi předprseň, mezerou mezi vrcholky smrků, dosahujícími ke skále a přehlédnout táborový kruh a jeho bezprostřední okolí. Napravo a nalevo však daleko neviděla, poněvadž jí bránilo listí. Zakrátko se jí zrychlil tep, poněvadž zaslechla dusot koňských kopyt. Dívala se bystřeji na cowboye dole.

Ačkoliv měla jakési tušení o tom, jak se bude Stewart chovat se svými lidmi, nebyla přece naprosto připravená na jejich lhostejné chování. Frank spal, nebo aspoň dělal, že spí. Tři cowboyové zastávali líně a bezstarostně táborové povinnosti, pekli totiž suchary, dohlíželi na kamna a myli nádobí. Složitý aluminiový přístroj a jiné předměty, které užívala Madelinina společnost, zmizely. Nick Steele seděl opřen zády o kládu a kouřil z dýmky. Jiný cowboy přivedl právě do tábora koně, kteří čekali, až budou osedláni. Nels, jak se zdálo, připravoval náklad. Stewart stácel cigaretu. Monty neměl patrně prozatím nic jiného na práci než hvízdát, což prováděl velice hlučně, ale málo melodicky. Celé shromáždění činilo dojem bezstarostné lhostejnosti.

Dusot kopyt se zesiloval a zpomaloval. Jeden z cowboyů ukázal dolů na stezku; několik jeho druhů otočilo tím směrem na okamžik hlavy a pak pokračovalo ve svém zaměstnání.

Hned na to vjel do tábora huňatý, zaprášený kůň, nesoucí hubeného, otrhaného, snědého jezdce a zastavil se. Pak přijížděli ostatní mexičtí jezdci v řadě za sebou a zastavovali se za vůdcem.

Cowboyové se podívali vzhůru a guerillové dolů.

Buenos dias, señor," pravil obřadně první guerilla.

Madelina napjala sluch a poznala, že je to hlas Dona Carlosa. Jeho půvabná poklona Stewartovi jí byla též známá. Jinak by nebyla nikdy poznala dřívějšího elegantního vaquera v tomto neúhledném, otrhaném Mexikanovi.

Stewart odpověděl na pozdrav španělsky, a pokynuv rukou směrem k táborovému ohni, dodal anglicky: Posad'te se a jezte."

Guerillové se nezdráhali vyhovět jeho pozvání. Posadili se v kruhu kolem ohně a položili vedle sebe své zbraně.

Zevnějškem se rovnali té tlupě guerillu, která unesla Madelinu do hor, jenže tato tlupa byla větší a lépe ozbrojená. Její členové byli však právě tak hladoví, divocí a žebráčtí. Cowboyové nevtáli jejich návštěvu srdečně, ale byli pohostinní. Podle zákona pouště je nutné dát vždycky potravu a nápoj pocestným, bez ohledu na to, zdali zbloudili, zdali jsou pronásledováni nebo zdali pronásledují.

V té tlupě je dvacet tři mužů," šeptal Ambrose, čítaje v to i bělochy. Podivná tlupa."

Zdá se, že jsou dost přátelští," šeptala Madelina.

Tam dole to není takové jak se to zdá," odpověděl Ambrose.

Ambrose, povězte mi vysvětlíte mi to. Teď je k tomu příležitost. Pokud mi dovolíte, abych je pozorovala, povězte mi, prosím, skutečnost."

Ano. Ale vzpomeňte si, slečno Hammondová, že Gene se do mne pustí, dovíli se, že jsem dovolil, abyste se dívala, a že jsem vám vysvětlil, jak věci stojí. Nuže, Gene má tolik slušnosti, že chce, aby se ti ubožáci řádně najedli. V této zemi jsou jen zloději telat. Za hranicemi se někteří z nich stávají bandity, a zbytek tlupy pozůstává ze sběře psanců. Tomu vzbouření u nás nevěříme. Musil bych je nejdříve vidět než bych uvěřil, že ti greaseři dovedou bojovat. Je to tlupa prohnanych zlodějů, ukradnou pokrývku nebo třeba i tabák. Gene myslí, že touží po vás, že chtějí unést dámy. Ale Gene Gene má poslední dobou trochu přehnané názory. My jsme většinou přesvědčeni o tom, že si guerillové vyjeli na lup to je všechno."

Necht' byla tajná pohnutka Dona Carlosa a jeho tlupy jakákoliv, nebránila jim v tom, aby nepožili hojné množství jídla. Každý z nich se snažil sníst co nejvíce. Štěbetali jako hejno papoušků a někteří z nich se i jaksi divoce veselili. Potom, když všichni počali stáčet a kouřit nezbytné mexické cigarety, nastala změna v jejich chování. Kouřili a rozhlíželi se po táboře, po lesích, po skalách a po nenucených cowbojích. Vyhlíželo to tak, jako kdyby na někoho čekali.

Señor," počal Don Carlos, oslovuje Stewarta. Mezi řečí mávl sombreroem, čímž naznačoval celý kruh táborový.

Madelina nemohla rozeznat jeho slova, ale jeho gesto naznačovalo zřetelně otázku, týkající se ostatních členů společnosti. Stewartova odpověď a mávnutí rukou směrem k stezce naznačovaly, že společnost odjela domů. Stewart se obrátil k nějaké práci a vůdce guerillu klidně kouřil. Vyhlížel listivě a zamyšleně. Jeho lidé počali znenáhla jevit neklid, neboť nebyli již tak leniví jako dříve a neodfukovali dým cigaret tak pomalu. Pak vstal veliký, kostnatý muž s kulatou hlavou a s tváří do ruda od slunce spálenou, zlou a drsnou a odhodil cigaretu. Byl to Američan.

Zvolal hlučně: Hej, nemáte něco k pít?"

Moji hoši sebou nenosí lihoviny na cestě," odpověděl Stewart. Obrátil se teď ke guerillům.

Ha, ha! Slyšel jsem v Rodeu, že jste abstinenti," pravil Američan. Nenávidím vodu, ale myslím, že se jí budu musit napít."

Zašel k prameni a shýbl se, aby se napil; náhle vnořil ruku do vody a vytáhl koš. Cowboyové ve spěchu zapomněli odklidit tento koš; obsahoval láhve s vínem a likéry pro Madelininy hosty. Byl ponořený v prameni, aby lihoviny nezteplaly. Guerilla otevřel víko a pak vstal, vyřazuje výkřiky rozkoše.

Stewart se skoro nepozorovatelně hnul, jako kdyby chtěl skočit vpřed, ale opanoval se a pohlédnuv rychle na Nelsa, pravil:

Myslím, že to moje společnost zapomněla. Poslužte si."

Guerillové se rojili jako včely kolem šťastného nálezce lahví. Ozýval se hukot hlasů. Nápoj byl záhy vypitý a způsobil bezstarostnou náladu. Několik bílých lupičů se počalo potloukat po táboře; několik Mexikánů se řídilo jejich příkladem; ostatní čekali, projevující své myšlenky špatně tajenou dychtivostí.

Chování Stewarta a jeho druhů bylo Madelině hádankou. Zřejmě nejevili žádné obavy, ani zájem. Don Carlos, který je z počátku tajně pozoroval, hleděl na ně teď přímo, ba dokonce výbojně. Podíval se na Stewarta, Nelsa a Montyho a pak na ostatní cowboye. Zatím, co někteří z jeho mužů se potulovali po táboře, ostatní ho pozorovali, a toto očekávání mělo zlověstný ráz. Zdálo se, že vůdce guerillu je rozhodnutý, nikoli však v rozpacích. Když obrátil lživou tvář k Nelsovi a Montymu, choval se jako muž, jemuž se nedostává rozhodnosti.

Madelina ve svém vzrůstajícím rozčilení neslyšela jasně tichý šepot Ambroseův. Pokusila se odvrátit pozornost od lidí dole ke cowboyovi krčícímu se vedle ní.

Ambroseův šepot se změnil. Měl syčivý přízvuk.

Neděste se, jestliže vám náhle zakryjí rukama oči, slečno Hammondová," pravil. Dole se něco chystá. Neviděl jsem nikdy Genea tak chladného. To je nebezpečný příznak u něho. A hleďte, jak hoši společně pracují! Je to pomalá práce a zdánlivě nahodilá, ale já vím, že není nahodilá. To ví ten lživý greaser též. Možná však, že jeho lidé to nevědí. Don má starosti. Nevšímá si příliš Genea, ale pozoruje Nelsa a Montyho. A je to třeba! Nick a Frank se posadili na kládu s Boolym. Nezdá se, že by měli u sebe revolvery. Ale hleďte, jak těžce na nich visí vesty. Mají revolvery po obou stranách! Tito hoši dovedou vytáhnout revolver a skrýt se za kládu rychleji než si myslíte. Pozorujete, jak Nels, Monty a Gene stojí mezi guerilly a stezkou, vedoucí vzhůru? Nezdá se to být úmyslné. Hleďte na Nelsa a Montyho. Jak klidně spolu hovoří, nevšímaje si guerillu. Vidím, jak se na Genea podíval nejdřív Monty, pak Nels. Gene musí začít. A oni ho budou podporovat. Slečno Hammondová, myslím, že by již dávno byli v táboře mrtví greaseři, kdyby Nels a Monty měli volnou ruku. Jsou zavázáni Geneovi. To je jasné. A pane! Jak mne to dráždí, když je pozoruji! Oba mají u sebe po dvou pětáctýřicích, rukojeti je vidět. V těch čtyřech revolvrech je čtyřadvacet ran. A guerillu je třidvacet. Kdyby si Nels a Monty zamířili na tuto krátkou vzdálenost, byla by tam kupa greaserů dříve ještě než byste věděla, jak se to stalo. Stewart řekl něco Donovi. Rád bych věděl co. Sázím se, že to bylo něco, čím by sehnal celou tlupu Donovu dohromady. Ano! Greaseři nemají rozum. Ale bílí guerillové hledí jaksi podezřívavě. Máli se něco stát, stane se to brzo, můžete se vsadit. Chtěl bych být dole. Ale možná, že nedojde k boji. Stewart se mu chce vyhnout. Dovede podivuhodně prosadit to, co chce. Ale přece bych rád viděl, kdyby se vrhl na toho nadutého greasera. Hleďte! Don si nevážá toho, že se mu dobře daří. Jeho alkoholický mozek nemůže pochopit podivné chování cowboyů. Pak je to greaser. Neudeřili ho Gene do hlavy, přestane se bát i Nelsa a Montyho. Ale Gene si vybere pravý čas. A já se stávám nervózním. Chci, aby se něco stalo. Viděl jsem Nelsa v boji jen jednou, a tenkrát uštěřil ruku greaserovi, který na něho namířil. Ale slyšel jsem o všech jeho činech. A Monty! Monty je pravý staromódní střelec. Žádný z těch lživých příběhů, které vypravoval pro zábavu Angličanovu, nepřekoná to, co Monty skutečně provedl. Nerozumím jen tomu, proč se Monty chová tak klidně, nenucené a mírumilovně. Obvykle se tak nechová, máli před sebou tlupu se špatnými úmysly. Je to velkolepá komedie. Zdá se, že nedojde vůbec k boji!"

Vůdce guerillu se přestal neklidně procházet a rozhlížet, obrátil se k Stewartovi se smělym rozhodnutím v tváři a pravil: Gracias, señor, Adios." Mávl sombreroem k stezce, vedoucí k ranchi a při tom mu přelétl po tváři lživý úšklebek.

Ambrose šeptal tak tiše, že ho Madelina sotva slyšela: Půjdeli greaser touto cestou, najde naše koně a prohlédne trik. Ted' je moudrý! Ale sázím se, že se na tu stezku nikdy nedostane."

Stewart se náhle vzpřímil a přistoupil dvěma dlouhými kroky k Donu Carlosovi.

Vraťte se cestou, kterou jste přišel," vykřikl, a jeho hlas zněl jako polnice.

Ambrose strčil loktem do Madeliny a zašeptal důrazně a rychle: Dávejte dobrý pozor. Gene ho zavolal. Ať přijde cokoliv, přijde to rychle jako blesk. Hleďte! Možná, že greaser nerozumí řeči, kterou se mluví ve Spojených Státech. Hleďte, jak mu ta špinavě žlutá tvář zezelenala. Podívejte se na Nelsa a Montyho! Je to velkolepé jen ta podívaná na ně. Jsou tak klidní a nenucení. Ale je v tom rozdí! Přípravení a napjatí to znamená, že každý sval se podobá lasu ze syrové kůže. Bystře odhadují záměry greaserů. Ted' nemají greaseři daleko do pekla!"

Don Carlos vrhl na Stewarta dlouhý, zlomyslný pohled, pak hodil hlavou do zadu, zdvihl sombrero do výše a usmál se krutě.

Señor" počal mluvit.

Stewart se na něho vrhl velkolepým skokem. Guerillovi uvázl výkřik v hrdle. Nastal divoký zápas, příliš rychlý než aby bylo možné zrakem jej sledovat; pak bylo slyšet těžce dopadající rány a Don Carlos byl sražen k zemi. Stewart uskočil nazpět. Pak se skrčil s rukama na rukojetích revolverů u kyčlí a řval hromovým hlasem na guerilly. Byl rychlejší než pardál, a jeho hlas byl tak strašný, že Madelině stydla krev. Zavřela oči vidouc smrtící hrozbu v jeho skrčeném postoji. Musila však oči otevřít. V okamžiku přiskočili Nels a Monty Stewartovi k boku. Oba byli skrčení, s rukama na rukojetích revolverů u kyčlí. Pronikavý jek Nelsův se mísil se zuřivým řevem Montyho. Pak umlkli, a ve skalách se ozývala ozvěna. Mlčení těchto tří mužů, krčících se jako tygři ke skoku, bylo hrozivější než jejich křik, drásající nervy. Tu se guerillové zalekli, rozprchli a běželi ke svým koním. Don Carlos se obrátil na zemi, vstal a potácel se, až mu pomohli na koně. Ohlédl se, a jeho bledá zakrvácená tvář se podobala tváři démona, který se setkal s nezdarem. Celá tlupa se dala do pohybu a zmizela v okamžiku.

Věděl jsem to," prohlásil Ambrose. Neviděl jsem nikdy greasera, který by dovedl čelit revolveru. A Monty Price si ani nevystřelil! To ho bude mrzet do smrti. Myslím, slečno Hammondová, že jsme se šťastně vyhnuli potyčce. Gene prosadil to, co chtěl, jak vidíte. Odjedeme ihned na ranch."

Proč?" šeptala Madelina bez dechu. Uvědomila si, že je slabá a rozechvěná.

Protože se guerillové jistě osmělí a příkladou se po naší stezce, nebo se pokusí o to, aby nás přepadli ze zálohy," odpověděl Ambrose. To je jejich způsob. Jinak by nemohli tři cowboyové zahnat celou tlupu. Gene zná povahu greaserů. Jsou to zbabělci. Myslím však, že jste teď ve větším nebezpečí než dříve, neodjedemeli rychle z hory. Gene volá! Pojdte! Pospěšte si!"

Helena sklouzla s výhodného místa, které před tím zaujímal, a proto neuviděla poslední jednání malého dramatu u táborového ohně. Zdálo se, že její touha po rozčilení je ukojená, neboť byla celá bledá, třásla se a tázala se, jsouli guerillové již pryč.

Neviděla jsem závěr, ale ten hrozný řev mi stačil."

Ambrose pomohl třem ženám rychle se skály. Dole osedlávali cowboyové kvapně koně. Všichni koně byli přivedeni z úkrytu. Madelina, Helena a Kristina byly rychle spuštěny po lasech a napolo sneseny dolů. Když byly v bezpečí, objevili se nahoře na skále ostatní členové společnosti. Byli ve výborném rozmaru, považující celou věc za kapitální žert.

Ambrose posadil Kristinu na koně a odjížděl lesem: Frankie Slade odvezl Helenu. Stewart přivedl Madelině jejího koně, pomohl ji nasednou a pronesl vážně jediné slovo: Počkejte!" Potom, jakmile některá z žen byla snesena se skály, byla posazena na koně a odvezena s průvodem cowboye. Velmi málo slov bylo proneseno. Hlavní věcí se zdál být spěch. Jakmile se octili koně na stezce, byli pobízeni k rychlému klusu. Jeden cowboy přihnál čtyři nákladní koně, na něž byla naložená zavazadla společnosti. Castleton a jeho společníci vsedli na koně a ujížděli tryskem, aby dohonili ostatní. Tím se stalo, že Madelina zůstala vzadu se Stewartem, Nelsem a Montym.

Chtějí odbočit do doliny, která začíná o několik mil dolů u stezky," pravil Nels, utahuje popruh u sedla. Ta dolina vede do velikého cañonu. Jakmile budeme tam, bude se každý musit starat sám o sebe."

Nels se usmál na Madelinu, aby jí dodal odvahy, nepromluvil však. Monty naplnil její polní láhev u pramene a pověsil ji na sedlo jejího koně. Do vaku u sedla dal několik sucharů.

Nezapomeňte jíst a pít mezi jízdou," pravil. A nemějte starosti, slečno Majesty. Stewart bude s vámi a já s Nelsem pojedou vzadu."

Jeho zachmuřená a zlostná tvář se nezměnila, ale Madelina cítila, že nezapomene nikdy na jeho pohled. Když zůstala o samotě s těmito třemi muži, kteří se teď vůbec nepřetvařovali, uvědomila si, jak jí přálo štěstí a jakým nebezpečím je dosud ohrožená. Stewart vsedl na svého vraníka, pobodl ho a hvízd. Při tomto hvízdnutí poskočila Majesty a následovala rychlým klusem Stewarta. Madelina se ohlédla a spatřila, že Nels již sedí na koni a že mu Monty podává pušku. Pak jí smrky zakryly rozhled.

Na stezce počal Stewartův kůň cválat. Majesty zrychlila běh a držela se těsně za vraníkem. Stewart dal výstrahu. Nízké, široce se rozkládající větve stromů mohly snadno shodit Madelinu se sedla. Rychlá jízda lesem po klikaté stezce s mnohými překážkami počala zapuzovat starosti, obavy a chlad, které ji skličovaly.

Za chvíli odbočil Stewart v pravém úhlu ze stezky a vjel do doliny mezi dvěma nízkými pahorky. Madelina viděla stopy na místech, kde byla půda rovná. Zde počal Stewartův kůň klusat volněji. Dolina se prohlubovala a užila, objevovaly se v ní balvany, skácené kmeny a houštiny. Madelina vynakládala veškerou svoji obratnost na to, aby se udržela těsně za Stewartem. Nemyslíla na něho, ani na své nebezpečí, ale jen na to, aby udržela Majesty ve stopách vraníkových a aby se vyhnula ostnům v houštině a zrádným uvolněným kamenům.

Posléze se Madelina musila zastavit, poněvadž se zastavil Stewartův kůň. Rozhlédnuvši se spatřila, že jsou u ústí cañonu, který mizel dole a jehož šedé, místy zelené stěny se táhly dolů, do černého smrkového lesa. Pahorky pod lesem se od něho odrážely jednotvárnou, bleděhnědou barvou, a v dáli se rozkládala poušť, růžová a zamlžená. Dole, ve vzdálenosti asi jedné míle spatřila Madelina soumary, přecházející volnou prostorem, a zdálo se jí, že vidí i psy.

Stewartovy temné oči bloudily po svazích až k jejich skalnatým hřebenům. Potom jel dále.

Stewart se neřídil stopou, kterou zanechali cowboyové v čele. Odbočil napravo, jedal klikatě nejnesjízdnější půdou, po které kdy Madelina jela. Prodíral se cedry, objížděl balvany, klouzal s koněm po svazích z kypré půdy, vybíral si opatrně cestu po zvětřalých úbočích, sestávajících z uvolněného kamení. Madelina ho následovala shledávajíc, že tato jízda je zkouškou síly a soudnosti. Na obyčejném koni by se nikdy neudržela ve stopách Stewartových. Madelině vyprahlo hrdlo prachem a horkem. Pomyslíla na to, jak asi pokročila denní doba, a užasla vidouc, že slunce se chýlí k západu. Stewart se vůbec nezastavil, neohlédl a nepromluvil. Slyšel jejího koně těsně za sebou. Madelina si vzpomněla na radu Montyho, týkající se jídla a nápoje. Nejhorší jízda nastala u kopce cañonu. Odumřelé cedry, houštiny a vyvrácené kmeny byly menší překážkou v porovnání s balvany, jejichž řady se táhly zdánlivě do nekonečna. Kone klouzali a klopýtali. Stewart postupoval s největší opatrností. Když posléze vyjeli z cañonu na rovinu do smrkového lesa, zapadalo na západě rudé slunce.

Stewart zrychlil jízdu. Jeli asi míli po rovině; pak se počala půda opět svažovat v četných úžlabinách. Záhy se hlubší rokly počaly halit do tmy. Madelinu osvěžil chladnější vzduch.

Stewart jel pomalu. Zdálo se, že ho znepokojuje štěkání koyotů. Často se zastavil a naslouchal. Při jedné z těchto zastávek bylo ticho přerušeno ostrými výstřely z pušek. Madelina nemohla rozeznat, ozývaly-li se tyto výstřely z blízka nebo zdáli, zprava nebo zleva, ze zadu nebo ze předu. Stewart byl zřejmě též znepokojený a v nejistotě. Sestoupil s koně. Postoupil opatrně do předu a naslouchal. Madelině se zdálo, že slyší tlumený a vzdálený výkřik. Byl to jen koyot, namlouvala si, a přece ten výkřik byl tak žalostný, tak lidský, že se zachvěla. Stewart se vrátil. Vzal otěže obou koní a vedl je. Po několika krocích se vždy zastavoval a naslouchal. Několikrát změnil směr a posléze se octl mezi skalnatými úžlabinami. Podkovy koní klapaly na kamenité půdě. Ten zvuk vnikal jistě daleko do lesa. Stewart byl znepokojený, neboť vyhledával měkký půdu. Mezitím soumrak zhoustl v tmě. Hvězdy zářily. Vítr se zdvihl. Napětí vzrůstalo. Madelině se zdálo, že uplynuly celé hodiny.

Stewart se opět zastavil. Madelina rozeznala ve tmě srub, a za ním ostré vrcholky tmavých stromů, odrážejících se od oblohy. Rozeznala též vysokou Stewartovu postavu opírající se o koně. Snad naslouchal nebo uvažoval, co má dělat snad se zaměstnával obojím. Pak vešel do srubu. Madelina zaslechla škrtnutí zápalkou a zahlédla slabé světlo. Zdálo se, že je srub opuštěný. Byl to patrně příbytek některého z prospektorů nebo lesníků, kteří žili v horách. Stewart opět vyšel. Obešel koně, zmizel ve tmě a vrátil se k Madelině. Dlouhou chvíli stál jako socha a naslouchal. Pak slyšela, jak řekl tlumeným hlasem: Kdybychom museli

rychle vyrazit, mohu jet bez sedla." Při tom sňal sedlo a pokrývku s koně a odnesl je do srubu.

Sestupte," pravil tlumeným hlasem vycházeje ze dveří.

Pomohl jí s koně a zavedl ji dovnitř, kde opět rozžal zápalku. Madelina zahlédla primitivní ohniště a hrubé otesané klády. Stewartova pokrývka a sedlo ležely na upěchované hliněné podlaze."

Odpočiňte si trochu," pravil. Jdu naslouchat do lesů. Budu vzdálený jen asi minutu.

Madelina nahmatala po tmě sedlo a pokrývku. Když na ně ulehla, pocítila příjemnou úlevu. Mezitím, co její tělo odpočívalo, tísnily se v její mysli pocity a myšlenky. Po celý den se zabývala tím, že pomáhala svému koni: A teď: denní události, noc, ticho, blízkost Stewartova a jeho zvláštní, přísná bdělost, to, co se možná přihodilo jejím přátelům to vše rozechvívalo její žily. Probírala tyto věci v duchu, přičemž její myšlenky letěly rychlostí blesku. Domnívala se a byla přesvědčená, že Stewart se domnívá též, že její přátelé nebyli zdrženi střelbou, která zdržela Stewarta, poněvadž vyjeli dříve. Toto přesvědčení ji zbavilo náhlých obav. A o sebe se již dávno nestrachovala.

Venku se ozvaly tiché Stewartovy kroky. Jeho temná postava se objevila ve dveřích. Když se posadil, zaslechla Madelina temný úder revolveru, který položil vedle sebe na práh, pak slyšela, jak klade druhý. Tyto zvuky ji rozechvěly. Stewartova široká ramena vyplňovala dveře; pěkný tvar jeho hlavy a pevný, přísný profil se jasně rýsovaly na obloze, vítr si pohrával s jeho vlasy. Obracel ucho po větru a pozorně naslouchal. Zdálo se jí, že sedí nehybně po celé hodiny.

Potom vzrušující vzpomínky na denní dobrodružství, krása noci a hluboká, sladce neurčitá předtucha štěstí byly vyhlazeny palčivou tísnivou bolestí při vzpomínce na nečestné Stewartovo jednání. Něco se v ní změnilo, takže ho litovala, místo aby se na něho hněvala. Byl to tak skvělý muž. Věděla, jak je mu zavázaná a přece mu nemohla poděkovat a nemohla s ním mluvit. Zápasila s nepochopitelnou trpkostí.

Pak odpočívala se zavřenýma očima a nepozorovala, jak ubíhá čas. Když ji Stewart zavolal, otevřela oči a viděla, že svítá. Vstala a vyšla ven. Konec řehtali. V okamžiku byla v sedle pozorující, že má strnulé svalstvo a že cítí únavu v údech.

Stewart vjel ostrým klusem do smrkového lesa. Přijeli ke stezce, po níž se pustil. Konec klusal vytrvale; svaň se mínil; smrky řídly, vyjasňovalo se stále víc.

Když Madelina vyjela z lesa, vyšlo slunce a pod ní se vlnily pahorky; a na jejích okrajích, tam, kde začínalo šedé údolí, viděla temnou skvrnu, ve které poznala dům ranche.

XX. KAPITOLA

SHERIFF Z EL CAJONU

Dopoledne dojeli na ranch. Její hosté tam dorazili před ní pozdě v noci a toužili jen po její přítomnosti a po ujištění, že se jí dobře vede, aby mohli považovat zakončení svého pobytu v táboře za vzácné dobrodružství. Prohlašovali též jednohlasně, že cowboyové dovedou provádět mistrovské kousky. Tvrdili, že opožděný příjezd Madelinin je jen obratným tahem, kterým má vyvrcholit dojem celého kousku. Neopravovala je a neuznala též za nutné povědět jim, že byla provázena jen jedním cowboyem.

Její hosté vypravovali o namáhavé jízdě z hor, s jedinou rozčilující příhodou. Setkali se ze sheriffem Hawem a jeho příručními, kteří byli značně podnapili a velice rozzuřeni tím, že jim unikla mexická dívka Bonita. Hawe mluvil urážlivě k dámám, jak vyprávěl Ambrose, byl by obtěžoval společnost pod jakoukoliv záminkou, kdyby nebyl důrazně umlčen cowboyi.

Trvalo dva dny než se Madelinini hosté zotavili po namáhavé jízdě. Třetího dne se počali pomalu připravovat k odjezdu. Tato doba byla dvojnásob krušná pro Madelinu. Měla sama zapotřebí klid a kromě toho stála před duševním sporem, jež nemohla již odkládat. Její sestra a její přátelé ji přemlouvali laskavě a vážně, aby se s nimi vrátila na východ. Toužila po odjezdu. Odjezd sám nebyl hlavní věcí; znepokojovala ji otázka, jak, kdy a za jakých okolností se má vrátit. Než by odjela na východ, chtěla stanovit svůj budoucí vztah k ranchi a západu. Když nadešla rozhodující hodina, shledala, že ještě nenáleží západu. Tito staří přátelé u pevnili staré vztahy.

Ukázalo se, že není třeba spěchat s rozhodnutím. Madelina by vítala každou záminku k odkladu; stalo se však, že Alfredův dopis znemožnil prozatím její odjezd. Psal, že jeho cesta do Kalifornie byla velmi výnosná, že veliká dobytčácká společnost nabízí Madelině obchodní styky, a zvláště, že se chce oženit s Florencií záhy po svém příjezdu a přivést duchovního z Douglasu.

Madelina vyhověla svým přátelům do té míry, že slíbila, že přijede na východ záhy, nejpozději v den Děkuvzdání. S tím slibem se zdráhavě rozloučili s ranchem a s ní. V posledním okamžiku se zdálo, že v prvním oddílu cesty k domovu se naskytla překážka. Všichni Madelinini hosté zdvihli ruce do výše po západním způsobu, když se objevil Link Stevens s velkým bílým automobilem. Link protestoval nevinně a slavnostně, že pojedě málu a 0patrně; dříve však do vozu nevstoupili, dokud se Madelina za Linka nezaručila a nevsedla do vozu s nimi. Na stanici nastalo loučení a na Madelině byl vymáhán slib po sté.

Poslední slova Dorothy Coombsové byla: Vyříd' můj pozdrav Montymu Priceovi. Řekni mu, že jsem ráda, že mne políbil!"

Heleniny oči měly něžný, vážný a přece chytrácký výraz, když pravila:

Majesty, přivez s sebou Stewarta až přijedeš. Všichni se do něho zblázní."

Madelina se smála s ostatními této poznámce, ale když vlak odjel, vzpomněla si na cestě k domovu na Helenina slova a pohled skoro s leknutím. Každá zmínka o Stewartovi, každá myšlenka na něho se jí protivila.

Co tím chtěla Helena říci?" tázala se v duchu Madelina. A uvažovala. Ten posměšný výraz v Heleniných očích byl jen ironický a cynický záblesk světské zkušenosti, tak podezřívavé a shovívavé ve své moudrosti. Něžná vážnost v Heleniných očích měla hlubší význam. Madelina jí chtěla porozumět, chtěla v ní uhadnout nový vztah mezi Helenou a sebou, něco jemného a sesterského, co by mohlo vést k lásce. Myšlenka, týkající se Stewarta, byla otrávená v samém začátku. Vypudila ji z mysli.

Když na cestě k ranchi mījela dolní jezero, spatřila Stewarta, procházejícího se lhostejně po břehu. Shlédl na blížící se automobil, zanechal své bezúčelné procházky a zmizel ve stínu houštin. Nebylo to poprvé, kdy Madelina zpozorovala, že se vyhýbá možnému setkání. Ačkoliv pocítila úlevu, přece ji to jaksi zbolelo. Nechtěla se s ním setkat tváří v tvář. Působilo jí trapný pocit, když uhadla, že Stillwell chce něco pronést na obranu Stewartovu. Starý dobytkař byl očividně sklíčený. Několikrát se pokusil pohovořit si s Madelinou o Stewartovi; vyhnula se hovoru, až posléze, když na něm trval, prohlásila chladně a rozhodně, že si nepřeje slyšet ani slovo o foremanovi. Stillwell byl zdrcen.

Dny mījely a Stewart zůstával na ranchi, nebyl však již tak svědomitý ve svém zaměstnání jako dříve. Madelina nebyla pohnutá k větší laskavosti, když ho viděla, jak se potuluje sklíčeně po ranchi. Bolelo ji to, a poněvadž ji to bolelo, zatvrzovala se tím víc. Pak zaslechla mimovolně úryvky hovorů, které zesílily její podezření, že Stewart ztrácí vládu nad sebou a že začne záhy opět klesat. Potvrzením jejího podezření nastal rozpor mezi její šlechetností a jakýmsi citem, který nemohla pojmenovat. Nebyla to otázka spravedlnosti, milosrdenství nebo soucitu. Kdyby mohla zachránit Stewarta jediným slovem před zkázou, jako v Chiricahue, nebyla by to slovo pronesla. Nemohla si ho vážít jako dříve; nechtěla ho mít vůbec na ranchi. Jednou, uvažujíc o své znalosti mužů, tázala se sama sebe, proč nemůže přehlédnout Stewartův přestupek. Nechtěla již nikdy s ním mluvit, ani ho vidět, ani na něho myslet. Opovrhovala skoro sama sebou proto, poněvadž se zajímá o Stewarty.

Telegram z Douglasu, oznamující příjezd Alfreda s duchovním zakončil Madelinino hloubání. Sdílela Florenčino rozčilení. Cowboyové byli dychtiví a povídají jako dívky. Bylo ujednáno, že svatební obřad se má konat ve velké Madelinině síni a oběd v chladném patiu, prosyceném vůní květin.

Alfred a duchovní přijeli ve velikém bílém automobilu. Zdálo se, že je vítr řádně profoukl. Duchovní byl udýchaný, skoro neviděl a byl bez klobouku. Alfred, ačkoliv byl zvyklý větru a rychlosti, podotkl, že se nediví, že Nels nerad jezdí na letící dělové kouli. Nevyrůstelný Nels sňal čepici a automobilové brejle, podíval se na hodinky a omlouval se jako obyčejně Madelině, že zbloudilý dobytek na cestě ho tak zdržel, že mohl urazit jen míli za hodinu.

Přípravy k svatbě se Alfredovi neobyčejně líbily. Když zvěděl vše, co mu chtěly říci Florence a Madelina, projevil přání, aby při jeho sňatku byli přítomni cowboyové, pak hovořil o Kalifornii, kam chtěl podniknout kratší cestu s Florenci. Zvláště se zajímal o Madelininy hosty a o to, co se jim přihodilo. Jeho ostrý pohled se zmínil, když Madelina vypravovala.

Oddechl jsem si," pravil se smíchem. Báls jsem se. Propásl jsem asi trochu sportu. Dovedu si představit, co udělali Monty a Nels tomu Angličanovi. Jeli jste tedy do skal. To je divoké místo. Nedívím se, že jste se tam sešli s guerilly. Ty skály bývaly pověstným dostaveníčkem Apačů jsou blízko hranic skoro nepřístupné pitná voda a tráva. Rád bych věděl, co by si pomyslela jízda Spojených Států, kdyby se dověděla, že tito guerillové překročili hranice přímo pod jejím nosem. Ve skutečnosti je nemožné střežit některé úseky těch hranic. Je to poušť, hory a caňony, všechno neobyčejně divoké a neschůdné. Musím s politováním říct, že je teď více nesnázi s těmito guerilly než kdykoliv před tím. Orozcovi, vůdci vzbouřenců, se nepodařilo zadržet armádu Maderovu. Federálové dobyli teď Chihuahuu a tisknou vzbouřence k severu. Orozco utvořil ze své armády guerillské tlupy. Táhnou k severu a k západu, chtějíce začít guerillskou válku v Sonoře. Nevím, jak to budeme zde pocítovat. Jsme však příliš blízko hranic, než abychom se mohli těšit pohodlí. Tito guerillové jsou noční dravci; mohou překročit hranice, přepadnout nás a vrátit se téže noci. Myslím, že se boj neomezí na severní Mexiko. Nezdáří se revoluce, budou guerillové četnější, smělejší a hladovější. Na neštěstí máme výhodnou polohu pro ně v tomto divokém zákoutí státu."

Následujícího dne slavili Alfred s Florence sňatek za přítomnosti Florenčiny sestry, několika přátel z El Cajonu, Madeliny, Stillwella a jeho lidi. Výslovným přáním Alfredovým bylo, že Stewart má být přítomen obřadu. Madelině působilo zábavu, když pozorovala pracně potlačované rozčilení cowboyů. Pro ně byl sňatek jistě neobyčejnou a významnou událostí. Počala jim lépe rozumět, když odložili zdrženlivost a tlačili se dopředu, aby políbili nevěstu. V celém životě neviděla Madelina nevěstu, která by byla tolik a tak srdečně libaná, a která by byla tak zardělá, rozčuchaná a šťastná. Byla to vskutku veselá událost. Alfred Hammond nepřipomínal ničím vyžilý východ", vyhlížel, jako kdyby se zrodil na západě. Když se Madelině podařilo protlačit se davem cowboyů, aby blahopřála, objal ji Alfred jako medvěd a políbil ji. To cowboye okouzlo. Se zářícíma očima a planoucími tvářemi se vrhli s úsměvnou, chlapeckou smělostí na Madelinu. Na okamžik se jí zmocnil strach. Vyhlíželi, jako kdyby ji chtěli nestoudně líbat a objímat. V čele byl ten malý, drsný lotr s jemnými očima a něžným srdcem, Monty Price. Podobal se draku, puzenému citem. Madelinin instinktivní odpor proti doteku cizích rukou nebo rtů byl náhle v rozporu s vřelou a veselou touhou dát se od cowboyů líbat. Spatřila však v pozadí Stewarta, a něco v jeho tváři jakýsi divoký, zachmuřený výraz bolu. Naplnil ji úžasem a zapudil její touhu. Nevěděla, jak se změnila její tvář a chování, viděla však, že Monty rozpačitě couvl a ostatní cowboyové ustoupili, aby jí uvolnili cestu do patia.

Oběd začal dost klidně, poněvadž cowboyové byli v rozpacích a obávali se dávat příliš najevo svoji výbornou chuť k

jídla. Vino jim rozvázalo jazyky, a když Stillwell vstal, aby pronesl řeč, kterou každý od něho očekával, pozdravili ho řevem.

Na Stillwellově tváři se rozkládal široký úsměv. Byl tak šťastný, že se zdálo, že se dá do pláče. Byl u vytržení, mluvil dost nemístně a konečně zdvihl sklenku.

A teď, dívky a hoši, přijíme všichni nevěstě a ženichovi. Přijíme na jejich upřímnou a stálou lásku, na jejich zdraví a dlouhý život. Přijíme na spojení východu se západem. Žádný pravý muž nemůže odolat západní dívce, dobrému koni a ruce Boží zdejšímu volnému kraji. Přisvojujeme si Ala Hammonda, a budme mu věrni. Přátelé, považují za vhodné, abychom připili jeho sestře a svým nadějím. Na zdraví dámy, kterou, jak doufáme, učiníme svým Veličenstvem! Na zdraví muže, který přijede ze západu, krásného, statečného muže na rychlém koni, se silným lasem, který ji získá a podrží! Pojďte, přátelé, pijme."

Venku se ozval dusot kopyt a výkřik. Stillwell se zarazil a nepoložil sklenku k ústům.

V patiu nastalo takové ticho jako v neobydleném pokoji.

Otevřenými dveřmi a okny Madelinina pokoje bylo slyšet dusot zastavujících koní, drsné hlasy mužů a tlumený, bolestný ženský výkřik.

Rychlé kroky prošly předsíní a vnikly do Madelinina pokoje. Nels se objevil ve dveřích. Madelina byla překvapená, vidouc, že se nezúčastnil oběda. Výraz jeho obličeje ji naplnil nepokojem.

Stewart, hledají tě venku," zvolal Nels úsečně. Monty, ty půjdeš se mnou. Ty, Nicku a Stillwelle myslím, že bude lépe, když vy ostatní zavřete dveře a zůstanete uvnitř."

Nels zmizel. Monty vyklouzl ven hbitě jako kočka. Madelina slyšela, jak vešel tichými kroky do její kanceláře. Zanechal tam před tím své revolvery. Madelina se zachvěla. Viděla, jak Stewart klidně vstává a vychází z patia s nezměněným výrazem v zachmuřené, smutné tváři. Nick Steele ho následoval. Stillwell u pustil sklenku s vínem. Když se roztříštila, zmizel široký úsměv z jeho tváře. Nabyla obvyklý drsný výraz a zamračila se. Stillwell vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

Pak nastalo ticho. Příjemný okamžik byl drsně přerušen. Madelina přelétla pohledem řady snědých tváří a spatřila, že z nich mizí úsměv a že nabývají známý tvrdý výraz.

Co se stalo?" tázal se Alfred dost nechápavě. Změna smýšlení byla pro něho příliš náhlá. Náhle se vzchopil, pobouřen proti vetřelcům. Jdu se podívat, kdo sem vrazil, aby nám zkazil oběd," pravil a vyšel ven.

Vrátil se dřív, než někdo u stolu promluvil nebo sebou hnul, a jeho čelo bylo zrudlé hněvem.

Je to sheriff z El Cajonu!" zvolal opovržlivě. Přijel Pat Hawe se svými příručními, aby zatkl Gene Stewarta. Venku je ta ubohá malá Mexikánka přivázaná na koni. Hrom do toho sheriffa!"

Madelina vstala klidně od stolu, vyhýbajíc se prosebné ruce Florenčině a zamířila ke dveřím. Cowboyové vyskočili. Alfred jí zastoupil cestu.

Alfrede, chci vyjít," pravila.

Ne, myslím, že ne," odpověděl on. Tam není místo pro tebe."

Půjdu." Pohlédla mu přímo do očí.

Madelino! Co to je? Ty vyhlížíš Drahá, venku zcela jistě k něčemu dojde. Možná, že k boji. Nemůžeš dělat nic. Nesmíš jít."

Snad mohu zabránit neštěstí," odpověděla.

Když vycházela z patia, pozorovala, že Alfred s Florencí a cowboyové vzadu běží za ní. Vycházejíc z předsíně zaslechla hlučný, hněvivý hovor několika mužů. Spatřila Bonitu, bezmocně a krutě přivázanou ke koni, bledou, s rozpuštěnými vlasy a trpící. Madelina se zachvěla, jak se jí stávalo vždycky při pohledu na tuto dívku nebo při zmínce o ní. Po tomto záchvěvu se dostavila palčivá bolest v prsou za kterou se vždy tak styděla. Když se podívala na Bonitu podruhé a spatřila zmučený výraz v její tváři, její paže, zraněné tam, kde se provazy zařezávaly hluboko do masa a její snědé ručky, potřísněné krví, byla Madelina zachvácená lítostí k nešťastné dívce a spravedlivým hněvem ženy nad barbarským zacházením s osobou jejího pohlaví.

V muži, držícím uzdu koně, na němž byla přivázaná Bonita, poznala Madelina ihned toho velikého guerilla s kulatou hlavou, který nalezl koš s vínem v prameni tábora. Byl ještě rudější v tváři, zarostlejší černými vousy a drsnějšího vzezření než tenkrát, byl očividně opilý, divoký a odporný jako gorilla. Kromě něho tam byli tři muži, sedící na zemlených koních. V předním jezdcí, hubeném, ostrých rysů a rudých očí, se zahrocenými vousy poznala sheriffa z El Cajonu.

Madelina váhala a pak se zastavila uprostřed vchodu do předsíně. Alfred, Florence a ještě několik osob ji následovalo. Ostatní cowboyové a hosté se tísnili v oknech a dveřích. Stillwell spatřil Madelinu, zdvihl ruce a hlučně vykřikl. To uklidnilo hádající se a gestikulující muže.

Nuže, Pate Hawe, proč se sem ženete jako splašený býk?" tázal se Stillwell.

Nevyjíždějte z kolejí, Bille," odpověděl Hawe. Vy víte, proč jsem přišel. Dal jsem si na čas. Ale teď jsem připraven. Jsem zde, abych zatkl zločince."

Obrovská postava starého dobytkaře sebou trhla jako kdyby byl bodnutý. Tvář mu zrudla do purpurová.

Jakého zločince?" vykřikl chraptivě.

Sheriff se švihl bičem přes zaprášenou botu a zkroutil úzké rty v pošklebek. Situace mu lahodila.

Bille, věděl jsem, že máte na tomto ranchi mužstvo, které se nehodí k ničemu, ale to jsem přece nevěděl, že je mezi nimi zločinec."

Nechtě těch řečí! Kterého cowboye chcete zatknout?"

Haweovo chování se změnilo.

Gene Stewarta," odpověděl úsečně.

Čím se provinil?"

Zabil greasera v minulém podzimu."

Vy se tedy stále ještě k tomu vracíte? Pate, jste na špatné stopě. Nemůžete tu vraždu svést na Stewarta. Ta věc je zastaralá. Chceteli ho však předvést k soudu, nezatýkejte ho dnes máme zde fiestu a já přivedu Genea do El Cajonu."

Ne. Myslím, že ho zatknou, kdykoliv budu mít příležitost, než mi uteče."

Dávám vám své slovo," zahřměl Stillwell.

Myslím, že nepotřebuji vaše slovo, Bille, a vůbec žádné slovo."

Stillwellova mohutná postava se zachvěla vztekem a přece se mu podařilo opanovat se.

Hledte, Pate Hawe, vím, co se srovnává s rozumem. Zákon je zákon. Ale v tomto kraji vždy byl a je bezpečný a rozumný způsob, jak se má zákonitě postupovat. Možná, že jste na to zapomněl. Zákon, jehož zástupcem je jediný člověk v divokém kraji, může popírat i slušný starý dobytkař Jako jsem já, poněvadž jednotlivec má slabé stránky a neomezenou autoritu. Chci vám dát naučení. Pate, nejste příliš oblíbený v těchto končinách. Příliš se roztahujete. Dopustil jste se některých podezřelých činů, což nemůžete popřít. Jste však sheriffem a já si vážím vašeho úřadu. Nejste-li schopni laskavých citů, tedy aspoň dnes nečinite nepříjemnosti jiným. Přijímáte to naučení?"

Stillwelle, vy ohrožujete úředníka," odpověděl Hawe hněvivě.

Odjedete odtud?" tázal se Stillwell sevřeným hlasem. Ručím za to, že Stewart objeví se v El Cajonu v ten den, který si určíte."

Ne. Přicházím ho zatknout a také to učiním."

Takový je tedy váš plán!" vykřikl Stillwell. Jsme všichni rádi, že jste tak upřímný, Pate. Slyšte teď, vy mizerný, rudooký koyote sheriffský! Vám na tom nezáleží, kolik si uděláte nepřátel. Vy víte, že již nikdy nebudete zastávat svůj úřad v tomto kraji. Co vám teď na tom záleží? Je to náramně podivné, jak vážně pronásledujete člověka, který zabil právě toho greasera. Myslím, že tu bylo zabito několik tuctů greaserů v tomto roce. Proč nestopujete některého z vrahů? Povím vám proč. Bojíte se přiblížit k hranicím. A poněvadž nenávidíte Genea Stewarta, pronásledujete ho a chcete ho vsadit tam, kde dosud nebyl do žaláře. Děláte to na vzdory jeho přátelům. Slyšte, vy hubený, od skunků okoukaný koyote! Jděte a pokuste se ho zatknout!"

Stillwell sestoupil dlouhým krokem ze schůdků předsíně. Jeho poslední slova byla chladná. Zdálo se, že jeho zuřivost přešla na Hawea. Sheriff počal koktat a hrozit hubenou červenou rukou dobytkaři, když v tom vykročil vpřed Stewart.

Hoši, nechtě mne promluvit slovo."

Když se objevil Stewart, zdálo se, že mexická dívka náhle procitá z mdloby. Trhala pouty, jako kdyby chtěla zdvihnout prosebně ruce. Její vyhublá tvář se zarděla a veliké temné oči zazářily.

Señore Gene!" zasténala. Pomozte mi! Prosim. Oni mne bijí, poutají, div že mne nezabijí. Ó, pomozte mi, señore Gene!"

Mlč, nebo ti zacpu ústa," pravil muž, který držel Bonitina koně.

Dej jí roubík, Sneede, budeli zase žvanit," zvolal Hawe.

V krátkém tichu, které nastalo, pocítila Madelina jakési napětí. Bylo to výsledkem jejího rozčilení? Pohlédla rychle na Nelsa, Montyho a Nicka a viděla, že jsou zachmuřeni, chladní a bdělí. Divila se, proč se Stewart nepodívá na Bonitu. On byl též zachmuřený, chladný a klidný, s výrazem jaksi zlověstným.

Hawe, podrobím se zatčení bez jakéhokoliv hluku," pravil pomalu. Jestliže uvolníte tu dívku."

Ne," odpověděl sheriff. Již jednou mi utekla. Teď je důkladně svázaná a zůstane důkladně svázaná."

Madelině se zdálo, že sebou Stewart trochu trhl. Avšak oči se jí nevysvětlitelným způsobem zakalily, což bylo chvillemi překážkou jejímu bystrému zraku. Byla si neurčitě vědomá toho, že má sevřená prsa a že jí buší srdce.

Dobrá, pospěšme odtud," pravil Stewart. Způsobil jste zde již dosti nepříjemností. Pojedte se mnou ke corralu.

Vyvedu svého koně a pojedu s vámi."

Stůj!" zařval Hawe když se Stewart obracel. Ne tak rychle. Kdo pak udělá tohle? Na mne si nepřijdete s kapitánskými kousky. Pojedete na mém nákladním koni a v okovech."

Vy mne chcete spoutat?" tázal se Stewart v náhlém návalu hněvu.

Zdali chci? Ha, ha. Tak to právě dělám se zloději koní nájezdníky, greasery, vrahy a podobnými lidmi. Sneede, slez s koně a dej železa tomuto člověku."

Guerilla, který se jmenoval Sneed, sklouzl s koně a počal se prehrabovat ve vacích u sedla.

Vidíte, Bille," pokračoval Hawe, vzal jsem do přísahy nového příručního právě k této práci. Sneed je obratný. Chytil mi tu malou mexickou kočku."

Stillwell neposlouchal sheriffa a hleděl na Stewarta s jakýmsi prosebným úžasem.

Gene, snad si nenecháš dát pouta?" tázal se.

Ano," odpověděl cowboy. Bille, starý příteli, nepatřím sem již. Není třeba, aby se slečna Hammondová a její bratr s Florence trápili déle k vůli mně. Byl jsem příčinou toho, že se pokazil jejich šťastný den. Chci odtud rychle zmizet."

Zdá se mi, že ti zat... záleží na citech slečny Hammondové." Stillwell nevyhlížel již jako zdvořilý, vlidný starý rancher. Jeho výraz byl tvrdší než kámen. A jak je to s mými city? Chci vědět, zdali dovolíš tomuto plazivému koyotovi, tomuto posledního z ozralých pohraničních sheriffů, aby tě spoutal a odvezl do žaláře?"

Ano," odpověděl Stewart pevně.

Bože! Ty, Gene Stewarte! Co se to s tebou děje? Člověče, jdi domů a já se postarám o tohoto chlapa. Zítra můžeš jet sám a dostavit se k soudu jako gentleman."

Ne. Půjdu, Děkuji ti, Bille, a hochům též za to, jak se mne zastáváte. Pospěšte si, Hawe, než se rozhodnu jinak."

Posléze mu selhal hlas, z čehož bylo patrné, jak podivuhodně ovládal své vášně. Když se odmlčel, zdálo se, že náhle pozbyl odvahy. Svěsil hlavu.

Madelině se zdálo, že se podobá beznadějněmu, pokořenému Stewartovi z dřívější doby. Pobouření v jejích prsou se

náhle změnilo ve vědomý hněv vášnivě zavržení Stewartovy skličivosti. Nehněvala se proto, poněvadž si přála, aby přestoupil zákon; nýbrž proto, poněvadž nesnesla pohled na to, jak zapírá své mužství. Prosila ho kdysi, aby se stal cowboyem jejího druhu mužem, u něhož rozum ovládá vášně. Přesvědčila ho o tom, jak trapně na ni působí každé násilí. A teď se ho ta myšlenka zmocnila, změkčila ho, obrostla jeho vůli jako lišejník, zbavila ho divokého, smělého ducha, který by si teď přála u něho vidět. Když přišel Sneed, cinkaje železnými pouty, vřela v Madelině krev. Byla by odpustila Stewartovi, kdyby se stal opět takovým cowboyem, jakého se děsila, podléhající slepým a chorobným citům. Západ náležel mužům rozhodoval tam muž. Jakým právem užila žena jemněji vychovaná své krásy a vlivu k tomu, aby změnila muže smělého, volného a silného? V tomto okamžiku, kdy se jí rozvířila krev, by se radovala z násilí, nad nimž tak naříkala. Bylo by jí vítané, kdyby Stewart naložil s Hawem tak jako s Donem Carlosem; probouzel se v ní náhlý hněv ženy, přizpůsobující se svému okolí, která by neodvrátila oči od drsného a krvavého činu.

Ale Stewart nastavoval ruce, čekaje, až bude spoután. Pak Madelina uslyšela svůj vlastní hlas, pronášející zvučně a velitelsky slovo: Počkejte!"

Několika kroky se octla u vchodu a cítila při tom, že nejen hněv, spravedlnost a pýcha v ní budí sílu, ale že se v ní ozývá ještě něco jiného hluboký, vášnivý, tajemný cit, který se v tom okamžiku nezrodil.

Sneed upustil pouta. Stewartova tvář zbledla jako křída. Hawe v pomalých, hloupých rozpacích smekl sombrero s úctou, která, jak se zdálo, mu byla vnucena.

Pane Hawe, mohu vám dokázat, že Stewart se vůbec nezúčastnil zločinu, pro který ho chcete zatknout."

Sheriff zamrkal. Kašlal, koktal a nemohl ze sebe vypravit slovo. Přišel úplně z rovnováhy. Úžas se pomalu měnil ve zmatek.

Je naprosto nemožné, že by se Stewart zúčastnil toho útoku," pokračovala Madelina, neboť byl se mnou v nádražní čekárně v okamžiku, kdy se venku stala vražda. Ujišťuji vás, že se na to určitě a živě pamatuji. Dveře byly otevřené. Slyšela jsem hlasy hádajících se mužů. Mluvili stále hlasitěji, a sice španělsky. Ti muži vyšli z protější tančírny a přicházeli ke stanicí. Zaslechla jsem ženský hlas mezi ostatními hlasy; byl též španělský, proto jsem mu nerozuměla. Ale tón byl prosebný. Pak jsem uslyšela kroky na písku. Věděla jsem, že je Stewart slyší též. Poznala jsem z jeho tváře, že se má stát něco hrozného. Právě přede dveřmi bylo slyšet chraptivé, zuřivé hlasy, dupot, tlumený výstřel, ženský výkřik, pád těla a rychlé kroky prchajících mužů. V následujícím okamžiku se vpotácela Bonita do dveří. Byla bledá, třásla se, byla zděšená. Poznala Stewarta a dovolávala se jeho ochrany. Stewart ji podporoval a snažil se ji uklidnit. Byl rozčilený. Tápal se jí, nebyli zastřelen Danny Mains, nebo nepocházeli střelba od něho. Dívka pravila, že ne. Řekla Stewartovi, že trochu tančila a trochu flirtovala s vaquery, a že se k vůli ní pohádali. Potom ji Stewart vyvedl ven a posadil ji na svého koně. Viděla jsem, jak ta dívka jela ulicí a pak zmizela ve tmě."

Mezitím co Madelina mluvila, nastala u Hawea nová změna. Nebyl již v rozpacích, nýbrž jeho zmatek se změnil v potměšilý vztek, a jeho ostré rysy nabyly listivý výraz.

To je náramně zajímavé, slečno Hammondová, skoro tak zajímavé jako pohádková knížka," pravil. Poněvadž tak ochotně svědčíte, položil bych vám rád jednu nebo dvě otázky? Kdy jste přijela té noci do El Cajonu?"

Pojedenácté hodině," odpověděla Madelina.

Nikdo na vás nečekal?"

Ne."

Staniční úředník a telegrafista nebyli přítomni?"

Ne".

Kdy se objevil Stewart?" pokračoval Hawe s kyselým úsměvem.

Krátce po mém příjezdu. Myslím snad za patnáct minut, možná, že o něco později."

Kolem té stanice byla tma a pusto, že ano?"

Vskutku."

Kdy byl zastřelen ten greaser?" tápal se Hawe, při čemž mu svítily oči jako uhlíky.

Asi v půl druhé. Byly dvě hodiny, když jsem se podívala na hodinky v domě Florence Kingsleyové. Hned na to, když Stewart poslal Bonitu pryč, doprovodil mne ke slečně Kingsleyové. Vezmuli tedy v úvahu čas, který jsem strávila chůzí a hovorem s ním, mohu říci dost určitě, že vražda se stala kolem půl druhé."

Stillwell přikročil blíže k sheriffovi.

Kam s tím míříte?" tápal se se zamračenou tváří.

Důkaz," odsekl Hawe.

Madelina se divila tomuto vyrušení; a poněvadž Stewart poutal neodolatelně její zrak, spatřila, že je bledý, že se chvěje a že je úplně zdrcený.

Děkuji vám, slečno Hammondová," řekl chraptivým hlasem. Ale není třeba, abyste odpovídala na další Haweovy otázky. On je . Není to nutné. Dám se teď zatknout a půjdu s ním. Bonita potvrdí vaše svědectví u soudu, a to mne zachrání navzdory tomuto muži."

Madelina pohlédnuvši na Stewarta zpozorovala, že to, co považovala zpočátku za zbabělost, je pokora. Náhle uhodla, že se obává dalších odhalení ne ze strachu o sebe, nýbrž ze strachu o ni že by mohla být k vůli němu zahanbená.

Pat Hawe sklonil hlavu na stranu a jako sup, který chce zasadit ránu zobákem, a hleděl listivě na Madelinu.

Považujete-li to, co jste udala, za svědectví, je to jistě důležité a vede to k závěrečným důkazům. Myslím však, že soud bude žádat vysvětlení, proč jste zůstala od půl dvanácté až do půl druhé v té čekárně sama se Stewartem."

Tato promyšlená řeč měla na Stewarta pozoruhodný účinek. Trhl sebou jako tygr, chystající se ke skoku. Na Stillwella, který si velikými rukama rval límec u košile, jako kdyby se dusil. Na Alfreda, jenž vykročil rozhořčeně vpřed, byl však zadržán chladným a mlčenlivým Nelsem. Na Montyho Price, jenž prudce vykřikl Ó!"

V návalu myšlenek si Madelina nemohla vyložit význam těchto věcí, které se jí zdály v tom okamžiku tak podivné. Byly

však zlověstné. Mezitím, co odpovídala na řeč Haweovu, cítila, že jí přebíhá mráz po těle.

Stewart mne zadržel v čekárně," pravila hlasem jasným jako zvon. Nebyli jsme sami po celou tu dobu."

Po jejích slovech nebylo na okamžik slyšet nic jiného než Stewartův vzdech. Na Haweově tváři se objevil ohybný úžas a radost.

Zadržel?" šeptal, natahuje hubený a žilnatý krk. Jak to?"

Stewart byl opilý. On "

Stewart ji náhle počal prosit s vášnivým gestem zoufalství:

Slečno Hammondová, nemluvte! Nemluvte! Nemluvte!..."

Pak se zdálo, že se hroutí, hlava mu klesla na prsa ve velikém studu. Stillwell mu položil velikou ruku na sehnuté rameno a obrátil se k Madelině.

Slečno Majesty, myslím, že by bylo nejlépe, kdybyste pověděla vše," pravil vážně. Nikdo z nás si nemůže mylně vykládat kteroukoliv vaši pohnutku nebo čin. Snad by mohl blesk vyčistit tento kalný vzduch. Povězte, co dělal Gene Stewart v té neblahé noci necht' dělal cokoliv."

Naléhavá prosba Stillwellova oťásla Madelininou důstojností a sebeovládáním. Počala mluvit rychle a nesouvisle:

Přišel na stanici několik minut po mém příjezdu. Žádala jsem aby mne dovedl k nějakému hotelu. Pravil, že pro vdané ženy tu žádný není. Vzal mne za ruku hledal snubní prsten. Pak jsem viděla že je opilý. Řekl mi, že půjde do hotelu pro nosiče. Ale vrátil se s padrem s padrem Marcosem. Ten ubohý kněz byl hrozně poděšený. Já též. Stewart se změnil v ďábla. Vystřelil z revolveru knězi pod nohy. Strčil mnou na lavici. Opět vystřelil přímo před mým obličejem. Já jsem skoro omdlela. Slyšela jsem, jak proklíná kněze slyšela jsem, jak se padre modlí nebo zpívá nevěděla jsem, co to bylo. Stewart mne chtěl přinutit, abych řekla něco španělsky. Náhle se tázal, jak se jmenuji. Pověděla jsem mu své jméno. Trhl mým závojem. Sňala jsem jej. Pak odhodil revolver vystřelil kněze ze dveří. To se stalo právě před tím než přišli vaquerové s Bonitou. Padre Marcos je ještě viděl a slyšel. Potom Stewart rychle vystřízlivěl. Byl rozmrzený, stísněný, zahánbený. Vypravoval mi, že pil na svatbě vzpomínám si, byla to svatba Eda Lintona. Pak vysvětloval, že se hoši stále sázejí, že uzavřel sázku, že se ožení s první dívkou, která přijede do El Cajonu. Já jsem byla náhodou první. Snažil se donutit mne, abych se za něho provdala. Ostatní týkající se útoku na vaquera jsem vám již pověděla."

Madelina skončila, těžce oddychující a tisknouc ruce na dmoucí se ňadra. Odhalené tajemství vzrušilo její city. Kvapně pronesená slova ji rozechvěla a roznítla. Zvláštní bylo, že v tom okamžiku pomyslila na Alfreda a jeho hněv. Ten stál nehybně, jako kdyby byl omámený. Stillwell se snažil vzpružit zdrceného Stewarta.

Hawe zakoulel rudýma očima a vztyčil hlavu.

Ho, ho, ho! Ho, ho, ho! Jářku, Sneeede, nepřeslechl jsi z toho nic? Ha, ha! To bylo to nejlepší, co jsem slyšel v celém svém životě. Ho, ho!"

Pak se přestal smát a upíraje na Madelinu drzý, zlomyslný a divoký pohled, pravil táhlým hlasem:

Nuže, milostivá, myslím, že budeli se váš příběh shodovat s tím, co vypoví Bonita a padre Marcos, očistí Gene Stewarta před soudem." Počal mluvit pomaleji, kousavěji a jeho tvář nabyla ostřejší a tvrdší výraz. Nemyslete si však, že Pat Hawe nebo soud bude věřit tomu že jste byla zadržena proti své vůli!"

Madelina neměla kdy, aby mohla pochopit smysl jeho posledních slov. Stewart vyskočil křečovitě do výše, bledý jako křída. Když se chtěl vrhnout na Hawea, sevřel ho Stillwell pažema. Následoval krátký zápas. Zdálo se, že Stewart vítězí nad starým dobytkařem.

Pomoc, hoši, pomoc!" křičel Stillwell. Neudržím ho. Pospěšte si, nebo poteče krev!"

Nic a Steele a několik cowboyů přispělo Stillwellovi na pomoc. Stewart vyprostiv se, odhazoval útočníky. Sevřeli ho. Okamžik trval zuřivý zápas mohutných těl. Stewart se opět vyprostil. Vrhli se na něho znovu a přemohli ho.

Gene! Gene!" zvolal starý dobytkař, těžce oddychuje. Jistě jsi se zbláznil že tohle děláš. Uklidni se! Uklidni se! Vždyť je to všechno v pořádku, hochu. Jen stůj tiše dovol nám, abychom si s tebou pohovořili. Je to jen starý Bill, který ti chtěl být tatínkem.

Chce jen, abys měl rozum abys byl klidný abys čekal."

Pusť mne! Pusť mne!" zvolal Stewart a jeho ostrý výkřik pronikl Madelině srdcem. Pusť mne, Bille, jsili mým přítelem. Zachránil jsem ti jednou život tam na poušti. Přisahal jsi, že na to nikdy nezapomeneš. Hoši, ať mne pusť! Nedbám na to, co Hawe o mně řekl nebo co mi udělal! Řekl to o ní! Což jste greaseři? Jak to můžete strpět? Zat... zbabělci! Má to své meze, pravím vám." Pak ztlumil hlas a mluvil šeptem. Bille, drahý, starý Bille, pusť mne. Já ho zabiju! Ty víš, že ho zabiju."

Gene, vím že bys ho zabil," odpověděl Stillwell konejšivě. Ale vždyť nemáš ani revolver! A Pat má ošklivý pohled a nervózní ruku. Vidí, že u sebe nemáš zbraň. Bylo by mu vítané, kdyby tě mohl teď provrtat a prohlásit, že jsi se vzepřel zákonu. Uklidni se, synu; vše skončí dobře."

Náhle Madelina strmula, zaslechnuvši strašný zvuk. Odvrátila poděšený zrak od skupiny kolem Stewarta a spatřila, že Monty seskočil ze schůdků u předsíně. Skrčil se, s rukama za kyčlemi, kde se houpaly velké revoly. Z jeho zkřivených rtů vycházel zvuk, který byl zároveň řevem, indiánským válečným pokřikem a strašnou výstrahou. Podobal se hrbáči, jenž se chystá ke skoku démona. Chvěl se. Upíral černé, žhavé oči úžasně pronikavě na Hawea a Sneeeda.

Ustup, Bille, ustup!" řval. Odstrč je!"

Stillwell odstrčil jediným pohybem Stewarta, Nicka a ostatní cowboye na schůdky. Pak přitiskl Madelinu, Alfreda a Florenci ke zdi a snažil se zatlačit je ještě dále. Jeho pohyby byly rychlé a vážné. Poněvadž se mu nezdařilo protlačit je okny a dveřmi, postavil se před ženy. Madelina se chopila jeho paže, držela se jí a bojácně vykukovala za jeho širokým ramenem.

Ty, Hawe! Ty, Sneeede!" zvolal Monty divokým hlasem. Nehněte prstem; ani nemrkněte!"

Madelina nabyla duševních schopností do té míry, že byla zachváćena rozechvívající předtuchou. Pochopila vztah

mezi strašným výkřikem Montyho a jeho skrčenou pózou. Stillwellův kvap a mlčení věštily též katastrofu.

Nelse, pojď sem!" křičel Monty, neodvraceje ani na okamžik zrak od Hawea a jeho příručího. Nelse, zažeň ty dva chlapy vzadu. Zažeň je rychle!"

Oba příručí, kteří zůstali vzadu s nákladními koňmi, nečekali na Nelsa. Pobodli koně, obrátili se a odjeli tryskem.

Ted, Nelse, vyprosti dívku," nařizoval Monty.

Nels vytrhl ohlávkou Sneedovi z ruky a přivedl Bonitina koně ke schůdkům. Když přeřízl provaz, který ji poutal, padla mu do náruče.

Hawe, sestup!" pokračoval Monty. Postav se zpřímá obličejem ke mně!"

Sheriff přehodil nohu a nehýbaje rukama sklouzl s koně k zemi, s tvářmi smrtelně, chorobně bledou.

Postav se vedle svého guerillského kamaráda. Tak! Je na vás zat... pěkná podívaná, jste zat... pěkný párek, sestávající z otravného koyota a křížence mezi divokým mezkem a greaserem. Ted' poslouchejte!"

Monty učinil dlouhou pomlčku, za které bylo slyšet zřetelně jeho dech.

Madelininy zraky byly upřené na Montyho. Postřehla bleskem jeho pohyby i slova, jimiž se mu podařilo ovládnout ty muže. Násilí, strašné násilí, kterého se obávala, které chtěla u cowboyů odstranit, se mělo po mnoha měsících stát před jejíma očima. Konečně k němu došlo. Obměkčila Stillwella, měla vliv na Nelsa, změnila Stewarta, ale tento malý, snědý, strašlivý Monty Price teď vstával z divoké minulosti a žádná moc na zemi ani na nebi nemohla zadržet jeho ruku.

Příčinou léto rány, která ji chtěla stihnout, byl drsný život divokých mužů v divokém kraji. Nechvěla se; nechtěla spustit z očí tohoto mužika, strašlivého ve svém záchvatu divoké spravedlnosti. Hrozila se toho, že Monty, slepý a hluchý k její autoritě, chladný jako ocel v její přítomnosti, rozumí hlubinám ženské duše. Neboť v tomto okamžiku zápasu, kdy byla uražená, kdy trpěl muž, jež povznesla a pak zdrtila, se její hněv velice přiblížil k primitivní zášti. Očima, které se pomalu zahalovaly rudou mlhou, pozorovala Montyho Price. V uších jí hučelo, čekala, opírajíc se o Stillwella a pomalu se hroutila.

Hawe, jestliže ty a tvůj kamarád slyšíte rádi lidský hlas, tedy napjatě poslouchejte" pravil Monty. Neboť tím, že s tebou mluvím, se prohřešuji proti svému starému zvyku. Přihnal jsi se sem jako splašený býk, blýskal jsi se svým odznakem a mluvil jsi sprostě. A proč? Poněvadž jsi slyšel, že cowboyové slečny Hammondové přestali pít, proklínat a nosit revolvery. Chytili se náboženství a slušného života a proto je lehké spoutat je a odvést do žaláře. Hawe, slyš. Odněkud z východu přišla dobrá, ušlechtilá a krásná žena a přinesla sluneční záři, štěstí a nové myšlenky do drsného života cowboyů. Vím, že nechápeš, co pro ně znamenala. Povím ti to. Všichni se zbláznili. Všichni změkli a stali se dobráky. Došlo to tak daleko, že nedovedli zabít koyota nebo zmračené tele, které spadlo do jámy. Začali číst v knihách, psát domů matkám a sestrám, ukládat peníze a ženit se. Dříve to byli jen ubozí cowboyové, náhle se z nich staly lidské bytosti, žijící ve velikém světě, který měl něco příjemného i pro ně. I pro mne starého, opotřebovaného, kulhavého, spáleného kraváka! Chápeš to? A teď přicházíš nespokojený s tím, že poutáš, biješ a bůhví co ještě děláš s tou opuštěnou malou Bonitou. Přijdeš a postavíš se před dámu, kterou všichni milujeme a ctíme, a k čertu s tebou!" Monty Price se sípavým dechem s pěnou u úst se ukláněl blíž a blíž k Haweovi a Sneedovi. Madelina jej viděla jakoby rozmazané. Podobali se přízrakům. Zasllechla pronikavé řehtání koně a poznala, že ji volá Majesty z corralu.

To je vše!" zařval Monty hlasem, který mu vázl v hrdle. Niž a niž se křčil, strašlivá a divoká postava. Jen pojdte oba, vy strážci zákona! Zaměřte rychle! S Montym Pricem je konec! Skrze vás oba bude svítit slunce než vám sklapnou kohoutky! Ale dávám vám příležitost, abyste mne zpražili. Vy se držíte zákona a já se držím také zákona, ale starého." Dech se mu zrychloval, hlas byl stále chraptivější, křčil se niž. Celé jeho tělo, vyjma strnulé paže, se chvělo zvláštní svalovou křečí.

Psi! Skunkové! Hlupáci! Střelte rychle nebo střelím já! Aha!"

Madelině se zdálo, že tři strnulí, skrčení muži zahájili okamžitou a společnou činnost. Viděla pruhy ohně pruhy dýmu. Pak ji ohlušil třesk hromadného výstřelu. Nastalo ticho. Dým halil vše. Pomalu se rozptýlil a bylo vidět tři ležící muže, z nichž jeden, Monty, se opíral o levici a v pravici držel kouřící revolver. Pozoroval, zdali se druzí dva pohnou. Nehnuli se. Se strašným úsměvem se pak zhroutil k zemi a zůstal nehybně ležet.

XXI. KAPITOLA

BEZ UZDY

Ani ve dne ani v noci se nemohla Madelina Hammondová zbavit rozechvívající vzpomínky na tu tragedii. Byla pronásledovaná strašným úsměvem Montyho Price. Jedině nějakou činností mohla vzpomínce uniknout. Pracovala, procházela se a jezdila. Překonala též neodůvodněnou nechuť k mexické dívce Bonitě, která ležela nemocná na ranchi, pohmožděná a v horečce, majíc zapotřebí obratné ošetření.

Madelina cítila, že v její duši nastává jakási nezbadatelná změna. Zápas měli se rozhodnout pro východ nebo západ trval dál. Duševně nebyla nikdy o samotě. Doma se cítila stísněná. Žádala volnost světlo a vítr, pohled na nekonečná úbočí, zvuky z corralu, rybníka a pole, hmotné věci, přirozené věci.

Jednou odpoledne objela louky a vracela se podél strouhy, kudy odtékala voda z dolního jezera. Stála tam skupina bujných stromů, jichž kořeny byly zavlažovány vodou, prosakující pískem. Ve stínu těchto stromů bylo příjemné místo k odpočinku. Madelina sestoupila s koně, chtějíc si trochu oddechnout. Líbilo se jí toto klidné, osamělé místo. Bylo to ve skutečnosti jediné odloučené zákoutí poblíž domu. Do údolí nebo do hor nemohla sama jet. Stillwell nebo Nels možná věděli, kde se v tuto chvíli zdržuje. Poněvadž však zde byla poměrně skrytá, představovala si, že je o samotě, ačkoliv ve skutečnosti tomu tak nebylo.

Majesty pohazovala hlavou a odháněla hřívou i ohonem mouchy. Byla by raději letěla s větrem o závod dolů po svahu údolí. Madelina seděla, opřena zády o strom. Odložila sombrero. Jemný vánek, ovívající její rozpálenou tvář a pohrávající si s jejími kadeřemi, ji osvěžoval. Slyšela pomalý dusot dobytka, ubírajícího se k vodě. Tento zvuk zmlkl a skupina stromů se zdála být oživená jedině jí a jejím koněm. Po několika okamžicích pozornosti však shledala, že místo není úplně pusté. Křepelky pouště, šedé jako holá země, se oprašovaly na stinném místě. Rychle jako blesk přelétla bzučící včela. Spatřila rohatou ropuchu, mající barvu kamene, skrčenou a skrývajíc se bázlivě v písku na dosah jejího biče. Dotkla se jí koncem biče. Ropucha se zachvěla, nadmula se a zasyčela. Tušila boj. Vítr pohyboval slabě řídkým listím stromů a truchlivě sténal. V dáli nad horami se ozýval skřek orla, sotva rozeznatelného. Neladné hýkání mezka přerušilo na krátkou dobu ticho. Pak vylétl hnědý pták z neviditelného úkrytu a hnal se rychlým, nepravidelným letem za poletujícím hmyzem. Madelina zaslechla ostré klapnutí nemilosrdného zobáku. Ve stínu stromů bylo velmi živo. Náhle Majesty zastříhala dlouhými ušima a zafřkala. Pak zaslechla Madelina pomalý dusot kopyt. Jakýsi kůň se blížil od jezera. Madelina se naučila opatrnosti. Vsedla na Majesty a obrátila ji směrem k volné rovině. Za okamžik byla ráda, že byla tak opatrná, neboť ohlédnuvši se, spatřila Stewarta, vedoucího koně mezi stromy. Byla by se setkala s guerillou právě tak ráda jako s tímto cowboyem.

Majesty se dala do klusu, když tu se ozvalo pronikavé hvízdnutí. Kůň poskočil, obrátil se tak rychle, že téměř Madelinu shodil ze sedla. Vracel se tryskem přímo ke skupině stromů. Madelina na něho promluvila, křičela na něho hněvivě, přitahovala ze vši síly uzdu, byla však naprosto neschopná zastavit ho. Majesty pronikavě zařehotala. Madelina si uvědomila, že ji volá Stewart, její bývalý pán, a že ji nic nemůže zastavit. Vzdala se dalších pokusů a zachycovala větve, které Majesty rozhoupala. Kůň vjel mezi stromy a zastavil se před Stewartem radostně řiče.

Madeliny, nevědoucí co má očekávat, se zmocnil úžas, poně vadž na jiné city neměla kdy. Rychlým pohledem postřehla, že Stewart je oděn v hrubý cestovní šat a že vede hubeného a svalnatého koně, osedlaného a obtíženého nákladem. Když Stewart, aniž by na ni pohlédl, objal šíji Majesty a položil tvář na její splývající hřívou, počalo Madelinino srdce náhle bušit nezvyklou rychlostí. Zdálo se, že Stewart zapomíná na její přítomnost. Měl zavřené oči. Jeho snědá tvář zjemněla, pozbyla tvrdý, divoký a smutný výraz a na okamžik zkrásněla.

Madelina ihned uhodla, co znamená jeho jednání. Opouští ranch; loučí se ze svým koněm. Jak zvláštní, smutná a krásná byla tato láska člověka a zvířete! Madelině se zakalily oči. Kvapně je otřela a zakalily se a zvlhly opět. Odvrátila tvář, stydíc se za slzy, které by mohl Stewart vidět. Bylo jí ho líto. Odcházel, tentokrát navždy, podle toho, jak se loučil s koněm. Madelininým srdcem projela bolest jako kdyby byla bodnutá chladnou čepelí. Poněvadž tato ostrá bolest byla podivná, nepochopitelná a naprosto nová, zapomněla na Stewarta a na své okolí a počala bádát ve svém srdci. Možná, že jí uniklo tajemství. Chvěla se na pokraji něčeho neznámého. V její mysli se rychle střídaly otázky a odpovědi. Ona žila, cítila, zvědala. Štěstí se jí vysmívalo za zavřenými dveřmi, a závorou těch dveří se zdála být nevysvětlitelná bolest. Pak jí bleskem přicházely na mysl otázky: Proč by měla bolest skrývat její štěstí? Jaké je její štěstí? Jaký má vztah k tomuto muži? Proč v ní budí jeho odchod zvláštní city? Hlasy v jejím nitru byly umlčené, omámené a zůstaly bez odpovědi. Chci s vámi mluvit," pravil Stewart.

Madelina sebou trhla, obrátila se k němu a spatřila bývalého Stewarta, muže, jenž ji připomínal jejich první setkání v El Cajonu a to pozoruhodné setkání v Chiricahue.

Chci se vás na něco otázat," pokračoval. Chtěl jsem se něco dozvědět, proto jsem se zde zdržoval. Nikdy jste na mne nepromluvila, nikdy jste si mne nevšímla, nikdy jste mi neposkytla příležitost, abych se vás mohl otázat. Ale teď odjíždím přes hranice. A chci to vědět. Proč jste mne nechtěla vyslechnout?"

Při jeho posledních slovech ten palčivý stud, daleko tísnivější než dřív Madelinu zachvátil a zaplavil jí tvář ruměncem až ke skráním. Zdálo se, že při jeho slovech si uvědomila, že stojí proti němu tváří v tvář, a že hanba, které se obávala, vychází na jevo. Kousnuvši se do rtů, aby zadržela odpověď, trhla uzdou, udeřila Majesty bičem a pobodla ji. Stewartova železná paže zadržela koně. Tu Madelina v návalu hněvu šlehla Stewartovi po obličej, chybila se, šlehla znovu a zasáhla. Vyrval jí rázem bič z ruky, při čemž ji skoro stáhl se sedla. Jeho čin a jeho pánovitý pohled nezmírnily její hněv, nýbrž zsilala známka, kterou zanechal bič na jeho tváři. To není nic," pravil ze starou odvahou. To není nic proti tomu, jak jste mi ublížila."

Madelina se snažila nabýt vládu nad sebou. Tento muž se nedovedl zapřít. Nikdy před Um jí neprozrazovala jeho tvář, tvrdá jako u všech mužů, vychovaných pouští, v té míře jeho bezuzdného ducha. Vyhlížel přísně, divoce, trpce. Temný stín v jeho tváři se měnil v šedou barvu vášně. Připomínal jí jen nepatrně toho jemnějšího, něžnějšího muže, kterého z něho vytvořila. Jeho pronikavé, temné oči ji pálily, vnikaly jí do nitra, takže se jí zdálo, že se jí dívá do duše. Pak Madelina zahlédla prchavou pochybnost, překvapení a smutnou jistotu v jeho očích. Bystrá ženská intuice jí pověděla, že v tomto okamžiku otfásla Stewartem trpká, konečná pravda.

Po třetí opakoval svoji otázku. Madelina neodpovídala; nemohla mluvit.

Vy nevíte, že vás miluji, že ne?" pokračoval vášnivě. Že vás miluji od té doby, kdy jste stála přede mnou v té díře v Chiricahue? Vy nevidíte, že jsem se stal jiným člověkem, poněvadž jsem vás miloval, pro vás pracoval, pro váš žil? Vy nevěříte, že jsem se obrátil zády k bývalému divokému životu, že jsem byl slušný, čestný, šťastný a užitečný cowboy vašeho druhu? Vy byste nemohla říct, že ačkoliv jsem vás miloval, přece jsem nechtěl, abyste se kdy o tom dozvěděla, že jsem se neodvážil na vás myslit jinak než jako na svého anděla, na svoji pannu Marii? Co víte o mužském srdci a duši? Jak byste mohla uhodnout lásku a spásu člověka, který žil v tichu a samotě? Kdo by vás mohl naučit skutečné pravdě že divoký cowboy, který byl věrný své matce a sestře jen ve vzpomínkách, krácející v opilství drsnou stezkou přímo k pecku, pohlédl do tváře, do očí krásné ženě, nekonečně povznesené nad něho, a tak ji miloval, že byl zachráněný, že se stal opět počestným, že viděl její tvář v každém květu, a její oči v modré obloze? Kdo by vám mohl říct, že když jsem v noci stál sám pod těmito západními hvězdami, jak jsem byl v hloubi duše rád, že jen žiji, že mohu něco pro vás vykonat, že mohu být poblíž vás, že mohu stát jako hradba mezi vámi a strastí, nepokojem, nebezpečím, a

cítit, že jsem jaksi částí, zcela nepatrnou částí západu, který jste si oblíbila."

Madelina ze sebe nemohla vypravit slovo. Slyšela, jak jí srdce mocně buší.

Stewart k ní přiskočil. Jeho silná ruka jí sevřela rámě. Zachvěla se. Jeho čin byl předpovědí starého instinktivního násilí.

Ne; ale myslíte si, že jsem choval Bonitu nahoře v horách, že jsem se s ní tajně scházel, že po celý ten čas, kdy jsem vám sloužil, jsem byl Ó, já vím, co si myslíte! Ted' to vím. Dověděl jsem se to teprve, když jsem vás přinutil, abyste se na mne podívala. Nuže, řekněte to! Mluvte!"

Rozrušená, zaslepená v ohnivém záchvatu vášně a nemohouc zadržet potupné a osudné slovo, zvolala Madelina: Ano!"

Vynutil jí to slovo, nebyl však dost bystrý a dostatečně zběhlý v tajemství ženské povahy, aby uhodl hluboký význam její odpovědi.

Pro něho to slovo mělo jen doslovný význam, potvrzující její nečestné mínění. Pustil její paži a ustoupil, což se jí zdálo být podivné u divokého a drsného muže.

Avšak toho dne v Chiricahue jste mluvila o víře," vybuchl. Pravila jste, že největší věci na světě je víra v lidskou povahu. Pravila jste, že nejlepší muži byli ti, kteří klesli a povznesli se. Pravila jste, že mi důvěřujete! Vzbudila jste ve mně sebedůvěru!"

Jeho výčitka, v níž nebyla trpkost ani posměch, se dotkla její staré egoistické víry ve vlastní bezúhonnost. Kázala krásnou zásadu, kterou se sama neřídila. Porozuměla jeho výtce, užasla a zakolísala, ale její pýcha byla příliš uražená, bouře v jejích prsou byla příliš divoká. Nemohla promluvit, okamžik minul a s ním i Stewartova prostota.

Myslíte si, že jsem špatný," pravil. Myslíte si to i o Bonitě! A po celý ten čas jsem byl... Mohl bych vás zahanbit mohl bych vám říci "

Zakončil svojí vášnivou řeč cvaknutím zubů. Jeho rty se úzce, trpce sevřely. Potom začal křečovitě pohybovat rameny, což bylo známkou vnitřního boje, který ho téměř přemáhal.

Ne, ne!" zvolal, těžce oddychuje. Odpovídal tím na nějaké mocné pokušení? Pak se vzpřimil jako ohnutý stromek, který byl náhle uvolněný. Ale budu takovým mužem takovým psem za jakého mne považujete!"

Chopil se drsně a násilně její paže. Jedním trhnutím ji napolo stáhl ze sedla do své náruče. Dopadla na jeho prsa, nejsouc úplně vyproštěná z tmenů a visíc naprosto bezmocné. Svíjela se v hněvu a snažila se vyprostit. Dokázala jen to, že se zdvihla tak vysoko, že mu mohla vidět do tváře. Ztrnulá při pohledu na ni. Měl v úmyslu ji zabít? Pak ji drtivě objal a vinul ji k sobě stále úžeji. Cítila, jak mu buší srdce; její srdce bylo zdánlivě ztuhlé. Pak přitiskl palčivé rty na její. Byl to dlouhý, strašný polibek. Cítila, jak se chvěje.

Ó Stewarte! Prosim vás pusťte mne!" šeptala.

Jeho bledá tvář se skláněla nad její. Zavřela oči. Zasypával polibky obličej, nikoli však ústa. Na zavřené oči, vlasy, líce, šíji tiskl rychle rty rty, které pozbývaly oheň a chladly. Pak ji uvolnil, zdvihl a posadil zpřímá do sedla, držel však stále její rámě, aby nespadla.

Madelina seděla na koni nějakou chvíli se zavřenýma očima. Bála se světla.

Ted' nemůžete říct, že jste nebyla nikdy políbená," pravil Stewart. Zdálo se, že jeho hlas zaznívá z dálky. Avšak to vás muselo stihnout, buďte tedy klidná. Zde!"

Cítila, že ji vsunuje do ruky něco tvrdého, chladného a kovového. Sevřel její prsty a přinutil ji tak, aby věc podržela. Procítila při doteku. Otevřela oči. Stewart jí dal svůj revolver. Opíral se prsama o její koleno a na jeho tváři se objevil bývalý posměšek.

Jen do toho! Střelte na mne! Buďte plnokrevná!"

Madelina ho dosud nechápala.

Můžete mne uložit na tom klidném místě na pahorku vedle Montyho Price."

Madelina upustila revolver s výkřikem hrůzy. Smysl jeho slov, vzpomínka na Montyho a jistota, že by zastřelila Stewarta, kdyby držela revolver ještě okamžik, jí ten výkřik vynutily.

Stewart se shýbl a zdvihl zbraň.

Mohla jste mi uspořít pekelné strasti," pravil s novým posměškem. Jste krásná, půvabná a hrdá, ale nejste plnokrevná! Majesty Hammondová, adios!"

Stewart vlétl do sedla a zmizel mezi stromy.

XXII. KAPITOLA

PROZRAZENÉ TAJEMSTVÍ

Ve stinném útulku svého pokoje, s tváří zabořenou hluboko do měkkých podušek pohovky ležela Madelina Hammondová, chvějíc se pod dojmem potupy, kterou vytrpěla.

Minulo odpoledne; nastal soumrak; nadešla noc. Madelina vstala a posadila se u okna, vystavujíc rozpálenou tvář chladnému vánku. Strávila před tím celé hodiny v nejasném studu, bezmocném hněvu a marné snaze odčinit své poskvrnění rozumovými důvody.

Zdálo se, že jasnící hvězdy se jí vysmívají svým nedosažitelným klidem. Milovala je, a ted' se domnívala, že je nenávidí a všechno, co souvisí s tímto divokým, osudným a náhlým západem.

Chtěla odjet domů.

Edith Wayneová měla pravdu; západ nebyl místem pro Madelinu Hammondovou. Myslíla si, že rozhodnutí odjet domů přišlo lehce, přirozeně, jako výsledek událostí. Nepůsobilo jí duševní zápas. Vskutku, zdálo se jí, že cítí úlevu. Veliké,

bílé a chladné hvězdy mihotající se nad černými skalami, na ni shlížely a okouzly ji jako vždy, když na ně chvíli hleděla. Přemítala pod západními hvězdami a myslela si trochu opovržlivě na romantické city, které v ní budily. Byly však krásné, mluvíly, vysmívaly se, vábily ji. Ach! Nebude příliš lehké opustit je, vzdychala.

Madelina Hammondová zavřela okno a spustila záclonu. Když klepaly na dveře úzkostlivé služky, musila jim říct, že je ji dobře a že nepotřebuje nic. Tichý krok venku na stezce upoutal její pozornost. Kdo to je Nels, Nick Steele nebo Stillwell? Kdo ji sřezá teď, když Monty Price je mrtev a ten druhý ten divoch? Nemohla pochopit, proč ho lituje. Světlo ji obtěžovalo. Úplná tma se hodila k její podivné náladě. Ulehla na lože a snažila se uklidnit spánkem. Spánek však nebyl věcí vůle. Líce ji pály tak, že vstala a omyla si je. Studená voda nemohla zmírnit tuto palčivost. Ulehla opět, jsouc ve svém studu vděčná noci, že ji skrývá svým pláštěm. Stewartovy polibky byly zde, pálice její rty, její zavřené oči a její šíji. Vnikaly jí hlouběji a hlouběji do krve, do srdce, do duše strašné polibky na rozloučenou vášnivého, zatvrzelého muže. Přes svoji nízkost ji miloval.

Pozdě v noci Madelina usnula. Ráno byla bledá a mdlá, ale v duševním stavu, který sliboval klid.

Obvyklá hodina již dávno minula, když Madelina kráčela ke kanceláři. Dveře byly otevřené. Venku seděl, opřený v židli, Stillwell.

Dobré jitro, slečno Majesty," pravil, vstávaje, aby ji pozdravil s obvyklou dvorností. Na jeho vráscité tváři byly stopy neklidu. Madelina se v duchu ulekla, obávajíc se, že bude nářikat pro Stewarda. Pak spatřila na dvoře zaprášeného ponyho a malého mezka, klesajícího pod těžkým nákladem. Na obou zvířatech byly známky dlouhé, namáhavé cesty.

Komu náleží?" tázala se Madelina.

Ta zvířata? Dannymu Mainsovi," odpověděl Stillwell, pokašlávaje rozpačitě.

Dannymu Mainsovi?" opakovala Madelina udiveně.

Jak jsem pravil."

Stillwell byl vskutku nespůj.

Je Danny Mains zde?" tázala se s náhlou zvědavostí.

Starý dobytkař chmurně přikývl.

Ano, je zde. Přijel z hor navštívit Bonitu. Je poblázněný po té černooké holce. Vždyť řekl sotva: Jak se máš, Bille? a již se mne počal dychtivě dotazovat. Zavedl jsem ho k Bonitě. Je tam již přes půl hodiny."

Stillwellův jemnocit byl zraněný. Madelinina zvědavost se změnila v úžas, který ustoupil rozechvívající předtuše.

Oddychovala těžce. V její mysli se tísnily tisíce myšlenky.

Na chodbě se ozvaly rychlé kroky s doprovodem cinkajících ostruh. Pak se objevil mladý muž. Podobal se cowboyovi svým pružným vzrůstem, krojem, pohyby a způsobem, jakým nosil revolver, ale jeho tvář byla jasně snědá, místo aby byla rudá. Oči měl modré; vlasy světlé a kadeřavé. Byl to hezký hoch s upřímnou tváří. Když spatřil Madelinu, smekl sombrero a přiskočil k ní, chopil ji za ruce. Jeho rychlý, násilný pohyb ji nejen polekal, ale připomněl jí též trapně něco, co si přála zapomenout.

Tento cowboy sklonil hlavu, líbal jí ruce a tiskl je, a když se vzpřimil, plakal.

Slečno Hammondová, ona je zachráněná a skoro zdravá. Čeho jsem se nejvíce obával, se nestalo. Bohu díky," zvolal.

Nebudu vám moc nikdy splatit to, co jste pro ni vykonala. Vypravovala mi, jak sem byla zavlčená, a jak na konec Monty vystřelil. Ubohý Monty! Byli jsme dobří přátelé, Monty a já. Monty se jí nezastal z přátelství ke mně. Byl by ji zachránil v každém případě. Monty Price byl nejbělejší člověk, jehož jsem kdy poznal. Nels, Nick i Gene byli mémi přáteli, ale Monty Price byl byl velkolepý. Nevěděl nikdy, právě tak jako vy nebo Bill, čím je mi Bonita."

Stillwellova laskavá ruka dopadla cowboyovi na rameno.

Danny, co znamenají tyto podivné věci?" tázal se. A jsi příliš opovázlivý k slečně Hammondové, která tě nikdy před tím neviděla. Neberu příliš na váhu tvou podivnou řeč. Vidím, že nejsi opilý. Snad jsi se zbláznil. Pojď, uklidni se a mluv rozumně."

Na cowboyově hezké, upřímné tváři, se objevil úsměv. Setřel slzy s očí. Pak se zasmál. Jeho smích měl příjemný, chlapecký přízvuk.

Bille, starý hochu, mlč chvíli, ano?" Pak se uklonil Madelině. Prosím za odpuštění, slečno Hammondová, že jsem se choval zdánlivě hrubě. Jsem Danny Mains. A Bonita je má žena. Jsem tak rád, že je v bezpečí a zdravá jsem vám tak vděčný že je divné, že jsem vás hned nepolíbil."

Bonita je tvou ženou?" zvolal Stillwell.

Ano. Jsme oddáni několik měsíců," odpověděl Danny blaženě. Je to zásluhou Gene Stewarta. Možná, že mu nebudu moc ani oplatit to, co pro mne vykonal! Vidíte, byl jsem zamílovaný do Bonity dvě léta. A Gene ty víš, Bille, jak to Gene umí s děvčaty přemluvil Bonitu, aby si mne vzala."

Rychle se střídající duševní hnutí Madelinina byla pohlcena bezmeznou radostí. Něco temného, hlubokého, těžkého a chmurného bylo odplaveno z jejího srdce. Pocítila náhle velikou vděčnost k tomuto úsměvnému, hezkému cowboyovi, jehož modré oči se jiskřily v slzách.

Danny Mainse!" pravila rozechvěně a s úsměvem. Máte takovou radost, jakou mi způsobily vaše zprávy myslíte skutečně, že zasluhuji takovou odměnu můžete mne políbit."

S plachým úžasem, ale srdečně užil Danny Mains této milostivé výsady.

Stillwell záupěl. Na jeho tváři se objevil úsměv, jinak by se Madelina domnívala, že její jednání neschvaluje.

Bille, sedni si na židli," pokračoval Danny. V posledních měsících jsi velice sešel, poněvadž jsi měl starosti se zlými hochy, Dannym a Genem. Musíš se o něco opřít, mezitím, co já budu vypravovat. Bude to příběh mého života, Bille." Přistavil židli pro Madelinu. Slečno Hammondová, s odpuštěním, prosím, abyste poslouchala též. Vyhlížíte jako žena, která ráda slyší o štěstí jiných. Ostatně, mluvím jaksí lehčeji, když se dívám na vás."

Jeho chování se trochu změnilo. Možná, že se počal poněkud vychloubat. Pozbyl důstojnost, kterou dával najevo pod

nátlakem citů. Podobal se teď spíš cowboyovi, který se honosí nějakým úžasným kouskem. Vyšel ven a zastavil se před zemdleným koněm a mezkem. Úplně vyčerpaní!" zvolal.

Pak rychlým, násilným pohybem, vyznačujícím muže jeho třídy, shodil náklad s mezka a sedlo a uzdu s koně.

Vizte! Podívejte se na poslední náklad, který jste měli na sobě! Byli jsme věrni Dannymu Mainsovi. A Danny Mains vám to oplátí! Pokud budete živi, nedostanete nikdy sedlo ani uzdu! Až do smrti nebudete dostávat nic jiného než trávu a jetel, studenou vodu na stinných místech, odpočinek a spánek!"

Pak rozbízel náklad. Vyňal z něho těžký sáček a vrátil se do předsíně. Pomalu vysypal jeho obsah Stillwellovi k nohám. Kusy kamene dopadaly dunivě na podlahu. Byly ostré, hranaté, patrně vylomené z vrstvy. Bílé barvy se žlutými žilkami a pruhy. Stillwell je bral do ruky, hleděl na ně upřeně, koktal, tiskl kameny ke rtům, dotýkal se jich třesoucími se prsty. Sklonil se v židli dozadu, opřel se hlavou o zeď a hleděl na Dannyho se svým obvyklým úsměvem.

Danny, ty jsi náhle zbohatl!"

Danny pohlédl na Stillwella se vznešenou blahosklonností.

Zbohatl," pravil. Bille, řekni bez váhání, co to tu máme?"

O Bože, Danny! Bojím se to říct. Podívejte se, slečno Majesty, jen se podívejte na to zlato. Žil jsem mezi prospektory a ve zlatých dolech třicet let, a tohle překonává vše."

Ztracené kněžské doly!" zvolal Danny hromovým hlasem. A patří mně!"

Stillwell ze sebe vydal nesouvislý zvuk, seděl okouzlen a zcela bez sebe.

Bille, je tomu dost dlouho, kdy jsi mne naposled viděl," pravil Danny. Vím, jak ti bylo, poněvadž jsem zde byl zaměstnán. Náhodou jsem se sešel s Bonitou, a nechtěl jsem, aby odjela sama, když mi řekla, že je v nesnázi. Dali jsme se stezkou k Peloncillos. Bonita jela na Geneově koni a měla se s ním setkat na stezce. Dostali jsme se bez nehody do hor a několik dní jsme skoro umírali hladem než nás Gene našel. Byl sám v úzkých a nemohl sebou mnoho přivést.

Vystavěli jsme si srub ve skalách. Přijel jsem dolů toho dne, kdy vám Stewart poslal svého koně Majesty. Nikdy jsem neviděl Genea tak sklíčeného. Když se pustil přes hranice, měli jsme s Bonitou těžké živobytí. Protloukli jsme se však, a myslím, že v tu dobu mne začala mít trochu ráda, poněvadž jsem byl slušný. Střílel jsem kuguáry, prodával jsem kůže v Rodeu a kupoval jsem nutnou potravu a zásoby. Jednou jsem zajel do El Cajonu a setkal jsem se s Genem. Vrátil se od revoluční armády a byl zpustlý. Rozešel jsem se s ním, když jsem před tím učinil všechno, abych ho dostal z města pryč. Za dlouhou dobu na to nás Gene našel ve skalách. Přestal pít, byl jemný a uhlazený. Pak mi počal otravovat život tím, že mne přemlouval, abych si vzal Bonitu. Byl jsem šťastný, ona též. Báł jsem se, aby se to nepokazilo. Bonita byla trochu koketní, myslil jsem tedy, že nebude věrná a odporoval jsem Geneovi. Ukázalo se, že jsem byl blázen. Gene občas přicházel, přinášel nám zásoby a vždy mi připomínal, že si mám vzít Bonitu. Geneovi je těžko odporovat! Musil jsem povolit a požádat Bonitu o ruku. Z počátku nechtěla říkala, že pro mne není dost dobrá. Ale já jsem si vzal do hlavy, že se ožením a žil jsem jako slušný člověk. Poněvadž jsem si chtěl vzít Bonitu poněvadž jsem si ji rád vzal proto je teď něžná, milá a hezká jako jako horská křepelka. Gene přivedl padre Marcosa a ten nás oddal."

Danny ustal ve svém vypravování těžce oddychuje, jako kdyby ho vzpomínka na vylíčení události silně rozechvívala. Stillwell se usmíval jako u vytržení. Madelina se skláněla k Dannymu se zářícíma očima.

Slečno Hammondová a ty, Stillwelle, poslouchajte teď, neboť vám chci povědět něco podivného. To odpoledne, kdy jsem byl s Bonitou oddán, a když Gene a padre odešli, jsem byl chvíli šťastný a chvíli sklíčený. Byl jsem sklíčený, poněvadž jsem měl špatnou pověst. Nemohl jsem své hezké ženě koupit ani slušné šaty. Když mne Bonita vyslechla, tvářila se tajemně. Pověděla mi příběh o ztracených kněžských dolech, líbala mne a veselila se nejpodivnějším způsobem. Věděl jsem, že svatba mate často ženám hlavu, proto jsem se domníval, že Bonita má záchvat.

Opustila mne na krátkou dobu, a když se vrátila, měla několik pěkných žlutých květů ve vlasech. Oči měla veliké, černé a krásné. Vypravovala zvláštní věci o tom, jak duchové svalují balvany do cañonu. Pak řekla, že mi chce ukázat místo, kde vždycky sedávala a čekávala na mne, když jsem byl vzdálený. Zavedla mne kolem skal k dlouhému svahu. Bylo tam hezky široký rozhled, a vzadu bylo vidět rudou poušť. Na tom svahu rostly žluté květy, tytéž, které měla ve vlasech tytéž, které měla apačská dívka před staletími, když zavedla kněze ke zlatým dolům.

Když jsem na to pomyslel, viděl Bonitiny oči a slyšel podivný rachot valících balvanů jak se balvany valí dolů a rachot stále slábne byl jsem trochu popletený. Dlouho však ne. Ty balvany se skutečně valily, ale jen ze zvětralých skal.

A pod těmi skalami bylo zlaté ložisko.

Pak jsem byl horší než blázen. Dostal jsem zlatou horečku. Dřel jsem se za sedmáct mezků. Bille, vykopal jsem hromadu zlatonosného křemene. Bonita střežila stezky a nosila mi vodu. Tak se stalo, že byla chycena Patem Hawem a jeho guerilly. Ano! Pat Hawe si umínil, že se zmocní Genea, že se spojí s Donem Carlosem. Bonita ti poví překvapující zprávy o té tlupě. Teď se skládá můj příběh ze samého zlata."

Danny Mains vstal a odkopl židli. Modrý blesk mu vyšlehl z očí, když podával ruku Stillwellovi.

Bille, starý kamaráde, dej ji sem podej mi ruku," pravil. Byl jsi vždy mým přítelem. Důvěřoval jsi mi. Nuže, Danny Mains je dlužen tobě i Stewartovi, a Danny Mains oplácí. Potřebuji dva společníky, aby mi pomohli při práci v mých zlatých dolech. Tebe a Genea. Jeli tu v okolí nějaký ranch, který by se ti líbil, koupím jej. Jestliže se slečna Hammondová nabaží někdy svého ranche, koupím jej pro Genea. Jestliže je v okolí nějaká dráha nebo nějaké město, které by se jí líbilo koupím je. Jestliže se mně samému bude něco líbit, koupím to. Jdi mi vyhledat Genea. Rád bych ho viděl, abych mu všecko pověděl. Přiveď ho a uzavřeme společnost právě v tomto domě; svědkyněmi budou moje žena a slečna Hammondová. Najdi ho, Bille. Chci mu ukázat toto zlato a přesvědčit ho, jak Danny Mains oplácí! A dnes je jedinou hořkou kapkou v mém poháru to, že se nemohu odvděčit Montymu Priceovi."

Madelina sdělila chvějícími se rty Dannymu Mainsovi a Stillwellovi, že cowboy, po němž tak touží, opustil ranch; ale věrnost, planoucí v očích Dannyho a štěstí, jevící se ve tváři Stillwellově jí dodaly síly. Pozorovala obrovského Stillwella a malého cowboye jak spolu divoce hovoří, když vedouce se pod paži odcházeli hledat Stewarta.

Představovala si, jak bude Danny zklamaný a Stillwell zarmoucený až se doví, že Stewart odjel za hranice. Při tom se rozhlédla a spatřila, že se k ní blíží podivná a přece známá postava. Padre Marcos? Bylo jisté, že Madelina pocítila, jak se chvěje. Co znamená jeho přítomnost v tento den? Vždy se jí pokud možno vyhýbal. Byl jí nanejvýš vděčný za to, co vykonala pro jeho lid, pro jeho kostel a pro něho. Nikdy jí neděkoval osobně. Snad přišel teď za tímto účelem. Madelina tomu nevěřila.

Zmínka o padre Marcosovi a pohled na něho otrásl vždy Madelinou. A když se teď tento scvrklý, shrbený mužík se smutnou tvář zastavil u vchodu, ulekla se.

Padre se jí hluboce uklonil.

Señoro, vyslechnete mne laskavě?" tázal se dokonalou angličtinou, a jeho hlas byl tichý a vážný.

Zajisté, padre Marcose," odpověděla Madelina a uvedla ho do kanceláře.

Smím zavřít dveře?" tázal se. Je to věc velmi důležitá a možná, že byste si nepřála, aby někdo něco zaslechl."

Madelina sklonila v úžasu hlavu. Padre zavřel tiše oboje dveře.

Señoro, přišel jsem, abych odhalil tajemství dopustil jsem se hříchu tím, že jsem je podržel pro sebe a žádám vás, abyste mi odpustila. Vzpomínáte si na tu noc, kdy mě señor Stewart přivlékl k vám do čekárny v El Cajonu?"

Ano," odpověděla Madelina.

Señoro, od té noci jste chotí seňora Stewarta!"

Madelina strnula jako kámen. Zdálo se jí, že nic necítí, že jen slyší.

Jste chotí seňora Stewarta. Neprozradil jsem to tajemství, poněvadž mi bylo pohroženo smrtí. Avšak nemohl jsem je déle u sebe chovat. Teď mne může señor Stewart zabít. Señoro, zdá se vám to být podivné. Byla jste té noci tak poděšená, že jste nevěděla, co se přihodilo. Señor Stewart mne ohrožoval. Dopustil se na vás násilí. Donutil mne, abych vykonal obřad. Přiměl vás k tomu, abyste řekla španělsky ano". A poněvadž jsem znal činy těchto cowboyů a poněvadž jsem se obával, aby se vám nepřihodilo něco horšího, nemohl jsem učinit nic jiného než oddat vás skutečně. Aspoň jste měla být jeho chotí. Oddal jsem vás tedy doopravdy dle obřadu své církve."

Můj Bože!" zvolala Madelina vstávajíc.

Slyšte mne! Prosim vás, señoro, slyšte mne! Neodcházejte! Nehleďte tak tak Señoro, dovolte mi, abych se zastal seňora Stewarta. Té noci byl opilý. Nevěděl, co dělá. Ráno přišel ke mně a donutil mne k přísaze, že nikdy neprozradím, jak vás potupil. Že mne zabije, nedodržímli přísahu. Americkému vaquerovi není lidský život ničím. Slíbil jsem, že budu dbát jeho rozkazu. Neřekl jsem mu, že jste jeho chotí. Jemu se o tom ani nezdálo, že jsem vás skutečně oddal. Šel do boje za svobodu mé vlasti señoro, on je skvělý voják a já jsem uvažoval o hříchu svého tajemství. Kdyby byl zabit, nemusil bych vám nic vyrazit. Věděl jsem, že kdyby zůstal na živu, že to musím jednou učinit.

Je to vskutku zvláštní, že señor Stewart a padre Marcos přišli na tento ranch spolu. Veliká změna, kterou jste docílila svojí dobrotou u mého milovaného lidu nebyla větší než změna seňora Stewarta. Señoro, obával jsem se, že se jednou vrátíte do svého východního domova a nedozvíte se pravdu. Nastal čas, kdy jsem pověděl pravdu seňoru Stewartovi a řekl jsem, že ji musím povědět též vám. Señoro, ten člověk bláznil radosti. Neviděl jsem nikdy tak svrchovanou radost. Nehrozil již, že mne zabije! Ten silný, krutý vaquero mne prosil, abych nevyzradil tajemství abych je nikdy neodhalil. Vyznal se ze své lásky k vám lásky, podobající se vichřici na poušti. Přisahal při všem, co mu bylo kdysi posvátné, při mém kříži a při mé církvi, že bude dobrým člověkem, že bude hoden toho, aby vás měl tajně za choť po ten krátký čas, který mu v životě zbývá, aby se mohl klanět ve vaši svatyni. Že není třeba, abyste se to kdy dověděla. Mlčel jsem tedy napolo ho lituje a napolo se ho obává a modle se, aby mne Bůh osvětil.

Señoro, Stewart žil ve vysněném ráji. Často jsem ho vídal. Když mne zavedl do hor, abych oddal tu zbloudilou Bonitu s jejím milencem, pojal jsem úctu k muži, jehož názory o přírodě, životě a Bohu se lišily od mých. Ale člověk se sklání k Bohu ve všech hmotných věcech. Je částí větru, slunce, pouště a hory, ze kterých vznikl. Neslyšel jsem nikdy krásnější slova než ty, jimiž přemlouval Bonitu, aby přijala seňora Mainsa, zapomněla na své bývalé milence a byla šťastná. Je jejich přítelem. Přál bych si, abych vám mohl říct, co to znamená. Zní to tak prostě. Je to skutečně prosté. Všecky veliké věci jsou takové. Seňoru Stewartovi bylo přirozené být věrným svému příteli, mít jemný smysl pro čest, náležitý ženě, která milovala a vzdala se. Docílit jejich sňatku a podporovat je v jejich nouzi a osamělosti. Bylo mu přirozené, že o nich nikdy nemluvil. Bylo by mu přirozené obětovat za ně život, kdyby byli ohroženi nebezpečím. Señoro, chci, abyste porozuměla, že pro mne má ten muž tutéž stálost a tutéž sílu jakou obvykle přičítám fyzickému životu kolem sebe v této divoké a drsné poušti."

Madelina poslouchala očarována. Nebylo to jen tím, že tento výmluvný kněz dovedl svým jemným hlasem pohnout jejím srdcem a duší; ale jeho ochrana a chvála Stewarta by ji nadchla i kdyby byly proneseny drsnou řečí cowboyu.

Señoro, prosím vás, nevykládejte si mylně mé poslání. Kromě svého doznání mám jen ještě povinnost povědět vám něco o muži, jehož chotí jste. Jsem však knězem a dovedu číst v duši. Cesty Boží jsou nevyzpytatelné. Jsem jen Jeho pokorným nástrojem. Jste ušlechtilá žena a señor Stewart je muž ze železa pouště, zocelený v tyglíku lásky. Quien sabe? Señor Stewart mi přisahal, že mne zabije, prozradímli ho. Nepozdvihne však proti mně ruku. Neboť vás miluje velikou a čistou láskou, a ta ho změnila. Nebojím se již jeho hrozby, ale bojím se jeho hněvu, kdyby se někdy dozvěděl, že jsem mluvil o jeho lásce, o jeho vysněném ráji. Pozoroval jsem jeho snědou tvář, obrácenou k slunci, zapadacím za pouští. Pozoroval jsem, jak ji pozvedá k světlu hvězd. Pomyslete si, milostivá a ušlechtilá dáma, co je jeho rájem. Milovat vás láskou, povznesenou nad tělesné žádosti. Vědět, že jste jeho chotí, která nemůže nikdy patřit nikomu jinému, ledaže by se on obětoval. Pozorovat vás s tajnou radostí a pýchou. Stát pokud možno jako hradba mezi vámi a nebezpečím. Nalézat štěstí ve službě pro vás. Čekat, aniž by vám kdy o tom řekl, na hodinu, kdy půjde a dá se zastřelit, aby vás tím vysvobodil! Señoro, to je krásné, to je vznešené, to je strašné. Přivedlo mne to k vám s mým doznáním. Opakuji, señoro, že cesty Boží jsou nevyzpytatelné. Jaký význam má váš vliv na seňora Stewarta? Kdysi byl pouhým zvířetem, surovým, neoduševnělým. Teď je mužem - mužem podobného jsem neviděl! Prosim vás tedy jako pokorný

kněz, jako přítel lidstva, abyste se ujistila, že tu není tajemné řízení Boží, než pošlete Stewarta na smrt. Možná, že tu působí láska, ta mocná, požehnaná a neznámá věc. Seňoro, slyšel jsem, že jste velikou dámou kdesi ve východních bohatých městech. Pro mne jste jen ženou, právě tak jako seňor Stewart je jen mužem. Prosím vás tedy, seňoro, abyste si byla jista tím, že nechcete lásku Stewartovu než mu dovolíte, aby vám dal svobodu za takovou cenu; jinak odhodíte něco sladkého a ušlechtilého, co jste sama vytvořila."

XXIII. KAPITOLA

SVĚTLO ZÁPADNÍCH HVĚZD

Oslněna, jako plachý tvor, vběhla Madelina Hammondová do svého pokoje. Bylo jí, jako kdyby blesk roztříštil mlhavou podstatu snu, který vytvořila ze skutečného života. Podivuhodný příběh Dannyho Mainsa zvláštní lítost, s níž si uvědomila svoji nespravedlnost k Stewartovi, úžasné tajemství, odhalené padrem Marcosem – to vše bylo zapomenuto v náhlém vědomí vlastní lásky.

Madelina prchala jako kdyby byla pronásledovaná. Třesoucíma se rukama zamkla dveře, spustila záclony v oknech, vedoucích do průčelí domu, a odstrčila židle, aby se mohla procházet po celé délce pokoje. Byla teď sama a procházela se tichými, kvapnými, nestejnými kroky. Zde mohla být svá; zde nepotřebovala masku. Dávný zvyk, skrývat pravdu před světem a před sebou mohl být přerušen. Samota jejího setmělého pokoje jí umožňovala, aby se prozradila, k čemu byla nucena.

Ustala ve své rychlé procházce. Uvolnila myšlenku, která klepala na brány její mysli. Zašeptala ji chvějícími se rty. Pak pronesla nahlas:

"Chci to říct, chci to slyšet. Já – já ho miluji!"

"Miluji ho!" opakovala úžasnou pravdu, pochybovala však o své totožnosti.

Jsem dosud Madelina Hammondová? Co se přihodilo? Kdo jsem?" Stála na místě, kde světlo z nezastřené okna dopadalo na její obraz v zrcadle. Kdo je tato žena?"

Očekávala, že spatří známou, důstojnou osobu, klidnou, nevzrušenou postavu, pokojnou tvář s tmavými, hrdými očima a klidnými, pyšnými rty. Ne, neviděla Madelinu Hammondovou. Neviděla nikoho známého. Klamaly ji oči právě tak jako srdce? Postava, kterou viděla před sebou, byla vzrušená. Viděla sepnuté ruce, vtisknuté hluboko do dmoucích se ňader. Viděla tvář – bledou, zanícenou, podivně planoucí, s pootevřenými, chvějícími se rty, s velikými, strnulými, tragickými očima – to nemohla být tvář Madeliny Hammondové.

A přece věděla, že ji nemůže žádná domněnka oklamat, že je to jen Madelina Hammondová, která dospěla ke konci svých snů. Uvědomila si rychle změnu, uhodla její příčinu a význam.

Klid nemohla dosáhnout. Byla zcela zaujatá úžasem. Nemohla vrátit a sečíst nesčíslné, nepozorovatelné stupně své změny. Zdálo se, že její bývalá schopnost uvažovat, analyzovat, vůbec myslit, zmizela v novém vzrušení.

V její povaze byla síla citu potlačena výchovou, a proto bylo zapotřebí času k tomu, aby náhlé uvědomění vášnivě lásky se mohlo probudit a nabýt převahu.

Dostavil se poslední objasňující okamžik a Madelina byla nucena zabývat se v myšlenkách nejen svojí láskou, ale i mužem, jehož milovala.

Mezitím, co v duchu zuřila, něco v jejím nitru – nová neohrožená osobnost – se náhle ujala Stewarta. Vír jejích myšlenek se točil kolem něho a jeho života. Viděla ho opilého, surového; viděla ho opuštěného, ztraceného. Pak se její představa o něm změnila pomalu v představu jiného muže – slabého, chorého, změněného otřesem, silícího, mlčenlivého, osamělého jako orel, uzavřeného, neúnavného, věrného, něžného jako žena, tvrdého jako železo a konečně ušlechtilého.

Obměkčila se. Rázem pomyslela na to, jak pravdivé, krásné a podivuhodné bylo Stewartovo povznesení. Věřila skromně, že se tak stalo jejím přičiněním. Měla na něho nejlepší vliv. Působil kouzelně i na její povahu. Tímto vlivem dospěla k jakési vyšší, ušlechtlejší důvěře v člověka. Přijala nekonečně víc než dala.

Zdálo se, že její paměť shromažďuje nesmírný poklad z minulosti. Viděla v duchu slova dopisu, který napsal Stewart jejímu bratrovi. Tenkrát pro ni neměl význam, nyní však byl hlavní věcí na světě. Vzpomínala si, jak její rozpuštěné vlasy mu vlály přes rty té noci, kdy s ní sjížděl s hor, drže ji v náručí. Vzpomněla si na zvláštní radostnou pýchu v jeho očích, když ji náhle zastihl oblečenou v bílé šaty s rudými růžemi na prsou, chystající se uvítat hosty z východu. Tyto snivé vzpomínky mizely právě tak rychle jak přišly. Její mysl neměla klid. Zdálo se jí, že všechny její myšlenky a city věští jen duševní rozruch.

Odvrhla nedbale a zoufale poslední zbytek moci nad sebou a odvrátila se od bývalé pyšné, bledé, chladné, soběstačné osobnosti k této neznámé, silné, vášnivě ženě. Potom, s rukama přitisknutými k bušícímu srdci a se zavřenými očima naslouchala zvuknému hlasu okolností, pravdy a osudu. Celý příběh byl odhalený. Prostý v úhrnu svých podrobností, částečně podivný a krásný, dokazující nelítostně velikou lásku Stewartovu a snivou zaslepenost Madelininu. Věštící tragedii od prvního osudného okamžiku až do posledního.

Madelina počala přecházet jako kdyby byla uvězněná v cele.

"Ó, to vše je strašné!" zvolala. Jsem jeho ženou! Jeho ženou! To setkání s ním – sňatek – pak jeho pád, jeho láska, jeho povznesení, jeho mlčení, jeho pýcha! A já mu nemohu být nikdy ničím. Mohla bych mu být něčím? Já, Madelina Hammondová? Jsem ženou cowboyovou! To by mohlo být odčiněno. Může být má láska odčiněná? Přejí si však, aby bylo něco odčiněno? On zmizel. Zmizel! Měl v úmyslu – nechci na to pomyslet, neodvažuji se toho. On se vrátí. Ne, on se nikdy nevrátí. Ó, co učiním?"

Dny, následující po této bouři citů, se zdály Madelině Hammondové vleklé, nekonečné, beznadějně. Byla to dlouhá řada mdlých hodin, bezesných hodin, vášnivých hodin, v nichž byla pronásledována strachem, vzrůstajícím pomalu v muka, obavou, že Stewart překročil hranice proto, aby vyhledal kuli, která ji má vysvobodit. Nastal den, kdy poznala, že je to pravda. Uhodla to bleskem a s jistotou. Pak trpěla. Stravoval ji vnitřní oheň, který se objevil v jejích očích. Byla uzavřená a čekala až se potvrdí její obavy.

Časem ji zachvátil hněv na okolnosti, které nemohla ovládnout, na sebe, na Stewarta.

Mohl se poučit u Ambrose!" zvolala trpce, což se nesrovnávalo s její pýchou. Vzpomněla si, jak Kristina líčila Ambroseovy námluvy: On mi řekl, že mne miluje, on mne líbal, on mne objímal, on mne posadil na koně, on se mnou odjel, on si mne vzal."

V následujícím okamžiku Madelina popírala, že by se tak vytrvale hlásila láska, která znenáhla skličovala jejího ducha. Výčitka ji sledovala jako chmurný stín. Byla slepá k mužské poctivosti mužnosti, přímosti, věrnosti a úsilí. Byla chladná k lásce a ušlechtilosti, kterou sama vytvořila. Pronásledovala ji stále vážná, moudrá slova padre Marcosa. Bojovala se svojí trpkostí, opovrhovala svým rozumem, nenáviděla svou pýchu a slábnouc, poddávala se víc a víc toužebně, zoufalé naději.

Vyhýbala se světlu hvězd a zapudila násilně každou vzpomínku, která ji připomínala Stewartovy polibky. Jednou v noci přistoupila úmyslně k oknu. Tam zářily její hvězdy! Krásné, klidné jako vždy, ale jaksi bližší, teplejší, promlouvající vlídnější řečí, nápomocné tak, jak nebyly nikdy před tím, učice ji, že teď je lítost marná, odhalující jí nejvyšší povinnost v životě být pravdivým.

Tyto zářící hvězdy byly příčinou toho, že povolila. Šeptala jim, že si ji osvojily že si ji západ osvojil že si ji Stewart osvojil navždy. Vzdala se své lásce. Zdálo se jí, že je tu Stewart osobně Pitomen, se snědou tvář, ohnivýma očima a prudkými pohyby, že ji drtivě tiskne k prsům v okamžiku loučení, líbaje ji palčivým polibkem vášně, pak chladným, strašným polibkem odříkání.

Jsem tvou ženou!" šeptala mu. V tomto okamžiku vytržení, v prvním, sladkém, bouřlivém záchvěvu lásky by dala vše, i svůj život za to, aby byla opět v jeho náručí, aby se setkala s jeho rty a aby mu navždy zamezila jakoukoliv myšlenku na sebeobětování.

A druhý den ráno, když Madelina vyšla do předsíně, podal jí Stillwell, přepadlý a vážný, s několika chraptivými, nesouvislými slovy zprávu z El Cajonu. Četla:

El Capitan Stewart zajat vzbouřenci ve věrejším boji u Agua Prieta. Byl střelcem u vojska federovaných. Odsouzen k smrti ve čtvrtek při západu slunce.

XXIV. KAPITOLA

JÍZDA

Stillwelle!"

Madelinin výkřik znamenal víc než projev zarmouceného srdce. Byl plný bolesti. Značil však též zhroucení stavby, pozůstávající z nepravé pýchy, starých domněnek, bezkrevných měřitek, neznalosti. Prozrazoval konečné zdolání jejích pochybností, z jejichž temnot zaplál neuhasitelný duch ženy, která našla sebe, svoji lásku, svoji spásu, svoji povinnost k muži a která nechtěla být o něho připravená.

Starý dobytkař před ní němě stál, hledě na její bledou tvář a planoucí oči.

Stillwelle, jsem Stewartovou ženou!"

Můj Bože, slečno Majesty!" vybuchl. Věděl jsem, že se stalo něco hrozného. Je to škoda "

Myslíte, že ho dám zastřelit, když ho teď znám a vím, že ho miluji?" tázala se s vášnivou prudkostí. Zachráním ho. Dnes je středa. Mám třicet šest hodin k jeho záchraně. Stillwelle, pošlete pro Linka a pro automobil!"

Vešla do kanceláře. Její mysl pracovala neobyčejně rychle a jasně. Bleskem si promyslela plán poslat bedlivě stylizované telegramy do Washingtonu, New Yorku a San Antonia. Byly určeny pro senátory, zástupce vlády, muže vynikající ve veřejném i soukromém životě, muže, kteří si na ni vzpomenu a učiní pro ni, co budou moci. Nikdy před tím pro ni neznamenal její společenské postavení tolik, co teď. Kdyby byla chudá! Mrazivý záchvěv zmařil tuto myšlenku hned v zárodku. Zapudila skličující myšlenky. Má moc. Má jmění. Uvede v činnost veškeré neomezené prostředky, které ji bohatství poskytuje veškeré hybné síly pod hladinou politického a mezinárodního života, nezakrytou kupní sílu peněz nebo hluboký, podzemní, tajemný a nezměrně mocný vliv, docílený zlatem. Může Stewarta zachránit. Musí očekávat výsledky se stísněnými city, napjatá do krajnosti; nesmí však nikdy připustit možnost nezdaru.

Když vyšla ven, stál tam u automobilu Link s helmou v ruce a s chladným, jasným zábleskem v očích. Byl tam též Stillwell, který počínal nabývat naději.

Linku, dovezte Stillwella do El Cajonu včas, aby mohl zastihnout vlak do El Pasa," pravila. Čekajte tam na něho až se vrátí a dojdete od něho nějaká zpráva, telefonujte mi ji ihned."

pak dala Stillwellovi telegramy, které měl rozeslat z El Cajonu a šeky, které měl zpeněžit v El Pasu. Nařídila mu, aby předstoupil před výbor vzbouřenců v Juarezu, vyzval je, aby očekávali zprávy od washingtonských úředníků, kteří podají návrh, aby byl Stewart vyměněn jako válečný zajatec, a nabídnout vzbouřencům výkupné.

Když ji Stillwell vyslechl, vzpřímila se jeho obrovská postava a po tváři mu přelétl záblesk jeho bývalého úsměvu.

Nebyl již mladý a naděje nemohla rázem zapudit vážnou a krutou skutečnost. Když se sklonil nad její rukou, počínal si dvorně a uctivě. Ale buďto mu nebylo do řeči, nebo nepovažoval tento okamžik za příhodný k hovoru.

Posadil se vedle Linka, jenž vstrčil do kapsy hodinky, na které před tím hleděl, a sklonil se nad volantem. Ozvalo se

prasknutí a tlumený zvuk, který zesílil v hukot; veliký vůz sebou trhl vpřed, přeskočil okraj svahu, sjel po táhlém úbočí, vylétl na rovinu údolí a zmizel v oblaku prachu.

Poprvé po delší době navštívila Madelina zahradu, corraly, jezera a příbytky cowboyů. Ačkoliv se domnívala, že je klidná, přece se obávala, že její vzezření bude nápadné Nelsovi, Nickovi, Sladeovi a těm hochům, kteří ji nejlépe znali. Situace byla pro ně trapná a působila jim rozpaky. Chovali se tak, jako kdyby jí chtěli něco říct, nemohli však. Přemítala nevědí snad, že je Stewartovou ženou? Stillwell neměl kdy jim to povědět. Ostatně, nebyl by se o tom zmínil.

Cowboyové věděli, že je Stewart odsouzený k smrti. Věděli, že kdyby se na něho Madelina nerozhněvala, neodešel by v zoufale bojovné náladě přes hranice. Mluvila o počasí, koních a dobytku, tázala se Nelsa, kdy má nastoupit službu, a odvrátila se od široké, sluncem ozářené brány z nepálených cihel, kde stáli prostovlasí, mlčenliví cowboyové. Pak pravila:

Nelse, vy a Nick nemusíte dnes nastoupit službu. Možná, že vás budu potřebovat. Já já "

Váhala a odmlčela se. Její zrak spočinul na Stewartově vraníku, vykračujícím si pyšně v blízkém corralu.

Poslala jsem Stillwella do El Pasa," pokračovala tlumeným, nejistým hlasem. On zachrání Stewarta. Musím vám něco říct jsem Stewartovou ženou!"

Cítila úžas, pod jehož vlivem tito muži zmlkli a strnuli. Opustila je s odvráceným zrakem. Vráťvši se do domu a do svého pokoje připravovala se k čemu? K čekání!

Pak se jí zdálo, že na ní spočinul veliký, neviditelný stín. Pokoušela se o mnohé práce, shledala však, že na ně nemůže upoutat pozornost a že její mysl se zabývá jen Stewartem a jeho osudem. Proč se přidal k federalistům? Uvažovala, že svůj titul "El Capitan" si dobyl v bojích pro Madera, vzbouřence. Madero však byl teď na straně federalistů a Stewart mu byl věrný. Vedla Stewarta k překročení hranic jiná pohnutka než ta, kterou sdělil Madelině s posměškem a opovržlivými slovy: Mohla jste mi uspořít pekelné strasti?" Jaké strasti? Cítila opět chladný dotek revolveru, který s hrůzou upustila. Mínil tím strasti, které vznikají statečnému člověku, jenž vyhledává smrt? Měl však nějakou jinou pohnutku? Vzpomněla si na Dona Carlosa a jeho guerilly. Pak jí napadla myšlenka, že Stewart zamýšlí pronásledovat Dona Carlosa, utkat se s ním a usmrtit ho. Byl by to čin mlčenlivého, mstivého, nesmířitelného muže, puzeného divokým smyslem pro spravedlnost, jaký provedl Monty Price. Byl to čin, jaký mohla očekávat od Nelsa nebo Nicka Steele a též od Gene Stewarta. Madelina litovala, že Stewart, ačkoliv se povzněl tak vysoko, vyhledával přece smrt svého nepřítele, nechť byl tento nepřítel jakkoliv zlý.

O místní časopisy, docházející pravidelně o den později z El Pasa a Douglasu, se Madelina nikdy nezajímala, teď se chápala každého čísla a četla všechny zprávy, týkající se revoluce. Každé slovo se jí zdálo nanejvýš důležité.

Američané oloupení mexickými vzbouřenci

Madera, stát Chihuahua, Mexiko, 17. července. Oddíl vzbouřenci, čítající tisíc mužů, pod velením generála Antonia Rojas který vyloupil ze skladů Madera Lumber Company zboží v ceně 25.000 doll. a odňal mnohým cizincům koně a sedla, se včera dal na pochod západním směrem státem Sonorou k Aguaymas a místům na pacifickém pobřeží. Táhne k Dolores, kde vede průsmyk do státu Sonory. Tam je očekává 1000 maderistických dobrovolníků, kteří chtějí zmařit invazi vzbouřenců.

Koleje dráhy na jih od Maděry jsou vytrhány, a mnozí Američané, kteří cestovali z Juarezu do Chihuahuy, byli nuceni cestu přerušit.

Generál Rojas dal popravit pět mužů pro nepatrné přestupky. Jsou to: Generál Rosalio y Hernandez, poručík Cipriano Amador a tři vojáci.

Washington, 17. července. V nejmenovaném místě v Mexiku byl uvězněn a odsouzen k smrti. Patrick Dunne, americký občan. Jen tolik sdělil vládě poslanec Kinkaid z Nebrasky. Konsulární úředníci v různých částech Mexika obdrželi rozkaz zjistit místo, kde je Dunne uvězněn a zachránit mu život

* * *

Juarez, Mexiko, 31. července. Generál Orozco, náčelník vzbouřenců prohlásil:

Uvolnili Spojené Státy hranice a přenechají nám všechno střelivo, které můžeme koupit, slibují, že bude v šedesáti dnech v Mexiku klid a stálá vláda."

* * *

Casas Grandes, Chihuahua, 31. července. Vzbouřenci vyplnili včera mnoho mormonských domů ve zdejších okolí. Všecky mormonské rodiny přehly do El Pasa. Ačkoliv generál Salaraz dal popravit dva vojáky pro loupež, nebránil vojsku v plnění nechráněných domovů Američanů.

Včerejšími a dnešními vlaky odjelo mnoho Američanů z Pearsonu a jiných míst mormonských osad. Uprchlíci z Mexika se hrnou do El Pasa. Minulé noci jich přibýlo asi sto, z nichž většina jsou muži. Pak jich přibýlo méně.

Madelina byla horečně zaujatá četbou. Nebyla to skutečná válka, ale hladová, loupežná a beznadějná revoluce. Pět mužů popraveno pro nepatrné přestupky! Jakou měl tedy naději federální zajatec, obávaný nepřítel a americký cowboy ve spárech těchto šílených vzbouřenců?

Madelina všechno trpělivě snášela po dlouhé, nekonečné hodiny, lpíc na své naději s nezkrotnou vůlí.

Nepřicházela žádná zpráva. Při západu slunce vyšla ven mučená dlouhým čekáním. Hleděla na poušť doufajíc a modlíc se o sílu. Poušť na ni neměla takový vliv jako klidné, neměnicí se hvězdy, které konejšily jejího ducha. Byla rudá,

měníla se, halila se v stíny, byla strašná jako její duševní stav. Západ v závoji prachu barvil nesmírnou, holou pustinu skal a písku. Krutá Chiricahua se chmurně mračila. Zdálo se, že mlhavé, modré vrcholy Guadalupských hor jí kynou a šeptají. Tam někde za nimi byl Stewart, očekáváje konec, který měl nastat v několika krátkých hodinách pro ni bezmezných, nekonečných, nesnesitelných.

Nastala noc. Teď však ji bílé, nelítostné hvězdy zklamaly. Vyhledala samotu a temnotu svého pokoje. Ležela s otevřenými očima stále čekajíc. Bývala vždy vnímavá pro chmurné, mystické noční neskutečnosti, a teď se její mysl pomalu otáčela kolem neurčité a obrovské chmury. Přes to vše bystře vnímala vnější dojmy. Slyšela odměřený krok hlídky, šum větru, pohybujícího záclonou na okně a vzdálené, truchlivé vytí koyota. Mrtvé noční ticho na ni dolehlo olověnou tíží. Ticho a tma vládly tak dlouho, že když se počaly šerit obdélníky oken, domnívala se, že se jí to jen zdá a že se nikdy nerozední. Modlila se, aby slunce nevycházelo, aby nezačínalo svou krátkou dvanáctihodinovou cestu k západu, který by mohl skončit osudně pro Stewarta. Svítalo, rychle a nelítostně, jak se jí zdálo. Rozednilo se a nadešel čtvrtek!

Ostrý zvuk telefonního zvonku ji polekal a povzbudil k činnosti. Odpověděla na volání.

Halo halo slečno Majesty!" ozvala se kvapná odpověď. Zde Link. Zprávy pro vás. Příznivé, jak řekl telegrafista. Přijedu s nimi hned."

To bylo vše. Madelina zaslechla úder sluchátka, jak je Stevens odložil. Přála si vášnivě vědět víc, byla však nezměrně vděčná za to, co se dověděla! Příznivé! Tedy měl Stillwell úspěch. Srdce ji poskočilo. Náhle zeslábla a její ruce pozbyly obvyklou zručnost. Zdálo se jí, že uplynulo tisíc let než se oblékla. Snídaně pro ni neměla jiný význam než že ji zaměstnala na nějakou chvíli, takže zapomněla, jak se čas vleče.

Konečně bylo slyšet tlumený hukot, který se rychle zesiloval a skončil prudkým výbuchem, hlásajícím příjezd vozu.

Kdyby její nohy mohly udržet stejnou rychlost se srdcem, byla by běžela Linkovi vstříc. Spatřila ho, s helmou pošinutou na zad a s hodinkami v ruce. Pohlédla na ni s chladným, bystrým úsměvem a omlouval se jako obvykle.

Padesát tři minuty, slečno Majesty," pravil, ale musil jsem objíždět stádo a odbočit trochu z cesty."

Dal jí balíček telegramů. Madelina je chvatně otvírala třesoucími se prsty a rychle přečítala zakalenými očima. Některé byly z Washingtonu a ujišťovaly ji všemi možnými službami. Několik jich bylo z New Yorku. Španělské, byly z El Pasa, a ty nemohla ihned rozluštit. Což nikdy nenajde telegram Stillwellův? Zde konečně byl. Byl delší. Zněl takto:

Vykoupil jsem Stewarta. Zařídil jsem, aby byl vyměněn jako válečný zajatec. Oboje úředně. Je v bezpečí, můžeme uvědomit jeho strážce. Netelegrafoval jsem jim. Nedůvěřuji telegrafu. Jedte s Linkem do Agua Prieta. Vezměte sebou španělské telegramy. Budou vás chránit a zajistí Stewartovi svobodu. Vezměte sebou Nelsa. Nezastavujte se nikde. Povězte Linkovi vše důvěřujte mu svěťte mu řízení vozu.

Stillwell

První řádky Stillwellova telegramu Madelinu nesmírně potěšily. Když četla dál, pocítila ledovou úzkost. Při poslední řádce odvrhla pochybnosti a strach. S chladnou odhodlaností hleděla vstříc výsledku.

Čtete," pravila stručně, podávajíc telegram Linkovi. Přelétl jej zrakem a pak na ni zaražené pohlédl.

Linku, znáte cesty, stezky poušť mezi tímto ranchem a Agua Prieta?" tázala se.

To je mé staré rejdiště. A znám též Sonoru."

Musíme dorazit do Agua Prieta před západem slunce mnohem dřív než zapadne slunce, abychom zastihli Stewarta v táboře."

Slečno Majesty, to není možné!" zvolal. Stillwell blázní, jestliže to říká."

Linkuje možné jet automobilem odtud do severního Mexika?"

Ano. Ale vyžadovalo by to čas."

Musíme to provést v krátkém čase," pokračovala dychtivě. Jinak by mohl být Stewart patrně bude zastřelen."

Zdálo se, že Link Stevens náhle ochabuje, scvrká se, pozbývá své bystrosti, slábne a stárne.

Jsem jen cowboy, slečno Majesty." Skoro koktal. Podivně se změnil. Je to hrozná jízda tam dolů přes hranice.

Jestliže nějakou náhodou neroztříštím vůz, zešedivíte. Po té jízdě nebudete nikdy taková, jako jste bývala."

Jsem Stewartovou ženou," odpověděla mu nevědouc, jak ho má přemluvit, ale chtějíc ho uvědomit o tom, jak velice na něm závisí.

Trhl sebou prudce právě tak, jak to činíval Stewart a Monty Price. Měl touž divokou krev.

Pak se rozpoutala bystřina Madelininých slov. Jsem Stewartovou ženou. Miluji ho; byla jsem k němu nespravedlivá, musím ho zachránit. Linku, mám k vám důvěru. Zapřísahám vás, abyste učinil co můžete k vůli Stewartovi k vůli mně.

Podstoupím tu nebezpečnou jízdu ráda statečně. Nebudu dbát na to, kudy nebo jak pojedete. Raději bych se vrhla do cañonu roztříštila se o skály než abych se nepokusila zachránit Stewarta."

Jak krásná byla odpověď tohoto drsného cowboye když shledala, že zapomíná úplně na sebe, když spatřila, že starostlivý výraz mu mizí z tváře a že oči nabývají bývalý chladný, šíleně odvážný výraz, což ji naplňovalo obdivem!

Bylo to víc než vůle, odvaha nebo oběť. Vyhlíželo to tak, jako kdyby on a Madelina byli pokrevně spříznění. Měla opět neurčitý pocit, že se k ní chová jako bratr, což bylo všeobecným rysem těchto divokých cowboyů.

Slečno Majesty, zdá se, že ta jízda je nemožná, ale já ji provedu!" odpověděl. Jeho chladný, jasný pohled ji rozechvěl. Bude třeba půl hodiny k tomu, abych prohlédl vůz a naložil všechno, co budu potřebovat."

Nemohla mu děkovat, a její odpovědí byla jen žádost, aby přivolal Nelsa a ostatní cowboye, nemající službu, k domu.

Když Link odešel, připravovala se Madelina na cestu. Všecky své peníze a telegramy vložila do sáčku. Měla na sobě lehké bílé šaty, nehodící se na cestu, nechtěla však ztrácet ani okamžik převlékáním. Oblékla dlouhý plášť a ovinula si závoj kolem hlavy a šije, upravivši je tak, aby si mohla zakryt obličej, kdyby to bylo nutné. Vzala ještě jedny automobilové brejle pro Nelsa a pak, obléknuvši si rukavice, vyšla ven, jsouc připravena k jízdě.

Venku čekala řada cowboyů. Vysvětlila jim situaci a svěřila jim svůj dům. Pak požádala Nelsa, aby ji doprovázel dolů do pouště. Zbledl, což připomnělo Madelině jeho smrtelnou hrůzu před automobilem a Linkovým řízením.

Nelse, je mi líto, že vás musím žádat," dodala. Vím, že nenávidíte automobil. Budu vás potřebovat možná, že vás budu velice potřebovat."

Slečno Majesty, mylíte se, jestliže se domníváte, že nenávidím automobil," pravil táhlým, tichým hlasem. Žárlil jsem jen na Linka, a hoši se mi pak posmívali, že se bojím rychlé jízdy. Jsem nesmírně hrdý na to, že mohu jet s vámi. A myslím, že kdybyste mne nepožádala, mrzelo by mne to, poněvadž mne budete potřebovat, když jedete mezi greasery."

Jeho chladná, nenucená řeč, jeho známé vychloubání a jeho úsměv neoklamaly Madelinu. Jeho tvář byla stále bledá. Ačkoliv se to zdálo nepochopitelné, měl Nels přece jen strach a pověřivou hrůzu před tím obrovským bílým automobilem. Zapřel to však. V tom se projevila jeho věrnost.

Madelina zaslechla hukot vozu. Link vyjížděl do svahu. Krátkou zatáčkou stanul před domem. Link přivázal po obou stranách na vůz dlouhá, silná prkna a na všech možných místech připevnil náhradní pneumatiky. Na zadních sedadlech byl obrovský sud a množství nástrojů a provazů. Nels se tam sotva protlačil. Link posadil Madelinu vedle sebe a sklonil se nad volantem. Madelina pokynula rukou mlčícím cowboyům u vchodu. Neozval se ani jediný pozdrav na rozloučenou.

Vůz vyjel ze dvora, seskočil na svah a ujížděl rychle po stezce dolů do volného údolí. Každý silnější závan suchého větru do Madelininy tváře značil zrychlení jízdy. Pohlédla na klikatou stezku, hladkou, bez překážky, na řidiče, oděného v kožený oblek, b. pak si ovinula tvář závoji tak, aby se nemohly uvolnit.

Vítr na ni doléhal stále silněji, až se jí zdálo, že ji tiskne olověná deska zpátky na sedadlo. Cítila pod sebou neustálé, nepochopitelné rychlé chvění vozu; časem ji vyhoupl tak, jako kdyby měla být vymrštěna do předu, jeho rychlému pohybu však nebránila žádná překážka. Šum letícího těžkého tělesa zesílil v neustálý, bzučivý hukot. Vítr na ni doléhal nesnesitelnou tíží, svíraje jí prsa tak, že sotva dýchala. Madelině se zdálo, že čas letí rychlostí mil. Pak nastal okamžik, kdy zpozorovala, že hukot, rychlost a chvění slábnou a že neviditelná tíže, spočívající na ní se zmírňuje. Tento rozdíl byl stále patrnější. Link zmírňoval rychlost. Zakrátko si uvědomila, že vůz jede normální rychlostí.

Madelina odložila závoj a brejle. Ulevilo se jí. Mohla volně dýchat a hledět. Napravo v neveliké vzdálenosti leželo městečko Chiricahua. Při pohledu na ně si vzpomněla na Stewarta poněkud jinak než na něho vzpomínala poslední dobou. Nalevo se sklánělo šedé údolí. Rudá poušť byla jím zrakům zakrytá, ale Guadalupské hory se tyčily blízko na jihozápadě.

Proti Chiricahue, kde se cesta dělila, zamířil Link Stevens přímo k jihu a znenáhla zvýšil rychlost. Madelina spatřila nekonečný šedý svah. Bylo to údolí San Bernardino. Hukot vozu a prudký van větru byly výstrahou, takže si opět zahálila tvář a bylo jí, jako kdyby jela v noci. Vůz poskočil dopředu a dosáhl takové rychlosti, že tlak vzduchu působil na Madelinu tak, jako kdyby byla ve svěráku. Okamžiky ubíhaly opět tak rychle jako míle. Za nějakou dobu se rychlost zmírnila. Odhalivši tvář spatřila, že Link projíždí jinou vesnicí. Je to Bernardino? Tázala se Linka opakovala otázku.

Ano," odpověděl. Osmdesát mil."

Tentokrát Link neomlouval práci svého stroje. Madelina si toho všimla a poprvé se z jízdy zaradovala. Naklonivši se pohlédla na Linkovy hodinky, které měl připevněné na volantu, aby je měl na očích. Tři čtvrti na deset! Link vskutku odbýval míle zkrátka!

Za Bernardinem odbočil Link z cesty a dal se táhlým, pomalu stoupajícím svahem. Zdálo se, že zde údolí směřuje k jihu pod tmavými vrcholy Guadalupských hor. Link mířil k jihozápadu. Madelina zpozorovala, že čím výše stoupají, tím méně je trávy. Objevovala se holá, bílá místa, plná prachu. Místy bylo vidět kaktusy a plochy, pokryté kamením. Mohla být připravená na to, co spatřila z vrcholu hřebene. Pod nimi planula poušť. Z dálky byla dost překvapující, když však Madelina sjížděla do jejích rudých čelistí, utrpěla její sebedůvěra první otřes. Kolem jejího ranče byla pustina, i údolí byla pustá. Zde to bylo zcela jiné. Zde začínala rudá poušť, táhnoucí se daleko do Mexika, daleko do Arizony a Kalifornie k Tichému oceánu. Viděla holý, zvlněný hřeben, po němž vůz sjížděl, poskakuje a houpaje se, a tento dlouhý svah končil v rozervaném světě skal a písku, posetém rovinami a dolinami, pruhovaném cañony a skalnatými hřebeny. Vzdálené hory Sierra Madre byly jasnější, modřejší a méně zamlžené než jak je kdy viděla.

Madelinina vytrvalá sebedůvěra jí dodávala síly před touto děsivou překážkou. Potom nesmírná poušť, která se pod ní rozkládala, počala znenáhla stoupat, její vzdálené okraje mizely, její měnivá světla a stíny se zhušťovaly, zející propasti a strmé výšiny se počaly ukrývat za rudými hřebeny, jež byly jen stupínky u bran pouště.

Obrovský vůz poskočil, takže Madelina si všimla cesty, po níž Link jel, a shledala, že se pustil starou vozovou cestou. Na úpatí dlouhého svahu přišli na nerovnou půdu, a zde jel Link z opatrnosti klikatě. Vozová cesta zmizela a za nějakou dobu se opět objevila. Link se jí však vždy nedržel. Činil okliky, zkracoval si cestu a zajížděl stále hlouběji do bludiště nízkých, rudých pahorků mělkých cañonů, jejichž svahy byly z drobného kamení, a horských hřebenů. Avšak Link Stevens jel dál a nikdy se nevracel. Nikdy nezamířil k místu, kudy by nemohl projet. Až dosud nebyl ani jednou nucený obrátit vůz. Madelina si uvědomila, že cowboy dovede podivuhodně posoudit půdu. Znal tento kraj. Nikdy nebyl na vahách. Volil směr bez váhání.

Na konci širokého cañonu vjel do písčiny, kde se kola stěží otáčela v sypkém písku. Slunce plálo žhavým žářem, prach se zdvihal, nebylo ani vánku. Bylo mrtvé ticho, přerušované občasným pádem kamene ze zvětralých skal a pracným supáním stroje. Hlemýžďí rychlost počala podřývat sebedůvěru Madelininu. Link předal řízení Madelině, seskočil z vozu a zavolal Nelsa. Když odvázáli dlouhá prkna a položili je před kola, aby mohl vůz jet, poznala Madelina Linkovu prozíravost. Po těchto prknech přešli písek i drobné kamení, což by jinak bylo ne možné.

Tento cañon se šířil a otvíral v prostoru, odkud bylo vidět na míle daleko. Poušť stoupala stupňovitě, a v ranním světle byla šedá, bleděhnědá, šedomodrá, žlutá a růžová, převládala však matně rezavá barva. V popředí se rozkládala rovina uhlazená větrem, takže byla tvrdá jako skála. Link rozehnal vůz po této volné prostoře. Madelině vnikal do uší zvuk,

podobný bzukotu obrovské, hladové včely spolu se zvláštním, neustálým skřípáním, které působila kola, rozrážející písečné plochy. Obrovský vůz dosáhl takové rychlosti, že se Madelině míhaly před očima jen barvy.

Potom počal Link vyjíždět do táhlého, pustého svahu, kde byly písčiny podivuhodných fialových barev. Zde bylo zřetelně znát starou vozovou cestu, po níž nedávno přešel dobytek. Vůz stoupal vytrvale, přešel výšinu a pustil se do nového svahu, umeteného hladce větry pouště. Obloha měla ocelově modrou barvu, dráždicí oči. Madelina si zahalila tvář a neodkryla ji dřív, dokud Link nezmínil závodní rychlost. Z vrcholu následujícího hřebene viděla další rozlohy rudé pouště.

Hluboký výmol, přetínající cestu přiměl Linka, že se obrátil k jihu. Podél výmolu bylo úzké místo, kudy mohl právě projeti vůz. Zdálo se, že Link zapomíná na to, že vnější kola jsou nebezpečně blízko u okraje. Madelina slyšela rachot uvolněného kamení a země, řítící se dolů. Výmol se šířil a přecházel v plochou písčinu. Link ji přešel a obrátil se na opačnou stranu. Balvany překážely vozu v jízdě. Musily být odvaleny. Naplaveniny, hrozící sesutím, menší, pobočné výmoly, svahy, poseté balvany, úzká místa, kde se vnější kola sotva zachytila, ostatné kaktusy – všechny tyto překážky nebyly ničím cowboyskému řidiči. Jel dál, a když přišel opět na cestu, nahradil rychlostí ztracený čas. Nová výšina byla dosažena, a Madelině se zdálo, že Link vyjel na nejvyšší bod vysokého průsmyku, táhnoucího se mezi dvěma horskými hřebeny. Západní svah tohoto průsmyku se zdál být neobyčejně rozervaný. Pod ním se rozkládalo šedé údolí, na jehož nejzazším konci svítila bílá tečka. Link prohlásil že je to Douglas. Částí té bílé tečky byla Agua Prieta, sesterské město. Madelina se marně snažila proniknout očima vzdálenost.

Jízda dolů průsmykem byla obtížná. Ostré kameny a ostny kaktusů probodávaly přední pneumatiky, takže praskaly s hlučnými výbuchy. Byl třeba čas k tomu, aby byly vyměněné. Na měkkých místech byla užita prkna. Ostrý hrot vyčnívající skály musel být uražený kladivem. Posléze se objevil v cestě obrovský balvan, takže nebylo možno jet dále. Madelinu pojala úzkost. Nebylo místo, aby mohli otočit vůz. Link Stevens však nic takového nezamýšlel. Zajel s vozem do značné vzdálenosti nazpět a pak se vrátil pěšky k balvanu. Okamžik se tam něčím zabýval a pak přiběhl k vozu.

Hromový výbuch, oblak prachu a rachot padajícího kamení pověděly Madelině, že její nezdolný řidič uvolnil cestu dynamitem. Zdálo se, že je připravený na všechno. Madelina pohlédla na Nelsa, aby se přesvědčila, jak na něho působí okolnost, že Link s sebou veze dynamit.

Slečno Majesty, Linka nezastaví nic," pravil Nels s úsměvem. Báł se konec konců jen automobilu a Linka, a ten strach byla idiosynkrasie. Madelina počala hledět na svého řidiče jasnějšíma očima, a jeho odvaha ji povzbudila tak, že pohrdala nebezpečím. U Nelsa se jevil též příznivý účinek, neboť jeho oči se jasně a chladně zaleskly, ačkoliv byl bledý a měl sevřené rty.

Kaktusy, skály a rokle byly v cestě. Link jim čelil krutým humorem, s jakým obyčejně pohlížel na tragické věci. Linkův omyl, uklouznutí kola, prasknutí pneumatiky v kritickém okamžiku, jakákoliv nehoda, která se mohla přihodit stokrát při jízdě méně nebezpečně – mohla znamenat pohromu pro vůz a smrt všech cestovatelů. Opět a opět užíval Link prkna k přechodu výmolů v písku. Někdy kola přešla po celé délce prken, někdy sklouzla. Potom přijel Link k hlubokému výmolu. Bez váhání položil prkna napříč. Odměřil před tím pečlivě vzdálenost a pak se rozjel. Bylo nebezpečí, že se vůz zřítí do výmolu. Jedno z prken prasklo a trochu pokleslo, Link však přešel, aniž by sklouzl.

Cesta vedla kolem převislé skály, byla úzká, nerovná a lehce se svažovala. Link vyzval Madelinu a Nelsa, aby obešli tento nebezpečný roh, sám však jej objel. Madelina očekávala, že se vůz zřítí do kaňonu, zakrátko však spatřila Linka, čekajícího na ně. Pak přišla příkrější místa, po kterých by Link sjel, kdyby měl dole dost místa, aby mohl ovládnout vůz. Na těchto místech spouštěl cowboy vůz po lanech.

Jednou, na místě obzvláště nesjízděném, zvolala Madelina bezděčně: "Čas letí!" Link Stevens na ni pohlédl tak, jako kdyby byl pokárán za svou péči. Oči mu zasvítily jako záblesk oceli na ledě. Snad tento výrok Madelinin povolil úplně uzdu jeho šílené povaze. Jel po okraji roklí, zdolával pahorky, přeskakoval menší prohlubně v rovné cestě. Nutil svůj stroj, aby šplhal jako koza po příkrých svazích. Objížděl rohy tak, že vnitřní kola byla výš než vnější. Projížděl svahy z měkké půdy, která se sesouvala ihned jakmile je přešel. Jel dál a dál, projížděje pracně místy, posetými balvany, držel se staré cesty tam, kde byla volná, opouštěl ji a sjížděl stále dolů.

Posléze projel hladkým hnědým svahem, prohloubeným jako koryto, na dno údolí, kde sporá tráva se snažila dodat trochu svěžího nádechu jednotvárné šedi. Cesta byla zřetelnější a protínala napříč údolí.

Madelina se zděsila, shledávši, že cesta vede do hluboké, úzké rokle. I kuň by přešel toto místo s námahou; pro automobil byl přechod nemožný. Link obrátil vůz napravo podél okraje rokle a jel tak dlouho dopředu, pokud to půda dovolovala. Rokle se šířila a prohlubovala. Pak se Link dal jiným směrem. Když zatáčel zpozorovala Madelina, že slunce se počíná znatelně klonit k západu. Zářilo jí žhavě a hněvivě do tváře. Link se vrátil k cestě, přešel ji, a dal se podél rokle. Byl to hluboký zářez v rudé půdě, vymletý vodou v deštivém období. Úžil se. Na některých místech byl jen pět stop široký. Link si bedlivě prohlížel tato místa, hleděl nahoru na svah a zdálo se, že činí závěry. Údolí bylo teď ploché a na okrajích rokle byly jen malé trhliny. Link jel míli za míli, hledaje místo, kde by přešel, nenašel však žádné. Další cesta k jihu byla zmařená neschůdnými roklími. Bylo nutno jet nějaký kus cesty pozpátku než bylo možné otočit. Madelina pohlédla na nezdolného řidiče. Jeho tvář jevila týž tvrdý, nezměnitelný charakter. Když dojel k nejužšímu místům, která ho tak zajímala, vystoupil z vozu a přecházel sem a tam. Na jednom místě přeskočil rokli. Pak si Madelina všimla, že druhý okraj rokle je poněkud nižší. Rázem uhodla Linkův záměr. Hledal místo, kde by mohl přeskočit s vozem rokli. Záhy našel vhodné místo, neboť si je označil červeným šátkem, uvázaným na křoví. Pak vstoupil opět do vozu a přerušil své dlouhé mlčení slovy: "Není to žádná vzducholod', ale na tu zat... rokli jsem vyžrál." Vyjel pozpátku na mírný svah a zastavil se před příkrějším místem. Jeho červený šátek vlál ve větru. Sklonil se nad volantem a rozjel se, z počátku pomalu, pak stále rychleji. Veliký vůz vyskočil jako obrovský tygr. Náhlý náraz větru srazil Madelinu téměř ze sedadla. Cítila na ramenou silné Nelsovy ruce. Zavřela oči. Počáteční poskoky vozu se změnily v hladký let. Byl přerušovaný slabým trhnutím, a pak se v hukotu ozval cowboyský výkřik. Madelina očekávala s napjatými nervy drtivý

náraz. Nenastal. Otevřela oči a spatřila rovné dno údolí, beze všech trhlin. Nezpůsobovala okamžik, kdy vůz přelétl roklí. Nemohla vydechnout. Přičítala to rychlosti, s níž byla unášena. Zahalivši si tvář, klesla nízkou na sedadlo. Zdálo se jí, že hukot vozu plní celý svět. Rozčilení, vrcholné vzrušení, stálá obava před katastrofou, byly potlačeny opět fyzickými pocity. Nastal čas, kdy vynakládala veškerou svoji sílu na to, aby mohla vypjat prsa ve strašlivé síle větru aby mohla nabrat vzduch do sevřených plic. Byla částečně omámená. Měla pocit, že pluje, že je hnaná, že víří, že letí jako blesk. Nemohla hnout rukama pod nesmírnou tíží. Nastalo dlouhé, prázdné období, z něhož procitla a shledala, že ji podporuje nějaká paže. Pak se vzpružila. Vůz jel rychlostí, na níž byla zvyklá. Odhodila závoj, volně vydechla a úplně se zotavila. Vůz jel po široké cestě na okraji města. Madelina se tázala, jaké město to je.

Douglas," odpověděl Link. A tam je Agua Prieta!"

Zdálo se, že toto jméno ohromilo Madelinu. Neslyšela již a skoro neviděla dokud vůz nezastavil. Nels na někoho promluvil. Pohled na vojáky, oděné v khaki zbystril Madelininy duševní schopnosti. Byla na hranicích Spojených Států a Mexika, a před ní se rozkládala Agua Prieta s domy bílé a modře natřenými a hnědými, cihlovými střechami. Vrátil se voják, jehož patrně vyslal Nels, a pravil, že důstojník přijde hned. Madelininu pozornost upoutala vojenská stráž na cestě a v pozadí vyprahlé, zaprášené město, z něhož se ozýval hluk. Jezdecký důstojník přistoupil k automobilu, pohlédl na ni upřeně a smekl sombrero.

Můžete mi něco povědět o Stewartovi, americkém cowboyovi, jenž byl zajat vzbouřenci před několika dny?" tázala se Madelina.

Ano," odpověděl důstojník. Za hranicemi byla šarvátka mezi setninou federovaných a oddílem guerillu a vzbouřenců. Federovaní byli zatlačeni na západ podél hranic. Stewart prý bojoval příliš odvážně a byl zajat. Byl odsouzen k smrti. Je známý na hranicích a proto zprávy o jeho zajetí vzbudily rozruch. Učinili jsme co jsme mohli, abychom ho zachránili. Guerillové se báli popraviti ho zde a domnívali se, že by mu někdo pomohl k útěku. Dopravili ho tedy s oddílem vojska do Mezquitalu."

Má být zastřelen ve čtvrtek při západu slunce dnes večer?"

Ano. Proslořhalo se, že je to osobní msta proti Stewartovi. Lituji, že vám nemohu podat určitou zprávu. Jsteli přáteli Stewartovými jeho příbuznými mohl bych nalézt "

Jsem jeho ženou," přerušila ho Madelina. Přečtěte si, prosím, toto." Podala mu telegramy. Poradte mi, pomozte mi, můžeteli."

Důstojník na ni udiveně pohlédl a přijal telegramy. Přečetl jich několik a hvízdal úžasem. Jeho chování se změnilo; byl hbitý, čilý.

Nerozumím těmto španělským telegramům, ale znám podpisy." Rychle přelétl ostatní. Tyto znamenají, že bylo úředně nařizeno, aby byl Stewart propuštěn na svobodu. Vysvětlují tajemné pověsti, které jsme zde slyšeli. Greaserská zrada! Z nějakého neznámého důvodu nedospěly telegramy výboru vzbouřenců místo svého určení. Slyšeli jsme zprávy, že má být Stewart vyměněn, nestalo se však nic. Nikdo neodjel z Mezquitalu s úředním povolením. Jaké násilí! Pojedou s vámi ke generálu Salazarovi, nejvyššímu veliteli vzbouřenců. Známe ho. Snad něco docílíme."

Nels uvolnil místo pro důstojníka. Link rozehnal vůz přes hranice na mexické území. Madelina byla neobyčejně duševně čilá. Bílá cesta vedla do Agua Prieta, města barevných zdí a střech. Kozy a vepři prchali před hučícím strojem. Domorodé ženy v černých pláštích vykukovaly zamřížovanými okny. Muži v obrovských sombrerech a bavlněných košilích a spodkách; s pestrými šerpami kolem těla a v sandálech, stáli nehybně, pozorujíce automobil. Cesta končila na obrovském náměstí, v jehož středu byla kruhovitá stavba, podobající se corralu. Byla to aréna k býčím zápasům. Zdálo se, že je obydlená celou armádou. Otrhaní, nečesaní vzbouřenci byli všude, a celé náměstí bylo poseté stany, vojenskou výstrojí, vozy a zbraněmi. Byli tam koně, mezci a volí.

Náměstí bylo přeplněné, že Link musil jet pomalu ke vchodu do arény. Madelina zahlédla uvnitř stany, v dalším rozhledu však jí zabránil zvědavý dav. Jezdecký důstojník seskočil z vozu arazil si cestu ke vchodu.

Linku, znáte cestu do Mezquitalu?" tázala se Madelina.

Ano. Byl jsem tam."

Jak je to daleko?"

Není to příliš daleko," zamumlal.

Linku! Kolik je to mil?" prosila ho.

Myslím, že jen několik."

Madelina věděla, že lže. Netázala se ho již a nepohlédla ani na něho, ani na Nelsa. Jak dusné bylo toto přelidněné, odporně páchnoucí náměstí! Rudé slunce se schýlilo již daleko na západ, ale dosud plálo žarem výhně. Roj much obletoval vůz. Stíny nízkou letících luňáků se Madelině míhaly před očima. Pak spatřila řadu obrovských, příšerných černých ptáků, sedících na střeše jednoho domu. Nevylíželi, jako kdyby spali nebo odpočívali. Čekali. Tito vzbouřenci a guerillové jací jsou to hubení, žlutí, vousatí ubožáci! Pozorovali zvědavě Linka, prohlízejícího vůz. Ani dva si nebyli podobní, a všichni byli otrhaní. Měli hluboko zapadlé jiskrné oči. Na hlavách měli obrovská sombrera z hnědé a černé plsti, ze slámy a z látky. Každý měl opasek nebo šerpu, za níž měl nějakou zbraň. Někteří měli boty, jiní střevíce, mokasíny nebo sandály. Mnozí byli bosí. Byl to rozčilený, štěbetající a gestikulující dav. Madelina se zachvěla při myšlence, že tito ubozí revolucionáři mohou být tak pošetili a prolévat krev. Jestliže bojovali za svobodu, nejevilo se to na jejich tvářích. Vyhlíželi spíš jako vlci na stopě. Uráželi ji, děsili ji. Tázala se v duchu, jsouli jejich důstojníci muži stejné třídy. Politování v ní vzbudila okolnost, že každý muž z davu, necht' byl jakkoliv špinavý a otrhaný, měl na sobě nějakou ozdobu, nějaký trapez, tráseň nebo prýmek, nějaký odznak, náramek nebo opasek, nějakou šerpu, něco, co prozrazovalo marnivost, význačný rys jejich plemene.

Náhle se dav roztoustil, aby uvolnil cestu důstojníku, a vzbouřenec nápadného vzezření přistoupil k vozu.

Je tomu tak, jak jsem se domníval," pravil důstojník rychle. Telegramy nařizují, aby byl Stewart propuštěn, Salazarovi

vůbec nedošly. Byly zachyceny. Ale i bez nich bychom byli Stewarta vyměnili, kdyby nebylo okolnosti, že jeden z mužů, kteří ho zajali, chce, aby byl zastřelen. Tento guerilla zachytil rozkazy a pak se přičinil o to, aby Stewart byl převezen do Mezquitalu. Je to neobyčejně smutné. V tomto okamžiku by byl volný. Lituji."

Kdo provedl tuto věc tuto věc?" zvolala Madelina, naplněna nevolí. "Kdo je ten guerilla?"

Señor Don Carlos Martinez. Býval banditou a vlivným mužem v Sonoře. Je spíš tajným revolučním agentem než aby se činně zúčastnil revoluce. Konal však službu jako guerilla."

Don Carlos! Stewart v jeho moci! O Bože!" Madelina klesala v mdlobách. Pak ji chopily za ramena dvě veliké, silné ruce a Nels se nad ní sklonil.

Slečno Majesty, plýtváme zde časem," pravil. Jeho hlas byl právě tak povznášející jako jeho ruce. Podívala se na něho rozechvěle a naléhavě. Jak chladně a jasně se leskly jeho modré oči! Pověděly Madelině, že nesmí ochabovat. Nemohla však projevit svoji myšlenku Nelsovi mohla se jen dívat na Linka.

Zdá se to nemožné, ale vykonám to!" odpověděl Link Stevens na její němou otázku. Chladně, krutě, divoké vzezření cowboyů bylo příčinou, že Madelině zbledla tvář, její nervy zocelily, "a v je jím nitru se ozvala poslední, nejvyšší odvaha ženy.

Mohu obdržet povolení k jízdě do vnitrozemí do Mezquitalu?" tázala se Madelina důstojníka.

Vy tam jedete? To je marná naděje. Mezquital je vzdálený sto mil. Je však přece jakási vyhlídka, dovedeli váš řidič ovládat tento vůz. Mexikáni jsou při popravách buďto vražední nebo obřadní. Přípravy k Stewartově popravě budou složité. Avšak, nepřišli se něco neobyčejného, bude vykonána přesně v určenou hodinu. Nepotřebujete povolení. Vaše telegramy jsou úřední papíry. Abyste však uspořila čas, radím vám, abyste si vzala s sebou tohoto Mexikána, seňora Montesa. Má vyšší hodnost než Don Carlos a zná kapitána mezquitalského oddílu."

Tedy Don Carlos není velitelem oddílu, který stráží Stewarta?"

Ne."

Děkuji vám, pane. Nezapomenu na vaši laskavost," skončila rozmluvu Madelina.

Uklonila se seňoru Montesovi a požádala ho, aby vsedl do vozu. Nels odklidil trochu nářadí a uvolnil místo na zadním sedadle. Link se sklonil nad volantem. Vůz se rozjel tak rychle a s takovým hukotem, že dav se roztoupl v divém nepořádku. Vůz vyjel z náměstí, ulicí omezenou modrými a bílými zdmi přes náměstí, kde vzbouřenci stavěli barikády, podél železniční trati, kde stála řada plochých železných vozů s děly, a projel vnějšími strážemi, které kynuly důstojníku Montesovi.

Madelina si přivázala brejle těsně na oči a ovinula si závoj kolem dolní části obličeje. Planula podivným žářem, byla rozechvěná a chtěla vidět pokud možno všechno. Zlověstné slunce, rudé jako oheň, viselo nad horským hřebenem na západě. Jak nízkou již kleslo! Před ní se táhla úzká, bílá cesta, plná prachu, tvrdá jako kámen silnice, jež byla užívána po staletí. Kdyby byla dost široká, aby ji mohl projet vůz, byla by to velkolepá závodní dráha pro automobily. Avšak byli, zaprášené květiny a kaktusy se otíraly o letící vůz.

Rychleji, rychleji, rychleji! Stará neodolatelná váha počala tlačit Madelinu zpět na sedadlo; starý, neustálý hukot jí plnil uši. Link Stevens byl skloněný nízkou nad volantem. Oči měl skryté pod koženou helmou a brejlemi, ale dolní část jeho obličeje byla nechráněná. Podobal se démonu se svojí zachmuřenou, tvrdou a úšklebnou tváří. Náhle si Madelina uvědomila, jak nevyrovnatelným jak podivuhodným řidičem je tento cowboy. Uhodla, že není možné, aby Link Stevens ochabl. Byl cowboyem a ve skutečnosti jel na tom automobilu jako na koni, nutě jej, aby se podřídil jeho vůli. Dosud nejel nikdy podle své chuti, teprve teď dosáhl uspokojující rychlosti. Kromě toho bylo jeho pohnutkou zachránit Stewarta a obšťastnit Madelinu. Život mu nebyl ničím. Tato okolnost byla příčinou, že měl nadlidské nervy a mohl čelit nebezpečím této jízdy. Poněvadž nedbal na sebe, mohl ovládat stroj a volit rychlost a směr s nejlepším úsudkem a nejlepším výsledkem. Madelina věděla, že buďto bude v Mezquitalu včas, aby mohla zachránit Stewarta, nebo že se při tom pokusu zabije.

Bílá, úzká cesta se míhala vpředu a klouzala s úžasnou rychlostí pod vozem dozadu. Když zpozorovala skupinu kaktusů daleko vpředu, zdálo se jí, že k ní ta skupina letí a že je již za ní v téže okamžiku, kdy ji zpozorovala. Přesto věděla, že Link nejede krajní rychlostí. Ačkoliv letěl rychle, měl přece jakousi rezervu. V zatáčkách si však počínal tak, jako kdyby věděl, že má před sebou volnou cestu. Spoléhal na cowboyské štěstí. Nákladní vůz za zatáčkou, stádo dobytka nebo splašený býk by znamenal katastrofu. Madelina nezavírala nikdy oči v těchto osudných okamžicích. Když mohl Link dát V sázku svůj život i život ostatních, proč by nemohla učinit totéž? Tedy, mezitím, co veliký vůz hučel objížděl zatáčky na dvou kolech a řít se kupředu jako vystřelená kule, prožívala Madelina tu jízdu do krajnosti.

Rychlá jízda nebyla stále možná. Na měkkých místech vůz pracoval, supal a razil si namáhavě cestu pískem. Kromě toho hrozily kaktusy, že zabrání dalšímu postupu. Dlouhé, útlé paže kaktusů, i jejich široké, dužnaté listy zasahovaly do cesty, a podél úzké cesty ležely sloupce kaktusů, podobné skáceným kmenům v lese. A každý list, každý stonek a každá větve kaktusů měly zlé ostny, z nichž každý se mohl stát osudným pneumatice.

Posléze se ozval výbuch prasklé pneumatiky. Vůz se nahnul na bok, jel dále jako zmračená bytost a zastavil se poslouchaje ruky svého pána u volantů. Ačkoliv Link nahradil rychle pneumatiku, ztratil přece čas. Zdálo se, že rudé slunce, hněvivější a chmurnější, když se blížilo k tmavému obzoru, se Madelině posmívá.

Link vyskočil na sedadlo a vůz poskočil dopředu. Silnice se změnila, stromy se změnilly celé okolí se změnilo, vyjma kaktusy. Byly tu celé míle zvlněných hřebenů, skalnatá místa, úžlabiny, jimiž bylo nutné projet, a písčiny, kde se kupily stromy kolem mělkých potůčků. Tu a tam zmiňovala zeleň tvrdou, suchou poušť. Bylo vidět ptáky, papoušky, jeleny a kance. To vše pozorovala Madelina s neobyčejnou vnímavostí. Po čem toužila a za co se modlila, byla přímá, ničím nepřerušovaná cesta.

Avšak cesta se počala vinout. Kroutila se v líných krívkách.

Neměla na spěch, aby překročila pahorek, který počal nabývat rozměrů hory. Byla pomalá tak jako všechno v Mexiku,

vyjímaje boj. Ten byl rychlý, ohnivý, krvavý španělský.

Sestup z výšiny byl obtížný, nanejvýš nebezpečný, a přece Link Stevens jel rychle. Na úpatí pahorku ho chvíli zdržely skály a písek. Když objížděl příkrou zatáčku, praskla mu pneumatika. Tentokrát zajel vůz napříč přes cestu do kaktusů, přičemž praskla druhá přední pneumatika. Link a Nels pracovali jako démoni. Madelina cítila se záchvěvem, že slunečního horka ubývá, a hleděla smutnými očima na rudou zář, rozlévající se po poušti. Neohlédla se, aby se podívala, jak nízký je slunce nad obzorem. Chtěla se otázat Nelsa. Při této strašné jízdě bylo podivné, že všichni mlčeli. Až dosud nepromluvil nikdo ani slovo. Madelina chtěla vykřiknout na Linka, aby si pospíšil. On však byl nadlidsky rychlý ve svých pohybech. Hleděla a doufala s němými rty, vychládajícím vnitřním ohněm a mdlobou ohrožující jejího ducha. Modlila se za dlouhou, rovnou, hladkou cestu.

Náhle ji spatřila, zdánlivě na míle dlouhou, úzkou cestičku, mizící jako tenký, bílý pruh ve vzdálenosti zeleni. Snad Linku Stevensovi poskočilo srdce právě tak jako Madelině. Zdálo se, že obrovský vůz hukotem a trhnutím odpovídá na výzvu Madelininu, výzvu naléhavou, přes to, že byla němá.

Rychleji, rychleji, rychleji! Hukot se změnil ve vrnivé bzučení. Potom pro Madelinu nebyl vůbec zvuk – neslyšela nic. Vítr byl těžký, nezáživný, a nebyl rychlou, plastickou věcí, podobal se řítící zdi. Doléhal na Madelinu tíhou tak neodolatelnou, že se nemohla hnout. Zeleň rostlin podél cesty se změnila ve dvě beztvaré ohrady, letící k ní z dále. Pak se jí zdálo, že předměty v popředí se protahují jako paprsky světla a že obloha nabývá rudější barvy.

Madelina, shledavši, že jí selhává zrak, se podívala na Linka Stevensa. Tato jízda měla pro něho skoro právě takový význam jako pro ni. Krčil se víc než kdy jindy, strnulý, napjatý v nejvyšší míře, strašný, neúprosný řidič. Byla to jeho hodina, a byl veliký. Kdyby jen dost málo zavadil o některý z těch milionů ostnů, vyčnívajících z kaktusů, byl by otřes, mohutná vlna vzduchu – konec. Madelině se zdálo, že Linkovy líce a brada jsou šedé, že jeho pevně sevřené rty jsou bílé, a že jeho úsměv zmizel. Tedy byl lidský – nebyl démon. Zmocnil se jí zvláštní pocit bratrství. Rozuměl ženské duši právě tak jako Monty Price. Link byl bleskový automat, řidič, neúprosný, nezdolný nástroj ženské vůle. Byl to muž, jehož síla byla ovládaná ženskou vášní. Povzněl se k její výši, cítil její lásku, rozuměl jejím mukám. To ho učinilo hrdinou. Jeho fyzický výkon byl umožněný drsným životem, stráveným v nebezpečí na poušti, ve společnosti nelítostných, primitivních mužů. Madelina si oblíbila jeho ducha a obdivovala se mu jako člověku.

Chovala v srdci nezapomenutelnou, shrbenou postavičku Linkovu, svírající neohroženým hmatem volant s šedou tvář, podobnou mramorové masce.

To byl Madelinin poslední jasný pocit, který v ní vzbuzovala jízda. Oslněná, omámená, podlehla požadavkům, kladeným na její sílu. Zmocnila se jí závrať, klesla nazad, jsouc si jen nejasně vědomá pomocné ruky. Její smysly byly ve zmatku. Kolem ní se rozkládal tmavý chaos, jímž se řítila, řítila, řítila pod hněvivým rudým okem zapadajícího slunce. Když pro ni nebyl zvuk, cítila, že není též barva. Avšak let neochaboval – let tmavým, bezmezným prostorem. Po okamžiky, hodiny, věky byla hnána vpřed rychlostí padající hvězdy. Země se jí zdála být obrovským automobilem. Ten s ní letěl nekonečnou bílou stezkou vesmírem. Strmící, příšerné duhovité tvary kaktusů, velikých jako smrky, ji bodaly obrovskými ostny. Stála se kolísavou bytostí v beztvárném, mlčenlivém kosmu nespřízněných věcí, ale řítila se stále vpřed, aby se setkala s tmou, která ji pronásledovala a nikdy ji nedostihla.

Po nekonečné době však tento let ustal. Madelina ztratila podivný pocit, že je zbavená těla příšerným letem bezmeznou vzdáleností. Rozeznávala hlasy, z počátku tlumené, vzdálené. Otevřela oči a viděla všechno nejasně, ale při plném vědomí.

Vůz se zastavil. Link ležel obličejem na volantu. Nels ji třel ruce a volal ji. Viděla dům s čistě obílenou zdí a střechou z hnědých cihel. Vzadu, za tmavým horským hřebenem vykukovala poslední rudá křivka, poslední krásný paprsek zapadajícího slunce.

XXV. KAPITOLA

NA KONCI CESTY

Madelina viděla, že vůz je obklopený ozbrojenými Mexikány. Lišili se od těch, jež viděla toho dne; podívala se trochu jejich mlčení a jejich uctivému chování.

Náhle bylo slyšet ostrý rozkaz, a řady u domu se rozstoupily. Mezerou se rychle blížil señor Montes. Na jeho snědé tváři byl úsměv. Jeho vzezření bylo zdvořilé, významné a velitelské.

Señoro, není příliš pozdě!"

Mluvil její řečí s cizím přízvukem, takže mu úplně neporozuměla.

Señoro, přijela jste včas," pokračoval. El Capitan Stewart bude propuštěn na svobodu."

Na svobodu!" zašeptala.

Vstala a zapotácěla se.

Pojďte," odpověděl Montes, bera ji pod paží. Perdóneme, señora."

Bez jeho přispění by se skácela na Nelsa, který ji podporoval z druhé strany. Pomohli jí sestoupit z vozu. Bílé zdi, rudá obloha a tmavé postavy vzbouřenců jí na okamžik zakroužily před očima. Učinila několik kolísavých kroků mezi svými průvodci. Zmatek jejího zraku i mysli minul. Zdálo se jí, jako kdyby byla zbystřená tisícerými oživujícími proudy, jako kdyby mohla vidět, slyšet a cítit všechno na světě, jako kdyby nemohlo být nic přehlédnuté, zapomenuté, zanedbané. Vzpomněla si na Linka a obrátila se. Sestupoval z vozu s helmou a brejlemi pošitými na zad. Šedý odstín v jeho tváři zmizel, a rovněž chladný, jasný záblesk v očích, které hleděly vřeleji.

Señor Montes zavedl Madelinu a její cowboye síní do patia a velikým pokojem s hrubou podlahou do menšího pokoje, naplněného ozbrojenými klidnými vzbouřenci, obrácenými k oknu.

Madelina přelétla zrakem tváře těchto mužů, očekávajíc, že spatří Dona Carlosa. Nebyl přítomen. Jistý voják ji oslovil španělsky příliš rychle a příliš plyně, než aby mohla překládat. Byl laskavý jako señor Montes a přes svůj roztrhaný oděv měl velitelské vzezření.

Montes upozornil Madelinu na muže stojícího u okna, který držel v ruce ohnivě rudý šátek.

Señoro, čekali právě na západ slunce, když jsme přijeli," pravil Montes. Právě mělo být dáno znamení, že má señor Stewart jít na popravu."

Stewart na popravu!" opakovala Madelina.

Señoro, dovolte mi, abych vám pověděl, jaký byl jeho ortel. Bylo mi ctí a štěstím, že jsem jej mohl k vůli vám odvolat." Stewart byl odsouzený válečným soudem k čestné a vhodné popravě, k jaké odsuzovali Mexikáni jen statečné vojiny. Hodina poprav byla určena na čtvrtek o západu slunce. Na dané znamení měl být propuštěný na svobodu, a při tom mu mělo být dovoleno vyjít ven a dát se kterýmkoliv směrem. Znal svůj rozsudek. Věděl, že ho čeká smrt a že útek je znemožněn muži, stojícími pohotově s puškami. Neměl však ani nejmenší tušení o tom, kdy a odkud přilétnou koule.

Señoro, vyslali jsme posly ke všem četám čekajících vojáků rozkaz, že El Capitan nemá být zastřelen. On neví, že je osvobozený. Dám signál, aby byl propuštěný na svobodu."

Montes byl obřadný, galantní, vzrušený. Madelina viděla, jak je pyšný, a uhodla, že při této situaci vychází najevo marnivost, okázalost a krutost jeho plemene. Nechá ji v mukách odkladu, nechá Stewarta nastoupit tu strašnou procházku, aniž by mu pověděl, že je volný. Byl to motiv Španěla. Náhle se zmocnil Madeliny hrozný strach, že Montes lže, že chce, aby byla svědkyní Stewartovy poprav. Ne, ten člověk byl poctivý, byl jen barbarský. Uspokojí pudy své povahy sentimentalitu, romantiku a krutost tím, že nechá Stewarta nastoupit tu procházku, tím, že bude pozorovat, jak se Stewart zachová, tváří v tvář zdánlivé smrti, a tím, že uvidí Madelinina muka pochybnosti, strachu, lítosti a lásky. Madelina skoro cítila, že nesnese tuto situaci. Byla slabá a potácela se.

Señoro, bude to krásné!" Montes vzal vzbouření z ruky rudý šátek. Planul vášní. Jeho oči měly zvláštní jemný, chladný lesk. Mluvil tlumeným, vřelým hlasem. Prožíval cosi skvělého. Zamávám šátkem, señoro. To bude znamením. Bude to viditelné na druhém konci cesty. Žalářník señora Stewarta je uvidí, sejme mu okovy a otevře dveře, aby mohl vyjít na procházku. Stewart bude na svobodě. Nebude však o tom vědět. Bude očekávat smrt. Poněvadž je statečný, bude ji čelit. Půjde tudy. Při každém kroku bude očekávat výstřel z neznámé strany. Nebude se bát. Señoro, viděl jsem, jak El Capitan bojoval v poli. Co pro něho znamená smrt? Nebude to velkolepé vidět ho, jak přichází? Señoro, uvidíte, jaký je to muž. Po celou cestu bude očekávat chladnou, rychlou smrt. A zde, na konci cesty se setká se svojí krásnou paní!"

Není není možné, že by se stal nějaký omyl?" tázala se Madelina chvějícím se hlasem.

Nikoliv. Rozkázal jsem, aby byly náboje z pušek vyňaty."

Don Carlos?"

Je v železech a musí se ospravedlnit generálu Salazarovi," odpověděl Montes.

Madelina hleděla na pustou cestu. Jak podivný byl ten poslední rudý záblesk slunce na horském hřebenu! Pomyšlení na ten západ jí bylo mukou. A přece minul, a jeho odlesk byl zářivý, krásný, prorocký.

S radostí i úzkostí v srdci hleděla, jak Montes zamával šátkem.

Pak čekala. Žádná změna se nejevila na pusté cestě. V pokoji za ní bylo naprosté ticho. Jak strašným, nekonečně dlouhým se zdálo čekání! Do smrti nezapomene na růžové, modré a bílé zdi domů a na jejich barevné střechy. Ta zaprášená, pustá cesta se podobala cestě vykopané v Pompejích, prázdné po celá staletí.

Náhle se otevřely dveře a vyšel vysoký muž.

Madelina poznala Stewarta. Musila se opřít oběma rukama o okno, neboť byla bouřlivě vzrušena. Vzrušení zmizelo jako ustupující vlna. Stewart žije. Je na svobodě. Zachránila ho. Jakmile si to uvědomila, nabyl pro ni život zvláštní význam. Stewart si potřásl rukou s někým ve dveřích. Pak se rozhlédl po cestě. Dveře se za ním zavřely. Pomalu si stočil cigaretu a stál těsně u zdi, škrtaje zápalkou. I na tuto vzdálenost rozeznaly Madelininy bystré oči plamének a první obláček dýmu.

Potom se Stewart dal středem cesty a kráčel volným krokem.

Madelině se zdál přirozený. Kráčel tak nenuceně jako kdyby se procházel pro zábavu. Nepřítomnost jakékoliv jiné živoucí bytosti, ticho, rudá záře a napjaté ovzduší to všechno bylo nepřirozené. Čas od času se Stewart zastavil a obracel se obličejem k domům a nárožím. Tyto význačné pohyby byly sledovány jen tichem. Jednou se zastavil a stočil a zapálil si novou cigaretu. Pak zrychlil krok.

Madelina ho pozorovala s pýchou, láskou, bolestí a obdivem. Zdálo se jí, že jeho procházka trvá déle než všechny její hodiny bdění, zápasu, výčitek. Dále než jízda sem. Cítila, že nebude moci čekat až Stewart dojde na konec cesty. A přece v kvapu a zmatku svých citů měla obavu. Co mu má říct? Jak mu má vyjít vstříc? Pamatovala se dobře na vysokou, mohutnou postavu, která byla teď dost blízko, takže mohla rozeznat oděv. Snědou tvář Stewartovu nebylo ještě jasné vidět. Záhy ji uvidí mnohem dřív, než se dozví, že ona je zde. Chtěla se k němu rozběhnout. Přesto stála jako přimražená ve svém úkrytu za oknem, prožívajíc s ním tu strašnou procházku do podrobností až k myšlence na domov, sestru, matku, milenkou, ženu, život ke každé myšlence, která může přijít na mysl člověku, kráčejícímu vstříc svým katům. Při zmatku v mysli i srdci podléhala Madelina nepochopitelným změnám duševních hnutí, možným u ženy. Každý krok Stewartův ji rozechvíval. Měla jakési podivné, jemné vnuknutí, že není nešťastný. Že je nade vše pochybnost přesvědčený, že jde na smrt. Jeho kroky byly trochu vleklé, třebaže se zrychlily. Stará, tvrdá, fyzická, divoká síla cowboye byla v rozporu s duševním vzrůstem jemnějšího člověka, uvědomujícího si příliš pozdě, že život nemá být obětován.

Pak jeho tvář nabývala tvar, byla ostřejší a jasnější. Vykračoval si teď pyšně. Na jeho kroku bylo znát netrpělivost. Ti skrytí Mexikáni si dávají s popravou na čas! Uprostřed cesty, blíže nároží jednoho domu a právě proti oknu, kde

Madelina stála, se Stewart zastavil. Poskytoval smělý terč svým katům a stál tam chvíli nehybně.

Obklopující ticho nebylo ničím přerušené. Madelině bylo jasné a ostatním též, podle jejího mínění, že Stewart, byv ušetřen po celou cestu, domníval se, že teď nastal okamžik, kdy bude milosrdně zastřelen. Poněvadž se neozvaly žádné výstřely, ustoupila jeho drsná důstojnost lhostejnému opovržení, které sejevilo tím, že zašel volně k nároží domu, stočil si novou cigaretu a vystavuje široká prsa oknu, kouřil a čekal.

Toto čekání bylo pro Madelinu skoro nesnesitelné. Snad to byl jen okamžik, nanejvýš několik okamžiků, ale jí se to zdálo být rokem. Stewartova tvář byla opovrhlivá, tvrdá. Podezřívá své zájmatele ze zrady, že si s ním chtějí hrát jako kočka s myší a zavraždit ho, kdy se jim zachce? Madelina si byla jistá, že zahlédla starý, nezbadatelný posměšek na jeho rtech. Stál tak dlouho, pokud se mu to asi zdálo vhodným, a pak se smíchem pokrčiv rameny, odhodil cigaretu.

Potřásal hlavou, jako kdyby se divil nepochopitelným pohnutkám mužů, kteří asi nemají závažné důvody k odkladu. Náhle sebou prudce hnul, což znamenalo víc než pouhé vzpřímení jeho mohutné postavy. Byla to jeho bývalá, instinktivní prudkost. Pak se obrátil k severu. Madelina četla jeho myšlenky, věděla, že myslí na ni, že se s ní naposled mlčky loučí. Chtěl jí sloužit do posledního dechu, ponechat jí svobodu, uchovat tajemství. Jeho obraz, jak tam stál se zasmužilým čelem, ohnivýma očima, podivně smutný a silný, se vryl nesmazatelně do hloubi Madelinina srdce.

V následujícím okamžiku kráčel vpřed, aby si vynutil smělosti a opovržením rychlé vykonání ortelu.

Madelina vstoupila do dveří, překročila práh. Stewart se zapotácel, jako kdyby byl vskutku smrtelně raněný kulemi, jež očekával. Jeho snědá tvář zbledla. V jeho očích se objevilo zanícení a divoká obava člověka, jenž vidí zjevení a nevěří svým očím. Snad ji vzýval tak, jako Mexikáni vzývají pannu Marii. Snad se domníval, že ho znenadání stihla smrt, a že je to její podoba, která se mu zjevuje v nějakém příštím životě.

Kdo jste?" zašeptal chraptivě.

Pokusila se zdvihnout ruce, nezdařilo se jí to, pokusila se opět a vztáhla je k němu, chvějíc se.

Jsem to já, Majesty. Tvá žena!"